

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

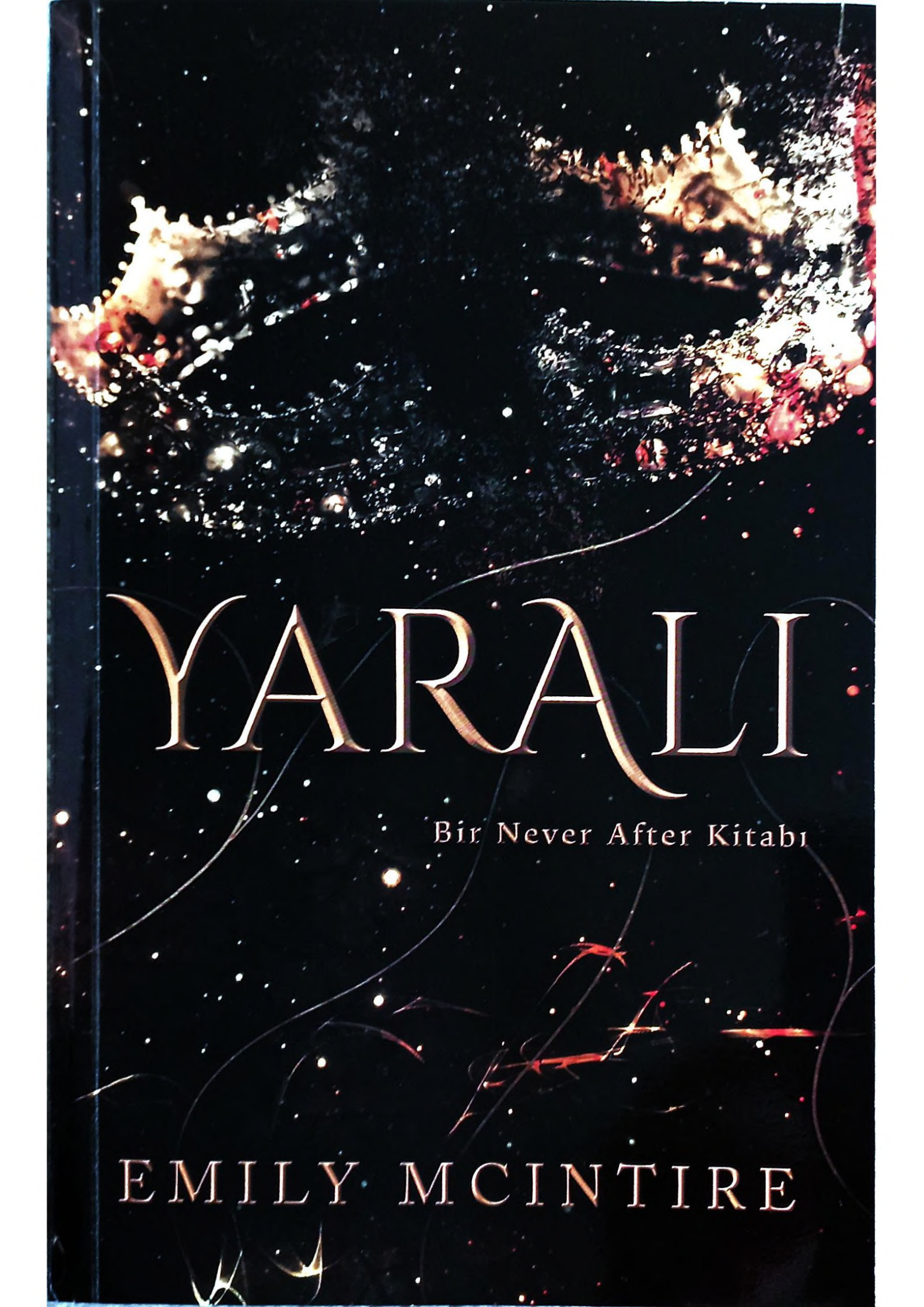
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YARALI

Bir Never After Kitabı

EMILY MCINTIRE

Yazar Hakkında

Emily McIntire, *Never After Serisi*'yle uluslararası tanınan. Amazon'un en çok satan ilk 15 yazarından biri olarak en sevdiği kötü karakterlere mutlu sonlar veriyor. Küçük kasaba kurgularından karanlık romantizm kurgularına kadar farklı türlerde yazarak kendini belli bir türle kısıtlamıyor. Ama tüm kitaplarının ortak noktası içten ve derin aşklar. Yazmadığı zamanlarda onu Hogwarts'tan gelen kayıp mektubunu beklerken, ailesiyle vakit geçirirken ya da güzel bir kitabın sayfaları arasında kaybolmuşken bulabilirsiniz.

YARALI

EMILY MCINTIRE

YARALI

EMILY MCINTIRE

Özgün Adı: Scarred

Çeviren: Büşra Tekin

Editor: Sude İler

Redaksiyon: Buşra Balçık

Düzeltili: Meryem Çelikten Çağlar

Son Okuma: İrem Küçük

Kapak Tasarım: TRC Design

Kapak Uygulama: Şeyma Kırbaş

Grafik Tasarım: Gülnur Ermiş

Basım Tarihi: Nisan 2023

ISBN: 978-625-6943-46-9

Yaymevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2022 Ren Kitap

Copyright © 2021 Emily McIntire

Bu kitabın Türkçe yayım hakları United States, Sourcebooks, LLC. & Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

www.sourcebooks.com

Ren Kitap

Mahepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Mahepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

YARALI

EMILY MCINTIRE

ÇEVİRİ: BÜŞRA TEKİN

Emily McIntire

Emily McIntire, Never After Serisiyle uluslararası tanınan, Amazon'un en çok satan ilk 15 yazarından biri olarak en sevdiği kötü karakterlere mutlu sonlar veriyor. Küçük kasaba kurgularından karanlık romantizm kurgularına kadar farklı türlerde yazarak kendini belli bir türle kısıtlamıyor. Ama tüm kitaplarının ortak noktası içten ve derin aşklar. Yazmadığı zamanlarda onu Hogwarts'tan gelen kayıp mektubunu beklerken, ailesiyle vakit geçirirken ya da güzel bir kitabın sayfaları arasında kaybolmuşken bulabilirsiniz.

Büşra Tekin

İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi'nin Mütercim Tercümanlık bölümünden mezun olduktan sonra bir süre İngilizce öğretmenliği ve yeminli tercümanlık yaptı. Fakat her zaman hayalini kurduğu mesleğe yönelmeyi tercih ederek, yayıncılık sektörüne hızlı bir giriş yaptı. Editörlük ve çevirmenlik alanındaki mesleki eğitimlerinin de etkisiyle çeşitli yayınevlerinde sevilen kitapların çevirileri üzerine çalışmaya devam etmektedir.

*Yıldızların yandığına inanma;
inanma güneşin döndüğüne,
her doğruyu yalan bil;
fakat inan seni sevdiğime.*

William Shakespeare, Hamlet

ÇALMA LİSTESİ

You should see me in a crown - Billie Eilish
Sucker for Pain - Lil Wayne, Wiz Khalifa, Imagine Dragons,
X Ambassadors, Logis, Ty Dolla \$ign
Human - Christina Perri
Million Reasons - Lady Gaga
Take Me to Church - Hozier
Mad World - Demi Lovato
Everybody Wants To Rule The World - Lorde
Play with Fire - Sam Tinnesz, Yacht Money
This Is Me - Keala Settle, The Greatest Showman

YAZARIN NOTU

Yaralı, karanlık bir romantizm kitabı olmakla beraber yetişkinlere özgü bir peri masalıdır.

**Fantastik bir kitap ya da var olan
bir hikâyenin uyarlaması değildir.**

Ana karakterimiz masallarda “kötü adam” olan o kişi. Karakterin günahlarından af dilediği ve kendinizi güvende hissedebileceğiniz ya da kötü adamın kahramana dönüşeceği bir kitap okumak istiyorsanız, aradıklarınızı bu sayfalarda bulamayacaksınız.

*

Yaralı’da, cinsel ve sansürsüz yetişkin içerikli sahneler bulunmaktadır. Bu sebeple her okura hitap etmeyecektir.

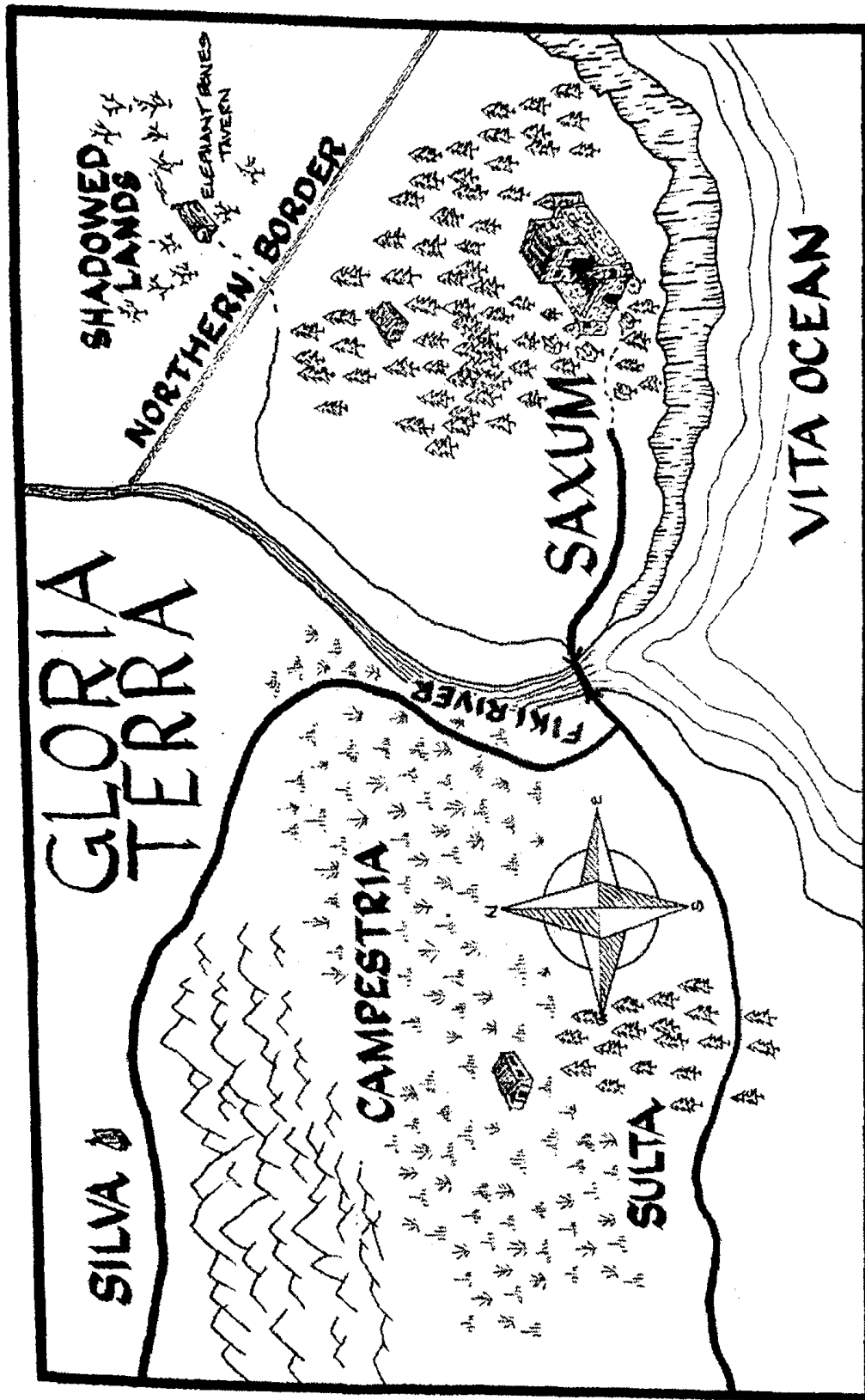
Okurun bunları göz önüne alması tavsiye edilir.

Kitaba direkt başlamanızı ŞİDDETLE önersem de
eğer detaylı uyarıları incelemek isterseniz
www.EmilyMcIntire.com sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

*Ucubeler için.
Dışlanmışlar.
Zorbalığa uğramışlar.
Yalnızlar.
Güvensizler.
Zarar görenler.*

Siz değerlisiniz. Siz savaşçısınız.

GİRİŞ

Tristan

Sadakat.

Tek kelime. Üç hece. Yedi harf.

Sıfır anlam.

Eğer abimin sonu gelmeyen nutuklarını dinlerseniz, buna inandığını ve aileyi her şeyden önde tuttuğunu düşünürdünüz.

Sarayda dönen dedikoduları dinlerseniz de aynısını düşünürdünüz.

“Prens Michael iyi bir kral olacak.”

“Babasının mirasını sürdüreceği kesin.”

Sert dikenler boğazıma batıyormuş gibi hissederken bakışlarım odanın diğer ucunda yanan şöminenin alevleriyle, masanın ortasındaki Özel Meclis’e ait kandil arasında gidip geliyordu. Yarım düzine surat karşımda olsa da hiçbiri kederli değildi.

“Hayat görünenlerden ibarettir, efendim. Görüneni korumak uğruna gerekeni yapmalıyız,” dedi Xander. Babamın, artık abimin, başdanışmanıydı. Bakışları Michael’ın oturduğu yere

odaklandı. "Babanızın yatağında huzurla vefat ettiğinin biliniyor olması kadar sizin de... başarıya aç olduğunuz biliniyor."

"Xander, lütfen," diye araya girdim. Sırtımı arkamdaki ahşap panelli duvara yasladım. "Babamın nerede öldüğüne bizi ikna etmene gerek yok."

Bakışlarım anneme döndü. Odadaki tek kadındı ve çukurlaşmış kahverengi gözlerinin altını mendiliyle siliyordu. Normalde burada, Saxum'da olmak yerine günlerinin çoğunu kırsal kesimdeki malikânede geçirmeyi tercih ederdi. Ancak kocasının cenazesi yeni kalktığı için Michael, kalmasında ısrar etmişti.

Onun sözü de kanundu.

"Bu, işin yalan söylememiz gereken huzurlu tarafı," diye devam ettim. Bakışlarım abime yöneldi.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayılırken kehribar rengi gözleri parlıyordu. Yoğun bir öfke boğazıma doğru yükselerek dilimde acı ve keskin bir tat bıraktı.

Ayağımı duvara vurarak kendimi ileri doğru ittim ve odanın tam ortasına, masanın tepesinde dikilene kadar yürüdüm. Annem ve Xander'ın arasındaydım. Acele etmeden, sanki normal bir günmüş gibi masada oturan her bir yüzü inceledim. Görkemli ve önemli insanlarmış gibi duruyorlardı.

Sanki önemli birini kaybetmemişiz gibilerdi.

Esaslı birini.

Umursayan o son insanı.

"Ne demek istediğinizi anlayabildiğimi sanmıyorum," dedi Xander. Kemik çerçeveli gözlüklerini yukarıya doğru iterken sesi oldukça tizdi.

Ona bakarken çenemi kaldırdım. Koyu renk saçlarının arasında beyaz tutamlar vardı. Küçük bir çocuk olduğum zamanlardan beri, yıllardır ailemizleydi ve eskiden benim hayatımda

kıymetli bir insandı. Hayat sürekli değişiyordu ve Xander'ın sıcağı da buz gibi yakan hırsına, çabucak boyun eğmişti.

Diğer herkesinki gibi.

“Hım, tabii anlamazsın,” diye mırıldandım parmağımı şakağıma vururken. “Ne aptalım.”

“Konuya dönebilir miyiz?” dedi Michael huysuzca. Bir elini saçlarında gezdirdi, parmakları açık kahverengi tutamlara dolmuştu. “Babamın son nefesini nasıl verdiğinin önemi yok.”

“Michael,” dedi annem şaşkınca. Hâlâ gözlerinin altını silmeye devam ediyordu.

Anneme doğru dönerek eğildim ve yüzünü silmek için uzandım. Elmacık kemiği avucumun altındaydı. Bakışlarını kaldırarak baktığında gözleri parlıyordu. Elimi çekmeden önce başparmağımla tenini okşadım.

Parmak uçlarımla kupkuru olduğunu fark ettiğimde midem yanmaya başladı.

Hepsi birer oyuncudan ibaretti.

“Anne,” dedim onaylamaz bir şekilde. “Oyunu bırak. Yalandan ağlıyormuşsun gibi yapmaya devam edersen kırış kırış olacaksın.”

Göz kırparak yanağına hafifçe vurdum ve doğruldum. Oadaki tüm gözlerin bize döndüğünü fark etmemek imkânsızdı.

Annemle birbirimizi sevmememiz bir sır değildi.

Sırtarak dişlerimi açığa çıkardım ve bakışlarımı masadaki herkesin yüzünde sırayla gezdirdim. Ortam gergindi. Meclis üyelerinden biri olan Lord Reginald, kadife sırtlı sandalyesinde kıpırdandı.

“Sakin olun.” Gözlerimi devirdim. “Yersiz bir şey yapmayacağım.”

Lord Reginald alay edercesine dudak büktüğünde dikkatimi ona verdim. ‘Paylaşmak istediğin bir şey mi var, Reginald?’

Boğazını temizledi. Yanakları, oldukça çaba sarf ederek gizlemeye çalıştığı gerginliğini ele verircesine kızardı. ‘Sana inanmadığım için beni bağışla, Tristan.’

Başımı yana eğdim. ‘Sanırım Majesteleri demek istedin.’

Başımı eğmeden önce dudaklarını büzdü. ‘Tabii ki, Majesteleri.’

Onu süzerken çenem seğiriyordu. Reginald her zaman meclisin en zayıf üyelerinden biri olmuştu; alaycı ve herkesi kıskanan biri. Küçükken abimin tarafına geçmişti. Yıllar boyunca Michael’ın ve sürüsünün ellerinden gördüğüm her bir işkence-de, abimin yanında olmuştu.

Ancak ben artık çocuk değildim ve bana eskisi gibi zorbalık yapamazlardı.

Xander burnunun kemerini sıktı. ‘Efendim, lütfen. Bir karınız olmalı. İnsanlarınızın bir kraliçeye ihtiyacı var.’

‘Zaten bir tane var,’ diye bağırdı Michael. Başıyla annemi işaret etmişti. ‘Evlenmek istemiyorum.’

‘Kimse sizden, zevklerinizden vazgeçmenizi beklemiyor.’ Xander iç çekti. ‘Ancak yasalar, nesillerdir böyle. Karınız olmazsa zayıf görünürsünüz.’

‘Eğer görevinle meşgul olmayacaksan abi, gerçekten bize bir iyilik yapıp ortadan kaybolabilirsin.’ Bir elimi havaya doğru salladım.

Michael’ın kıstığı gözleri bana yönelirken, dudaklarının kenarı alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. ‘Gloria Terra’yı kime bırakacağım peki, sana mı?’

Masadan kıkırtılar yükselirken, onlara ne kadar kolay bir şe-

kilde boyun eğdirebileceğimi gösterme isteğim karşısında kaslarım gerilmeye başladı.

Dikkatim ahşap saate kaydı.

Akşam yemeği yaklaşıyordu.

Gerilen parmaklarım darmadağınık siyah saçlarımın arasında gezinirken geri çekilerek büyük, çift kanatlı meşe kapıya doğru ilerlemeye başladım. “Bu harika bir toplantıydı,” dedim. “Ancak ne yazık ki sıkıldım.”

“Gitmene izin verilmedi, Tristan,” dedi Michael.

“Sen bana *izin* vermeyeceksin, abi,” dedim alayla. Öfke içimde yükseliyordu. “Hangi bahtsız ruhun, senin bu eziyetlerine ebediyete kadar maruz kalacağıyla ilgilenmiyorum.”

“Büyük saygısızlık,” dedi Xander tükürürcesine, başını iki yana sallıyordu. “Abin bir kral.”

Bakışlarım Michael’la buluşurken yüzüme bir sırtış yayıldı. Damarlarımda öfke kol geziyordu.

“Öyle olsun.” Başımı hafifçe eğdim. “Kralımız çok yaşa.”

BÖLÜM 1

Sara

“Sabah yola çıkacaksın.”

Amcam şarabından bir yudum alırken masanın karşısından yüzüme diktiği karanlık bakışları, direkt göğsüme saplanan bir ok gibiydi. Hiçbir zaman sevecen bir adam olmamıştı fakat ailemdendi ve amacımız ortaktı.

Babamın ölümü için Faasa ailesinden intikam almak.

Birçok parçayı yerine yerleştirerek prensin, birine muhtaç olacağı anda ona yardım edecek kişinin ben olacağımı keskinleştirmiştik. Babamın ölümünün ardından yalnızca bir, kralın ölümünün ardından da iki yıl geçmişti. Sonunda haber almıştık.

Vakit gelmişti.

Anlaşmalı evlilik son yıllarda daha yaygın olsa da artık 1800’lerde değildik, 1910’du ve sefaletin hüküm sürdüğü bu Silva sokaklarındaki masal kitaplarında bile insanlar aşk için evlenirlerdi.

Ya da âşık olma fikri için.

Ancak benim böyle şaşaalı fikirlerim yoktu. Kurtarıcı bir şövalyenin, atının sırtında gelip de çaresiz, kederli küçük bir kızmışım gibi beni kurtaracağına inanmıyordum.

Kederli olabilirdim ama çaresiz küçük bir kız değildim.

Ayrıca bazen değişime ayak uydurmak için mekanizmanın bir parçası hâline gelerek, kırılan parçalarınızı söküp atmanız gerekirdi. Bu yüzden eğer gülümseyecek, flört edecek ve yeni kralın dikkatini çekmek için onu baştan çıkaracaksam, yapmam gereken buydu.

Bu ne de olsa benim görevimdi.

Hem ailem *hem de* insanlarım için.

Bir zamanlar bereketli toprakları ve çığır açan sanayileşme-
siyle bilinen Silva, artık çorak ve verimsizdi. Çirkin, kızıl saçlı
bir üvey evlatmışçasına, artık hükümdarlığın vaktine ve ilgisine
değmiyormuş gibi kenara atılmıştı. Şimdi eskisi kadar tanınmı-
yorduk. Kıtılık ve kuraklık şehrin sokaklarına karışırken, çaresiz-
lik her yere yayılmıştı.

Demek ki bulutların üzerine uzanan bir ormanın derinlikle-
rine yerleştiğinizde böyle oluyordu. Görülmesi zor, unutulması
kolay oluyordunuz.

“Tehlikenin ne olduğunu anladın mı?” diye sordu Raf am-
cam. Beni düşüncelerimden çekip çıkarmıştı.

Başımı sallayarak ağzımın kenarını beyaz peçeteyle sildim
ve peçeteyi kucağıma yerleştirdim. “Evet, tabii.”

Sırıtırken parmaklarını elindeki tahta sopanın üst kısmına ha-
fifçe vuruyordu. “Soyadımızı onurlandıracaksın.”

Beni onaylıyor olmasının verdiği bu kuvvetli hisle neşele-
nerek oturduğum yerde doğruldum ve gülümsemesine karşılık
verdim.

“Kuzenin dışında kimseye güvenmeyeceksin,” diye ekledi.

Bakışları, uysal ve sessiz bir şekilde yemeğini yiyen anneme
çevrildi. Küçük lokmalar alırken tıpkı benimkilere benzeyen asi,
siyah saçları yüzünü örtüyordu. Nadiren göz teması kurar, başı-

nı hep eğik tutar, parmaklarını sürekli dikiş nakışla ya da tozlu kitaplarla meşgul tutardı. Babam onu dul bırakınca her şeyi elinden alındığı için kızının sahte evliliğiyle ilgilenmemeyi tercih ediyordu.

Anne olmayı bırakın, evliliği bile istemediğinden şüpheleniyordum. Bunu hiç dile getirmemişti, zaten hareketleriyle açık bir şekilde belli ettiği için gerek de olmamıştı. Ancak babam onu istemişti ve önemli olan tek şey buydu.

Hamile kaldığında da Beatreux hanesine bir erkek vâris vermesi beklenmişti.

Bunun yerine vahşi, simsiyah saçları olan, maceradan hoşlanan ve yersiz konuşan bir kız çocuğu doğurmuştu. Babam beni olduğum gibi severken annem biraz olsun sevgi göstermemişi.

Onu kaybettiğim gün, bir parçam da onunla kaybolmuştu. Kalbim, ekşimiş bir süt gibi kesilmiş, içimde iltihaplanıp çürümeye bırakılmıştı.

Babam, yardım etmeleri için krallığa yalvarmaya gitmişti. Saxum sarayına varana kadar ormanları, ovaları aşmıştı. Ancak kimse onun sözünü dinlememişti. Kuzenim Alexander, babamı hainlikle suçlayarak astıklarının haberini göndermişti. Çünkü babam, düşündüğünü dile getirip daha fazlasını yapmaları gerektiğini söylemişti.

Alexander onu kurtarmaya çalışsa da kralın başdanışmanı olmasına rağmen pek bir söz hakkı yoktu.

Amcam Raf, o zamandan beri yanımdaydı ve beni desteklemek için her zaman yanımda olsa da ben hâlâ babamın kollarında olmanın özlemiyle yanıyordum. Geriye kalan tek şey bir yemin gibi boynuma astığım, ailemize ait olan kolyeydi. Bana her gün neyi kaybettiğimi hatırlatıyordu.

Ve üzüntümün suçlusunun kim olduğunu...

Şimdiyse, yaşıtımlar olan kızlar günlerini âşık olmakla ilgili hayaller kurarak geçirirken ben vaktimi, asalet etiğini yansıtarak nasıl siyasi bir harp gerçekleştirebileceğimi öğrenmekle harcıyordum.

Cehennemi yakmak istiyorsanız şeytanın oyununu oynamanız gerekirdi.

Mecazi bir taç başıma yerleştirilmişti ve bu taç, herkesin neler döndüğünü öğrenmesi için her şeyin bana bağlı olduğunu hatırlatırken ağır hissettiriyordu.

Faasa ailesinin saltanatı çok uzun zamandır sürüyordu. Sahip oldukları güç ve etki zamanla azalmış, insanları ve topraklarıyla ilgilenmek yerine daha çok şımarıklığa, hırsla kapılmaya başlamışlardı.

Bu yüzden saraya gidecektim. İnsanlarımı kurtarmak, kaybettiğimiz adaleti aramak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Yine de saatler geçerken neler olacağının farkında değil gibiydim.

Bu gece Silva'da son gecemdi.

Kalbim, kesik ama kuvvetli bir ritimle atarken kalın siyah botlarımı ayağıma geçirdim ve pelerinimi üzerime aldım. Kabarıklık saçlarımı ensemden sıkı bir topuz yaparak başlığımı kapattım. Aynaya bakıp tanınmayacağımdan emin olduktan sonra odamın kapısına dönerek kilidi kontrol ettim. Yerinde olduğunu teyit edip arkamı döndüm ve pencereye doğru ilerledim.

Odam ikinci kattaydı ama yüksekliklere yabancı sayılmazdım. Birçok kez bu dik, taş duvarlardan atlamıştım. Ciğerlerim sıkışıp nefesim kesilirken adrenalın damarlarımda kol geziyordu. Aşağıya atladığımda botlarım çimenlerle buluştu.

Evden kaçmak hep bir riskti; gelgelelim bu riski bin kez daha göze alabilirdim.

Birkaç dakika hareketsiz durarak kimsenin beni duymadığına emin olduktan sonra, arazimizin yan tarafına doğru, gölgelik bölgeye kadar ilerledim. Kaldırım taşlarıyla döşenen yola ulaştığımda başımı kaldırıp üç metrelik kapıya baktım. Parmaklarım metale sarılıp da kendimi yukarı çekmeye başladığımda kaslarım yanıyordu. Dik demir kapıya tırmanarak bir bacağımı diğer tarafa attım ve kendimi yere bıraktım.

Ayaklarım zeminle buluştuğunda göğsüm hızla inip kalkıyordu. Dışarıya çıkar çıkmaz kaldırıma doğru ilerleyerek peletinime sıkıca sarıldım. Kimseyle karşılaşmamayı umuyordum.

Yirmi dakikanın ardından kasabanın kenar mahallerinden birindeki yetimhaneye ulaşmıştım. Küçük, harap hâlde bir binaydı ve yeterince yatak almak için bile paraları yoktu. Burayı işleten kadın, Daria, önemli bağlantılarımdan biriydi. Ona verdiğim her bilginin doğru ellere ulaşacağını biliyordum.

“Ben daha fazlasını gönderene kadar bunlar size yeter.” Bir tomar parayla beraber uzattığım ekmek Daria’nın ellerindeydi.

Burnunu çekerken, küçük mutfağın loş mum ışığında parlayan gözlerini görebiliyordum. “Teşekkür ederim, Sara. Ben—” Fısıltısı, odanın dışından gelen yüksek sesle kesildi.

Kalbim teklerken nefesimi tuttum. Bakışlarım karanlık koridora dönmüştü, bir çocuğun yatağından kalkıp dolaştığını umut ediyordum.

Burada olduğumu kimse bilmemeliydi.

“Gitmem gerekiyor,” dedim, ellerimi geri çekip başlığımı kapatırken. “Elimden gelirse eğer sana haber gönderip işlerin güvende olduğuna emin olacağım.”

Daria başını iki yana salladı. “Zaten bir sürü şey yaptın.”

“Lütfen,” dedim gülümseyerek. “Yeteri kadar yapmadım bile.”

Saatin çanı çaldı. Yakında güneş, topraklarımızı ışığa boğa-

rak ufukta yükselecekti. Yitip giden karanlıkla beraber ben de açığa çıkacaktım.

“Gitmem gerekiyor,” diye tekrarladım fısıldayarak. Ona uzanıp sarıldım. Kollarını bana dolayıp sıkıca sararken titredim.

“Beni unutma, Daria.”

“Asla.” Durgun çıkan sesine rağmen güldü.

Geri çekilerek mutfağın arkasındaki kapıya yöneldim. Elim pirinçten kola uzandı.

“Dikkat edin, kraliçem,” diye fısıldadı Daria arkamdan.

Kalbim tekledi. “Ben kimsenin kraliçesi değilim. Ben o tacı yakacak olan kişiyim.”

BÖLÜM 2

Tristan

“Tristan!” Avlunun karşı tarafından çocuksu bir ses yükseldiğinde, gövdesine yaslandığım söğüt ağacından doğrulup o tarafa döndüm. Eskiz defterim kucağında açıldı ve karakalem elle-rime bulaşmıştı. Parmak uçlarımı pantolonuma sildikten sonra başımı sallayarak yüzüme düşen saçları geriye doğru ittim.

Küçük çocuk zıplayarak tam önümde durdu. Kıyafetleri bol ve kirliydi. Sanki tüm gün gizli yeraltı geçitlerinde koşmuş gibiydi.

Benim ona gösterdiklerimde...

“Merhaba, küçük aslan,” dedim. Keyifli bir his parmak uçlarımdan içime yayılmaya başlamıştı.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, gözleri ıslık ıslık. Açık kahverengi teninde pırıldayan ter damlalarını görebiliyordum. “Selam. Ne yapıyorsun?” Kucağıma baktı.

Doğrularak defterimi kapattım. “Çizim.”

“Kolların için mi?” Başıyla kollarımı işaret etti. Uzun kollu tuniğimin altındaki koyu renk dövmeler, krem rengi kumaşın altından belli oluyordu.

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. “Olabilir.”

“Annem, bu şeylerin seni kepaze ettiğini söylüyor.” Sesini alçaltırken bana o kadar yakındı ki burnu neredeyse koluma değiyordu.

Bulaşıkhanede çalışan bir hizmetçinin benim hakkımda konuşabileceğini zannetmesi canımı sıkıyordu.

Başımı yana eğdim. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben mi?” Doğrularak alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

“Bana söyleyebilirsin.” Öne eğildim. “Sır tutmakta çok iyiyimdir.”

Gözleri parladı. “Ben de istiyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sadece en cesur aslanlar yaptırabilir.”

“Ben cesurum.” Göğsü kabardı.

“Peki, o zaman.” Başımı salladım. “Biraz daha büyüdüğünde eğer hâlâ aynı hissediyorsan, bana gelebilirsin.”

“Simon!” Bize doğru koşan kadının sesi öfkeliydi. İkimize bakarken gözleri kocaman oldu. Biraz yaklaşıp durduktan sonra reverans yapmak için eğildiğinde, siyah eteğine çamur bulaştı. “Majesteleri, sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim.”

Çenem seğirdi. İçim hoşnutsuzlukla doldu. “Şu ana kadar rahatsız değildim.”

“Gördün mü anne? Tristan benden hoşlanıyor,” dedi Simon.

Kadının nefesi kesildiğinde reveransını bozmadan uzanıp oğlunun kolunu sıkıca tuttu. “Düzgünce hitap et, Simon.”

“Neden? Sen hiç yapmıyorsun.” Alnı kırıştı.

Kadının omuzları gerildi.

Elimi kaşıma götürerek saçlarımdan dibinden yanağıma kadar uzanan yaraya dokundum.

Kadının, arkamdan konuştuğu için endişelenmesine gerek yoktu. Herkes bunu yapıyordu; gelgelelim asla yüzüme konuşmazlardı. Bunun için fazla korkaklardı. Tam da bu yüzden gizli

gizli konuşmayı tercih ediyorlardı. Fısıltıları taş duvarlara gömülünce ben de o sessizliğin içinde boğuluyordum.

“Tristan diyebilirsin, küçük aslan.” Yerimden kalkıp pantolonumu silkeledim. “Ama sadece yalnızken. Diğerlerinin yanlış fikre kapılmasını istemeyiz.”

“Simon,” dedi annesi. “İçeri geç. Hemen.”

Çocuk önce kadına sonra bana baktı. Başımı hafifçe eğdiğimde sırtıttı. “Görüşürüz, Majesteleri.”

Arkasını dönüp koşmaya başladı.

Annesi, çocuğun eğildiği yerde başı yere dönük bekliyordu. Ön kapılardan bir gürültü yükseldiğinde doğrulup sesin nereden geldiğine baktı. Bir adım yaklaşarak yanağına uzandım ve yüzünü kendime çevirdim. Bulutların ardından gelen güneş ışınları, gümüş yüzüklerime yayılarak parlamalarına sebep oluyordu.

“Kara,” diye mırıldandım. Parmak uçlarım ipeksi, koyu renk teninde geziniyordu.

Bakışlarımız buluştuğunda nefesi kesildi.

İnleyene kadar tutuşumu sıkılaştırdım. “Kalkmana izin vermedim.”

Kesik kesik nefes alırken tekrar reverans yaptı, başı öne eğildi. Yukarıdan ona bakarken oğlunun biraz önce söylediği şey içimde bir fırtına gibi gürlüyordu.

“Oğlun, benim hakkımda konuşmayı sevdiğini söyledi.” Bir adım yaklaştığımda ayakkabılarımın ucu eteğine değiyordu. “Söylediğin şeylere dikkat etmelisin, Kara. Herkes hoşgörülü değildir. Durman gereken yeri unuttuğunu, kimsenin bilmesini istemeyiz. *Yine.*”

Önünde eğildim. “Kepaze olduğumu düşündüğün doğru mu?”

Başını iki yana salladı. “O bir çocuk. Hikâye uydurmayı seviyor.”

“Çocukların ne kadar da inanılmaz hayal güçleri var, değil mi? Yine de...” Elimi uzatarak parmaklarımı ensesine götürdüm. Dokunuşumla titreyen bedeni bana keyif veriyordu. “Eğer kepezeliğin ne olduğunu bilen biri varsa o da annesidir.”

Elimi ensesindeki buklelere sararak başını aşağı doğru çektim. O acıyla iç çektikçe memnuniyetle doluyordum. Öne eğildiğim an sırtını büktü. Burnum, yüzünün yan tarafını okşuyordu.

“Bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedim alçak sesle.

İnlediğinde tüm bedenim keyifle kasıldı.

“Bu sarayın koridorlarında dolanan diğer herkes gibi aptal olduğumu mu sanıyorsun? Benzerliği fark etmiyor muyum?”

“Lü–lütfe...” diyerek kekelerken elleriyle gövdeyi itiyordu.

“Mmm,” diye mırıldandım. “Ona da böyle yalvardın mı?” diye fısıldadım kulağına. Boştaki elimle boğazını sıkıyordum. Bakışlarım, giriş kapısının önünde sıraya dizilmiş olan kraliyet muhafızlarına ve arkalarındaki seyircilere döndü. Birkaç kişi bize bakmaya cüret etse de hemen önlerine dönmüşlerdi.

Karışmamaları gerektiğini hepsi çok iyi biliyordu.

“Beni abimle karıştırmak gibi bir hataya düşme sakın,” diye devam ettim. Saçlarına sarılan parmaklarım gevşedi. “Yerini unutma, yoksa sana hatırlatmaktan büyük zevk duyarım.” Onu bırakarak başından yere doğru ittim. Çarpmamak için ellerini kaldırdı. “Onun aksine, ben ne kadar yalvardığını umursamam.”

Doğrularak eskiz defterimi aldım ve tekrar ona baktım. Ayaklarımın dibine sinmiş olduğunu görmek hoşuma gidiyordu.

“Kalkabilirsin.”

Burnunu çekerek doğrulduktan sonra elbisesine bulaşan toprağı silkeledi. Bakışları yerden ayrılmıyordu.

“Git.” Elimi şöyle bir salladım. “Bir daha seni burada görmeyeyim.”

“Efendim,” diye fısıldadı.

Dönüp söğüt ağacının gölgesine doğru yürürken arkamdan bir ses yükseldi. Xander, abim ve kişisel muhafızı Timothy sarayın kapılarından çıkıp avluya adım atmış, arabanın durduğu tarafa doğru ilerliyorlardı.

Merak beni ele geçirirken gölgelerin arasından onları izlemeye başladım. Xander arabaya yaklaşıp kapıyı açarken defterimi sıkıca tutuyordum. İçeriden önce zayıf bir kadın indi. Mor şapkasının altındaki sarı saçlarını görebiliyordum, gülümseyerek kenara çekildi.

Ardından zarif bir el, Xander’ın avucuna uzandı.

Karnım bir çığ gibi dalgalanırken oradan ayrılmam gerektiğini biliyordum ancak hareket edemiyordum.

Çünkü o gelmişti.

Tahtın yeni kraliçesi.

BÖLÜM 3

Sara

Hayatım boyunca Saxum krallığının resimlerini görmüştüm. Amcamın büyük salonundaki şömine rafının hemen üzerinde, kasvetli bir resim vardı; on altıncı yüzyılda inşa edilip zamanla eskiyen bir sarayın üzerinde gürleyen bulutlar. Her zaman bunun abartılı bir sanat eseri olduğunu düşünmüştüm. Ancak anlaşılan resimler gerçeğe yaklaşıyordu bile.

Kralın sürücüsü, arabayı Saxum şehrinin sokaklarında sürerken yanından geçip gittiğimiz kadınlar, adamların kollarında sanki dünyada umursanacak hiçbir şey yokmuş gibi kahkaha atıyorlardı. Yolun beş dakika gerisinde kaldırım taşlarının çamura, geniş kenarlı şapkaların kirli bonelere ve insanların üzerlerindeki yırtık kıyafetlerle bir deri bir kemiğe dönüştüğünden haberleri yoktu.

Ya da belki haberleri vardı; sadece basit bir şekilde umursamıyorlardı.

“Gerçeğin hakkını hiçbir şey veremiyor, değil mi?” Sheina, en yakın arkadaşım, bir kraliçe nedimesi olarak giyinmişti. Pencereden bakarken iç çektiği sırada şapkasının kenarından sarı

saçları görünüyordu. “Tüm hayatını masallar dinleyerek geçirdin ama *bu* ürkütücü görünüyor.”

Başıyla sarayı işaret etti. Uzun, dolambaçlı bir yolun sonundaki uçurumun tepesine tünemişti. Her iki tarafı da gür, yeşil bir ormanla çevriliydi.

Kesinlikle resimler hakkını veremiyordu.

Ülkenin bu kısmına daha kasvetli bir hava hâkimdi. Silva’nın mahsullerini büyüten gün ışığıyla arasında keskin bir fark vardı. Yan tarafta uzanan sokaklar, akçaağaçlar ve çam ağaçlarıyla yer değiştirdiğinde, yeşillik kokusu arabaya yayılıp burnuma doldu. Endişeliydim, içim içimi yiyordu.

Yol daralırken benim endişem de artmaya başladı. Sarayın, girişin olduğu ama *çıkışın olmadığı* öfkeli Vita Okyanusu’nun arkasında yükseldiğini gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor, deli gibi atıyordu.

“Sence söylenenler doğru mu?” diye sordu Sheina, bana doğru dönerek.

Kaşımı kaldırdım. “Söylentilerin hangi kısmından bahsettiğine bağlı.”

“Ölen kralların hayaletlerinin, sarayın koridorlarında gezdiği kısım.” Parmaklarını yüzünün önüne getirerek hareket ettirdi.

Kahkaha atsam da ben de aynı şeyi merak ediyordum. “Sheina, hayalet hikâyelerine inanmak için fazla büyüksün.”

Başını yana eğdi. “Yani sen inanmadığını mı söylüyorsun?”

Bir titreme bedenimi sarmaya başladı. “Batıl inançlarım var,” dedim. “Bir yandan da biri bizi terk ettiğinde ruhlarının dinlenmek için Cennetin Krallığı’na yükseldiğini düşünmeyi seviyorum.”

Başıyla onayladı.

“Ya da cehenneme gittiklerini,” diye ekledim, dudağımın kenarı kıvrıldı. “Eğer hak ediyorsa.”

Dudaklarından bir kıkırtı yükseldiğinde bu sesi gölgelemek için eliyle ağzını kapattı. “Sara, böyle şeyler söylememelisin.”

“Sadece biz varız, Sheina.” Sırıtişım yayılırken omuz silkip ona doğru eğildim. “Sır tutamaz mısın?”

Suratını astı. “Lütfen. Küçük birer kız olduğumuz zamanlardan beri yaptığın tüm kötü şeyleri saklıyorum.”

Arkama yaslanırken korsemın çelik uçları kaburgalarımına batıyordu. “Kötü bir kızı mı kraliçe yapacaklar?”

Dudaklarını birbirine bastırdı, mavi gözleri parlıyordu. “Sen varsan Sara, her şey mümkün.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı, amcamın onu da yanımda getirmeme izin vermesine seviniyordum. Tanıdık birini görmek, omuzlarımda yükselen gerginliğin azalmasına yardımcı olacaktı.

Sheina’yı küçük bir kız olduğum zamanlardan beri tanıyordum. Ailemin arazisinde birlikte büyümüştük. Annesi hizmetçiydi ve Sheina’yla birlikte yazın günlerimizi tarlalara gizlice girip taze meyveler toplayarak, zehirli olanları bize sorun çıkaran çocuklara götüreceğimizle ilgili hikâyeler uydurarak geçir-miştik.

Babamın bana öğrettiği ilk şeylerden biri arkadaşlarımı yakın, sırlarımı daha da yakın tutmamdı. Sheina’yı sevsem de ona, doğruların ağırlığını yükleyebilecek kadar güvenmiyordum.

Ona karşı bile oyunuma devam ediyordum ve o, anlamıyordu.

Akan manzara yavaşladı, aracımız duraksadı. Bakışlarım, sarayın avlusunda, girişte duran çift kulelere kaydı. Taşın kendisi koyu griydi ve sabah yağın yağmurdan ıslanmıştı. Belki de yılların lekesi üzerine yer etmişti. Karışık sarmaşıklar, kulelerin iki

yanından dolanarak dik tepelere kadar ilerliyor ve küçük, camsız pencereelerde kayboluyordu.

Gözcü kulesi olduğuna emindim.

Babam da buraya geldiğinde aynı manzarayla karşılaşmış, zihni umut ve kalbi cesaretle dolmuş muydu, merak ediyordum.

Yüreğimdeki o boşluk sızlıyordu.

“Geldik, leydim,” diye seslendi sürücü.

“Evet, görebiliyorum, teşekkür ederim,” dedim, ellerimi açık yeşil seyahat elbisemin ön kısmında gezdirirken doğruldum.

Demir kapılar gıcırdayarak genişçe açıldı. Kraliyet muhafızları bahçenin iki tarafına sıralanmıştı, siyah ve altın rengi üniformalarının göğüs kısmında kükreyen bir aslan arması vardı. Gloria Terra’da dalgalanan her bayrakta olduğu gibi.

Faasa ailesinin hanedan arması.

Gerginlikle yutkundüğümde araba hareket edip kapıların iç kısmında durdu. Bakışlarım muhafızların sert suratlarında geziniyordu. Bize doğru bakan bir düzine kadar seyircimiz vardı ama bunun dışında büyük bir tantanayla karşılaşmamıştık.

Küçük bir erkek grubu önümüzde duruyordu, içlerinde kısa olanı hemen tanıdım. Kuzenim Alexander’ın bana doğru geldiğini görünce vücuduma bir rahatlama yayıldı.

Kapılar açıldı ve önce Sheina’nın inmesine yardım edildi. Ardından Alexander elini bana uzattı. Elbisemin kollarındaki danteller, elimi avucuna bırakıp yere adım atarken bileğimi okşuyordu.

“Xander,” dedim eğildiğinde. Elimi dudaklarına götürdü.

“Kuzen, uzun zaman oldu,” dedi doğrularak. “Seyahatiniz iyi geçti mi?”

Gülümsedim. “Uzun ve rahatsızdı ne yazık ki. Yine de burada olduğuma mutluyum.”

Dilini şaklattı. “Peki ya babam? O iyi mi?”

“Gayet iyi. Seyahate çıkamadığı için özürlerini ilettiler.”

“Tabii ki.” Başıyla yan tarafı işaret etti. “Gel. Seni Majesteleri’yle tanıştırayım.”

Elimi koluna saracak kadar kendine çektikten sonra, beni taba rengi kıyafetli bir adama doğru yaklaştırmaya başladı. Adam bakışlarını bedenimde gezdirirken yakışıklı yüzündeki gülümseme büyüyordu.

Yıllardır kraliyet ailesi hakkında o kadar çok şey öğrenmiştim ki onları daha önce görmemiş dahi olsam tek bakışla tanıyabilirdim. Bu adamın kahverengi saçlarına, geniş omuzlarına, iri bedenine ve alışılmadık kehribar rengi gözlerine bakarak onu tanımamam imkânsızdı.

Gloria Terra’nın Kralı Üçüncü Michael Faasa.

Reverans yaptığım sırada içime dolan nefret alev alevdi. Elbisemin dantel etekleri yere sürünüyordu. “Majesteleri.”

“Leydi Beatreaux.” Sesi tüm avluya yayılacak kadar gürdü. “Hayal ettiğimden çok daha güzel görünüyorsunuz.”

Doğrulduğum sırada yüzüme yayılan öfkeyi silmek için başımı eğdim. “Çok nazıksınız, efendim.”

Çenesini eğerek ellerini cebine soktu. “Babanızla tanışmıştım biliyorsunuz.”

Babamdan bahsediyor olması içime derin bir keder yayılmasına sebep olsa da gülümsememi genişlettim. “Sizinle tanışmış olması ne büyük şeref.”

Kral Michael’ın gözleri parıldadı. Yüzüne bir sırıtış yayılırken doğruldu. “Evet, öyle... Şimdi sizinle tanıştığıma göre bu zevkin karşılığı ödenmiş oldu.”

Memnuniyet damarlarıma yayılarak kanımı kaynatmaya başladı, amcamın fısıltıları zihnimde tekrar edip duruyordu.

İlgisini ne kadar çabuk çekersen güvenini de o kadar hızlı kazanırsın.

Michael tam karşımda durana kadar bana yaklaştı. O kadar yakındı ki kıyafetlerindeki kolanın kokusunu alabiliyordum. Öne doğru eğilerek yanağıma yavaş bir öpücük kondurdu. Ne kadar cüretkâr olduğunu fark ettiğimde kasıldım. Bakışlarım, avludaki insanların tepkisini ölçmek için etrafta gezinirken bu yaptığının alışıldık bir şey mi yoksa sadece bana mı özel olduğunu merak ediyordum. Birkaç kişi dışında herkes devasa avluya yayılmıştı ve izleniyormuşuz hissine kapılsam da kimse bizimle ilgilenmiyor gibiydi.

Eli, bileğime uzandı.

Başka seçeneğim olmadığını bildiğimden dokunmasına izin verdim. Krala karşı gelemezsiniz, ben de işleri zorlaştırmayı hiç istemiyordum. Etrafı incelemeye devam ederken bakışlarım uzak bir köşedeki söğüt ağacına takıldı. Dalların arasındaki karanlık bir figür, gözlerini bana dikmişti.

Tuhaf bir his beni ele geçirdi.

Kral Michael kulağıma bir şey fısıldadığında onaylayarak mırıldandım ama ne söylediğini bilmiyordum bile. Yabancıнын bakışlarına kapılmıştım ve bakışlarımı çekmem gerektiğini bilmeme rağmen kendimi bunu yapmaya ikna edemiyordum. Gözlerinde beni yerime sabitleyen bir meydan okuma vardı. Dik durmama sebep olan, sinirlerimi geren ve önce onun teslim olmasını umut eden... Tabii ki olmadı. Ağaca yaslanırken basitçe gülümseyerek bir elini dağınık, simsiyah saçlarına götürdü ve alnına düşen tutamları geri itti.

Solgun yüzündeki sert çizgileri, biçimli çenesinde gezinen gümüşle dolu parmaklarını, koyu renk mürekkeple kaplı kollarını incelerken, aldığım nefesler düzensizleşmeye başladı. Par-

layan yeşim gözleriyle kıyaslanınca bu mesafeden çok net görünmese de kaşından başlayıp yanağının üzerinde biten yara izi dikkatimi çektiğinde, kalbim tekledi.

Kim olduğunu fark ettiğim an göğsüm sıkıştı.

Faasa ailesini araştırmakla yıllar geçirmiş olmasam da onun namı önden yürüyordu. Öfkesiyle, münasebetsiz hareketleriyle ilgili hikâyeler, Gloria Terra'nın en uzak köşelerine kadar yayılıyordu.

Dengesiz olduğu kadar tehlikeli olduğunu söylüyorlardı. On-
dan uzak durmam net bir şekilde ifade edilmişti.

Tristan Faasa.

Kralın küçük kardeşi.

Yaralı prens.

BÖLÜM 4

Tristan

“Kız nasıl biri?”

Bakışlarım, çoğu insanın arkadaşım hatta en yakın arkadaşım olduğunu düşündükleri Edward’a döndü. Gerçek şuydu ki, hiç arkadaşım *yoktu* çünkü arkadaşlıklar değişkendi ve zaman kayıydı. Yine de o, sırdaşım ve yanımda tutacak kadar güvendiğim tek kişiydi. Kralın ordusunda bir komutan olması da artıydı. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa, ihtiyaç duyan kişinin *ben* olduğuma dikkat çekmeden o şeye ulaşabiliyordu.

Geniş bedeni odanın karşısındaki sandalyeye yayılırken sarı saçları kaşlarının üstüne düştü. Bakışlarımı ağır, ahşap masaya indirdim. Elimdeki ince kâğıdı düzelttikten sonra içindekileri düzgün ve sıkı bir şekilde sarmaya başladım, ardından köşesine reçine sürdüm.

“Kız...” Durup parmaklarıma yapışan keneviri silkeledim. Küçük yeşil tomurcuklar hâlâ parmaklarımdan çıkmamıştı. “Alelade.”

Arkama yaslanarak bir kibrit çıkarttım ve sert ucunu kutuya sürterek turuncu alevin parlamasını izledim. Ahşap, ince çubuk yanarken onu izlemek beni afallatıyor gibiydi. Sıcaklık tenimi

yalarken oldukça yoğun bir hâl aldı. Ateşi, sigaranın ucuna götürdükten sonra kibriti söndürmeden önce içime çektim.

“Michael Faasa’nın gelini ‘alelade’ mi?” Edward kahkaha attı.

Onaylarken bugün sarayın kapılarından giren kızı zihnimde canlandırdım. İri gözleri ve vahşi saçlarıyla karşısındakini memnun etmek için çok hevesli görünüyordu. Tatlı gülümsemesiyle ve kirpiklerinin altından Michael’a attığı bakışla beni sinirlendirmişti.

Oysaki yanaklarının kızarmasına sebep olan kişi abim değildi.

“Sarayda epey güzel olduğu konuşuluyor,” diye devam etti Edward.

“Benim standartlarım saray halkından oldukça yüksek,” diyerek cevap verdim.

Bacaklarımı kaldırarak ayaklarımı masaya yasladım. Bileğimi diğer bileğimin üstüne atarken siyah botlarım masaya gürültüyle çarptı. “Bakmak için güzel ama diğerleri kadar işe yaramaz.”

“Güzellikten daha çok neye ihtiyacın var?” Edward omuz silkti. “Özenli konuşma mı?”

Pürüzlü tavanıma bakana kadar sandalyemi geriye eğdim. Oda, köşede şömine yanmasına rağmen soğuktu. Belki de benim içimde, kalbimin olması gereken yer boş ve eksik olduğu için oradaki sonsuz sızı, sadece ateşin yanışındaki kaosu görmek istiyordu.

Sigarayı dudaklarımın arasına götürüp içime çektim. Dumanlar boğazımdan ciğerlerime doluyor, sinirlerimin onsuz yapamayacağı bir sakinlik sunuyordu. “Edward, bir kadının düzenbazlıklarını küçümsüyor olman beni son derece rahatsız etti. Onlar kuzu postu giymiş birer yılan. Bunu hiçbir zaman unutma.”

Dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını kaldırdı ve oturduğu yerde dikleşti. Neredeyse onu gücendirdiğimi düşünecektim.

“Hep dramatiktin.”

Havaya bir duman üfledim. “Hep haklıydım.”

Dili çözüldüğünde içimi bir rahatsızlık kaplasa da şu an onu azarlayacak enerjiye sahip değildim. Bunu ona keyfim yerindeyken hatırlatmak için bir kenara yazdım. Şu an sadece gitmesini tercih ederdim.

Hiç başkalarına ihtiyaç duyan insanlardan biri olmamıştım. Bu muhtemelen, çocukken ne kadar uyum sağlamaya çalışırsam çalışayım herkesin biraz *farklı* olduğumu söylemesi yüzündendi.

Onlar fark etmese bile abim, bunu mutlaka onlara gösterirdi.

Sandalyemi serbest bıraktım, bacaklarım yere çarpınca bedene bir titreşim yayıldı. “Beni yalnız bırak.”

Bir anda intikam hırsıyla doldum. Gücsüz ve Michael’la *sürüsünün* merhametinde olduğum o zamanların anılarından kurtulmalıydım.

Leydi Beatreaux’nun saraya gelişini kutlamak için gayriresmî bir yemek veriliyordu.

Gayriresmîydi çünkü ben katılmamıştım.

Orada olsam bile soyluların kurallarına bağlı kalmayacağım için beni görmeyi bekleyeceklerini sanmıyordum. Tam da bu yüzden buradaydım.

Krallıktaki tüm soylular buradaydı. Üst düzey görevliler, yakın bölgelerdeki dukler, vikontlar ve saraydaki tüm hanımefendiler, beyefendiler. Ana odanın yüksek tavanları, taş sütunları kahkahalar ve sohbet sesleriyle yankılanıyordu. Mücevherli parmaklar, kristal kadehlere sarılmıştı ve kızaran yanaklar ne kadar sarhoş olduklarını gösteriyordu.

Abim, yükseltilmiş bir platformda oturuyordu. Her iki yanında da boş bir sandalye vardı. İnsanlarına bakarken şarabını yudumluyordu.

Çocukken bile hep böyleydi, daima her şeyin üstünde, gösterişli ve göz alıcı olmaya ihtiyaç duyardı. Bunu yapmak için kimi ezdiğinin önemi yoktu, herkesin kendine hayran olmasını isterdi.

Kadehine daha fazla içki dolduran bir kızla flört etmesini izlerken midem bulanmaya başladı.

Gölgelerin arasında kalarak dikkat çekmediğime emin oldum. Ceylan gözlü Leydi Beatreaux'nun aslanın inine girişini görmek istiyordum. Bunun için çok fazla beklememe gerek kalmadı çünkü çift kanatlı meşe kapılar açıldı ve başı havada, siyah saçları arkadan tutturulmuşken yüzüne düşen iki harika tutamla içeri girdi.

Elbisesi hareket ettikçe parlıyordu. Yeşil elbise, pürüzsüz solgun teniyle uyum içindeydi. Tüm ilgiyi üzerine çekmediğini söylersem yalan olurdu. Herkesi, tek tek ateşe gelen güvelermiş gibi incelerken kalabalığı aşarak direkt abime yöneldi.

Arkasında, buraya birlikte geldiği saman sarısı saçlı ufak tefek kız vardı. Kız bir anda sendeleyince ayağı müstakbel yengenin eteğine takıldı. Bu sefer ikisi de sendeledi.

Leydi Beatreaux, kıza hızlıca bir bakış atarken ifadesi sertti.

Maskesi çok kısa bir an düştükten sonra yüzündeki öfke, yumuşak ve anlayışlı bir ifadeyle yer değiştirdi. Bunun farkına varır varmaz tüylerim ürperdi, içimde bir merak uyandı.

Abimin karşısında durup, reverans yaptıktan sonra yanına geçtiğinde merakım daha da arttı. Onu süzerken abimin gözleri parlamış, dudaklarının kenarı kıvrılmıştı.

Ondan hoşlanıyordu.

Karanlık duvardan doğrularak ışığa yürüdüm. Kalabalık, tıpkı o kıza yaptıkları gibi bana da yol açarken bu sefer nefeslerinin kesildiğini ve yükselen fısıltılarını duyabiliyordum.

İnsanlar bana geniş bir yol açmışlardı çünkü açmazlarsa olacaklardan korkuyorlardı.

Yaralı prensin, vahşi bir şekilde krallıkta gezdiğinin dedikodusu her yere yayılmıştı. Birçoğu uydurma olsa da en azından bazıları gerçeğe dayanıyordu. Benden daha çok korktukça, bana daha az bakabildiklerini fark etmiştim.

Bu da hoşuma gidiyordu.

Platforma yaklaştığımda abimin yüzü asıldı. Tüm varlığımla biliyordum ki beni burada beklemediği için yüzü asılmıştı çünkü insanların temkinli bakışları ona değil, *banaydı*.

Hemen yanındaki yüksek sırtlı kadife sandalyeye oturdum. Yerleşerek ayak bileğimi diğer dizimin üzerine attım ve sıkıcı ortama alışmaya çalıştım.

“Tristan, gelmeni beklemiyordum. Müstakbel kraliçemle mi tanışmaya geldin?” diye sordu Michael, diğer taraftaki Leydi Beatreaux’yu işaret ederek.

O tarafa döndüğümde bakışlarım kızınkilere kilitlendi, kanım kaynıyordu. Abimin önünde, elimi kıza doğru uzatırken dudaklarımın bir kenarı kıvrıldı. Kralın kucagının üstünden uzanarak bir sohbeta başlamak uygunsuzdu. Bir yanımda, Michael’ın buna bir son vermemesine şaşırıyordu. Ancak tabii ki öyle yapsa dikkat çekerdі. Halka açık bir yerde taşkınlık yaparsa bu, *karizmasının* çizilmesine sebep olurdu.

Kız elini bana uzatmadan önce elime uzunca bir süre baktı. Elini, dudaklarıma doğru yaklaştırıp öperken, şaşırtıcı bir hisle dolarak ürperdim. “Merhaba, sevgili yengecim.”

Michael suratını astı. “Buraya geleli daha iki hafta olmadan kızı korkutma.”

“Sara,” diye fısıldadı kız, abimi duymazdan gelerek.

Tek kaşımı kaldırdım.

“Bana Sara diyebilirsin. Ne de olsa aile olmak üzereyiz.” Yü-

züne yayılan gülümseme keyifliydi ancak gözlerine ulaşmadı. Bu da yalnızca merakımı artırıyordu.

“Tristan’a sıcakkanlı yaklaşarak nefesini tüketme, canım,” dedi Michael. “Hangi çukurda takılıyorsa yakında oraya dönecek ve seninle tanıştığını bile hatırlamayacaktır.”

Çenemi sıkarken kanım damarlarımda kaynıyor, öfkemi tüm bedenime yayıyordu.

Sara öne eğildiğinde bedeninin üst kısmı neredeyse Michael’ın kucağına geliyordu. Hüzünlü kahverengi bakışları bana odaklandı. “Canımı yakıyorsun.”

Aşağı baktığımda hâlâ elini tuttuğumu fark ettim. Parmaklarım, eklemlerimin beyazlamasına sebep olacak kadar onunkilere sarılmıştı. Elini bıraktım.

“Öyle mi?” Sırıttım. “Bu kadar kolay mı?”

Gözlerini kıstı.

“Yeter,” dedi Michael küçümseyerek.

Gülerek sandalyeme yaslanırken tüm dikkatimi eğlenceye verdim. Dirseğimi sandalyemin koluna koymuş, parmaklarımla çenemi okşuyordum. Birkaç günlük kirli sakallarım sertti.

Leydi Beatreaux, abimle konuşmaya başladı. En sıkıcı konulardan bahsediyordu. Burayla karşılaştırdınca Silva’nın havasının nasıl olduğu, arabada olmaktan ne kadar keyif aldığı, pazar günkü ayine sabah abimin kolunda mı yoksa leydilerle mi katılması gerektiği...

Dikkatim tamamen onda değildi. Salonun arka köşesinde gördüğüm karanlık figürle kalbim hızla atmaya başladı.

Edward ise birkaç metre ötede gururla dikilirken eli kemerindeydi. Tamamen topraklarımızın siyah ve altın renklerinde giyinmişti, sol omzunu süsleyen altın rengi bir kordon, göğsünde de ailemin arması vardı.

Gözlerimiz buluştuğunda gölgedeki yabancıyı işaret ettim.

Ne demek istediğimi anlamadan önce bakışlarımı takip etti, ardından yabancıya doğru ilerlemeye başladı. Ancak bir anda havayı bölerek yükselen feryat dolu bir çığlık, tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu.

“Tanrım!” diye bağırdı başka biri.

Edward kalabalığa daldığında tüm oyun sona ermek üzereydi. O kişiyi tutarak yere eğilmeye zorladı. Yabancı, dizlerinin üzerine çökerken pelerinin başlığı da düştü. Uzun, kirli saçlar davetsiz misafirin omuzlarından dökülüyordu.

Bir kadındı.

Gürültülü bir çarpma sesi yükseldiği an bu sesi şaşkın iç çekmeler ve bağırışlar takip etti. İnsanlar bakışlarına yayılan korkuyla geri çekildiler.

O şey, sanki ağır çekimdeymiş gibi platforma doğru yuvarlanarak neredeyse kusursuz bir şekilde Michael’ın tahtının önünde durdu.

Abim telaşla yerinden kalktığı anda bakışları büyüyerek Lord Reginald’ın kesilmiş başına odaklandı. Lordun bakışları şaşkın, dili maviye dönmüştü; kopan boynundan sarkan sinirleri, ardından kan izi bırakıyordu.

“Bunun anlamı ne?” dedi Michael.

Edward kadını ayağa kalkmaya zorlayarak ince bileklerini arkasında birleştirdi. Diğer eliyle de saçını arkaya doğru çekip Michael’a bakması için onu zorladı.

Kalp atışlarım hızlanırken ortaya çıkan manzarayı izledim.

Kadın şeytani bir şekilde gülümsedi, bakışları ruhsuz ve delirmiş gibiydi. “Bu sana bir uyarı, III. Michael Faasa.”

“Kimin uyarısı?” diye patladı Michael.

Kadının sırtışı yüzüne yayıldı.

Michael yumruklarını sıkarken çenesindeki kasların hareket ettiğini görebiliyordum. Bakışlarım ondan ayrılıp müstakbel ge-

linine yöneldi. Korkuyla bakmasını bekliyordum. Sanki günışığıymış gibi bencil bir şekilde açığa çıkan korkusuna bulanıp gece boyunca bana güç vermesini bekliyordum.

Ancak o sessiz bir şekilde oturuyordu, başı eğik, bakışları merak doluydu. Mükemmel derecede temkinli ve hiç etkilenmemiş gibiydi.

İlginç.

“Ben senin kralınım,” dedi Michael sertçe.

Kadın eğilirken dudaklarından firar eden tiz kıkırtılar, gergin ve sessiz havaya karıştı. Edward kadını tekrar doğrultup saçlarına daha sert asıldı.

Kadın yere tükürdü. “Sen benim kralım değilsin.”

Xander kalabalığın içinden çıkıp çabucak manyak kadının önüne geçti. “Bunu Lord Reginald’a kim yaptı? Sen miydin?”

Kadın sırtarak başını yana eğdi. Ancak o kadar eğmişti ki boynu kırılacak gibi duruyordu. “Majestelerini memnun etmek için hiçbir şey yapmam.”

Xander’ın avucu hızla havaya kalktı. Çarpma sesi duvarlarda yankılanırken kadının yüzü yan tarafa düştü.

“Yeter. Bırak konuşsun.” Michael elini havaya kaldırdı, bakışları kadının üzerindeydi. “Hainliğini zaten itiraf ettin. Seni ölümün beklediğini biliyorsun. Söyleyeceklerini söyle, pislik. Sonra zindanlarda çürüyeceksin.”

“Senin için geliyor,” dedi kadın cansız bir şekilde. Bedeni, olduğu yerde titriyormuş gibi görünüyordu.

“Kim?” diye sordu Michael.

Kadın kıpırdamadı. Başını hafifçe eğip o kadar geniş bir şekilde güldü ki tüm çürük dişleri gözler önüne serildi.

“Asi kral.”

BÖLÜM 5

Sara

Kralın özel makam odası da sarayın diğer bütün odaları gibi güzeldi. Koyu renk, kızıl kahverengi mobilyaların neredeyse her bir parçası mosmor kadifeyle kaplanmıştı ve karmaşık çizimler tavanı kaplarken duvarlardan resmen zenginlik akıyordu.

Oda ferahtı ve neredeyse benim kişisel dairem kadar büyüktü. Ancak büyüklüğüne rağmen boğucuydu.

Michael masasına yaslanırken uzun, zayıf bir kraliyet muhafızı arkasında dikiliyordu. Bakışları ileri geri volta atan Xander'ı takip ediyordu.

Ana Kraliçe'yle henüz tanışmamıştım ve ortalarda da yoktu, Prens Tristan ise kesilen baş ayaklarımızın dibine yuvarlandıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Dürüst olmak gerekirse sarayda çok nadir görüldüğünü duyduğum için gelmesini hiç beklemiyordum. Buna rağmen iki gündür buradaydım ve onu çoktan iki kez görmüştüm.

Oturduğum yerde kıpırdandım, şükürler olsun ki burada değildi. Rahatsız edici biriydi. Sanki ruhumun en karanlık köşelerini görebiliyormuş gibi bakıyordu. Belki de *onun* karanlığı bana doğru uzanıp en kötü yanlarımı arıyordu.

“Xander, çok fazla endişeleniyorsun. Bir puro yak ve sakinleş,” dedi Michael. Masasının köşesindeki sedir kutuyu açtı.

Bir tanesini kendi dudaklarının arasına alırken diğerini, elindeki puroya sert bir bakış atan Xander’a uzattı.

Kuzenim endişeliydi. Gözlerinin kenarındaki kaz ayaklarının kırışıklığına bakılırsa bunu anlamak oldukça kolaydı ve geçen her saniye o çizgiler daha da sertleşiyordu. Zayıf parmaklarını kırışmış saçlarında gezdirerek önce onları çekiştirdi, ardından sarsak hareketlerle burnuna düşen kemik çerçeveli gözlüğünü düzeltti.

“Raf amcamla konuşmak istiyorum,” diyerek araya girdim.

Olan olaydan sonra düşünebildiğim tek şey buydu. Burada, gizemli bir adamın tahtını kendine istemesi gibi bir sorunun çıkmasını beklemiyordum ve çaresizce detaylarını öğrenmek istiyordum. Hain kadının ruhundan sızan sadakat beni büyülemişti. Lideri için kendini kurban ettiğini görmek merakımın artmasına sebep olmuştu.

Bunun, planlarımı etkileyip etkilemediğini öğrenmem gerekiyordu.

Cehaletin en kötüsü, görmezden gelebildiklerimizde saklıydı. Ancak bu tuzağa düşmeyecektim.

Amcam ne yapacağını bilirdi.

Xander bana doğru dönse de sözlerinin muhatabı kraldı. “Efendim, böyle hassas konularla ilgili haberleşmenin güvenli olduğunu düşünmüyorum.”

Bana karşı çıktığı için göğsüm deliniyormuş gibi hissettim.

“Babama söyleyeceğim,” diye devam etti.

“Kuzen, onunla kendim konuşmayı tercih ederim. Haberleri alınca endişelenecektir.”

Xander kaşlarını çattı. “Sara, buraya tercihlerinden bahset-

meye gelmedin. Kralın gelini olmaya geldin. Yapman gereken tek şey oturup güzel görünmek ve işleri halletmem için bana müsaade etmek. Güvende olduğunu bilmek isteyecektir ve ben de bildiğine emin olacağım.”

Midem bulanmaya başlarken arkama yaslanarak ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Michael’ın beni izleyen bakışları donuktu, üflediği duman yüzünün önünden yükseliyordu.

“Xander, kıza bu kadar sert çıkma,” dedi.

Xander ona doğru dönerken bir elini kaldırdı. “Endişeli değil misiniz, efendim? Reginald öldü. Pis bir *sırtlan* saraya girmeyi başardı ve onun kellesini ayaklarınızın dibine atarak ‘hain kral’ diye bağırdı.”

Michael doğruldu, çenesinin gerildiğini görebiliyordum. “Evet. Hepimiz oradaydık.”

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Kadına sırtlan mı demişti? Bu aşağılayıcı kelimeye karşı dişlerimi sıktım. “Yoksul” kişilere krallıkta böyle hitap edildiği sır değildi ama sanki oldukları kişi yüzünden bir ismi, saygıyı hak etmiyorlarmış gibi bunun böyle açıkça söylenmesi, öfkeyle dolup taşmama sebep oldu.

“Ne olursa olsun, güzel bir kadınla böyle konuşmak uygun değil.” Michael bana göz kırptı.

Xander başını sallayarak bir elini saçlarında gezdirdi. “Evet, tabii ki değil. Timothy,” dedi odanın köşesindeki kraliyet muhafızına dönerek. “Leydi Beatreaux’ya dairesine kadar eşlik et.”

İçim hayal kırıklığıyla dolsa da beni göndermelerine şaşırmadım. Aptal değildim. Benim yanımda, özellikle de henüz evlenmemişken, önemli bir şey konuşmazlardı. Dürüst olmak gerekirse evlendikten sonra da konuşacaklarını sanmıyordum.

Kadınlar, sanki bacaklarımızın arasındaki şey beynimizi ve söylenenleri anlama yeteneğimizi etkiliyormuş gibi erkekler kadar saygı görmüyorlardı.

Zaten bu iki aptalın konuşmaya devam etmelerini dinlemeyi sürdürürsem kendi gözlerimi oyacaktım.

Yerimden kalkarak Kral Michael'a yaklaştım ve reverans yaptım. "Majesteleri."

Eliyle çenemi tutarak doğrulmamı sağladı. "Sara, canım. Birbirimizi daha iyi tanımaya bir türlü vaktimiz olmadı, üzgünüm. Ne derler bilirsin... Sabrın sonu selamettir."

Kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim. "Sabredince mükâfatını alacağım bana hep söylenmiştir."

Gözlerinin parladığını görmek benim için bir işaretti.

Ağır, ahşap kapıya doğru yürürken eteğim bileklerime dolanıyordu. Timothy, yani kraliyet muhafızı da peşimden geliyordu. Giydiği siyah ve altın rengi üniforma, bronz tenini aydınlatırken bu bölgedeki diğer insanlardan farklı olduğunu fark ettim.

"Timothy, değil mi?" Sesim sarayın taş duvarlarında yankılandı.

Bana baksa da sessiz kaldı.

"Buralardan mısınız?"

Hâlâ sessizliğini koruyordu.

"Saxum'dan bahsediyorum."

Uzun geçen bir sürenin ardından iç çektim. "Tamam, o zaman. Sohbet etmeyi sevmiyorsun. Xander'ın bahsettiği kadın var ya, o... sırtlan?" Bu kelime ağzımda acı bir tat bırakırken tepkisini izledim. Sözlü olarak cevap vermesini beklemiyordum fakat ifadesiyle kendini ele vermesini umut ediyordum.

Vermedi. İyi eğitilmişti.

“Dilsiz misin?” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yoksa konuşmaya iznin mi yok?”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı.

“Dürüst olmak gerekirse bu kulağa korkunç geliyor,” diye devam ettim. “Bu seni rahatsız etmiyor mu? Sana konuşmaman gerektiğinin söylenmiş olması?”

Kişisel dairemin bulunduğu kanata yaklaştığımızda bana ters ters baktı. Daireme ulaştığımızda durduk.

Parmaklarımı metal kapı koluna uzattım. Timothy, kapımın yanına geçip doğruldu ve etrafı kontrol etti. Duraksadım. “Tüm gece burada beklemeyi mi planlıyorsun?”

Tek kaşını kaldırdı.

“Tabii, tabii. Konuşmak yok.” Sırıttım. “Anladım.”

Başını hafifçe eğerken yatak odama girip kapıyı ardımdan kapattım. Dairemin oturma odasına doğru ilerledim, yüzümde bir sırıtişla Sheina’yı arıyordum.

Onu bulamadığımda uyumaya gittiğini varsaydım.

Güzel.

Zindanlarda bir kadın vardı ve eğer kimse bana aradığım cevapları vermezse ben, kendim bulurdum.

BÖLÜM 6

Sara

Niyetim bu olmasa da kendimi hizmetçilerin kaldığı katta buldum. Bu saray büyük ve ürkütücüydü, nereye gittiğini bilmeden koridorlarda gizlice yolunu bulmak zordu. Endişem katlanırken dönüş yolumu unutmamayı umuyordum.

Karanlık koridordan mırıltılar yükselirken tek ışık kaynağım kavisli pencerelerden yansıyan ay ışığıydı. Adımlarım yavaşlarken kalbim deli gibi atıyordu. Gecenin bir yarısı birileriyle karşılaşmayı beklemiyordum ama bu kadar aptal olmamalıydım. Koridorlarda her zaman birileri oluyordu.

İlerlemeye devam ederek cam duvara yaslandım. Aldığım nefesler düzensizdi ve kimsenin beni görmediğine emin olmak için sürekli etrafa bakıyordum.

Bu aptalcaydı.

Sesler yükselmeye başladığında odaya yaklaştım. Kaşlarımı çattım ve konuşulanları duymaya çalıştım.

Kapı aralıktı. Duvardan uzaklaşıp o tarafa doğru eğildim ve parmaklarım ahşap kapı pervazını tutarken yüzümü kapıya yaklaştırdım. Adrenalin bedenimde kol geziyordu, nefeslerim kesik kesikti.

Deri jartiyerimdeki üç gümüş hançerin soğuk bir şekilde bacağıma değdiğini hissedebiliyordum. Gece, sarayın koridorlarında yalnız ve korumasız olarak gezecek kadar aptal değildim.

Ayrıca yakalanma telaşının getirdiği bir heyecan da vardı. Yapılmaması gereken bir şeyi yapmanın getirdiği heyecan...

Gözlerimi kısarak detayları görmeye çalıştım ancak uzun ahşap bir masa ve köşedeki kitaplık dışında başka bir şey seçmiyordum. Tam ortada duran uzun bir adam vardı ve gölgesi, ayaklarının dibinde yere çökmüş başka bir kişinin üzerine düşüyordu.

İlk başta kim olduğunu anlamak zor olsa da bakmaya devam ettikçe görüşüm netleşmeye başladı.

Prens Tristan.

Kalbim boğazımda atıyordu. *Burada, hizmetçilerin dairesinde ne yapıyor olabilirdi?*

“Anlıyor musun?”

Sesini duyduğum an, tıpkı ilk duyduğumda olduğu gibi kalbim tekledi; abisi aramızda dururken elimi sıkıca tuttuğu zamanki gibi kadifemsiydi.

Ses tonu kalındı. Sanki ipekle dokunmamış da cehennemde örülmüş gibiydi. Hislerinizi aleve veren nazık bir okşayış gibi.

Etraf, detayları göremeyeceğim kadar karanlık olsa da dizleri üzerindeki kişinin bir kadın olduğunu görebiliyordum.

Prens Tristan bir hizmetçiyle mi birlikteydi?

Kadın başı öne doğru düştü, bir hayli itaatkârdı. “Be—”

Tristan doğrularak başını yana eğdi. “Bu kadarı yeter,” diyerek kadının sözünü kesti. “Gidebilirsin.”

Kadın kalkmak için harekete geçtiğinde başını salladı. Benim olduğum tarafa geleceğinden endişelensem de tam tersi yöne

doğru gitmişti. Elini duvara yerleştirdiğinde küçük kitaplık hareket ederek kadının girebileceği kadar küçük bir boşluk açıldı.

Kadın o boşlukta kaybolurken gözlerim irileşti.

Prens, tıpkı avına saldırmayı bekleyen bir aslan gibi tam odanın ortasında bekliyordu. Ortam bir anda o kadar sessizleşti ki nefes almaya bile korkuyordum, dudagımı ısırdım.

Ellerim terliyordu ve parmaklarım, kıymıkların batmasına sebep olacak sertlikle kapıya tutunuyordu. Emin olana kadar harekete geçmemem lazımdı. Neyse ki bir askere ya da daha da kötüsüne rastlamak yerine bununla karşılaşmıştım. Saman alevi gibi yayılan dedikodular, yanlı gözlerde ve dudaklarda feci sonuçlar doğurabilirdi.

Tekrar aynı hatayı yapmayacaktım.

“İçeri gelmeyi düşünüyor musun?”

Nefesim kesildi. Bakışlarım, başka biri daha var mı diye oda da gezindi. *Yoktu.*

Yıldırım hızıyla arkasına döndüğünde bakışları bana odaklandı. “Ya da eğer istersen burada değilmişsin gibi davranabiliriz, ne dersin?” Botları yeri döverken bana doğru büyük ve emin adımlar atmaya başladı.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı. Telaş, tıpkı bir sel gibi damarlarıma yayılsa da kaçabileceğim, saklanabileceğim hiçbir yer yoktu.

Bunun yerine eğildiğim yerden doğruldum. Bacaklarım, pozisyonum değiştiği için rahatlamıştı. Ellerimle eteğimin önünü düzelttim. Zayıflık hiçbir zaman sağlam bir kart olmazdı. Bu zayıflık, her ne kadar bana ikiye ayrılmama sebep olacakmış gibi hissettirse de belli edemezdim.

Uzanarak ondan önce kapıyı açtım ve yirmi dört saatten az bir süre içinde üçüncü kez karşı karşıya geldik.

“Bölmek istemedim,” dedim gülümseyerek.

Yeşil gözleri, bir şeyler hesaplıyormuş gibi, ince eteğimden başlayarak beni aşağıdan yukarıya doğru süzdü. Geçen her milisaniyede damarlarıma daha çok kan pompalanıyordu. Ben tepki mi kontrol altına almaya çalışırken kalbim hızla atıyordu.

“Kayıp mı oldun?” diye sordu.

Bir omzumu kaldırdım. “Sakin bir yürüyüşe çıktım.”

“Hım.” Başını salladı. “Bu çok sık yaptığın bir şey mi?”

“Ne, yürümek mi?” diye cevap verdim, bakışlarımı ondan ayırmadan.

Bir adım yaklaştı. Kıyafetleri günlüktü. Belinden sarkan pantolon askılarıyla koyu renk bir pantolon, dirseklerine kadar kıvrıldığı açık renk bir tunik giyiyordu. Tenine kazınan siyah mürekkep tamamen açıktaydı.

Ağzım bir anda kuruyunca yutkundum. Daha önce hiç dövmesi olan birini görmemiştim, o ise tamamen dövmeyle kaplıydı. Karışık tasarımlar kollarından yukarıya doğru uzayıp kıyafetlerinin altında kayboluyordu. Silva’dayken bile yaralı prensin teninde çizimler olduğuna dair fısıltılar duymuştum ama sadece birer dedikodu olduklarını düşünmüştüm.

Onları bu kadar beğenmiş olmam beni şaşırtıyordu.

Abisi Kral Michael çekiciydi. Ancak Prens Tristan’ın zor unutulacak bir güzelliği vardı.

Boğazından bir ses çıkardı. “Gizlice birilerini dinlemekten bahsediyorum, küçük ceylan.”

“Ben ceylan değilim.”

“Değil misin?” Başını yana eğdi. “Nesin o zaman?”

Çenemi kaldırarak bakışlarımı yüzüne diktim.

Bana artık o kadar yakındı ki yüzündeki pürüzlü izi net bir şekilde görebiliyordum. Uzanıp dokunma ve yaralarının gerçek hikâyesini ona sorma isteğimi bastırdım. Beklediğimin aksine

bu ona çirkinlik katmamıştı. Tam tersi, daha çarpıcı görünmesini sağlamış, zaten göz korkutucu olan görünümünü artırmıştı.

Bocalamadım. Geri çekilmedim.

Nefesi, benim nefesime karışana kadar ona yaklaştığım sırada burun deliklerim genişledi.

“Ben senin müstakbel kraliçenim,” diye fısıldadım. “Belki de biraz saygı göstermelisindir.”

Buna karşılık gözleri parlarken uzanıp, tokamdan kurtulan bir bukleye dokundu. Bukleyi parmağına sararken dudağının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tamam, o zaman, reveransım üzerine çalışacağım.”

Bir antilop sürüsü içimde koşuyormuş gibi endişeyle dolsam da ifademi bozmadım. Beni ne kadar etkilediğini göremeyecekti.

“Bunu kazandığını düşünüyor musun? Saygıyı?” Tenime saplanan ses tonu yumuşaktı.

Nefeslerimi kontrol altında tuttum. İhtiyacım olan derin nefeslerle ciğerlerimi doldurursam göğsümün, bedenine değmesinden korkuyordum.

Dişlerimi birbirine bastırdım. Zihnim, dikkatli adımlar atmam için beni uyarıyordu.

“Evet,” diye cevap verdim.

Kaşlarını kaldırarak birkaç adım geriye çekildiğinde parmağına dolanan saçımı serbest bıraktı. Parmakları dudağına dokundu. Gümüş yüzüklerinden birinde parlayan elmaslar dikkatimi çekti. Bir aslanın gözleri olduklarını fark ettim, aslanın ağzı kükrüyormuş gibi açıktı.

Aile arması.

Bakışlarım tekrar ona döndüğünde etrafımızdaki hava ağırdı. İkimizin de konuşmadığı bir meydan okumaya çekilmiş gibiydik, midem resmen takla atıyordu.

Yüksek bir ses duvarlarda yankılanırken irkildim.

Bir an sonra Tristan'ın büyük eli belime dolanarak beni tamamen odanın içine çekti. Parmaklarım, bu ani hareketle düşmemek için göğsüne tutundu. Belime sarılan kollarıyla beni sabit tutarken bedenimi kendine çekti.

“Sen ne–”

Diğer elini ağızıma kapattığında gümüş yüzükleri dudaklarıma değdi.

“Sessiz ol,” diye emretti. “Tabii nişanlının kardeşiyle karanlık koridorlarda yakalanmanın senin için iyi olmayacağını düşünüyorsan.”

Bu beni susturdu.

Elini çekmiyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki resmen kulaklarımda çınılıyordu. Bana bakarken belimdeki parmaklarını sıkı. Karşılık olarak bedenim ısındı.

Çenesindeki kaslar gerilirken beni sertçe itti ve geriye doğru sendelememe sebep oldu. Düşmemek için elimle duvara tutundum.

“Seni bir daha buralarda görürsem, nazik olmam.”

Ofladım. “Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini ve benim de seni o küçük hizmetçi kızlar gibi dinleyeceğimi düşünme.”

Gözlerini kısarak üzerime doğru yürümeye başladı. Sırtım arkamdaki soğuk taş duvara yaslanana kadar bana yaklaştı. “Kıskandın mı?”

“Çok beklersin,” dedim ters bir şekilde.

“Dikkat et, küçük ceylan. Ait olmadığın yerlere girip çıkmaya devam edersen biri yanlışlıkla seni avlayabilir.”

“Av olmaktan korkmuyorum.”

“Öyle mi?” Tek kaşını kaldırdı. Burnu, yüzümü okşayana kadar bana yaklaştı. “Korkmalısın.”

Geldiği hızla gitti. Arkasını dönerek kapıdan çıktığında sanki hiç burada olmamış gibiydi.

BÖLÜM 7

Tristan

Leydi Beatreaux görüldüğü gibi biri değildi.

Hayatınızı tetikte geçirdiyseniz, karşınızdaki kişinin hislerinin değiştiğini hiç görmeden bile hissedebilirdiniz. Yaklaştığı an onun, kapının dışında olduğunu hissetmiştim ama karşımda dikilene kadar orada olduğundan emin değildim.

Kıvırcık saçını parmağıma doladığım anı anımsayınca parmaklarım kasıldı. Basit elbisesi ve arkadan toplu saçlarıyla beni delip geçecekmiş gibi bakıyordu. Abimin yanında oturan muhteşem kadınla alakası yoktu.

Bu hâlini tercih ederdim. Sarayın giriş kapısındaki gözcü kulesinin duvarına yaslandım. Cebimden çıkardığım kibriti ateşe vererek turuncu alevin tenimdeki yansımalarını izledim.

Abim için casusluk mu yapıyordu? Beni mi izliyordu?

Bu mümkün olsa da aynı zamanda imkânsızdı. Kızın bunu yapmayacağından değil, abimin bunu akıl edemeyeceğini düşündüğüm için böyle hissediyordum. Kendisi kadınlara duyduğu saygıyla tanınmıyordu.

Yine de kız, beklediğimden farklıydı. Belki de daha sinsî bir yanı vardı.

Eğer gözetlediği kişi *ben* olmasaydım bu ihanetine hayran kalabilirdim. Ancak ben olduğum için boğazımda acı bir tat bırakmak dışında hiçbir işe yaramıyordu. Her zaman hatırlayabilmek için damağımda kalmasını isteyeceğim bir tat.

Bu, insanlarla benim aramdaki farktı. Onlar kötü şeylerden kaçarken ben kötü şeylere koşuyordum.

Sarıp kulağımın arkasına yerleştirdiğim sigarayı alarak dudaklarımın arasına koydum. Ateşin kibriti tamamen yutup ucuna kadar gelmesini bekledim. Dumanın kokusu havaya yayılırken gergin kaslarımın gevşemesini sağladı.

Bir ayağımı duvara yaslamıştım ve bakışlarım Saxum sokaklarında gezinirken başım soğuk taşa değiyordu. Saray bir uçurumun tepesinde olduğu için gür ağaçların ardını bile görebiliyordunuz.

Küçük bir çocukken babam beni buraya getirip kulağıma görkemli şeyler fısıldar, bana topraklarımı öğretirdi.

"Bu benim mirasım. Bir gün senin olacak."

"Michael'ın demek istedin sanırım," diye düzelttim. Bakışlarım babama yöneldi.

Koyu renk saçları gecenin rüzgârıyla salınırken bana baktı. "Sen ve abin farklılıklarınızı bir kenara koymalısınız. Faa-sa kanı onun kinde olduğu kadar senin damarlarında da akıyor. Birlikte yönetir, ayrılırsak yeniliriz. Bunu unutma."

Yüzümü buruşturarak şişen bileğimi ovuşturdum. Michael'ın birkaç saat önce beni çamura itip "ucube" dediğini anımsadım. "Bunu ona söyle."

Güldü. "Michael, bu dünyadaki yerini bulmaya çalışıyor."

"Ben çalışmıyor muyum?" diye sordum. Kendimi savunmak için sesimi yükselttim.

"Doğduğun andan beri farklıydın." Tam kalbimin üstüne dokundu. "Buruda."

Farklı.

Farklı olmak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Konuşmayı hızlı öğrendin," diye devam etti. "Hızlı yürüdün ve küçük ellerine kalem alır almaz çizmeye başladın."

Kucağımdaki ellerime bakarak parmaklarımı esnettim. Bileğimdeki sinirler sızladığı için keskin bir acı saplanınca öfkeyle inledim. Michael ve arkadaşlarının yaptıkları, içimde öfkeyle kaynayan birer kabarcık gibiydi.

"Bu takdir edilesi bir özellik. Bu dünyada, cevaplar olmadan kendinden emin olman. İmrenilecek bir özellik."

Akıl karışıklığıyla kaşlarımı çattım. "Michael neden bana imreniyor ki? O tüm bunların sahibi." Kolumu sallayarak karşımızdaki ormanı ve şehrin karanlık sokaklarını gösterdim. Üstümüzdeki gökyüzünde yükselen ay, loş bir ışık yayıyordu.

Babam iç çekerek bir kolunu bana sardı ve beni kendine sıkıca çekti. "Bazen, üzerinde başka bir şeyin baskısı olduğunda kim olduğunu anlamak zor olabilir. Abin bir gün kral olacak."

Ses tonuna yayılan gururu duyunca kalbim parçalanıyormuş gibi hissettim.

"Sen benim küçük aslanım, dünyayı gezmekte özgürsün."

Özgür değildim. Hiç gerçekten özgür olmamıştım. Yıllar geçmişti ve ben hâlâ Gloria Terra'daydım. Dünyanın görkemi.

Sigaramdaki külü silkeledikten sonra yara izimin kabarık yüzeyinde parmaklarımı gezdirdim, içime soğuk bir his oturdu.

Dolunay, karanlık ormanı aydınlatıyordu. Vahşi kurtların ulumasına ve gözcü kulesinin penceresine tüneyen baykuşların uğultularına eşlik eden tek ses, rüzgârın sesiydi.

Kendimi duvardan iterek sigarayı yere attım ve botumla ezdim. Ardından sarayın güvenli duvarlarından uzaklaşıp ağaçların arasına karıştım.

Köhne barı ve uzun masalara tıkış tıkış yerleşen birkaç düzine yüzü süzdüm. Tüm gözler bana odaklandı. Sanki sık sık yaşanan fırtınalar yapıyı zayıflatmış ve içine sızarak ahşabı içten dışa çürütmeye başlamış gibi etraf rutubet kokuyordu.

Fil Kemikleri Tavernası, refahı ve düzgün müdavimleriyle bilinen bir yer değildi.

Tehlikeli ve gölgeli diyarlarda var olan bu yer, en güçlü askerleri uzak durmaları için uyarıyordu. Şimdiye kadar vaktimin çoğunu geçirdiğim yer burasıydı. Asilerin ikametgâhı olan bu yerde boşboğazlık etmeyi seviyordum. Sahipleri olan Belinda ve kocası Earl, davamın sadık birer takipçisiydi.

Saxum'daki insanlarla vakit geçirirseniz gölgeli diyarlara farklı bir isim verildiğini öğrenirdiniz.

Çakalların muharebe meydanı. Asilerin rotası.

Ancak bunlar, cebi altınla dolu olanlar tarafından alayla söyleniyordu. Kaderin canı ellerinde hiç acı çekmemiş kişiler tarafından. Egolarından destek alan ve daha az şanslı olanları ciddiye almayanlar tarafından. “Asilerin” fısıltısı onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Neden edecekti ki? Hiç kimse kraliyete karşı çıkacak kadar aptal değildi.

Faasa ailesi yüzyıllardır hüküm sürüyordu. Çok güçlüydük. Çok kudretliydik. Çok cesurduk.

Hırs ve güç bir araya gelip cehaletle birleşiyor ve tehditlere karşı insanın gözünü kör edebiliyordu.

Zırhlar da birinin uzanıp derinlerine ulaşabileceği yarıklarla aşınıyordu ki bu kötü bir şey değildi. Abimin tahtta oturmasını bir saniye daha izlemektense kaosla yaşayıp molozlara hükmetmeyi tercih ederdim.

Bunu hak etmiyordu.

“Efendim.” Kalabalığı bölen titrek bir sesle Belinda’nın yerinden kalkıp bana doğru koştuğunu gördüm. Elleri önünde, dudakları botlarıma değene kadar önümde eğildi.

“Kalkabilirsin.”

Dizlerinin üzerine kalktığında, koyu renk gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. Çenesini kaldırmak için uzandığımda parmakları bileğimi kavradı. Dokunuşuyla içime dolan tiksintiyi bastırırken, ona verdiğim fırsat sayesinde Reginald’ın kellesini almasına ve görevini yerine getirmesine odaklandım.

“Beni memnun ettin,” dedim.

“Sizin için her şeyi yaparım, efendim,” diye fısıldadı. Hayranlıkla dolu bakışları üzerimdeydi.

Elimi yüzünden çektim ve başını okşarken kalabalığı izledim.

“Bu hepiniz için bir ders olsun. Önümüzdeki yollar zor ve tehlikelerle dolu olsa da başarıyla aşılabılır. *Hazırlıklı olun*. Büyük bir fedakârlık gerekecek ve ben, mutlak itaat dışında hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Bu söylediğimin ehemmiyetinin farkındayım. Ancak bunu benim için yaparsanız, yemin ediyorum ki...” Durup avucumu kalbimin üstüne götürdüm. Hareketlerimdeki samimiyetin ses tonuma yansımalarını umut ediyordum. “Aynısını sizin için yapacağım.”

Boştaki elimle ayağımın dibindeki kadını gösterdim. “Bu güzel asker, *savaşçı*, bana güvendi.” Ona bakarken tekrar solgun çenesini okşamaya başladım. “Sadakat. En derininden. Ödüllendirilecek türden.”

Dikkatimi tekrar diğerlerine verdim. “Asiller açgözlülük yapıp ziyafet verirken biz yorulmadık mı?”

Kızgın mırıltılar havaya yayılırken kederleri, kulağıma müzik gibi geliyordu.

“Sanki Gloria Terra’nın ayakta durmasını sağlayan bizler değilmişiz gibi saygısızlık görüp unutulmaktan yorulmadık mı?”

Neşeli sesler yükselirken yumruklar eski masalara indi.

“Kral insin!” diye bağırdı biri.

Boğazımdan bir kahkaha fırar ettiğinde elimi havaya kaldırarak onları susturdum. Dikkatleri tekrar üzerimdeydi.

“*Bana* güvenin dostlarım, yemin ediyorum... Sizi evinize götüreceğim.”

Belinda, ağlayarak kollarını genişçe açtı ve yere öyle bir eğildi ki burnu, resmen zemine değdi.

Kalabalıktaki diğer herkes onu takip ederek yere doğru diz çöktüler ve başlarını itaatle eğdiler.

Memnuniyet damarlarıma yayılırken dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Bakışlarım arka köşede dizinin üstüne çöken Edward’ı buldu. Başımı hafifçe salladım. Habercimizi zindanlarından özgür bırakıp geri gönderdiği için mutluydum.

Bu önemliydi. Bir beyandı. Herkese, sözümü tuttuğumu ve güvende olmalarını sağlayacağımı gösteriyordu. Bu, aldığım desteğin küçük bir kısmı olsa da verdiğim mesajın yayılmasına yeterdi.

Tamamen doğru olmasa da algı gerçektir ve *her şey* bir yalandan ibaret değildir.

Saraya saldırıp abimi, kraliçesini ve yoluma çıkan herkesi yakıp kül edecek olan bendim.

Gloria Terra’yı baştan kuracak olan kişi bendim. Böyle olmalıydı.

Peki, ya bu insanlar savaşta kayıp verirse?

Olabilecekleri düşünürken içimde az da olsa empati aradım ama hiç yoktu. Onlar sadece basit birer araçtı. Benimleyken güvende hisseden basit ve kaba birer serseriden ibaretlerdi.

Efendilerinin. Kurtarıcılarının.

Ve krala karşı olan isyanın liderinin.

BÖLÜM 8

Sara

Üç gündür önemli olan kimseyi görmüyordum. İç çekerek elimdeki kartları karıştırdım. Bakışlarım masada oturan yeni nedimelerimin üzerinde geziniyordu.

Ophelia, pembe yanakları ve açık kırmızı renk saçları olan genç bir kızdı. Marisol, kral için eğitilmeme yardımcı olmaya gelen bir kadındı. İkisi de karşımda oturmuş, göz kırpmak gibi basit eylemlerime bile hayranlık dolu yorumlar yapıyorlardı.

Sadakatlerinin sahte olduğunu bildiğim için bir yanımdan tiksiniyor, bir yanımda ilgilerinin tadını çıkarıyordu. Bu, farklı bir sınıftanmışım gibi hissettirse de bana bu kadar iyi davranılmasının hoş bir yanı vardı.

Yine de acaba, hangisi ailesi adına buraya gelip müstakbel kocamın yatağına girmeyi ve metresi olmayı umut ediyor diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kaçının çoktan bunu yaptığını merak ediyordum.

Beni alakadar ettiğinden değil tabii. Kralların, birçok kişiden zevk almayı sevdikleri bilinen bir şeydi. Kral Michael'ın ise zevkleri konusunda seçici olmadığı daha da bilinen bir şeydi.

Başka bir yerden ne kadar çok alırsa benden o kadar az alması gerekirdi.

Bir noktada, masumiyetimin peşine düşüp ona bir vâris vermemi isteyecekti. İşlerin o kadar uzamasını istemiyordum.

“Bu biraz sıkıcı, değil mi?” dedim. Kartları bırakarak tırnaklarımı masaya vurdum.

Sheina doğruldu ve saçlarımı okşarken kahkaha attı. “Leydim maceraları sever. Küçükken onun bir saniye yerinde durmasını sağlayamazdınız.”

Oflayarak gözlerimi devirdim. Bakışlarımı odadaki en genç kıza çevirdim. “Onu dinleme, sevgili Ophelia. Burada oturmaya ve... tüm gün çay içip tatlı yemeye gayet müsaitim.”

Masada kıkırtılar yükselirken gülümsedim. Bunu yaparken içim sıcacık oldu.

“Şimdi...” Yeni dostluklarımın avantajını kullanmak için öne eğildim. “Bana şu asilerden bahsedin.”

Ophelia’nın yeşil gözleri irileşirken Marisol yerinde kıpırdandı ve parmaklarını sarı saçlarının arasına daldırdı.

İlginç.

“Uygunsuz bir şey mi söyledim?” diye sordum. “Eğer öyleyse özür dilerim. Muhabbete kulak misafiri oldum ve meraklandım ancak sizin tepkinize bakılırsa bu hassas bir konu.”

Devam etmeden önce kelimelerimin etki etmesini bekledim. “Biliyorsunuz... Bana her halükârda söylemeniz gerekiyor. Herkesin, özellikle de kralın önünde kendimi rezil etmek istemem.” Bir elimi göğsüme koyarak kıkırdadım. “Düşünebiliyor musunuz?”

Ophelia öne doğru eğilmeden önce duraksadı. “Onlar aykırıları.”

“Aykırıları mı?”

Başını sallayarak onayladığında, Marisol dudaklarını birbirine bastırdı ve ardından ekledi, “Onlar pislik. Bizim seviyemizde yaşayabileceklerini zanneden iğrenç yaratıklar.”

“Yaşayamazlar mı?”

Ophelia başını iki yana salladı. “Onlar suçlular. İnsanlar, onların düzgün göremeyecek hâle gelene kadar esrar ve içki içtiklerini söylüyorlar. Sonra yukarı doğu yakasına gizlice sızarak sokaklardaki insanlara saldırıyorlarmış.”

“Ne için?” Kaşlarımı çattım.

“Açıklama yapmak için.” Ophelia dudaklarını ısırdı.

“Onlar *çakal*,” diyerek Marisol araya girdi. “Son zamanlarda sadece sorun çıkarıyorlardı ve şimdi de kendilerini, Kral Michael’ın ayaklarının dibine atıyorlar.” Omuzlarını silkerken elleriyle eteğini düzeltti. “Bu çok uzun sürmez.”

Sheina’nın saçındaki parmakları duraksadı. “Çok merhametsizce,” dedi eleştirerek.

Marisol’un gri gözleri onunkilere döndüğünde ifadesi gergindi. “Kirli yollarının tam ortasında insan kurban ediyorlar! Gururları dışında hiçbir şey kalmayana kadar insanları soyuyor ve sonra onu da alıp geride sadece utanç ve ölüm iniltileri bırakıyorlar.”

“Bunu kesin olarak söyleyemeyiz,” dedi Ophelia azarlayarak. “Bunu kimse görmedi.”

Derin bir nefes aldım. “Görmemişlerdir tabii. Kral’a karşı çıkmayı planlıyorlarsa insanların kendilerinden taraf olmalarını istemezler mi? Birileri kaybolursa her şey açık olmaz mı?”

Ophelia başını iki yana salladı. “Leydim, bazen insanların delirmesinin altında bir sebep yatmaz. Şimdi de onları yönlendiren biri varsa...”

Cümlesi havada kalırken bakışları donuklaştı.

Kalbim sertçe çarpıyordu. “O kadar örgütlenmişler mi?”

Partideki bakımsız kadını ve nasıl konuştuğunu hatırladım. Bunun, şehrin sokaklarında kol gezen kıtlıkla deliye dönen, dengelessiz bir kadının boş konuşmaları olduğunu düşünmüştüm. Kral Michael pek önemsemeyince ben de ciddiye almamıştım.

Marisol doğrularak boğazını temizledi. “Evet, bu tür Şeyleri konuŐmamalıyız. Yasak.”

Marisol’a bakarken söylediklerini sindirdim ve yalnızken düşünmek için aklımın köşesine yazdım.

“Ne olursa olsun,” dedi Ophelia. “Arkadaşlık edebileceğiniz türden insanlar değiller. Hem de hiç. Bu, ihanet etmeleri için yeterli olur.”

“Tabii ki arkadaşlık etmem.” Uzanarak elimi, Ophelia’nın elinin üzerine koydum. Gülümsedim. “Bana anlattığınız için teşekkürler.” Bakışlarım Marisol’a ve ardından tekrar Ophelia’ya döndü. “Ne de olsa biz hanımların bir arada kalması gerekiyor.”

Herkes uyumak için odalarına  ekileli çok olmuştu ama ben uyuyamıyordum. Zihnim sorularla doluydu ve midem, gerginlikten bulanıyordu.

Asiler.

Onları daha önce hiç duymamıştım.

Belli ki Xander’ın haberi vardı.

Huzursuzluk içimi yakıyordu.

Buraya gelmek için yola çıkarken hazır olduğumu düşünmüştüm, Şimdi buradaydım ve daha iki hafta geçmeden planlarım bir darbe almıştı bile. Dışarıdan gelen sesle yatağımda hızlıca doğruldu, kalbim tekliyordu.

Burada biri mi vardı?

Ağır yorganımı kenara ittikten sonra bacaklarımı yataktan sarkıttım. Ayaklarım zengin Acem halısıyla buluştu.

Masama ilerleyerek koyu kırmızı sabahlığımı üzerime geçirdim. Uzun ipek kolları bileklerimden sarkıyor, eteğinin uçları yeri öpüyordu. Sabahlığı belime sıkıca bağlayarak bu gürültü-

nün sebebine bakmak için kapıya ilerlemeden önce, en üst çekmecemde sakladığım hançerlerden birini aldım.

Ahşap kapıyı açtıktan sonra iki tarafı da kontrol ettim fakat beni sadece sessizlik karşıladı. Koridorları süsleyen küçük demir apliklerin yaydığı loş ışık dışında etraf karanlıktı.

Derin bir nefes vererek yüzüme düşen siyah bukleyi kulağımın arkasına ittim ve odamdan dışarı adım attım. Kapıyı arkamdan kapattığım sırada tenime bir gerginlik yayıldı.

Henüz iki adım atmıştım ki gölgelerin arasından çıkan bir beden karşıma dikildi.

“Ah!” Küçük bir bağırış dudaklarımdan firar ederken sarsıldım.

Prens Tristan bana bakarken elleri cebinde, bakışları sertti.

“Beni korkuttun.” Ağzım kurudu. Kapalı kapıma doğru bir adım gerilerken dilimle dudaklarımı ıslattım. Hançeri arkama yerleştirmiştim bile. “Ne–Ne yapıyorsun burada?”

Başını yana eğerek bana yaklaştı. “Ne saklıyorsun, küçük ceylan?”

Bu tavrından duyduğum rahatsızlıkla sırtımı dikleştirdim. “Bu seni ilgilendirmez. Neden benim kanadımdasın?”

Koyu renk kaşları havalandı. “*Senin* kanadın mı?”

“Evet, benim kanadım. Burada başka bir leydi görebiliyor musun?”

Etrafa bakındı. “Bir tane bile göremiyorum.”

Hakareti içime yayılmaya başladı. *Dayanılmazdı*. “Söyledikleri kadar korkunçsun, değil mi?”

Bunu söylediğim an duruşu değişti. Omuzları gerildi ve havası resmen daha karanlık bir hâl aldı. Tehlikeli bir hâl.

Etkilenmemiş gibi duran hâlinden bambaşka bir şeye dönüşmesi beni afallatıyordu. Ensemdeki tüylerin ürperdiğini ve içimden bir sesin, dikkatli olmam için haykırdığını duyabiliyordum.

“Burası senin kanadın olabilir ama bu benim sarayım. Bunlar

benim koridorlarım,” dedi tıslarcasına. O kadar yaklaşımtı ki nefesinin yüzümdeki rüzgârını hissedebiliyordum. “Kral lakabına sahip olmadığım için önümde eğilmemen gerektiğini düşünmen son derece aptalca.”

Nefeslerim kesik kesikti. Dilimin ucuna gelen kelimeleri yutamadan bir anda söyleyiverdim. “Sadece hak edenlerin önünde eğilirim.”

Sırıtarak bedenini, bedenime bastırdı. Sıcaklığın karnımda toplanmasına ve kalbimin sertçe göğüs kafesime çarpmasına sebep oluyordu. Eli, elbisemin üzerinden kolumu buldu. Arkamda sakladığım şeyi görmesini istemediğim için derin bir nefret ve telaşla dolsam da dokunuşu tenimde güzel bir his bırakıyordu.

“Bunu gerçekleştirebilirim,” diye mırıldandı.

Burun deliklerim genişlerken korku, bir gül sarmaşığı gibi sırtıma yayılıyor, dikenleri bir uyarı misali tenime saplanıyordu.

Görmezden geldim.

“Deneyebilirsin,” dedim alayla.

Avucunu, tenimle buluşana kadar omzumda gezdirdi. Bana dokunduğunda ve tenlerimiz birbirine değdiğinde karnıma garip bir his yayıldı.

“Bu hiç münasip değil,” dedim hızlıca.

Parmakları, boğazımın ön kısmına yükselmeden önce köprücük kemiğimde gezindi ve ardından boynuma dolandı. Başparmağı hemen çenemin altındaydı ve bu baskı, bakışlarım onun hiddetli yeşil gözleriyle buluşana kadar başımı geriye eğmeme sebep oldu.

Tedirginlikle birlikte o garip his de artıyordu.

“Hım.” Burnunu yanağıma sürttükten sonra kulağıma doğru ilerledi. “Sanırım neyin *uygun* olduğunu pek önemsemediğimi öğreneceksin.”

Diğer eli belimi bulduğunda dokunuşuyla göz kapaklarım

titredi. Sıcaklığını ipek geceliğimin altından hissedebiliyordum. Parmaklarımı hançerimin kınına sıkıca sardım.

Bunu yapabilirdim.

Dikkati dağınıktı ve hançer saniyeler içinde tenini delip damarlarına ulaşabilirdi.

Ancak işleri bu kadar karıştırmayacaktım. Aptalca bir hissin, kararımı gölgelemesine izin vermeyecektim.

Bacağımda hissettiğim kör acı dizlerimin titremesine sebep oldu. Düştüğüm sırada beni yakalayan Tristan'ın tutuşu sıkıydı, ellerini benden ayırmıyordu. Diz kapaklarım parlak zemine çarptığında içim öfkeyle doldu. Çarpmanın etkisiyle gözlerimi kırpıttım, hançer yere gürültüyle düştü.

Bakışları silahımı bulduktan sonra başını yana eğdi. “İlginç.”

Ona ters ters bakarken dişlerimi sıktım.

“Seni bu şekilde tercih ederim,” diye mırıldandı. “Dizlerinin üzerinde, göğsün hızla inip kalkarken ve kızaran yüzünle kendinden üstün kişilere bakarken.”

Elini uzatarak çenemi tuttu ve boynum gerilene kadar başımı kaldırdı. “Bu bir ders olsun, küçük ceylan. Yerini unutma.”

“Neresiymiş yerim peki?” Boğazımdaki gerginliğe rağmen ona karşılık verdim. Damarlarıma yayılan öfkeyle bedenim titriyordu.

Sırıttı. Bu görüntü o kadar uğursuzdu ki tenimde binlerce örümcek yürüyormuş gibi ürperdim.

“Titreyerek ayaklarımın dibinde durduğun yer.”

BÖLÜM 9

Tristan

İki parmağımın arasında tuttuğum sigaranın dumanı havaya yayılıyordu, bense oturduğum yerden abimin çalışma masasına bakıyordum.

Xander ve Michael, Sör Reginald'ın cenazesi hakkında konuşuyorlardı; aslında daha çok olup olmayacağı ile alakalı bir konuşmaydı. Bu iki embesil boş konuşmalarıyla iğrenmeme sebep olsalar da ne planladıklarını dinlemek, karanlıkta beklemekten iyiydi.

Reginald'ın kellesini bedeninden ayıran elin bana ait olduğunu bilseler, nasıl tepki verirlerdi merak ettim. Merhamet gösterecek bir tanrıymışım gibi yalvarıp yakardığı kişi bendim. Keşke onlara sevgili Reginald'ın, etrafı adamlarla çevrili değilken çok da cesur olmadığını ve ben teninde güzel yaralar açmak için kibrit ardına kibrit yakarken beton zeminde öylece uzanıp altına yaptığını söyleyebilseydim.

“Efendim, odak noktamızı değiştirmeliyiz,” dedi Xander rica edercesine.

Michael homurdanarak yumruğunu masaya indirdi. “Odak noktamızı değiştirmek istemiyorum, Xander. Sarayıma girmeye

cesaret eden, yere bir adamın kellesini atan, ayağımın dibine tüküren ve bir şekilde zindanlarda kaybolan o pis fahişeyi bulmak istiyorum.”

Michael’ın yanaklarına yükselen öfkeyi izlerken keyiflendim. Aklım Leydi Beatreux’ya kaydı. Teninin ısındığını görmek için ne kadar öfkelenmesi gerektiğini merak ettim.

“Bu kargaşayı sürekli gündeme getirirsek,” diyerek devam etti Xander, “İnsanlar huzursuz olacak. Konuyu dağıtmamız gerekiyor. Dikkatlerini dağıtmalıyız.”

Bir bacağımı diğerinin üstüne atarken güldüm.

Michael bana dönerek bir elini saçlarından geçirdi. “Komik bir şey mi var, kardeşim?”

Omuz silktim ve elimdeki sigarayı, ayağımın dibindeki pahalı halıya silkeledim. Tembel bir gülümsemeyle dudaklarım kıvrılırken arkama yaslanıp yastıkların kaslarımın şeklini almasına izin verdim. Elimini öylesine salladım. “Araya girmek bana düşmez.”

“Çoktan araya girdin,” dedi Michael. “Burada ne yapıyorsun ki? Bir anda monarşinin durumunu umursamaya mı başladın?”

Alaycı ses tonuna karşı gülümseyerek ona yanıldığını kanıtlama isteğimi bastırdım. Ona umursadığım *tek* şeyin monarşi olduğunu belli etmedim.

“Son birkaç gecenin senin için karmaşık olduğunu bildiğim için sana manevi destek göstermek istedim. İyi misin, abi? Biraz solgun görünüyorsun.” Öne doğru eğilirken kaşlarımı kaldırdım. “Kadın seni *korkutmadı*, değil mi?”

Xander öfkeyle bana döndü. “Sadede gel Tristan, eğer öyle bir şey varsa tabii.”

Parmağımdaki yüzüğü döndürürken her hareketimde, aslanın

elmastan gözleri parlıyordu. “Dediğim gibi sadece destek için buradayım.”

“Tristan.”

“Xander,” diye cevap verdim. Heceleri uzatarak söylemiştim.

“Muhabbete dâhil olmak için bu ani kararına minnettar olsam da sorumluluk sahibi prens rolü için biraz geç kaldın.” Bakışları, sanki duruşum bile saldırganmış gibi bedenimde gezindi.

Belki de öyleydi.

Sırtışım solarken yoğun bir his beni etkisi altına aldı. “Oynayacak bir rol yok. Kabul etmek istesen de istemesen de ben, Prens Hazretleri Tristan Faasa, son ve II. Kral Michael’ın ikinci oğluyum.”

Yerimden kalkarak karşısına geçene kadar odada ilerledim. Bedenim, adamın kısa ve zayıf hatları karşısında yükseliyordu. Gülünç, kemik çerçeveli gözlükleriyle bana dik dik bakarken ben de ona baktım. Sigarayı dudaklarıma yaklaştırarak bir nefes çektim ve yüzü huzursuz bir şekilde gerilirken, kaşından damlamak üzere olan ter damlalarını süzdüm. Nefes vererek dumanı yüzüne üflediğimde öksürmeye başladı.

“Önemli bir adam olduğumu biliyorum, Alexander,” diye fısıldadım. “Burada duruyorsun ve yeni kralın gözdesisin, ondan sonra gelen kişisin ve her şeyi söyleyebileceğini düşünüyorsun.”

Elimi omzuna koyarak yanan sigaranın ucunu boynuna yaklaştırdım. Sigarayı tenine yapıştırıp cızırtısını dinleme isteğimle savaşıp kendimi tuttum. “Ama iki şeyi unutmamamı istiyorum. Bir, benim kanım, *korkunç* mürekkeplerin ve kararmış bir ruhun altından akıyor olsa dahi seninkinden daha kıymetli.”

Duraksayarak bakışlarım altındaki huzursuzluğunu izledim.

“İkincisi?” diye sorarken âdemelması hareket etti.

“İkincisi, babama ne yaptığını biliyorum. Onu, kimin tek ba-

şına ölüme terk ettiğini asla unutmayacağım.” Sigaranın yanan ucu şah damarının hemen üzerindeydi. Hafifçe değdirdiğimde yerinden sıçradı. Aldığım zevk damarlarıma yayıldı.

“Ah.” Gülümsedim. “Acıdı mı?”

“Baban hakkında düşündüğünden daha azını biliyorsun,” dedi Xander sıktığı dişlerinin arasından tıslarcasına.

Bir kahkaha atarken bakışlarım önce yere ardından tekrar ona döndü. “Sen de *benim* hakkımda düşündüğünden daha azını biliyorsun.”

“Sara’ya ne dersin?” diyerek Michael araya girdi. “Nişanımızı resmî olarak duyuralım. Bu dikkatleri dağıtmak için yeterli olacaktır.”

Dikkatimi abime verdim. “Çoktan isimlerinizle hitap etmeye mi başladınız? Bak sen, çok hızlısın.”

Michael gözlerini kıstı. “O benim karım.”

“Henüz değil,” diye cevap verdim. Ağzımda ekşi bir tat vardı.

Xander’ın elini tutarak kendime doğru çektim ve hâlâ yanan sigarayı avucuna koyarak parmaklarını etrafına kapattım. Yüzünü öfkeyle buruşturdu.

“Benim için bundan kurtulursun değil mi, Xander?”

“Bu kadar erken mi gidiyorsun?” diye sordu Michael, alt dudaklarını sarkıtarak. “Yazık.”

Bir omzumu kaldırdım. “Siz ikiniz feci sıkıcsınız.”

“Önemli şeylerden konuşmak eğlenceli olmak zorunda değil. Ayrıca,” diyerek çenesini ovuşturdu ve güldü. “Daha önce hiç önemli bir şeyi önemsemedin.”

Yüreğimdeki boşluk sızladığında dişlerimi sıktım. “Evet, öyle... Eğer hepimiz *önemli* şeyleri önemseseydik, abi, o zaman seni kim önemserdi ki?”

Gülümsemesi düştü. “Geceni hangi genelevde geçirmeyi planlıyorsan, gitmeden önce Leydi Beatreaux’yu getir.”

Dilimi şaklatarak başımı salladım ve sonra arkamı dönüp kapıya yöneldim.

Eğer dönüp baksaydım, muhtemelen söylediğini bu kadar çabuk kabul ettiğim için yüzlerine yayılan şaşkınlıkla karşılaşardım. Emir almak konusunda ne kadar iyi olduğumla tanınmazdım. Ancak şaşırtıcı bir şekilde o kızı bulmak *istiyordum*.

Dün gece dizlerinin üzerindeki, göğsünün hızla inip kalktığı ve sanki beni bıçaklamak istermiş gibi dağınık saçlarıyla bana baktığı anı düşünürken, uyarılma hissi karnımda toplanıp kasıklarına doğru yayıldı. Muhtemelen beni, arkasına sakladığı o hançerle bıçaklamak istiyordu.

Hiç kimse bana onun gibi davranmamıştı. Kimse, gözlerinde böylesi yoğun bir öfkeyle beni devirmek istermiş gibi bana bakmamıştı. Bu, aletimi boğazına kadar sokup beni ısırıp ısırmayacağını görmek istememe sebep oluyordu. Böylece dişlerini kullandığı için onu cezalandırabilirdim.

Gidip küçük ceylanımı bulacaktım.

Onu kralın önüne atmadan önce nefretiyle tatmin olmak için...

BÖLÜM 10

Sara

Sarayda muhtemelen bir düzine kadar mutfak vardı ancak şu an içinde olduğum en büyüğüdü.

Saxum’a gelmeden önce hep, gitmek için bir sebebim olmasa bile istediğim yerlere gitmekte özgürdüm. Hemen sonra odama dönüp yalnızlığımın tadını çıkarıyordum. Şimdiyse kendi başıma kalabildiğim tek yer, geceleri yatağımdı.

Etrafımın insanlarla dolu olmasının bu kadar çılgınca olabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Müstakbel kocamdan haber alışımın ya da onu son görüşümün üstünden dört gün geçmişti. Zihnimi geleceğime ve buraya başarmak için geldiğim her şeye odaklamam gerekse de bu oldukça zordu. Ancak bu zorluğu tetikleyen sebepler farklıydı.

Prens Tristan’ın daireme girip bu sefer *farklı* bir sebeple beni diz üstü çökmeye zorladığı rüyaları görmeden uyuyamıyordum.

İğrençti. Böyle şeylere alışık olmadığım için değil –muhtemelen ilişkilerimi diğer insanlar biliyor olsa burada oturuyor olmazdım– hayatım boyunca tanıştığım tüm insanlar içinde Prens Tristan’ın en kötüsü olduğuna karar verdiğim içindi.

Rüyalarımın giriyor olması kesinlikle talihsiz bir durumdu.

Günün erken saatlerinde oturma odamda briç oynarken Ophelia, şüphesiz gözlerimin altındaki koyu renk halkaları fark ederek bana biraz kestirmemi önermişti. Bu teklifi kabul etsem de vaktimi uyuyarak harcamamıştım.

Bunun yerine önümdeki fırsatı değerlendirip buraya gelmiştim ve mutfakta çalışan birilerini bulmayı umut ediyordum. Sarayın gerçekten gözü kulağı olan insanlarla tanışmak istiyordum. Sadakatlerini kazanmayı ve vakti geldiğinde onlara güvenebilmeyi istiyordum. Tam da bu yüzden bir ev büyüklüğündeki odada bulunan geniş metal masada, sarayın aşçılarından biri olan Paul’la oturuyordum. Bana çay ve atıştırmalık hazırladığı sırada tavalar ve tencereler birbirine çarpıyordu.

“Gerçekten.” Paul kaşını sildi. Kestane rengi saçları ağ şeklinde bir bonenin içine gizlenmişti. “Muhteşem birisiniz leydim ama güzel gözleriniz beni öyle takip ettiği için geriliyorum.”

Gülümserken tırnaklarımla masada ritim tutuyordum. “Gerilmeye gerek yok, Paul. Dostluğunu şimdiden sevdim.”

“Öyle mi?” diye sordu ocaktan bana dönerek. “Tabii ki seversiniz. Yani—” Kollarını göbeğinin önünde birleştirip kalçalarını eğerek reverans yapmadan önce ofladı. “Teşekkür ederim, leydim.”

Keyiflendim. “Sadece ikimiz varken böyle davranmana gerek olmadığını biliyorsun.”

“Beni affedin.” Gülümsedi. “Asillerin buraya bizimle sohbet etmeye gelmesine alışık değilim.” Bana doğru yaklaşıp masaya bir tabak koydu ve yemeği işaret etti.

Gülümseyerek metal masaya eğildim. “Eh... Sanırım benim, diğer asillere çok benzemediğimi düşünüyorsunuz.”

“Teknik olarak,” diyen pürüzsüz bir ses araya girdi. “Sen bir asil sayılmazsın.”

Sırtım gerilirken Prens Tristan'ın aniden ortaya çıktığını fark ettim, tüylerim ürperdi. Dudakları, insanı çileden çıkaracak kadar tembel bir sırıtışla kıvrılmıştı ve gözleri üzerimdeydi.

Paul'un nefesi kesildi ve hızlıca bir dizinin üstüne çöktü. "Majesteleri."

"Merhaba Paul. Müstakbel kraliçemize arkadaşlık mı ediyorsun?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Herkesin yanı sıra onun, hizmetlilere isimleriyle hitap ederek konuşmasını beklemiyordum. Birçok insan bunu yapmazdı.

"Ediyorsa ne olmuş?" diyerek araya girdim.

Bana döndüğünde gözleri parlıyordu. Sandalyemde doğruldum.

"O zaman zannediyorum ki bugün şanslı kişi o, değil mi?"

Bir adım yaklaştığında midem altüst oldu. "Hep seni bulmam gereken yerlerden çıkıyorsun, değil mi küçük ceylan?"

Omuzlarım gerildi. "Sarayın duvarlarına can katan bu insanlarla tanışmakta yanlış bir şey yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Katılıyorum."

Odanın diğer tarafından bir gürültü yükseldiğinde göz temasımızı bölerek başımı duvara doğru çevirdim. "O da neydi?"

Kimse bana cevap vermedi.

Masada geriye çekilerek ayağa kalktım ve eteklerimin önünü topladım. Sesi geldiği yere doğru ilerledim. Bu sefer daha yüksek sesli bir gürültü yükseldiğinde bunun duvarların içinden geldiğine emin oldum. Arkamı döndüğümde bakışlarım Tristan'ı buldu. "Buranın arkasında ne var?"

Cevap vermek yerine masanın köşesine yaslanarak bacak bacak üstüne attı ve sırıttı.

Çenem gerildi. "Paul?"

Paul, devasa göbeğinin önünde ellerini birleştirdi. “Ne demek istediğinizi anladığıma emin değilim.”

Bir başka gürültü yükseldiğinde kaşımı kaldırdım. “Bunu duymuyor musun?”

“Belki de senin kulaklarında bir sorun vardır,” dedi Tristan.

“Duymakla ilgili bir sorunum yok, teşekkür ederim.” Gözlerimi kıstım. “Bana deliymişim gibi hissettirmeye bir son ver.”

Masadan doğrulup tam karşıma gelene kadar yaklaştı. Gölgesi, benimkini eziyordu. “Şimdiden üzerinde bu kadar gücüm var mı?”

“Sana *hiçbir* güç vermedim,” dedim öfkeyle. Elim sırttan suratına bir tokat indirmek için kaşınıyordu.

Cık cıklayarak başını iki yana salladı. “Güçle ilgili sorun da bu, *ma petite menteuse**. Asla özgürce verilmez. Onu alman gerekir.”

“Fransızca mı konuşuyorsun?” Bana ne söylediğini bilmiyordum ama dilinden dökülen ipeksi kelimeler tıpkı çikolata gibiydi, içimin titremesine sebep oluyordu.

Sırıttı. “Ben bir prensim.”

Kolunu kaldırdığında nefesim ciğerlerime takıldı. Dokunuşunun yakıcı sıcaklığını beklesem de hissetmedim. Bunun yerine elini, başımın yanından uzatarak duvara bastırdı. Duvar, gürültülü bir gıcırtyla birlikte hareket etmeye başlayınca akla gelmeyecek bu yerden bir giriş açıldı. Arkamı dönüp karanlık tünele bakarken gözlerim irileşti. İçerisi sanki sarayın üzerinde oturduğu dağa oyulmuş gibi kayadandı.

“Leydi.”

Elim ona doğru uzanırken zihnimde bir sürü soru dönüp duruyordu. *Tüneller sadece binaların içinde mi vardı? Kasabanın altına uzanıyor muydu? Hepsini kimler biliyordu?*

* Fransızca “benim küçük yalancım” -çn.

“Hey leydi, kılıcıma basıyorsunuz.”

Âna döndüğümde bakışlarım aşağıdaki çocuğa çevrildi.

“Ah.” Bir adım geri çekildiğimde ayağımın altına sıkışan oyuncak kılıç serbest kaldı. “Çok üzgünüm.”

Kılıcı almak için yere eğildiğim sırada korsem kaburgalarıma battı. Doğrularak olduğum yerde dururken, “Sen bir şövalye misin?” diye sordum.

Çocuğun göğsü kabarırken kahverengi tenine yayılan is lekesine benzer bir leke, dikkatimi çekti. “Ben kralım.”

“Ah.” Gözlerim irileşirken bir elimi başıma götürdüm. “Tabii ya, bilmem gerekirdi. Güçlü bir krala benziyorsun.”

Başımı eğerek oyuncakçı uzattım. “Beni affedin, Majesteleri.”

Kılıcımı alırken dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Sen kimsin?” diye sordu. “Seni daha önce hiç görmedim ve annem burada çalışan herkesi tanır.”

“Bu, Leydi Beatreux,” dedi Tristan arkamdan. “Leydim, bu da Simon.”

Simon başını kaldırarak beni baştan ayağa süzdü, sanki yaşamalı mıyım yoksa ölmeli miyim diye hesap yapıyordu.

“Ondan hoşlanıyor muyuz?” diye sordu.

Tristan güldü. Bu ses, içimin titremesine ve kafamda onun için çizdiğim imajın zedelenmesine sebep oldu. Karşımdaki çocuğun yanında çok gerçekti, onu umursuyormuş gibiydi.

Elini ceplerine yerleştirip topukları üzerinde dururken bakışları beni delip geçiyordu. “Hoşlanıyoruz.”

Nefesim kesildi. Kelebekler, midemde hızlıca uçtu.

Simon bana bakarken burnunu kııştırdı. “Sen yine de bir kızsın, yani senden çok hoşlanamam.”

Kahkaha atarak yerimden kalktım ve ellerimi elbisemin önünde gezdirerek içime yayılan huzursuzluğu bastırmaya ça-

lıştım. “Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Majestelen ama bunun için yapabileceğim pek bir şey yok.”

“Evet. Sanırım yok.” Bakışları Paul’a dönmeden önce bir kez daha beni süzdü. “Açım. Yemek var mı?”

Prese dönerek ellerimi belime yerleştirdiğim sırada sesim alçaktı. “Neden hep gittiğim yerlerde karşıma çıkıyorsun? Bana, senin bu saraydaki bir hayalet gibi olduğun söylenmişti yine de buradasın. Sürekli.”

“Beni mi soruşturdun?” Sırıttı.

İçime bir öfke yayılmaya başladı. “Lütfen. Kendini kandırma.”

“Burada olmam seni rahatsız mı ediyor?”

“Genel olarak *sen* rahatsız ediyorsun,” diyerek cevap verdim.

İç çekti. “Abim seni huzuruna çağırıyor. Ben sadece seni götürmek için gelen bir midilliyim.”

Kahkaha attım. “Bir at gibi kendini sürdürtebileceğine inanmak zor.”

Gözleri parlarken az önce söylediğim şeyin kulağa nasıl geldiğini fark ettim, içim utançla doldu. Ağzını açsa da hızlıca elimi kaldırdım. “Sakın. Bir. Şey. Söyleme.”

“Tristan! Gidemezsin!” diye bağırان Simon, neredeyse beni sarsacak kadar güçlü bir şekilde yanımdan geçti. Bugün üçüncü kez şaşkındım. Bu küçük çocuk kollarını sıkıca Tristan’ın bacağına sarmıştı. Tristan, küçük çocuğun yüzüyle aynı seviyede olmak için eğilirken, içimdeki öfke erimeye başladı. Yavaşça çocuğun yanağındaki lekeyi sildi.

“Tüm gün tünellerde miydin?” diye sordu.

Simon onaylayarak başını salladı. “Evet, kızma. Sadece...” Öne doğru eğilerek sesini alçalttı. “Diğer çocuklar beni görünce gülüyorlar. Kabalar.”

Simon’ın oyuncak kılıcını sıkıca saran parmaklarının bembeyaz

yaz kesildiğini görünce kalbim sızladı. Bakışlarımı Paul'a çevirdim. İfadesinden hissettiklerimizin aynı olduğunu görebiliyordum ancak ona baktığımı fark edince hemen toparlanıp ocağa döndü.

Tristan geriye doğru eğilirken derin bir nefes aldı. Damarlı elleri ve yüzüklü parmakları çocuğun omuzlarını sıkıca tutuyordu. "Sen bir kralsın. Değil mi?"

"E—evet." Burnunu çekti.

"Bu doğru. Peki ya o çocuklar? Onlar kuzu. Kendimize asla kuzuları önemseme hakkı vermeyiz, küçük aslan. Anladın mı?"

Simon onaylayarak başını salladı.

"Onların olabileceğinden çok daha iyisin," diye mırıldandı Tristan. Parmaklarıyla çocuğun çenesine hafifçe vurdu.

Boğazımda bir yumru oluştu. Yoğun, sıcak his tıpkı damarlarıma karışan bir duman gibi yayılarak her bir parçamı ısıttı.

Tristan yerinden kalkıp bana bakmadan önce Simon'ın başını okşadı.

"Hadi, küçük ceylan. Müstakbel kocanı bekletmek istemeyiz."

BÖLÜM 11

Tristan

“Abin ne istiyor?”

Uzun koridorda yürürken Leydi Beatreaux’ya doğru baktım. Bugün Saxum’da hava alışılmadık derecede açıktı. Bulutlar, güneş ışınlarının az da olsa aralarından geçip resimli camları aşarak, tenine yayılmasına müsaade ediyorlardı. Parmaklarım, kalemlerime uzanıp bu ânın bir resmini çizmeyi arzuluyordu.

“O kral. Bir şeyi almak için istemesine gerek yok.”

Sırıttı. “Kulağa öfkeli geliyorsun.”

“Öyle mi?”

“Birazcık.” Omuzlarını kaldırdı. “Öyle misin?”

Kulağımın arkasındaki sigarayı alıp dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde dilim kâğıdın ucunda gezindi. Özel eğitmenlerim bana bunun bir dudak tiryakiliği olduğunu söylüyorlardı. Sigarayı benden almayı denerken, bir prensin ağzında böyle şeylerle görülmesinin uygunsuz olduğundan bahsediyorlardı. Bunun beni sakinleştirdiğini, takıntılı düşüncelerimi ve içimde büyüyen kaygıyı azalttığını açıklamaya çalışmıştım. Ancak bana nasıl hissettirdiğinden çok, nasıl görünmeme sebep olduğuyula ilgileniyorlardı.

“Artık dost muyuz, küçük ceylan?” diye sordum.

“Bana şöyle seslenme.”

Sert bir bakış attığında kalbim tekledi, onu sinirlendirmek beni heyecanlandırıyordu. “Çok buyurgansın. Sana bunu söyleyen olmuş muydu?”

“Sen de kabasın,” diyerek karşılık verdi.

“Tahttaki kralın karısı olacak kişiden beklenecek üstün bir nitelik değil,” diye devam ettim. “Etik derslerin başlayıp da onlar seni harcamadan buna çalışsan iyi edersin.”

Adımları yavaşlayarak durduğunda bana döndü.

“Harcamadan...” Beni izlerken sesi canlılığını yitirdi. Bakışları yara izime çevrilmeden önce havaya yayılan yoğun gerginliği hissettim. Bu gerginlik ciğerlerim havasız kalana kadar beni sıkıştırsa da bu huzursuzluktan keyif aldım.

“Endişelenme.” Parmağım kaşımdaki ize yöneldi. “Bu kötü davranışların bir sonucu değil. En azından *bana* ait olanların değil.”

Başını sallasa da bakışlarını kaçırmadı. “İpucu için teşekkürler.”

Tekrar yürümeye başladığımda bana doğru uzandı. Parmaklarını bileğime sararak olduğum yerde kalmama sebep oldu. Bakışlarım birbirine değen tenlerimize düştüğünde damarlarımdaki kan ısınmaya başladı.

“Bana asilerden bahset,” diye buyurdu.

Ona bakmak için arkamı döndüm. Dokunuşunun tenimde kalmasına müsaade etmişim. Bakışlarım, üzerinde gezinmeye başladı. Gece karası buklelerine, yoğun çikolata rengi gözlerine baktıktan sonra kan kırmızısı elbisesinin üst kısmındaki dekolteyi süzdüm.

Göğsündeki kumaşı yırtıp boşalma isteğiyle gözüm dönene

kadar dolgun göğüslerinin arasında gidip gelmenin hayaliyle sertleştim.

Bileğimi bırakarak geri çekildi ve karşı çıkmaya hazırlanırken hep yaptığı gibi çenesini kaldırdı. Bu hareketiyle boynu açıkta kalınca parmaklarım, bir tuval gibi duran teninde izler bırakma isteğiyle gerildi.

Sigarayı yavaşça dudaklarımdan alarak kulağımın arkasına yerleştirdim ve bakışlarımı ona çevirdim. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi. Ben... bekle.” Kaşlarını çattı. “Benimle bu konuda tartışmayacak mısın? Onlar hakkında konuşmamam ya da soru sormamam gerektiğini söylemeyecek misin?”

Başımı yana eğdim. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü diğer herkes–” Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Kendi tenini ısırıldığını görmek içimdeki arzunun katlanması-na sebep olurken, bir anda kendime engel olamadan üstüne yürümeye başladım. Geri çekiliyor olması heyecanımı artırıyordu. Pencerenin taştan kemerinin altına gelene kadar üzerine yürümeye devam ettim. Bedeni yeşil ve sarı resimli cama yaslandı.

Gözleri, sanki birinin gelip bizi görmesinden endişeleniyormuş gibi yüzüm ve koridor arasında gidip geliyordu.

Gerilmesine sebep oluyordum ve bunu izlemek hoşuma gidiyordu.

Sadece ikimiz kaldığımızda dünyaya karşı taktığı maske düşüyordu.

“Ben diğer herkes değilim, küçük ceylan.” Bir adım daha yaklaştım.

Gözlerindeki sarı benekler arzuyla kasılmama sebep oldu. Elimi kaldırarak parmaklarımın tersini yanağında gezdirdim. Ya

dokunuşumdan ya da soğuk metal yüzükler yüzünden irkiliyor olmasından hoşlandım.

“Böylesi meraklı bir zihni kaybetmek yazık olur,” diye mırıldandım. “Bastırmak istemem. Onu parçalara bölüp başka hangi soruları bulabildiğime bakmak isterim.”

Elleri arkasındaki pencereye yaslanmıştı. Renkler, sanki o benim vahşi kararlarımı bastırmak için yeryüzüne gönderilmiş insan formunda bir tanrıçaymış gibi, bedenini güzel bir ışık çemberine aldı.

Ancak ben, onun bir melek olmadığını biliyordum.

Parmaklarım boynuna doğru inmeye başladı. Geri çekilmesini bekledim ama beni tekrar şaşırtarak sanki dokunuşuma muhtaçmış gibi başını eğdi.

“Asiler hakkında sorular soruyorsun ve seni zindana atıp zincire vurmayacağımı düşünecek kadar bana güveniyorsun.”

Başparmağımın altında nabzını hissedebiliyordum. Kaslarım, benden saklamaya çalıştığı gerginliği hissettikçe geriliyordu.

“Bunu yapmazsın,” dedi kısık sesle.

“Çok mu eminsin?” Boğazındaki tutuşum sıkılaştı. Kulağına edepsiz şeyler söylediğim sırada nabzının baskısını hissetmek istedim. “Bence bir duvara bağlanıp merhamet dilenirken çok hoş görünürsün.”

Göz bebekleri genişlerken içimdeki vahşi his zincirlerinden kurtuldu. Taşaklarım kasılırken sikim, pantolonumun kumaşını zorluyordu. Elimi bileğine indirerek onu pencerenin kirişine yasladım, bedenlerimiz arasında santimler vardı.

“Bana dokunmaman gerekiyor,” diye fısıldadı. “Eğer biri görürse... Bizi idam edebilirler.”

“Ne yapacaksın peki, küçük tatlı hançerini çıkarıp kanımı mı

akıtacaksın?” diye sordum. Elimle gövdesini ittiğim için tamamen duvara yapışmış durumdaydı. “Rol yapmaya devam etmek mi istersin? Gösterdiğin gibi iyi bir kız olmadığını biliyorum.”

Elleri göğsümü bulduğunda parmakları siyah tuniğime dolandı. Öne doğru eğilerek burnumu saçlarında gezdirdim ve hafif, çiçeksi kokusunu içime çektim. “Saklamak için çok çabalandığın o şeyi görüyorum.”

Kontrolden çıkmış gibi hissediyordum. Her bir parçam ona uzanıp becermemi, namusunu bozup onu kendime saklamamı söylüyordu ki işin çılgınca yanı onu *istemiyordum* bile.

“Benden saklanmak zorunda değilsin, küçük ceylan.”

“Saklanmıyorum,” diye mırıldandığında dudakları, benimkilerde değiyordu. “Tiksiniyorum.”

Koridorun ilerisinden adım sesleri gelmeye başladığında birbirimizden ayrıldık. Parmakları kolyesinin ince zincirine dolandı.

Arkamı dönerken bu kadar aptal olduğum için kendime küfrediyordum. *Neden koridorun ortasında ona dokunuyordum ki?*

Ona neden dokunuyordum ki?

Haklıydı. Eğer biri bunu öğrenirse felaket olurdu. Abim beni zindana atıp öldürme şansını kaçırmazdı. Tabii ki *gerçekten* beni öldüremezdi. O yargılama anının geldiğini duyurana kadar ben gitmiş olurdum ama şu anki hedeflerim için gölgeli diyarlarda bir serseri olmak işime yaramazdı.

Öfke bir fırtına gibi içimde yükselirken, Leydi Beatreaux’ya bakmak için arkamı döndüm. *Beni bilinçli olarak mı büyülüyordu?*

“Bana öyle bakmayı kes,” dedi tıslarcasına.

“Nasıl da ukalasın,” dedim. “Prensinle konuşma şekline dikkat et.”

Dudakları kıvrıldı. “Sen *ciddi anlamda* delisin, değil mi?”

Dişlerimi sıkarken öfke tenime yayılıyordu.

“Majesteleri.” Kalın bir ses taş duvarlarda yankılandı, kraliye muhafızı bize doğru yaklaşıyordu. Birkaç adım kala durarak eğildi.

“Ne?” dedim öfkeli bir şekilde ona dönerken.

Bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. “Bölüyor muyum?”

Sıkıntılı bir his içimde büyüse de ben cevap veremedim Leydi Beatreaux öne doğru bir adım attı. Göz açıp kapayınca kadar ortamın enerjisi daha yoğun, daha görkemli bir hâl aldı.

Başını kaldırdığında sırtı dimdikti, kelimenin tam anlamıyla olmak üzere olduğu kraliçe gibi görünüyordu. “Sen kimsin de onu sorguluyorsun?”

Aletim o kadar şiddetli zonklamaya başladı ki iniltimi yutmak zorunda kaldım.

Muhafızın bakışları kısılrken parmağıyla kendi göğsünü işaret etti. “Ben kralın ordusunda bir komutanım.”

“O da senin yeni kraliçen,” dedim Leydi Beatreaux’yu arkama alarak.

Muhafızın irileşen gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. O an, düşündüğümde fazlasını görmüş olabileceğini fark ettim.

Elimi, siyah tuniğimin kolunda gezdirirken bu meseleyi çözmek için vakit harcayacak olmak canımı sıktı. “Adın ne?”

“Antony,” diye cevap verdi.

“*Antony.*” Gülümsedim. “Seni bekleyen birileri var mı?”

Başını iki yana sallarken gözleri tedirginlikle doldu.

“Harika. O zaman benimle geliyorsun. Bir güvenlik meselesini çözmek için tam da yanıma muhafız almaya gidiyordum.”

Başımı Leydi Beatreaux'ya doğru eğdim. "Leydim, abime giden yolu bulabileceğinize inanıyorum."

Bana o kadar uzun süre baktı ki ne yapacağımı anladığına ikna oldum. Diğer herkesin yapacağı gibi buna karşı çıkıp beni durdurmasını bekledim.

Ancak o, hafifçe eğilirken bakışlarını benden ayırmadı. "Majesteleri."

Ardından yanımdan ayrıldı.

BÖLÜM 1 2

Tristan

Bir insanın hayatını sonlandırmanın bu kadar kolay olması beni hep şaşırtıyordu. Küçük bir çocukken bile diğer insanların hissettiği türden bir bağılılık hissetmezdim ve beni etkileyen yalnızca bir ölüm vardı.

Diğer herkes çürüyebilirdi.

Yine de her zaman biraz farklı olduğumu biliyordum. Çoğu kişiden daha mı zekiymdim? Tarif edilemeyecek kadar. Hükmetmeye daha mı uygundum? Şüphesiz.

Toplumun bir kenarına atılmaya zorlandığınızda, orada kalmanız gerektiği için sahnenin tam ortasındaki bir kukla gibi nelerin eksik olduğunu fark ediyordunuz.

Bense çoğu insanın embesil olduğunu fark etmiştim.

Tek gerçek dış görünüşü ve insanlar sürekli birbirine körü körüne güvenirdi. Bana kalırsa bu da abimin popülerliğini açıklıyordu. Özel bir yakışıklılığı yoktu, zeki ve hazırcevap bir beyni de yoktu. Ancak çekiciydi ve tüm hayatını taç giyecek prens olarak geçirmişti ki bu toplum için yeterliydi.

Michael, güçlü hissetmek için başkalarını itmek dışında bir

şey yapmasa bile, insanlar genellikle cezalandırılan kişilerin bunu hak ettiklerine inanmak isterlerdi.

Onları hizaya getirmek için kaslı olmanıza ya da güç harcmanıza gerek olmazdı.

Gerçek güç, enerjinizi toplayıp onu bir kılıç gibi kuşanmakta ve dans etmeye zorlanan bir kuklanın aksine, tüm ipleri uzmanca oynatan kuklacı olmakta yatıyordu. Yıllar boyunca Michael ve arkadaşlarının ellerinden işkence görmek, yüzümü çamura batırıp yaralarımın dolan çamura bile layık olmadığımı söylemelerini işitmek, bana bunu öğretmişti.

Her yeni gün gücümü çalmışlardı.

Bu, gücümü geri kazanıp babamın ölümüyle onların da canını alma isteğimin kabarmaya başladığı o âna kadar sürmüştü.

Keskin bir his göğsüme saplandığında bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Zindanların girişine geldiğimizde elimi kralliyet muhafızının omzuna attım. Bana dönüp baktığında gerginliği o kadar güçlüydü ki resmen havaya yayılıyordu. Bir kolumu uzatarak dar merdiveni işaret ettim.

“Güvenlik sorunu aşağıda mı efendim?” Sesi tizdi.

“Lütfen, bana biraz güven.” Güldüm. “Seni başka ne için buraya getireceğim ki?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, tabii ki öyle, ben sadece... Burası aslında benim bölgem değil.”

“Senin bölgen, ben neresi diyorsam orasıdır.”

Yutkunduğunda gözleri irileşmeye devam etti. “Tabii ki.”

Zindanlara ilerlerken onu takip ediyordum. Beton basamaklardan indikçe adım sesleri karanlık duvarlarda yankılanıyordu. Hava nemliydi ve hücrelerde çürüyen bir esir olmamasına rağmen etraf küf ve çaresizlik kokuyordu. Sarayın su tesisatından

akan su damlaları arka planda akmaya devam ederken bu sese bu sese tek eşlik eden, muhafızın sert nefesleriydi.

Adamın bu belirgin huzursuzluğunu fark ettiğimde içim heyecanla doldu.

Bana dönüp baktığında gülümsemek için kendimi zorladım ve yanından geçip giderken sonda kalan hücreyi işaret ettim. Uzaktaki duvara yaklaşırken demir kapıları açan büyük anahtar elimdeydi.

“Bu sonuncu,” dedim sol tarafa dönüp anahtarı deliğe sokarken. Kilidin açıldığını hissettim ve ardından gıcırdayan kapıyı iterek önce onun geçmesine müsaade ettim.

Muhafız başını yana eğdi. “Ben marangoz değilim, sanırım bunu—”

Onun durduğu yere yaklaşırken metal anahtar avucumdaydı. Omuzlarından tutup onu kurban edilecek bir sığır gibi geriye ittim. Hücrenin içine girdiğinde tüm oyunu bırakarak arkamı döndüm ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Çarpma sesi, çıplak beton duvarlarda yankılanırken muhafız kapıya doğru ilerlemeyi denedi. “Majesteleri? Ben—”

Kulağımın arkasındaki sigarayı aldım ve dudaklarımın arasına koyarak cebimden çıkarttığım kibritle ateşe verdim.

“Antony.” Ateşi söndürerek sigaradan bir nefes çektim. Bakışlarım, sarı kafasından ayaklarına kadar karşımdaki muhafızın üzerinde geziniyordu. Her açıdan bir komutan gibi görünüyordu. Üniformasındaki siyah ve altın renkleri parlarken, göğsünün tam ortasında Gloria Terra’nın hanedan arması olan aslan vardı. “Antony,” diyerek tekrarlardım. “Sence ben bir marangozu, kralın ordusuna mensup biriyle karıştırır mıyım?”

Dudakları aşağı kıvrıldı. “Hayır, sadece—”

“Bana uygun bir şekilde hitap *edeceksin*. Majesteleri. Efendim.” Durdum. “Ya da istersen lordum* olarak.”

Ses tonuma yansıyan uğursuzluğu hissetmiş olacak ki bedeni kaskatı kesildi. “L–lordum mu?” diye sordu.

“Sence uymuyor mu?” Başımı yana eğerek ona doğru yaklaşıırken bir duman üfledim. “Genellikle alt kademe soylular için kullanıldığını biliyorum ama bizim durumumuzda ‘kurtarıcıya’ da söylenebilecek bir anlama sahip.”

Biraz daha yaklaşarak onu geri çekilmeye zorladım, eli beline uzandı. Silahını çekerken hareketleri ağır ama aniydi. Tabancasını bana doğrultmadan parmaklarımı bileğine sararak elini aksi yöne doğru çevirdim. Bağırırken tabancası yere düşüp beton zemine çarptı. Bana karşı koymaya son verip parmakları güçsüz düşene kadar sıkmaya devam ettim. Eli, işe yaramaz bir et parçası gibi çırpınıyordu.

“Dediğim gibi, birçok insanın ölmeden önce kurtarıcılarını bulmak için dua ettiklerinin farkına vardım,” derken sesim bir mırıltıya dönüştü. “Senin için kurtarıcı olmaya razıyım.”

Zindanlardaki ışıklandırma zayıftı ama hücrelerin dışında bulunan küçük lambalardan yansıyan ışık, kapının demir parmaklıklı penceresinden içeriye, muhafızın yüzünden dökülen yaşları az da olsa aydınlatıyordu.

“Lü–lütfe, Ma–Majesteleri,” diye kekeledi.

“Ah, ah, ah,” diyerek ona karşı çıktım.

Bileğine tekrar baskı uyguladığımda acıyla inledi. “Önümde eğil, kralın ordusunun komutanı, Antony.”

Bir patates çuvalı gibi kendini yere bıraktığında omuzları, iniltileriyle inip kalkıyordu.

* Burada hem mertebe olarak “lord” olmak hem de İngilizce’de bu kelimenin “Tanrı” anlamında da kullanılmasının altı çiziliyor –çn.

Korkudan ayaklarımın dibine sinen muhafızı izlerken sigarayayı dudaklarımın arasına yerleştirerek bir nefes daha çektim. Kafamı bulandırmasını seviyordum. Ayağımla muhafızın silahını ittikten sonra titreyen bedenine yaklaştım. “Bir komutana göre zayıfsın, değil mi?” diye sordum. “Eğer bana koridorda ne gördüğünü anlatırsan seni serbest bırakırım.”

“Hiçbir şey,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Hiçbir şey görmedim.”

Gülerek arkasında durdum. “Sana inanmıyorum. Birileri hep bir şeyler görür.”

“Yemin ederim ki ben, ben...”

“Ormanlarımızın derinliklerinde terk edilmiş bir kulübe var. Küçük bir çocukken sık sık oraya kaçardım. Bunu biliyor muydun?”

Muhafızın nefes alışverişleri önce tutarsız bir hâl aldı, ardından sessizleşti.

Saman sarısı saçlarının arkasından tutarak yüzü tavana bakana kadar başını geriye çekti. Sigaranın dumanı parmaklarımın arasından kıvrılarak çıkıyor, kafatasını sarıyordu. “Cevap ver.”

Çenesi kasıldı. “Hayır...”

“Tabii ki bilmezsin,” dedim. “Kimse bilmez. Kimse küçük Prens Tristan’ı boş vaktinde ne yaptığını takacak kadar umursamazdı.”

Onu iterek kırılan bileğiyle yere tutunmaya mecbur bıraktım. Yığılıp inlerken eğrilen parmaklarını göğsüne çekti.

“Tünellerimiz direkt oraya çıkıyor, buna ne dersin?”

Başımı yana eğerek cevap vermesini bekledim ama iniltileri dışında sessizdi. Öfke kaslarımda yayılarak her birini sıkıca sardı. Sesimi alçalttım. “Sorularıma bir cevap beklediğim konusunun üzerinden geçmiştik, Antony.”

“Evet! Oraya çıkıyor.” Sesi çatlarken korkusu belirgin bir şekilde yayılarak gülümsememe sebep oldu.

“Olay şu ki, orada saatler harcardım. Genellikle çizim defterimi yanıma alıp parmaklarım uyuşuncaya kadar resim çizerdim. Canımı yakan insanların beni takip edemedikleri tek yer orasıydı.”

Eğilirken ellerim omuzlarından aşağı kaydı ve onu oturur pozisyona getirdim. “Herkes, olanları görmelerine rağmen kaybolmama izin verirdi. Belki de hiç umursamıyorlardı.” Omuz silktim. “Belki de yalnız başıma vakit geçirmemin, ‘kırılgan ruh hâlim’ için etkili olacağını düşünüyorlardı.”

Sigarayı tekrar dudaklarımın arasına aldım. Konuşurken dumanın, dudaklarımın kenarından sızmasına izin verdim. “Ancak bazı insanlar kurtarılmaya değer. *Sen* kurtarılmaya değer misin, Antony?”

Hızlıca başını salladı.

“Hepsi böyle söyler.” Parmaklarım, direkt boynunun altına, köprücük kemiklerinin ortasına yerleşti. “Eğer buraya bastırırsam bu seni güçsüz düşürür ve nefesin kesilir ama sadece bir anlığına. Saatlerce durmaksızın öksürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi sızlanarak.

“Eğer istersen sana gösterebilirim.” Duraksadım. “Ya da bana gerçeği söylersin ve umarım *senin* kurtarıcın olurum.”

Gözlerini kıstığında tüm acısına rağmen o meydan okumayı irislerinde görebiliyordum. “Sen kurtarıcı değilsin. Çirkin bir *ucubeden* ibaretsin.”

Öfke içime yayılırken ben kontrol edemedim elim hızla havaya kalktı. Yüzüklerimin kemiğe çarparken çıkardığı gürültülü ses, beton duvarlarda yankılandı. Muhafız yan tarafa devrilirken

ağzından kan boşalıyordu. Tükürdüğünde bir dişi yere düştü. İniltilerini duymazdan gelerek yerimden kalktım ve ayağımı yüzünün yan tarafına indirdim. Bacağımı kaldırıp indirdiğim her seferde karnım geriliyordu. Yanağının ezildiğini ve kemiklerinin ortaya çıktığını hissedebiliyordum.

Kırmızı sıvı ayaklarımın altına yayılırken geri çekilip gözlerimi kapattım. Kelimelerinin içimde bıraktığı o şiddetli yangının dinmesini beklerken derin nefesler alıp veriyordum.

“Herkes, *her zaman* beni küçük görüyor.” İç çekerek tekrar ileriye doğru adım attım. Bu sefer ayağımı kırılan kemiğinin olduğu bileğine bastırdım. “Ama yanılıyorsun, Antony. Çünkü tam şu an ben, senin *tanrınım*.”

Botumla elini ezerken dişlerini sıktı. Birbirine bastırdığı dudaklarının arasından uzun bir inilti firar etti.

“Utanma, tatlım.” Güldüm. “İstediğin kadar yüksek sesle bağırabilirsin. Kimse seni duyamaz.”

Sağlıklı eli bacağıma uzandığında tırnaklarını pantolonumun kumaşına geçirmeye çalıştı. Yüzüne doğru yaklaşırken sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Birkaç kıymetsiz kelime, Antony ve sonra hepsi bitecek. Bana ne gördüğünü söyle.”

“Gitmeme... Gitmeme izin verecek misiniz?” diye sordu inleyerek.

Kahkaha atarken sigaranın ucundaki külü silkeledim. Küller, terli ve sümüklü yüzüne dökülürken bu görüntüden zevk alıyordum. “Söz veriyorum, seni özgür bırakacağım.”

“Sizi ve leydiyi gör–gördüm.” Kelimeleri biçimsizdi, harfleri pelték söylüyor ve birkaç saniyede bir ayağımın altına kan tükürüyordu.

Bileğindeki baskıyı azalttım.

“Pencerenin önüneyken... Samimi görünüyordunuz. Lütfen, lütfen size yalvarıyorum... *Lordum.*”

Keyifli bir nefes dudaklarımdan frrar etti. Kelimeleri, her ne kadar bana aptal ve pervasız olduğumu hatırlatsa da damarlarımda dolaşan bu his heyecanlanmama sebep oluyordu.

“Dürüstlüğünü takdir ediyorum.” Arkasına doğru ilerledim ve ellerimi boynuna doğru indirerek kulaklarının hemen altından tuttum. “Şanslısın ki *ben* merhametli bir tanrıyım.” Kemikleri çatırdayarak birbirinden ayrılana kadar kafasını çevirdim. Güçsüz bedeni yere düştüğünde gözleri açık ve boş bakıyordu. Dudaklarından akan kan yerde bir göl oluşturdu.

“Özgür ol, Antony.”

Sigarayı dudaklarıma alarak son bir duman çektim ve cesedin üzerine bıraktım. Yanan ucu, muhafızın göğsündeki aslanın gözünü yakıp küle çevirdi. Bu ânı, garip bir tatmin duygusu içimde dalgalanırken izledim.

BÖLÜM 13

Sara

“Raf amcamla konuşmak istiyorum,” dedim Xander’a. Sheina saçımı yaparken Xander karşımda oturuyordu. Ophelia da Sheina’yla dedikodu yapıyor, bir yandan da örgü örüyordu.

Xander gözlüklerini düzeltirken ağzındaki puroyu çıkarıp dumanını üfledi. Tütünün tatlı ve dumanlı kokusu burnuma çarptığında bana, babam çalışırken saatlerce onun yanında oturduğum zamanları hatırlattı. Vatan hasreti içimi yaktı. Silva’daki günüşiğiyle dolu günlerimi özliyordum.

“Ayarlayacağım,” dedi Xander.

Zorla gülümsedim. Amcam, Xander’ın benim sırdaşım olduğunu söylemişti. Sarayda güvenebileceğim tek kişi oydu. Yine de burada kalmaya devam ettikçe ilk geldiğim vakitlerde hissettiğim o güven, yerini güvensizliğe bırakmaya başlamıştı.

“Sheina, Ophelia. Bizi yalnız bırakın,” dedim.

Sohbetlerini sonlandırarak ikisi de tek kelime etmeden odadan çıktı. Ophelia arkasına dönüp bakmasa da Sheina, iri gözleriyle beni ve Xander’ı süzdükten sonra arkasını dönüp kapıyı kapattı.

Son birkaç gündür normale göre daha sessizdi. Bu değişik-

liğini gözlemlerken burada mutsuz olmasından endişeleniyordum. Eğer öyleyse ve bir fırsat verilirse, beni burada tanımadığım insanlarla yalnız bırakıp gidebilecek gibiydi. Bu dünyanın sonu olmazdı ama varlığı beni rahatlatıyordu. Bilinmeyen bu yere küçük bir parça aşinalık katıyordu.

Ellerimi kucağımda birleştirirken Xander'a bakıyordum. Kızlar gittikten sonra sessizliğin odaya yayılmasına müsaade ettim. Bir kadın olabilirdim ama aptal değildim. Ona, öyleymişim gibi davranma fırsatını artık vermeyecektim.

“Kuzen,” diyerek söze başladı.

“Yine başlama, Alexander.”

Sandalyesinde kaskatı kesildi.

“Hiçbir şey olmuyormuş gibi burada oturmaktan yoruldum,” diyerek devam ettim. “Baban, sana güvenebileceğimi söyledi. Gerçekten güvenebilir miyim?”

“Sara, lütfen.” Parmaklarıyla ahşap sandalyenin kolunda ritim tutuyordu. “Benim *sayemde* buradasın. Ancak bu tip şeyler vakit alır, kırılığandır. Narindir.”

“Biri seni aksesuar olarak gördüğünde vakit daha da yavaş geçiyor.”

Yüzünü asarak başını iki yana salladı. “Bu duruma gelene kadar neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Seni buraya nasıl getirdiğimden?” Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladığında sandalye gıcırdadı. “Beklemenin zor olduğunu biliyorum ama her şey yerine oturacak. Sadece sabırlı olmalısın.”

“Hiçbir şey olmuyor.” Yüzüme düşen bir bukleyi geriye ittim. “Ne kadar daha burada oturup saraydaki leydilerle dedikodu yapmaktan mutluymuşum gibi davranacağım? Babamın intikamını almak istiyorum, Xander. Sevdiğin tek kişiyi kaybetmenin verdiği o acıyı tatmadığın için beni anlamıyor olabilirsin.”

Puroyu parmaklarının arasında çevirdi. “Bir saat içinde Majesteleriyle kasabanın meydanına gideceksiniz. Orada yemek yiyeceksiniz ve sana insanların önünde evlilik teklifi edecek. Bir nişan balosu yapılacak.” Duraksadı. “*Herkes* orada olacak.”

Hızlıca nefes verirken sırtımda düğümlenen gerginliğin yerini rahatlama aldı. “Sonra harekete geçecek miyiz?”

Xander başını sallayarak onayladı. “Sonra harekete geçeceğiz.” Başını yana eğdi. “Başka bir şeyler mi var?”

Şimdi kaskatı kesilen *bendim*. Dün öğleden sonra yaşananlar zihnimde tekrar canlanmaya başladı. “Ne olabilir ki? Bu kocaman sarayda düşüncelerim ve... *güvenimle* yapayalnızım.”

Xander dudaklarını birbirine bastırdı. “Nişanın duyurulduğunda daha yoğun olacaksın. Etik dersleri ve düğün planlamasıyla tabii ki.”

Burnumu kırıştırdım.

“Neden burada olduğunu unutma, kuzen. Bunların hepsini neden yaptığını,” dedi yalvarırcasına. Sesini alçaltarak öne eğildi. “Aceleyle değil dikkatle hareket etmeliyiz.”

“Biliyorum.” İç çektim. “Yine de bu işleri kolaylaştırmıyor.”

Parmaklarıyla gözlüğünün altında kalan burnunu sıktı. “Kendini bu kadar yalnız ve karanlıkta hissettiğin için üzgünüm. Niyetim bu değildi. Bundan sonra daha dikkatli davranacağım.”

İçimdeki düğümler çözölmeye başladı. “Teşekkür ederim.”

“Düğün, altı aylık bir zaman içinde olacak.” Yerinden kalkarak siyah ceketinin önünü ilikledi, ardından eliyle saçlarının tepesini düzeltti.

“Altı ay mı?” Gözlerimi daha da açtım.

Omuz silkti. Beni süzerken oldukça ciddiye. “Kimse altı ay vaktin *olacağını* söylememişti. Bu zamanı, rolünü oynamak için kullan... ki onları köklerinden söküp atabilelim.”

“Ne yapacağımı biliyorum,” dedim.

Küçük bir sırtış dudaklarına yayıldı. “Güzel. O zaman endişelenecek bir şey yok.”

“Kesinlikle yok.” Ellerimi havaya kaldırırken sırtıyordum.

Bu konuşmanın içimi rahatlatması gerekiyordu. Ne de olsa sonunda benimle planların bir parçası olup olmadığını konuşuyordu. Yine de havaya yayılan garip enerji tüylerimin endişeyle diken diken olmasına sebep oldu. O an, belki de kuzenim Xander’ın, amcamın inanmamı istediği gibi biri olmayabileceğini düşündüm.

Midem tepetaklak olurken tıpkı bir fırtına gibi karışmaya başladı.

“Leydi Beatreaux, müthiş görünüyorsunuz.”

Nedimelerimle birlikte kapıda bizi bekleyen arabalara ilerlerken, Michael’ın sesi sarayda yankılandı.

Eylül yeni gelmiş olsa da havada bir serinlik vardı ve bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Silva’daki günışığını özlediğim bir başka an yaşıyordum. Bu iki yerin hem bu kadar farklı olup hem de nasıl aynı ülkenin sınırları içerisinde yer alabildiğini merak ediyordum.

Sanırım bunun sebebi, sınırların insan yapımı olması ve doğanın, insanların kurallarına boyun eğmemesinden kaynaklanıyordu.

Keşke şanslı olabilseydik.

“Teşekkür ederim, Majesteleri.” Ona yaklaştım ve eğilerek reverans yaptım. Kemiklerimi sıkıştıran korsem, nefes almamı

zorlaştırıyordu. Ophelia'nın korseyi çok sıkı bağladığına emin dim, bu rahatsızlığı göz ardı etmeye çalıştım.

“Beni bugün nereye götürüyorsunuz?” diye sordum. Bakışlarım elini arka kapıya uzatarak bekleyen Timothy'e döndü.

Michael elini salladığında Timothy, arabaya binmeme yardım etti. “Küçük güzel aklını bunlara yorma,” dedi koltuğa yerleştiğimizde. “Sadece günün ve kolumda olmanın getirdiği her şeyin tadını çıkar.”

Dilimin ucuna gelen kelimeleri yutarken başımı yana eğerek onu süzdüm. *İnsanlar onu nasıl çekici buluyordu?* Bana göre kibirli ve bencil biriydi.

“Nasıl çıkarmam?” Mor şapkamın geniş kenarının altından ona baktım.

Timothy, karşıımızdaki koltuğa geçtiğinde bakışlarım göğsünü saran hanedan armasına döndü. Zihnim dün öğleden sonraya, Tristan'la yalnız bıraktığım muhafıza kaydı. Prensini beni o şekilde sıkıştırmasına izin verdiğim için aptalın tekiydim. Böyle basit hareketlerin korkunç sonuçları olurdu. Benim için o kimdi ki?

Hiç kimse.

Daha da beteri.

Bir Faasa.

Yine de bu, onun beni karanlık köşeye sıkıştırdığı ânı hatırlayınca midemin altüst olmasına engel olmadı. Ellerinin, hiç kimseye müsaade edilmeyen bir şekilde bana dokunduğu o ânı...

Ardından, yanlış zamanda yanlış yerden geçmek dışında hiçbir şey yapmayan o muhafızı düşündüm. Gittikten sonra neler olduğuna emin olamasam da içten içe gerçeği biliyordum. Tristan'ın bakışları bana döndüğünde dudaklarımızdan dökülenlerden daha fazlası havada asılı kalmıştı.

Masum ruhların ölmesini istemezdim. Fakat bazı zamanlar, çoğunluğun iyiliği için birilerinin feda edilmesi gerekebilirdi.

Araba, sarayın ön kapılarından hareket ettiğinde bakışlarım, bahçenin uzak köşesindeki büyük söğüt ağacına takıldı.

Yeşim rengi gözlerin gölgeler içinden beni izlediğini görmemek, kalp atışlarımı yavaşlattığı için kendimden nefret ettim.

BÖLÜM 14

Tristan

Yakında abimin eşi olacak o kız, bir takıntı hâline gelmeye başlıyordu.

Bir dikkat dağınıklığı da denilebilirdi. Vaktimin olmadığı türden hem de...

Düşüncelerimi sarmasının tek sebebinin, o kızın henüz çözemediğim bir yapbozdan ibaret olduğuna kendimi ikna etmiştim. Çünkü insanları okuyabilmek benim uzmanlık alanımdı ve bu durum onu dayanılmaz bir şekilde ilgi çekici kılıyordu.

Fil Kemikleri Tavernası'nın ikinci katında volta atarken ayaklarımın altındaki ahşap zemin gıcırdıyordu. Bakışlarım, balkon kapısının pencerelerindeydi. Binanın arkasındaki boş arazide yüzlerce insan, onlara hitap etmem için beni bekliyordu.

Kuvvetli bir rüzgâr gibi huzursuz bir his, her bir sinirimi uyarırken gelecek için heyecanlanıyordum. *Benim* geleceğim için.

En başından beri bana ait olması *gereken* o şey için...

Zorbalıklar, babamın ölümünün bunu takip ederek abimin tahta çıkmasıyla birlikte iki yıldır artıyordu. Herkes bunun rastgele olduğunu düşünse de hiç kimse, insanların öfkesini harlayan kişinin ben olduğumu bilmiyordu. İnsanlar aç ve unutulmuşken

sorunları gün yüzüne çıkartmak zor değildi. Güvenlerini kazanıp onları stratejik olarak krallığın her bir yanına, benim emirlerimi beklemek üzere yaymak çok daha kolaydı.

Verandaya açılan çift kanatlı külüstür kapıyı iterek Juliette'in balkonuna çıktım. Alkışlar kopmaya başladığında olduğum yerde doğrularak hayranlıklarının tadını çıkardım. Damarlarımda dolaşan kan ısınıyor ve hızlıca kasığıma yönelerek aletimin sertleşmesine sebep oluyordu. Hepsinin bana baktığını bilmek heyecan vericiydi. Her zaman olması gerektiği gibi saygı görmek, bana keyif veriyordu.

“Merhaba, dostlarım,” dedim sesimi yükselterek. “Duyduğunuz fısıltıları ilk olarak ben onaylayayım. Kral Michael evlenecek.”

“Kiminle?” diye bağırdı içlerinden biri.

“Kim olduğu önemli değil ama resmî duyuruyu yaptıklarında göreceksiniz.” Küçük ceylanımın yüzü zihnimde belirdiğinde kalbim sıkıştı. “Önemli olan tek şey, birinin onu, güveninizi kazanmak için stratejik olarak yerleştirmiş olması. Ufukta güneşli günlerin olduğuna inanmanızı istiyorlar. Yoldaşlarım. Size ufuktaki tek ışıltının, kral kazıkta yanarken çıkan turuncu ateşlere ait olacağını söylemek için buradayım.”

Bağırışlar artıyor, insanlar botlarıyla yeri döverek havaya alçak sesli bir gürültünün yayılmasına sebep oluyorlardı.

“Kralın fahişesini yakın!” diyerek bağırdı bir diğeri.

Bakışlarım hızlıca sesin geldiği yöne çevrilirken kaskatı kesildim. “Ona dokunulmayacak.”

Bağırışlar benim net kelimelerimle bir anda kesildi. Akıllı karışık yüzler bana bakıyordu. Bakışlarımı, Belinda ve kocası Earl'ün arkasındaki köşede duran Edward'a çevirdim. İşaretimi bekliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda şaşkınlığını hemen fark ettim.

Bunu söylememi beklemiyordu.

Ben de bunu söylemeyi beklemiyordum.

Gelgelelim işte buradaydık.

“Gücümüzü göstermek için çok erken, dostlarım,” diyerek devam ettim. “Vaktimizi beklemeliyiz. O kızın, umut ışığı olduğuna inanmalarına müsaade etmeliyiz.”

“Bir de sana güvenmemiz mi gerekiyor?” diye bağırdı içlerinden bir ses. “Sen de onlardan birisin!”

Sessizlik kalabalığa yayılırken çenem seğirdi. Ellerimi iki yana doğru açtım. “Benim liderliğimle ilgili bir sorunun varsa, buraya gelip liderliği elimden alabilirsin. Eğer bu adil değilse ben hiçbir şeyimdir.”

Sessizlik uzarken kimse tek kaşını dahi oynatmadı. Bakışlarım kalabalıkta gezinerek beni sorgulamaya cesaret eden o kişiyi arıyordu. “Sesin o kadar yüksek çıkarken şimdi korkaklık etme.”

Bakışlarım aralarında gezinmeye devam ederken yırtılmış kıyafetler giyen, kirli kızıl saçlı bir adam çenesini havaya kaldırdı.

Gülümsedim. “Güvenini kazanmak için yeterince şey yapmadım mı? Değeri daha kaç defa kanıtlamam gerekiyor?”

“İki yıl oldu,” diyerek cevap verdi başını iki yana sallarken.

“Benim için daha da uzun bir zaman. Vatana ihanetten bahsediyoruz. Tek yanlış hareketimiz, hepimizin ölümüne sebep olur.” Parmaklarımı havaya kaldırarak şıklattım. Edward, insan kalabalığının arasında yürürken kralın ordusunun komutanı Antony Scarenbourg’ün cesedini taşıyordu.

Heyecanlı mırıltılar bir gök gürültüsü gibi havaya yayıldı. “Sizinle olmadığım zamanlarda sizin için savaşmadığımı düşünme hatasına kapılmayın.”

Kızıl saçlı adamın gözleri, Antony’nin cesedi ayaklarının dibine bırakıldığında irileşti. Muhafızın üniforması yanmıştı ve teni ölüm sertliğiyle mavileşmeye başlamıştı.

Edward tekrar harekete geçtiğinde olduğum yerden izledim. Gaz yağını alarak cesede dökmek üzere yerine geçmesini bekledim.

“Bırak o yapsın,” dedim, parmağımla benim otoritemi sorgulayan aptalı göstererek.

Edward başını sallayıp onaylayarak kovayı uzatmadan önce, bana baktı.

Genç adam uzunca bir süre Antony’nin göğsündeki yanmış ve artık tanınmaz hâle gelmiş nişanı izledi. Yüzü her an daha da öfkeli bir hâl alıyordu. Sonra kovayı alarak sıvının, cesede dökülmesine izin verdi. Bir kısmı yere ve ayaklarının dibine sıçırıyordu.

Asilerin bağırışları ona eşlik ediyordu.

Bakışlarım Edward’a döndüğünde dile getirmediğimiz kelimeler havaya yayıldı. Bu adam gün batımını görecektik kadar yaşamayacaktı.

Yine de şimdilik, ona müsaade edecektim. Bu insanlara moral vermek için kusursuz bir andı.

Pelerinimin cebinden bir kibrit çıkararak ateş yaktım.

“Vahşi güçler bir savaşı kazanabilir,” dedim. Sıcaklık, parmak uçlarımda dans ediyordu. “Ancak bizim gücümüz, sabırdır. Planlamadır. İmparatorlukları devirecek olan *budur*. Birlikteyken yönetir, ayrılırsak yeniliriz.”

Kibriti bıraktığımda alevler Antony’nin bedenini yuttu. Yanan etin kokusu dumanla birlikte havaya karışıyordu.

“*Michael Faasa düşsün!*” diye bağırdı biri.

“*Krala ölüm!*” diyerek diğerleri de katıldı.

“Yakında harekete geçeceğiz, dostlarım.” Gülümsedim. “Hazır olun.”

BÖLÜM 15

Sara

Bir haftadır buradaydım ama ilk kez kale duvarlarının dışındaki gerçek Saxum kasabasına çıkmıştım. Kasabanın tam merkezinde bir saat kulesi vardı ve kaldırım taşlı sokakların iki yanında iş yerleri sıralanıyordu. Yepyeni, parlak aydınlatma direkleri kaldırımlara kurulmuştu. Daha önce hiç sokak lambası görmemiştim ve Silva'nın yokluğunu çektiği her şeyi, Saxum'da görmek gerilmeme sebep oluyordu.

Michael ve ben, Çikolata Vadisi denilen bir pastanede oturuyorduk. Söylenene göre burası, bölgedeki en iyi tatlıları yapıyordu. Timothy, Xander ve leydilerimse bizden uzak bir köşedeki masaya ilişmişlerdi. Kapıda da bekleyen birkaç kraliyet muhafızı vardı. Bunun dışında kimse yoktu.

“Hep bu kadar boş mu olur?” diye sordum tatlı tabağımı iterken.

Michael sırtırken arkaya yatırdığı kahverengi saçları, ışıkların altında parlıyordu. “Sana kur yaparken halkın bizi rahatsız etmesini istemedim.”

Ön pencerelerden dışarıya, bir düzine insanın dizilip krallarını görmek için çaba sarf ettiği yöne bakınca göğsüm sıkıştı.

“Buraya sık sık gelir misiniz?”

Omuz silkti. “Çocukluğumdan beri hiç gelmedim. Babam, ayda yılda bir beni ve Tristan’ı getirirdi.”

Kardeşinden bahsettiği an kanım kaynamaya başlasa da bunu görmezden geldim. Etrafımda bile değilken beni etkilemesine izin vermeyecektim.

Yine de Tristan ve Michael’ın çocukluklarını, babalarının yanında bir sürü çikolata ve şekerleme yedikleri o ânı düşünmekten kendimi alamıyordum. II. Kral Michael’ın mirası hakkında duyduğum tek şey, ülkesine karşı başarısız olduğuydu. Onu, ailesini önemseyen bir adam olarak hayal etmek benim için zordu. Merak içime yayılırken daha fazlasını öğrenmek istedim.

“Çok tatlıymış,” dedim.

Michael yüzünü asarak bakışlarını kaçırdı. Tekrar bana döndüğünde gülümsemedi ama ben yüzündeki acıyı görebiliyordum. “Sara Beatreaux, çok yufka yürekli *birisin*, değil mi?”

Doğrudum. “Bu kraliçenizden isteyeceğiniz bir şey değil mi?”

Başını yana eğdi. “Kraliçem olacağına çok eminsin demek?”

Bir nefes verirken bakışlarımı kucağıma indirdim. Ardından kirpiklerimin altından ona baktım. “Özellikle sizin için yetiştirildiğime eminim, Majesteleri. Beni yanınızda tutmayarak kendinize büyük bir kötülük edeceğinizi düşünüyorum.”

“Hım,” deyip çenesini ovuşturdu. “Benim *için* yetiştirildin demek?”

Başımınla onaylarken çayımdan bir yudum aldım ve fincanı tekrar masaya bıraktım. “Amcam bir sürü talibimi, bir gün size ait olacağımı umut ederek reddetti.”

Ona bunlardan bahsetmek bir kumardı ve bariz bir abartıydı. Michael’ın egosunun okşanmasından ve oyuncaklarına karşı sahiplenici olmaktan ne kadar hoşlandığını biliyordum. Buraya

gelmeden uzun zaman önce bu bana söylenmişti. Ne zaman bir iltifat alsa kendine çeki düzen vermesinden ve hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda suratını asmasından belliydi.

Daima onun için saklanmış olduğumu bilmenin, onu baştan çıkarıp beni bir hazine gibi elinde tutmak istemesine sebep olacağını umuyordum.

Masaya doğru eğilirken kaşlarını kaldırdı. “Peki ya *sen*, Sara? Dürüst olacağım, amcanın ne istediğiyle pek ilgilenmiyorum.”

Bakışlarım ona odaklandı. Hissettiğim sorumluluk duygusunun ağırlığıyla kelimeler ağzımdan zorlukla çıktı. “Sizinle tanıştıktan sonra mı? Daha fazla istediğim bir şey yok.”

Küçük bir gülümseme yüzüne yayılırken sandalyesine yaslandı. İfadesi halinden memnun gibiydi.

“Efendim,” diyerek Xander masaya yaklaştı. “Dışarıda bir gazeteci var, fotoğraflarınızı çekmeye hazır. Sonra da Özel Meclis toplantınız için saraya dönmeliyiz.”

Michael başını sallarken bakışları ön pencereye yöneldi. Yüzünü asarak burnunu belirgin bir tiksintiyle kırıştırdı. “Dışarıda çok fazla insan var.”

“Barikatların ardındalar, efendim, size yaklaşamayacaklar,” diyerek, Xander onu rahatlattı.

Michael yerinden kalkarak başına şapkasını yerleştirdi ve kolunu bana uzattı. “Gösteri zamanı, Sara Beatreaux. Bunu istiyor musun? O zaman güzel görünmesini sağla.”

Ona gülümserken kalbimin ortasına bir fil oturmuş gibi hissediyordum. Yerimden kalkarken parmaklarım dirseğine sarıldı, midem kasılıyordu.

Önce Timothy geçerek kapıları bizim için tuttu. Dışarı çıktığımızda muhafızlar iki yanımıza yerleşti. Kaldırımındaki insanların arasında mırıltılar yükseliyordu. Yünlü takım elbise giyen bir

adam hemen ilerideydi ve yanında, üzerine fotoğraf makinesini yerleştirdiği büyük bir tripod vardı. Yaklaştığımızda eğilerek reverans yaptı. "Majesteleri. Leydim."

Michael adama tepeden bakarken çenesini sıkı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Sinirlerim gergindi ve adama cevap dahi vermemiş olması canımı sıkıyordu.

"Muhabir siz misiniz?" diye sordum.

Adam bana bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Benim, hanımefendi."

"Çok güzel," diyerek Michael araya girdi. Bana döndüğünde sanki bir şaka yapmaya hazırlanıyormuş gibi göz kırptı ve cebine uzanmadan önce elimi tuttu. "Leydi Beatreaux, evlenme teklifimi kabul etmeniz benim için büyük bir onur olur."

Bakışlarıyla buluşabilmek için şapkamın altından boynumu uzatarak ona baktım. Boğazını temizledi, bakışları geçen her saniye daha da sertleşiyordu.

Elimi daha sıkı tutmaya başladı. Bir anda kendime gelip büyük teklifinin *bu* olduğunu fark ettim. Diz üstüne çökmek, içten şeyler söylemek yoktu. Sadece birkaç acele kelimeyle cevabını bekliyordu. Neden burada aptal gibi durup başka bir şey beklediğimi bilmiyordum. Teklifini halka açık bir yerde yapması bile beni şaşırtmıştı. Birkaç gündür resmî bir şekilde teklif edecek mi diye beklemiştim ama bu hiç gerçekleşmeyince kendi kafamda kırdüğümün farkına varmışım.

Şaşkın bir ifadeye bürünerek boştaki elimi göğsüme götürdüm. "Çok güzel," dedim her iki tarafında da birer inci bulunan devasa elmas yüzüğe bakarken. "Sizin karınız olmak benim için en büyük onurdur."

Yüzüğü, süslü kutusundan çıkartarak parmağıma taktı. "Bu annemindi. Umarım kıymetini bilirsin."

Beni yanına çektiğinde yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Dul kraliçeye ait olan bir şeyi takmanın düşüncesiyle boğazımdan safra yükseldi. Michael, bizi fotoğraf makinesine doğru çevirirken yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Barikatların ardındaki insanlardan alkış sesleri ve tebrik nidaları yükseliyordu.

Ancak bakışlarım sokağın karşısındaki uzun, pelerinli figüre takıldığında tüm sesler bir anda boğuklaştı. Parlak siyah sokak direklerinden birine yaslanıyordu.

Kalbim tekledi.

Yüzünü göremesem de bir şekilde kim olduğunu biliyordum.

Tristan.

Michael, barikatın ardındaki insanlara el sallamamız için bizi yan tarafa döndürdü, ardından arabaya doğru ilerlemeye başladık. Yüzüme yapışan gülümsemeyle birlikte onu takip ederken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Ancak neden böyle hissettiğimi bilmiyordum.

Muhafızlar, arabaya yaklaşırken etrafımızda toplanarak görüş alanımızı tamamen kapattılar. Arka koltuğa geçtiğimde etrafa bakma fırsatı bulabildim.

Ama o çoktan gitmişti.

Tüm hayatım boyunca pazar ayinlerine katılmıştım.

Küçükken kilisedeki sıralar hep dolu olurdu ama imkânlar gün geçtikçe azalmış, insanlar da zamanla ayinlere katılmayı bırakmıştı. Belli ki insanlar sonu gelmeyen sıkıntılarla karşılaşınca inançlarını kaybetmişti.

Kilise oldukça sadeydi. Küçük ahşap sıraları ve muhtemelen yeterli ödenek alamadıkları için kararmaya başlayan gri duvarları vardı. Geçim kaynağınız köklerinden koparılıp alındığında

böyle oluyordu. Belli bir pozisyona gelen adamlar, ödeme yapmamaya karar verebiliyor ve sizin, onları bütün yapan parçalarından biri olduğunuzu unutabiliyorlardı.

Saxum sarayına bağlı olan güzel katedralde otururken, buradaki insanların *her şeye* sahip olduğunu görüp benim elimdekilerin tamamen gittiğini düşündükçe, üzmekten kendimi alamıyordum.

Aynı ülkede olsak da aramızda dünyalar kadar fark vardı.

Katedralin kendisi güzeldi. Koyu renk ahşaptan ve gri taşlardan oyulmuş kemerlerin karışık desenleri vardı ve altın detaylarla süslenmişti. Yüksek tavan, tamamlanması çok uzun sürecek türden renkli çizimlerle kaplıydı. Mumların alevler dışındaki tek ışık kaynağı, resimli pencerelerden içeri sızıp bej ve kahverengimsi fayansları çeşitli renklere boğan güneşe aitti.

Ayin bitmiş ve nişanlım dahil herkes ortadan kaybolmuştu ama ben hâlâ buradaydım. Biraz dua etmek istediğimi söylemiştim.

Aslında, Xander'ı bekliyordum.

Ahşap sıra yüzünden uyuşan bacaklarımı oynattım. Etrafta kimse olmadığına emin olup, yerimden kalkarak sıraların arasında yürümeye başladım. Soluk pembe elbisemin etekleri yerleri öpüyordu. Aynı renk eldiven giydiğim ellerimi önce elbisemin kollarında, ardından eteğimde gezdirerek üstümü düzelttim. Kilise mihrabına yaklaşırken ayak seslerim fayansa çarparak duvarlarda yankılanıyordu.

Çarmıh mihrabın tam ortasında, merkezdeydi. Heykele bakarken kalbimin etrafını derin bir hüznün sarmaladı.

Aileme karşı olan görevimi ya da adalet arayışımızı hiç sorgulamamıştım. Babamın ölümünden bile önce bildiğim tek şey, herkesin beni bunu istemeye şartlamış olduğuydu. İlk başlarda

İsa'nın durumuna empatiyle yaklaşır, bu konuyu sesli dile getirmezdim.

Günahlarımızı silmek için kendini feda etmesi ne kadar adaletsizdi.

Sonunda, bakışlarımı ondan çekerek gölgelere çevirdim. Odanın ön kısmındaki karanlık koridorun yanında asılı olan büyük yağlı boya tablo dikkatimi çekti.

Bir kralın portresi.

Değerli taşlarla süslenmiş tacının altındaki siyah saçları ve insanı olduğu yere sabitleyen yeşim rengi gözleri sanki canlıymış gibi öfkeyle ve sert bir şekilde bana bakıyordu. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“O babam.”

Şaşkın bir ses çıkararak hızlıca arkamı dönerken midem alt üst oldu. Döndüğümde Tristan'la yüz yüzeydim. Elim telaşla göğsümü buldu. “Beni korkuttun.”

Bana yaklaşırken dudaklarının kenarı kıvrıldı, elleri cebinde ve bakışları portredeydi.

Şüpheyile ona bakarken babasıyla arasında nasıl bir ilişki olduğunu merak ediyordum. Michael merakımı artırmıştı. Tristan'ın kendini açmayacağını bilsem de dilimin ucuna gelen o soruyu sordum. “Onu özleyiyor musun?”

İfadesine karanlık bir duygu yayıldı, çenesi gergindi. “Evet.”

Dudaklarım aralanırken onu inceleyebilmek için başımı çevirdim. “Ben de babamı özleyorum.”

Söyleyebileceğim tek şey buydu. “*Baban öldüğü ve cehennemde çürüdüğü için mutluyum,*” demek uygun bir cevap olmazdı.

O portreye bakarken ben de onu takip ettim. Kral İkinci

Michael'ın yüzünü farklı açılardan incelerken Tristan'la ne kadar benzediklerini fark ettim.

“Sana benziyor,” dedim tekrar gözümün ucuyla ona bakarak.

Tek kaşını kaldırdı. “Karşı konulamaz çekicilikten mi bahsediyorsun?”

Gülümsedim. “Korkunç derecede.”

“Hım.” Başını sallayarak bana doğru döndü. “Peki, sen korkularından kaçarsın mı, Sara Beatreaux? Yoksa onlarla yüzleşir misin?”

Nabzım delice atarken ağzım kurudu. “Ben... kaçmaya inanmam.”

“İnanmaz mısın? Burada yaşamak fikrini değiştirebilir.”

Gerildim, içimdeki tüm güzel hisler kayboldu. “Bu bir tehdit mi?”

“Bir uyarı,” diyerek cevap verdi.

“Seni dün gördüm,” dedim. “Kasaba meydanında. Garip bir şekilde yüzünü gizliyordun yoksa... görülmek istemiyor musun?”

Bedeni, beni gölgeleyecek kadar yaklaştığında dağınık siyah saçları kaşına düşüyordu. “Karşılığında hiçbir şey vermeyen biri için çok soru soruyorsun.”

Bacaklarım, sanki ıslak bir çimentoya basıp da ayaklarımın etrafında kurummasına müsaade etmişim gibi dondu. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi.”

“Bu çok fazla zaman alır.”

“Aileye girmek üzeresin. Zamandan bol bir şeyimiz yok. Tabii Michael, düğünden önce senden sıkılıp fahişelerinden birini seçmezse.” Başını yana eğerken bakışlarıyla tenimi yakıp geçiyordu. “Belki de... Gizli bir olayın vardır.”

Öfke, sıcak bir alev gibi tüm bedenimi sardı. “Ben bir fahişe

değilim.” Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. “Senin ahlaki değerlere uymak gibi bir niyetinin olmaması, diğer insanların da aynısını yaptığını göstermez.”

Uzanarak çenemi tuttuğunda başparmağı dudaklarımı okşuyordu. “Ne kadar ukalasın. Abimin seni nasıl terbiye edeceğini bilmemesi çok yazık.”

Sıcaklık damarlarıma o kadar hızla yayılıyordu ki midem yanmaya başladı. “Benim terbiye edilmeye *ihtiyacım* yok.”

“Yok mu?” Sırttı.

“Kendime yeterim.”

“Buna rağmen her pazar buraya gelip, yaşamını göklerdeki adama adıyorsun.”

O bana yaklaşırken başımı kaldırarak göz temasımızı sürdürdüm. Sıcak nefesi dudaklarıma döküldüğü sırada sırtım gerginlikle ürperdi.

“Eğer tapacak bir tanrıya ihtiyacın varsa *ma petite menteuse*, uzaklarda aramana gerek yok.”

Yüzümü astım. Ne kadar tahrik olursam olayım ya da bacaklarımın arası ne kadar ıslanırsa ıslansın, onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. “İğrençsin.”

Bileklerimi tutarak beni hızlıca kendine çekti. Aletinin her bir sert kıvrımını, kıyafetlerinin kumaşına rağmen hissedebiliyordum. “Ayaklarımın dibinde yalvarma konusunu sana sevdirebilirim.”

Dudaklarıma çarpan kelimelerini bir nefes gibi içime çekerken, kadınlığımın kasıldığını hissettim. Parmaklarım tişörtüne sarılırken onu itmek yerine kendime yaklaştırdım. “Benimle oyunlar oynamandan bıktım,” dedim dişlerimin arasından.

“Öyle mi yapıyorum?” diye sordu.

“*Kes şunu.*” Öfke bir anda içimde patladı. “Michael’ın gelini olurken yolumu hiç kimse kesemeyecek. Sen bile.”

Geriye çekilirken bileklerimi daha da sıktı, gözleri parlıyordu. Tam o anda, ne söylediğimin farkına vardım.

Aptal kız.

“Anlıyorum.” Ellerinden biri kolumu buldu. Parmakları yukarı doğru ilerlerken dokunduğu her bir nokta ürperiyordu.

“Güce mi açsın?” dedi sertçe. Avucu boynuma sarılmadan önce köprücük kemiğimin üzerinden geçti. “Seni çıgıllıklara boğacak bir güçle doldurabilirim.”

Midem öyle çok kasılıyordu ki bacaklarım titremeye başladı. Bakışları, dudaklarıma indi.

Katedral duvarlarından gürültülü bir çarpma sesi yükselirken yerimden sıçradım. Buz gibi bir korku içimde yayıldı.

“Beni yalnız bırak,” dedim yalvarırcasına. Göğsünü ittim.

Başparmağıyla çenemin altını okşadıktan sonra beni bıraktı. O geri çekilirken bedenim üşümeye başladı. Bize doğru gelen adım seslerini duyduğumda kalbim deli gibi atıyordu ama ben, bakışlarımı ondan ayırmadım.

Her an biri, bizi görebilirdi.

Tristan arkasını dönüp koridorda kaybolmadan önce uzunca bir süre bana baktı. Tıpkı koridorlarda gezdiği rivayet edilen hayaletler gibiydi.

Ancak dokunuşu, tenimde yer etmişti.

Arkamı döndüğümde Xander’ın karşımda dikildiğini gördüm. Dik bakışlarının yanı sıra, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı.

BÖLÜM 16

Tristan

Tiksinti ve arzu karışımı bir his içimde patlayarak tehlikeli bir zehir gibi bedenime yayılıyordu.

Küçük ceylanımın olduğunu düşündüğüm şey buydu.

Zehir.

Onu her gördüğümde sıkıştırmak ve dünyaya karşı sergilediği o duruşu yerle bir etmek istiyordum. Kendi ağzıyla söylemişti.

Tacı arzuluyordu.

Ne yazık ki bunu abimin tarafında bulamayacaktı. Kendisi için garantilediği tek şey ölümüydü. Onunla girdiğim sinir bozucu ve rahatsız edici durumların yanı sıra ona saygı duyuyordum. Bu kadar çabasız bir şekilde rolüne girmesine hayrandım. Bu yüzden infazının hızlı olacağından emin olacaktım.

Küçük, kurnaz, baştan çıkarıcı bir kızdı. Sergilediği o utanç kışkırtıcı rolündeki masumiyetinden çok uzaktı.

Dişlerimi sıkarak katedralin ana antresine çıkan koridorda hızlıca ilerlemeye başladım. Parmaklarım geniş, çift taraflı merdivenin ahşap tırabzanını bulurken, hemen üzerimde parlayan kristal bir avize vardı. Merdivenler, sarayın iki farklı kanadına doğru uzanıyordu. Özel dairemin bulunduğu sol tarafa doğru

ilerlerken botlarım krem rengi parlak zemine çarpıyordu. Şatafatlı duvarlara devasa portreler asılmıştı ve her birinin gözleri beni delip geçiyordu. Yüzyıllık kraliyet ailesi, resimlerin içinden sanki bu kadının beni alt üst edip dikkatimi dağıtmasına izin verdiğim için yargılıyorlardı.

Koridordaki insanların, bir muhafızın ve birkaç hizmetçinin yanından geçtim. Beni rahatsız etmemeleri gerektiğini bildikleri için dönüp bakmadılar bile. Leydi Beatreaux dışında herkes benimle arasına mesafe koyuyordu. Bunu yapmamasının sebebi bana çekiliyor olması mıydı, kendine engel olamaması mıydı yoksa basit bir şekilde aptal olması mıydı, bilmiyordum.

Daireme ulaştığımda kapıyı hızlıca açtım. Kapıyı çarparak kapattığımda çıkan ses, kulaklarımda çınladı. Geniş pencere boşluğuna ilerleyerek hemen altındaki cam kavanozu aldım. Yerime oturarak kavanozu açtım ve ince kâğıtlarla birlikte biraz tütün çıkardım. Midem düğümlenirken aletim sertti, onu rahatlatmam için yalvarıyordu.

Onu düşünerek işleri olduğundan daha kötü bir hâle sokmayacaktım.

Parmaklarım dikkatimi yaptığım işe verirken kâğıdın etrafında gerildi. İşime odaklandığımda bedenimde kalan hislerin solup gideceğini umut ediyordum.

Sigarayı dudaklarıma yerleştirerek bir kibrit aldım ve ateşin sesini duyana kadar kutunun kenarına sürttüm. İlk duman boğazımdan ciğerlerime süzülürken gerginliğim dinmeye başladı.

Sıcaklık, ince çubuğu tutan parmak uçlarıımı ısıtıyordu. Küçük ceylanımın masaya itaatkâr ve uysal bir şekilde uzanmışken ateşin tenini yaladığı görüntüler gözümün önüne geliyordu. Taşaklarım gerilirken inledim, daha da sertleşiyordum.

Elimi aşağıya götürerek parmaklarımı kumaşın üzerinden

sertliğime sardım. Ancak düzeltmek yerine, onun güzel pembe dudaklarını ve ben boğazında hareket edip nefesini keserken, o dudakların aletimin etrafında nasıl görüneceğini düşünerek okşamaya başladım.

Sigara ağzımdan düşmesin diye dişlerimle uç kısmını sıkıştırdım. Bacaklarımı açıp pantolonumun düğmesini çözdüm. Onun küstahlığını sikip atacağımı, hâkimiyetin nasıl *hissettirdiğini* ona, içinden koparcasına gösterebileceğimi düşündükçe kaslarım geriliyordu.

Küçük yalancının dudaklarından zorla özürler dökülürken, avucumla şaplak attığım kıçı kırmızı ve hassas olurdu.

Dumanlar yüzümü yaladı, şehvet gözlerimi boyuyordu. Bir anda kumaşın üzerinden kendimi okşamanın yeterli olmadığını fark ettim. Daha *fazlasına* ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapatıp sıkı amının beni içine çekerek patlayana kadar emdiğini düşünürken nasırlı ellerimin sert hareketini sikimde hissetmem gerekiyordu.

Elimle aletimi tutup meni görünene kadar ucunu sıktım. Yoğun bir zevk dalgası ayak parmaklarımdan başlayarak, bacaklarıma ve karnıma kadar ulaştı. Dilini, sikimin alt kısmında gezdirip o seğiren damarı yaladığını düşündükçe taşaklarım geriliyordu. Aletimin, ağzını boşaldığım her bir damlayı yutmasına izin vermeyecek ve ona nefes dahi *aldırmayacak* kadar doldurduğunu düşünürken gerginliğim arttı.

Sigara dudaklarımdan düştüğünde ucu karnımı yaktı. Onu oradan almadım. Başımı geriye atarak acıyla inledim.

Sonra onun, –boşalmadan hemen önce– abimle evleneceğini hatırladım. Bedeninin her bir kıvrımının ve dilinin her bir darbesinin tadını *abim* çıkaracaktı.

Sanki biri elektrik vermiş gibi ellerimi hızlıca çekerek aşağı

baktım. Ereksiyonum öfkeli bir şekilde sızlarken rahatlamak istiyordu.

Bir kadının, planlarımı gölgelemesine izin vermeyecektim. Özellikle de bana ait olmayan bir kadının.

Güç mü istiyordu?

Buna sahip olmak için beni öldürmesi gerekecekti.

“Tedirgin görünüyorsunuz, efendim.” Xander’ın sesi kapıdan yükseldiğinde kendimi koridorun duvarına daha da bastırdım. Burada olduğumu bilmelerini istemiyordum.

Bu nadir bir andı. Etrafta hiç muhafız yoktu ve benim de burada olmamam gerekirdi. Ancak uyuyamamıştım ve tünellere girip ormanda dolaşmaya hazırlanıyordum. Bunun yerine karanlık koridorlarda Xander’ı görünce onu takip etmeye karar vermiştim.

Şimdi de buradaydık, Michael’ın kişisel dairesinin dışında. Hem de gecenin köründe.

Xander hızlıca içeri girerken kapıyı tamamen kapatmakla uğraşmadı bile. Onun hatası, benim kismetimdi.

Kapının pervazına yaklaşarak duyabilmek için kulaklarımı dört açtım.

“Rüyasız uyku ilacı ister misiniz?” diye sordu Xander.

“Hayır,” Michael suratını astı. “O şey saatlerce kafamı bulandırıyor.”

Xander iç çekti. “Afyon, efendim. Keşke kâbuslarınızı uzaklaştırmaya yardım edebilsem...”

“Benimle çocukmuşum gibi konuşma,” dedi Michael. “Yardım etmek istiyorsan ruhlarla konuşmanın bir yolunu bulup ölü babamın bana eziyet etmek yerine *ölü* kaldığına emin ol.”

Gerildim. *Michael, kâbuslarında babamızı mı görüyordu?*
Sessizlik derindi.

“Ne?” Michael dişlerini sıkıyordu. “Gözlerindeki o acıyan bakışı görebiliyorum, Xander. Ya işe yarar bir şey söyle de ya da odamdan defol.”

Ses tonunda alttan alttan bir aşağılama vardı. Doğduğum andan beri kulağıma fısıldayan sesin aynısıydı.

Halka açık yerlerde Michael, baskıcı değil de etkileyici bir kişiliğe bürünürdü. Böyle gizli anlardaysa yılan, derisinden sıyrılarak dışarı çıkıyordu.

Belki de Leydi Beatreaux’yla ikisi benim düşündüğümünden daha çok birbirlerine uyuyordu.

Bunun farkına varınca göğsüm sıkıştı.

“Siz hiç...”

“Söyle şunu,” diye patladı Michael.

“Onu uyanıkken gördünüz mü?”

Sessizlik yükselirken şaşkınlık içime yayıldı ve kulak misafiri olduğum bu konuşmaya karşı ağzımın açık kalmasına sebep oldu.

“Size önerdiğim şeyi hiç düşündünüz mü? Bir başkasıyla konuşmayı?”

“Seninle konuşuyorum.”

“Evet ama... Size yardım edebilecek donanıma sahip birini kastediyorum. Yaşadığınız şeyin köklerine ulaşabilmek için...”

Sessizlik uzarken ortamdaki gerginliği aramızdaki duvara rağmen hissedebiliyordum.

“Bana deli derler,” diye fısıldadı Michael.

Yüzüme bir sırıtma yayıldı. Yerimden doğrulup tünellere doğru ilerlemeye başladığımda içimde keyifli bir his vardı.

Abim herkesin inandığı kadar mükemmel değildi.

Ve insanların kendilerini *deli* bir kralın yönettiğini bilmeye hakları vardı.

BÖLÜM 17

Sara

Michael'ın teklifi bir dedikodu misali yayılırken sarayda bazı şeyler değişmeye başlıyordu. Kralın yakın çevresindeki herkes, neden burada olduğumu önceden de biliyordu; ancak artık hepsi başlarını daha çok eğiyor ve sırtlarını daha dik tutuyordu. Karşılığında hiçbir şey yapmadığım bir saygı bana gümüş tabakta sunuluyordu. Hem de sırf damarlarında “düzgün” bir soyun kanı akan bir adam benimle evlenmek istediği için...

Marisol, şafak vakti gelerek perdelerimi açtı ve renk paletlerini masaya serdi. Nişan balosundan ve bunu planlamanın benim görevim olmasından sıkılıyordum.

Bu kızsız görevi dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Sarı saçları bonesinin içine gizlenmişti ve gri gözleri bana gösterdiği mor rengin, on üçüncü tonunda geziniyordu. Son gösterdiği yirmi dokuz renkle kıyaslamamı isterken dikkatimi ona verip vermediğimi merak ediyor gibiydi.

“Marisol, mor renginden nefret ederim.”

“Neden?” Hafifçe güldü. “Kraliyet rengidir, leydim.”

“Harika. *Kendi* favorini seç de onunla devam edelim.” İnleyerek koltuktaki yerimden kalktım. “Biraz hava almam lazım.”

Marisol, elinde tuttuğu iki farklı renkteki kumaşa bakarken gözlerini kısmıştı; ancak söylediğim şeye karşılık bakışları bana döndü. “Nasıl yani?”

Bu soruyla tüm bedenim gerildi. “İstediğim şey için bir sebep mi göstermem gerekiyor?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “Çok yoğun bir programınız olacak. Sıklıkla kaçıp istediklerinizi yapamayacaksınız. Özellikle de kraliçe olduğunuzda.”

Sesindeki sert tonu fark ettiğim için sinirlerim gerildi. “İşte, şu andan faydalanmak için bir sebep daha. Ayrıca...” Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. “Sana ve Ophelia’ya kalan balo planlamasını yapabileceğiniz konusunda inancım tam. Yanılıyor muyum?”

Marisol’un omuzları düştü. “Tabii ki hayır, leydim. Bizim için bir zevk.”

“Mükemmel.” Boynumu yan tarafa doğru esnettiğimde çıkan sesle tüm gerginliğim çözüldü. “Sheina’yı gördün mü?”

Marisol gözlerini kaçırdı. “Görmedim.”

Yeni leydilerim geldiğinden beri günlerdir buradaydık ve Sheina tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi. Ne yaptığını merak ediyordum, aslında en çok arkadaşımı özliyordum.

“Sanırım gidip onu bulacağım.” Kapıya doğru ilerledim.

“Bekleyin!” diye bağırdı Marisol. “Tek başınıza öylece sarayda gezemezsiniz.”

Gerginlik bedenimde düğümlenirken arkamı dönüp karşısına geçene kadar birkaç adım attım. Gözlerimiz buluştuğunda nefesini tuttu. Bakışları hâlâ üzerimdeydi fakat tek kelime etmedi.

Ona doğru eğildiğimde ses tonum kısık ve netti. “İznini al-

madım, Marisol. Sen benim bakıcım değilsin ve ben ne istersem onu yaparım.”

“Ben– Özür dilerim, leydim.”

Öfke karnımdan boğazıma doğru yükseldi. Geri çekilerek bu huzursuz havanın artmasına müsaade ettim.

Gülümseyerek geri çekildim. “Anlaşıldı o zaman. Ben gidip biraz hava alacağım, sen de burada durup baloyu planlayacaksın.” Uzanıp elimi omzuna yerleştirdim ve hafifçe sıktım. Tırnaklarım belli belirsiz omzuna saplanıyordu. “Beni temsilen inanılmaz bir iş çıkaracağına güveniyorum. Ne de olsa, her gün bir kral seni karısı olarak seçmiyor, *gösterişli* bir itibarım olmalı.”

Omuzları gerildiğinde tam da içten içe şüphelendiğim şeyi doğrulamış oldu. Kıskanıyordu.

Arkamı dönerek kapıya ilerledim ve kapı kolunu çevirerek loş bir ışıkla aydınlatılan koridora adım attım. Biri karşıma çıktığında kalbim sertçe göğüs kafesime çarptı.

“Ah,” dedim şaşkınlıkla elimi göğsüme yerleştirirken. “Timothy. Seni burada görmeyi beklemiyordum.”

Cevap vermeyip orada dikilmeye devam ederken koyu renk gözleri beni izliyordu.

“Hâlâ konuşma iznin yok mu?” İç çekerek elimi belime yerleştirdim. “Sen hep buradaysan, Majestelerinin yanında kim var?”

Bu sefer az da olsa tepki verdi, bir adım yaklaşarak kaşlarını kaldırdı.

“Yani artık benim bekçi köpeğimsin, öyle mi?” Bir elimi elbisemin kolunda gezdirdim. “Çok güzel, hadi bir yürüyüşe çıkalım.”

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda adım sesleri beni takip etti.

Onunla tekrar konuşmadan önce beş ya da on dakika geçmiş

olmalıydı. Saray koridorlarında kaybolduğuma emindim. Eğer Timothy öne çıkıp bir kıza yardım etmeyi düşünmüyorsa, ben de ona doğru yönün neresi olduğunu sormayacaktım.

“Sheina’yı gördün mü?” diye sordum. Bininci kez konuşmasını sağlamaya çalışıyordum.

Bir cevap gelmediğinde şaşırmadım.

“Sheina kim?” Köşeden gelen yüksek sesle o tarafa doğru döndüm. Paul karşıma çıktığında duraksadım. Ten rengi kadife kumaş ve açık renk bir gömlek giyiyordu, yüzünde ürkütücü bir gülümseme vardı.

“Paul, seni tekrar görebilmeyi umut ediyordum.” Gülümsedim.

Bakışları arkamdaki Timothy’e döndükten sonra tekrar bana odaklandı. “Öyle mi?”

“Timothy’i tanıyor musun?”

“Herkesten daha iyi.” Paul’un gülümsemesi genişledi. Ellerini ceplerine yerleştirirken kestane rengi saçları salınıyordu. “Timmy’nin en iyi dostuyum.”

Büyük bir şaşkınlık göğsüme yayılırken dönüp arkamdaki muhafıza baktım. “Ah?” Tekrar önüme döndüğümde bir elimi ağzıma kapatarak Paul’a doğru hafifçe eğildim. “Benimle konuşmaktan pek hoşlanmıyor, biliyor musun? Sanırım biri onu tehdit etmiş.”

Paul sırtıttı. “Buna hiç şüphem yok.”

Göğsümde keyifli bir his dalgalanıyordu. Bu hafif ve neşeli hisse tutundum, eğer yeterince sıkı sarılırsam benimle kalacağını umut ettim. “Yürüyüşe çıkıyoruz. Bize katılmak ister misin?”

Paul duraksayarak topuklarının üzerinde arkaya doğru sallandı. “Sarayda benimle görülmeniz akıllıca olur mu bilemiyorum, leydim.”

Öfke tenime yayılırken tek kaşımı kaldırdım. “Bırak da bunun için ben endişeleneyim.”

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanırken parlak dişleri açığa çıktı, başını salladı ve kolunu uzatarak yanımda yürümeye başladı. “Peki madem.”

Elimi, dirseğine sararak koridorda beni yönlendirmesine izin verdim. Timothy olduğum yerde daireler çizmeme göz yumduğu için Paul’un beni doğru yöne götüreceğini düşünüyordum. Ancak beklediğimin aksine bizi sarayın ön kısmına götürmedi. Bunun yerine dar koridorlarda sayısız odanın yanından geçerek küçük, koyu renkte bir ahşap kapının karşısına geldik.

“Burası gizli bir oda mı?” Ona baktım.

Paul gülümseyerek ilerledi ve kapıyı açtı. “Daha da iyisi.”

Onunla birlikte açık alana doğru yürürken serin eylül havası yüzümü yaladı. Bulutlar gökyüzünde gezinerek her zamanki gibi güneşi kapatmışlardı. Uzaktan yankılanan dalga sesleri, sarayın arka kısmında, Vita Okyanusu’nu gören uçurumun yakınında olduğumuzun habercisiydi.

Önümüzde mükemmel bir bahçe vardı. Koyu mor ve gösterişli beyaz renkler parlıyordu. Öğlen yağan yağmurdan kalan su damlaları, yaprakların üzerindeydi. Etrafa yayılan canavar şeklindeki gri heykelleri koyu yeşil yosunlar sarıyordu. Üç katlı gösterişli bir çeşme, tam ortada dururken iki yanında altın rengi işlemeli siyah banklar vardı.

“Burası da ne?” diye sordum.

“Kraliçenin bahçesi,” dedi Paul.

Tek kaşımı kaldırdım.

“Ana Kraliçe, Majestelerine ve sonra da Prens Hazretlerine hamileyken günlerinin çoğunu burada geçirirmiş.” Paul yanıma yaklaşırken ayağının altındaki çimenlerin ezildiğini duyabili-

yordum. “Buraya artık pek gelen olmuyor. Yine de rahatlamak için güzel bir yer.”

“Çok güzel.” Ondan uzaklaşarak çeşmeye doğru yaklaştım. Attığım her adımda göğsüme bir sıcaklık yayılıyordu. Bakışlarımı etrafımızı saran ormana çevirdim. Sık ağaçlar vardı. Yeşilin binlerce tonu etrafımızı kuşatmış, bana Saxum sarayının ne kadar izbe bir yerde olduğunu anımsatıyordu.

Arkamı dönüp dudaklarımı araladım, tam da burada yürüyüş yapmanın güvenli olup olmadığını sormak üzereydim ki Paul ve Timothy’nin birbirlerine yaklaştığını ve sessiz muhafızımın elini Paul’un omzuna koymuş, kahkaha attığını gördüğümde ağızım açık kaldı.

Şaşkındım. Bu adamın gülmekten bihaber olduğuna kendimi ikna etmiştim. Onları incelerken göğsüme derin bir sızı saplandı. Dostluklarının tadını çıkarttıklarını görmek kıskanmama sebep oluyordu. Böyle bir şeyi hiç tatmış mıydım, bilmiyordum. Zihnimi zorlayarak bir başkasına karşı gardımı düşürdüğüm tek bir an bulmaya çalıştım ama yoktu.

Sızı artarak kendini kalbimin etrafına sardı ve sıkmaya başladı.

Ağaçların ardından boğuk bir kahkaha yükseldiğinde dikkatimi, merakımı cezbeden o yöne verdim. Ormandan gelen bu sesi hiç düşünmeden takip etmeye başladım. Direkt çam ağaçlarının arasına yürüdüm.

Ayağımın altındaki dallar kırılırken ağaçların arasında gezip, kahkahanın geldiği yeri arayarak eteklerimi kaldırmakla meşguldüm. Büyük bir ağacın altında duran iki kişi dikkatimi çekti. Adımlarım yavaşlarken önümdeki dala tutunup yaprakların gölgesine saklandım.

Simon bağdaş kurarak oturmuştu. Gözleri kocaman açık ve dudaklarında devasa bir gülümseme vardı. Ancak nefesimi

kesen karşısındaki adamdı. Prens Tristan, çamurlu yere Simon gibi oturmuş ve omuzlarını öne doğru eğmişti. Dikkatle çatılan kaşlarının üzerine siyah saçları düşüyordu. Simon'ın kolunu bir eliyle tutarken diğer eliyle dolma kalemnin ucunu çocuğun koluna bastırıyordu.

Onu gördüğüm en sıradan hâlindeydi. Siyah bir pantolon, uyumlu bir pantolon askısı ve kollarını sıyırdığı krem rengi bir tunik giyyordu. Bedenim kasılırken sıcaklık damarlarımda gezmeye başladı.

Beni henüz fark etmedikleri için görünmez kalmaya devam ederek bakışlarımı Tristan'ın vücudunda gezdirdim. Kolunun ön kısmındaki çizimler her hareketinde sanki yaşıyorlarmış, teninin altında nefes alan birer sanat eserinden ibaretlermiş gibi canlanıyordu.

Savunmasız görünüyordu ve öne doğru eğilirken ifadesi her zamankinden daha yumuşaktı. Simon yanında kıkırdamaya devam ettikçe dudakları kıvrılıyordu.

“Kıkırdama, küçük aslan.” Sesi kısık ve boğuktu. Katedralde fısıldadığı kelimeleri düşününce ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissettim.

“Gıdıklıyor,” dedi Simon.

Derin bir nefes verdim ve vücudumun basit bir şeye gösterdiği bu saçma tepkiyi kontrol etmeye çalışarak, ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Ayağımın altındaki dal kırıldığında Simon başını kaldırıp direkt bana baktı.

Tristan, çocuğun tepkisinden hiç etkilenmemişti. Duyduğu ses sanki sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu.

“Merhaba leydi,” dedi Simon neşeyle. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Kalbim göğsüme sertçe çarptı, ellerim terlemeye başladı. Onlara yaklaşırken bakışlarım ikisinin üzerinde geziniyordu, boğazımı temizledim.

“Keşfe çıktım,” diye cevap verdim gülümseyerek. “Siz ne yapıyorsunuz?”

Simon’ın gülümsemesi genişledi, oyuncak kılıcı hemen yanındaydı.

Daha yakından baktığımda açık kahverengi tenindeki, gözünün etrafını saran koyu morluklar dikkatimi çekti.

Derin bir nefes alsam da onu huzursuz etmemek için bakışlarımı kaçırdım. Bir şeyin ya da birinin bu çocuğu incitiyor olduğunu düşünmek, kanımı patlamak üzere olan bir volkan gibi kaynatıyordu.

Bakışlarımı aşağı çevirdiğimde Tristan, Simon’ın koluna bir şeyler çizmekle meşguldü. Ben yokmuşum gibi davranması canımı sıkıyordu. Onlara daha da yaklaşırken ayağımın altında bir dal daha kırıldı. İnce bir parça bileğime çarptığında acıyla inledim.

“Belki de ormanda boş boş dolaşmaya çıktığın bir dahaki sefere, üstüne uygun bir şeyler giyersin,” dedi Tristan. Sesi tenimi nazikçe okşuyordu.

Yüzümü asarak gözlerimi kısıtım. Hâlâ bana bakmıyordu, dikkati tamamen Simon’ın kolundaydı.

“Boş boş dolaşmıyorum. Bir kahkaha duyunca bakmak istedim.”

Durup bakışlarını bana çevirdi. “Burada yalnız mısınız?”

“Evet.” Çenemi kaldırdım. “Öyle sayılır. Timothy ve Paul bahçedeler.” Arkama dönüp o tarafa bir bakış attım. “Muhtemelen beni arıyorlardır.”

Simon kıs kıs güldü. “Eminim gittiğin için mutlulardır.”

“Bu hiç hoş değil.” Ellerimi belime dayadım. “Harika bir arkadaş olduğumu bilmeni isterim.”

“Evet, öyledir ama Timmy ve Paul birbirlerini seviyor.”

Kaşlarımı çattım. “Sen ne...”

“Simon.” Tristan’ın sesi sertti.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken pes ederek, bu bilgiyi sonrası için aklıma not ettim. Yanlarına eğildiğimde korsemnin kaburgalarımın batmasını görmezden geldim. Giydiklerim *burası* için uygun değildi ama Tristan’ı haklı çıkartmak istemiyordum.

“Ne çiziyorsun?”

Simon dudağını ısırды. “Bir dövme istedim ve hayır dedi.”

“Yani, geçici bir dövme mi bu?” Daha yakından bakmak için eğildim.

Eğildiğim an, sanki biri nefesimi kesmiş gibi ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Daha önce sanat eseri görmüştüm. Sarayda asılan yüzlerce tablo vardı ve onlarca tablo da Silva’daki evimde asılıydı. Ancak böylesini hiç görmemiştim. Gözlerim irileşirken daha net bakabilmek için yaklaştığım sırada, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Muhteşemdi, boğazıma bir düğüm oturdu. Bu çizime bakmak gibi basit bir eylem bile hislerimi harekete geçirerek kendini ruhumun çatlaklarına hapsedmişti. Tristan’ın elinin, çocuğun teninde hareket edişi tıpkı suyun üzerinde salınan bir tekne gibi sakindi. Sanki her hareketinde *benim* tenime dokunuyormuş gibi tüylerim ürperdi. Kaleme hâkimiyeti, çizgileri, benim kâğıda bile yapamayacağım gölgeleri çizmesi inanılmazdı.

Çizim, Simon’ın teninin kesilip delinmiş bir kumaş parçası gibi durmasına sebep oluyordu ve arkasında bir aslanın yüzü

vardı. İfadesi o kadar gerçektir ki neredeyse çocuğun kolunu parçalayıp beni bütün olarak yutabilecekmiş gibiydi.

Tristan çizmeye devam ederken ağzım açık kaldı, yeteneği aklımı başımdan alıyordu. Bana tekrar baktığında ağzımı o kadar hızlı kapattım ki dişlerim birbirine çarptı. Bakışlarını tekrar çocuğun koluna çevirirken dudaklarının kenarında bir gülümseme vardı.

“Neden dövme istedin, Simon?” diye sordum. Midemde uçmaya başlayan yüzlerce kelebeği görmezden gelmeye çalışıyordum. Bu tatsız bir histi. Ayaklarımın yere basmasını tercih ederdim.

Simon omuz silkerek Tristan’ın yüzüne bakarken alt dudağını ısırıldı. “*Onda var.*”

Bakışlarım Tristan’a döndü. İşine devam ederken çenesini sıkıldığını fark ettim.

“Herkes onu incitmekten çok korkuyor,” diyerek devam etti Simon. “Belki bende de olursa... benden de korkarlar diye düşündüm.”

Ağzım kururken boğazımdaki düğüm genişliyordu.

Tristan geriye çekilerek yüzüne düşen saçını geriye attı. “Hazırsın.”

Simon’ın bakışları kocaman oldu. “Bayıldım. Sence işe yarayacak mı?”

Tristan derin bir nefes verdi. “Bu *senin* için, onlar için değil. Onları unut.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Simon gerilerek kolunu ileri geri hareket ettirmeye başladı, aslanın gözleri bu hareketini takip ediyordu. “Yıkadığımda ne olacak?”

“Tekrar çizeceğim.”

“Leydi Beatreaux?” Arkamızdan yüksek bir ses geldiğinde

başımı kaldırdım. Bakışlarım Tristan'la buluştu, aramızda asılı kalan söylenmemiş bir sürü kelime vardı.

Onun kadar hiç kimseden nefret etmemiştim. Aşağılıktı, zalimdi ve beni, onun hakkında uyardıkları her şeydi. Yine de şu an ondan nefret etmiyor gibiydim.

Timothy yeşilliklerin arasında görüldüğünde kaşlarını çatmıştı ve yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

İç çekerek yerimden kalktım. "Selam, Timothy. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kaçmamalıydınız."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Sesini duymak için bunu yapmam gerektiğini bilseydim daha önce yapardım. Ayrıca..." Bir omzumu kaldırdım. "Ben çocuk değilim ve herkesin öyleymişim gibi davranmasından rahatsız oluyorum."

Bakışları Simon ve Tristan'a dönünce çenesi gerildi. "Prens Hazretleri." Eğilerek reverans yaptı.

Tristan yerinden kalkarken ifadesi oldukça sertti. Az önceki adamdan, herkesin görmesini istediği adama dönüşürken havanın bile daha sert esmeye başladığına yemin edebilirdim.

Yaralı prens.

Konuşmadı ama yanımdan geçip giderken eli, elime değdi. Parmaklarımız çok kısa bir an birbirine dolandı. Buna karşılık kalbimin ritmindeki o değişiklik benim için yeterince ciddi bir uyarıydı.

Prensle ilgili olan, neredeyse bütün hislerim gibi bunu da görmezden geldim.

BÖLÜM 18

Tristan

Fil Kemikleri Tavernası'nın üst katında dar bir koridor vardı ve küçük bir tuvaletle iki tarafında birer yatak odasına açılıyordu. Bunlardan biri, ne zaman kalmak istersem kalabileyim diye temiz olurdu. Bunun son zamanlarda çok nadir gerçekleştiğini kabul etmem gerekirdi. Hem Leydi Beatreaux beni büyülüyordu hem de Simon yanıma kaçmak istediğinde müsait olmayı tercih ettiğimden, vaktimin çoğunu sarayda geçiriyordum.

Edward, buraya çok fazla gelmediğim için insanların motivasyonlarının düştüğünü söylemişti. Bu yüzden, bu gece çare bulmaya gelmiştim. Belli ki kral muhafızının yanan bedeni, dikkatimin davamızda olduğu gerçeğini kanıtlamaya yetmiyordu.

Merdivenleri çıkarak odaya ilerleyen koridora girdim. Kapının ardından boğuk bir ses duyduğumda aklım karıştı.

Kaşlarımı çatarak kapının kolunu açtım, sertçe ittiğimde rüzgâr yüzüme çarptı. Çarpmanın etkisiyle çıkan sese bakılacak olursa duvar kırılmış olabilirdi. Bu da yataktaki iki çıplak bedenin irkilmesine yetecek bir sestti.

İkisi de yerlerinden sıçradı. Adam içinden çıktığında kadın

cıyaklayarak örtüleri göğsüne doğru çekti. Bakışları beni süzerken irileşmişti.

Başımı yana eğerek kadını incelemeye başladım. Kıvrıcık saçlarını ve çillerini fark ettiğim an sinirlerim gerildi.

Küçük ceylanın nedimesiydi. Yanakları kızarıktı ve en güvendiğim askerim tarafından az önce sikilmişti.

Edward.

Ne cüretle kızı buraya getirirdi.

Ellerim yanımda yumruk olurken bakışlarım üzerini giyinen askere döndü. “Majesteleri, ben—”

Bir elimi kaldırarak sözünü yarıda kestim. Bakışlarım bu sefer yatakta kıvrılan kıza döndü. “Bana bir hediye mi getirdin, Edward?”

Pantolonunu düğmelemeyi bitirdiğinde yutkunarak elini dağılan saçlarında gezdirdi.

“Ne kadar düşüncelisin,” diye devam ettim.

Kız, zannediyorum ki aramıza daha fazla mesafe koymak için geri çekildi. Küçük yatağın yanında durana kadar ona doğru ilerledim ve uzanıp çıplak kolunu tuttum. Ardından onu çekerek ahşap zemine ittim.

Çıkardığı korku dolu sesle adrenalın damarlarıma yayıldı. Sanki Edward, ne tür bir transtaysa oradan çıkmış gibi hızlıca kızın kıyafetlerini aldı ve ona uzatıp yanıma geçti.

Güldüm. “İffetli olmak için biraz geç kalmadın mı?” Kızın yanakları kızarıırken önemli değilmiş gibi elimi salladım. “Her neyse, tatlım. Giyin.”

Kız kıyafetlerini göğsüne yasladı fakat başka bir harekette bulunmadı.

Öfke kemiklerime işlemeye başlamıştı bile. “Kendimi tekrar etmeyi sevmem.”

“Sheina, lütfen,” dedi Edward yalvarırcasına. “Dediğini yap.”

“Beni görmesini istemiyorum,” diye fısıldadı kız.

“Bak ne diyeceğim. Birkaç dakikan var, Sheina. Kendini topla.” Bir adım yaklaşarak elimi darmadağın saçlarında gezdirdim. “Sonra alt kata gel ve bu... *durumla* ilgili ne yapacağımıza karar verelim.”

“Bir şey bilmiyor,” diye fısıldadı Edward.

Öfke, beni sivri dilli olmaya zorluyordu. “Yeterince şey biliyor.”

Dudaklarını birbirine bastırdığı an, kız için kavgaya girişebileceğini düşündüm. Ancak başını eğerek hafifçe salladı.

“On dakika,” dedim. Kapıya dönerek merdivene doğru ilerlemeye başladım.

Omuzlarım gergin, zihnim karmakarışık. Hislerim hayret ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu. Edward’ın sadakatini hiç sorgulamamıştım. Onu sorgulamam için bana hiç sebep vermemişti.

Onu cezalandırmayı istemiyordum ama bazen olacaklar kaçınılmazdı.

Merdivenlerden fırtına gibi inerken basamaklar ayağımın altında gıcırdayordu. Zemin kata indiğimde direkt Belinda’nın odasına yöneldim. İçeri girdiğimde onu, Earl’ün kucağına oturmuş elini kocasının dağınık sakallarında gezdirirken ve kahkaha atarken buldum.

Beni fark edince ikisi de doğruldu. Kadın aniden kalkarak kendini yere bıraktı. “Efendim,” diye fısıldadı.

“Üst katta Edward’la bir kadın var. Buradan ayrılmadıklarına emin ol.”

“Tabii ki.” Kadın uzanarak elimi tuttu ve yüzüklerimi öptü. Bu itaatiyle damarlarım, memnuniyetle doldu.

Tüm yandaşlarımın içinde şüphesiz en sadığı oydu.

“Eğer kaçırmaya çalışırlarsa kızı öldür. Edward’ı da bana getir.”

Kadın doğrulduğunda parlayan gözlerinde deşice bir ifade vardı.

Üzerinde tek bir siyah, kadife sandalyenin durduğu yükseltilmiş platforma ilerledim. İnsanlarımı izlemem için yapılan bir tahttı. *Hak ettiğim*, gerçek olanına hiç yakın olmasa dahi işe yarıyordu.

Yerime otururken botlarım ahşap zemine çarptı. Bacaklarımı genişçe açarak parmak uçlarımı sandalyenin kolunda gezdirdim. Odadakileri süzüyordum. Herkes saraydan Paul’un göndermesini söylediğim çorbayı kafalarına dikmekle ve ekmeğı yemekle meşguldü. Masaların üstü, kış ayları için hazırlanan kürklü ceketlerle doluydu. Sadakatleri için birer hediye idi.

Ağır adım seslerini duyana kadar birkaç dakika geçti. Bakışlarım odanın köşesine, piknik tipi masaların ardındaki barın, merdivenle buluştuğı yere çevrildi. Edward ve yeni âşığı merdivenlerden inerken Belinda arkalarındaydı, hepsinin bakışları bana dönmüştü.

Çenemi parmaklarıma yasladım ve masaların arasından geçerek platformun köşesine yaklaşmalarını izledim. İnsanlar bir sorun olduğunu fark ettikleri için sessizleştiler. Dikkatlerini çekmek zorunda kalmamak hoşuma gitti.

“Bu yücenin karşısında diz çök, kızım,” dedi Belinda, kızı omuzlarından iterek diz çökmeye zorlarken.

Edward, Belinda’ya oldukça ters bir bakış atarak ikisinin arasına girdi.

Bu belirgin bağılılığına karşı sırtarak Edward’ın da aynı şeyi yapmasını bekledim. Yapmadığında yüzüm düştü ve kanım kaynamaya başladı. “Artık karşımda eğilmiyor musun, Edward?”

Dizlerinin üstüne çökerken bakışlarını benden ayırmadı.

Gönülsüzlüğüne karşı içim huzursuzlukla doldu.

“Dostlarım.” Öne doğru eğilip kalabalığa bakarken parmaklarımı tahtıma sardım. “Görünen o ki aramızda yeni bir yoldaş var. Hem de tam olarak *saraydan*.”

Kalabalıkta homurtular yayılmaya başladı.

“Söyle bakalım, devamıza katılmak için mi buradasın?” Çenemi kaşıdım.

Sheina cevap vermedi. Yere bakarken omuzları titriyordu.

İtaatsizliği öfkemin köpürmesine sebep olurken onu bağlayıp bağırtnmak ve canımı sıkanların başına neler geldiğinin bir örneği olarak kullanmak istiyordum.

“Belki de sadece kralın komutanı seni becersin diye buradasındır,” dedim tükürürcesine.

Şaşkınlıkla başını bana doğru kaldırdığında yanakları kızarmaya başladı.

Edward öne yaklaştı. “Dur.”

Bu kelime.

Bu basit, *aptalca* kelime kontrolümü kesip atan bir bıçak gibiydi. Yerimden kalkarak platformdan uçarcasına indim ve karşıma geçtim. Elimin tersi bir anda yüzüne indi. Başı yana doğru çevrilirken yüzüklerimin teninde bıraktığı kesiklerden kan damlıyordu. Sendelese de düşmeden kendine gelmeyi başardı.

Kolunu tutup parmaklarımın altındaki dokuların ezildiğini hissedene kadar çevirmeden önce kalkmasını bekledim. Bunu yaptığımda dizlerinin üzerine çöktü. Birbirine bastırdığı dişlerinden küçük bir inilti firar etti.

“Bana *durmamı* söyleyemezsin,” dedim.

Gözlerini kırptı. “Ben... Onu, buraya senin için getirdim.”

Kaşlarım hızla kalkarken şaşkınlık içimi kapladı. Bunu söylemesini beklemiyordum.

“Ah?” derken bakışlarım kıza döndü. Edward, onu basitçe ölümden kurtarmak mı istiyordu, merak ediyordum. “Yani *sen* bir hediyesin.”

Edward’ı bırakarak kıza doğru ilerlemeye başladım.

“Herkes adını söyle,” diyerek emrettim.

“Sheina,” diye fısıldadı. Gözyaşları yüzünü ıslatıyordu.

“Sheina.” Hecelerin dilimden dökülmesine müsaade ederken, acaba tam olarak kim olduğunu bildiğimi söylesem mi diye düşünüyordum. Son anda aksini yapmaya karar verdim. “Kral için sen kimsin?”

“Hiç kimse.”

Ona bakarken burun deliklerim öfkeyle genişledi. “Daha yüksek sesle konuş ki herkes duysun.”

Oturduğu yerde doğruldu, aldığı derin nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. “Dedim ki... Hiç kimseyim.”

“Peki ya yeni kraliçesi için?” Tek kaşımı kaldırdım.

Nefes alışverişleri kesikti. *Ben* bile insanların bakışlarının sırtına saplandığını hissedebiliyordum.

“Bunun için de bir cevabın yok demek?” diye mırıldandım eğilip çenesini kaldırırken. “Peki *benim* için kimsin?”

Dili dudaklarında gezindikten sonra yutkundu. Edward’a bakıyordu. Edward başını sallayarak onaylarken elini aşağı yukarı kolunda gezdirdi.

Kız bana döndüğünde donuk bakışları benimkileri buldu. “Kim olmamı isterseniz oyum.”

Küçük bir nefes verdim, elimi çekip doğrulmadan önce yavaşça çenesini sıktım. Davaya karşı sadık değildi ve öyle olsa bile bu, Edward’ın bir yabancıyı –özellikle *tehlikeli* bir yaban-

cıyı- ana üssümüze, hüküm sürdüğümüz yere benden habersiz getirdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu kız ancak benim silah depoma giren ve kullanabileceğim yeni bir teçhizat sayılırdı.

Kollarımı birbirine sararak ona tepeden baktım. “Kalkabilirsin.”

Ellerini yere koyarak doğrulduğu sırada kirli zeminden destek aldı ve parmakları, elbisesinin üzerinde gezindi.

Ona doğru bir adım atarak başının arkasından tuttum ve kimse-
nin beni duyamayacağı kadar yaklaştım. “Ya bana sadık olursun ya da sevdiğin herkesin karınlarını deştiğimi izlersin.”

Dokunuşumun altındaki bedeni titredi.

“Sonra seni bir kısrağ gibi zincirlerim ve sen boş bakmaya başlayana kadar tüm çapulcuların canı ne zaman isterse, sikle-
rini içine sokmalarına izin veririm. Seni yalnızca onların vahşi zevkleri için hayatta tutarım.” Parlayan, korkmuş gözlerine bakmak için geri çekilerek boşdaki elimle yanağına dokundum. “Ölmek için yalvarmana rağmen devam ederim. Anlıyor musun?”

Başını salladıktan sonra hıçkırdı. Yanakları, gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Bir adım geri çekilerek kollarımı iki yana açtım ve diğer herkese dönerek gülümsedim.

“Millet, en yeni savaşçımızı karşılayın. Savaşımıza katılmak için gelmiş.”

BÖLÜM 19

Sara

“Ben aptal değilim, Marisol. Nasıl dans edeceğimi biliyorum.”

Son günlerde yapmayı en sevdiği şeyi yaparak dudaklarını birbirine bastırdı ve elini beline koydu. “Bu, Majesteleriyle ilk dansınız olacak.”

Balo salonunun köşesine ilerleyerek bir bardak su aldım ve içmeye başladım. Bu rezalet “dersin” hemen bitmesini istiyordum. Küçük bir kız olduğum zamanlardan beri dans dersleri alıyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Sadece... partnerimin başka bir kadın olması garip.” Omuzlarımı kaldırdım.

Ofladı. “Leydim, kendinizi ve kralı utanç verici bir duruma düşürmenize engel olmaya çalışıyorum.”

Gözlerimi kısıtım. İmalı kelimeleri küçük iğneler gibi tenime saplanıyordu. “Hayır, tabii ki bunun olmasını istemeyiz.”

Silindir gramofona yaklaştı. Büyük çan şeklinde nefesli bir enstrümana benziyordu. Marisol köşedeki ince çıkıntıyı indirek müzik başlayana kadar bekledi. Balo salonunun doğusunda ki kapı açılırken derin bir nefes alıp, boynumu kütlettim.

“Eğlenceli şeyleri kaçırdım mı?” Sheina’nın sesi odaya dolduğunda arkamı döndüm. Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Sheina! Nerelerdeydin? Seni özledim.” Kollarımı kaldırıp ona sarıldım, göğsüm ısınmaya başladı.

“Ortadan kaybolduğum için korkunç biriyim, değil mi?” Bana daha da sıkı sarıldı. “Sana anlatacak çok şeyim var,” diye fısıldadı kulağıma.

Başımı sallayarak geri çekildim. Parmaklarımız birbirine dolanana kadar ellerimi kollarından aşağı indirdim. Ne anlatacağı ve nerelerde olduğuyla ilgili merak zihnimi meşgul etmeye başladı.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordu etrafa bakınarak.

“Bana daha iyi bir dansçı bulamazsan yok.” Marisol’a dönerek burnumu kırıştırdım. “Alınmaca yok.”

Marisol iç çekerken sarı kaşlarını çattı. “Bu anlamsız.”

Dudaklarımdan bir kahkaha firar etti. “Ah hadi ama Marisol. Neşelen!” Ona yaklaşarak omzunu tuttum. “Her şey güzel olacak. Tüm bunları idare ederken inanılmaz bir iş çıkarıyorsun ve işleri zorlaştırdığım için üzgünüm. Nasıl dans edeceğimi *biliyorum*, gerçekten.”

Bakışları yumuşadı ve dudaklarının kenarı kıvrıldı. Derin bir nefes verirken başını salladı. “Üzgünüm, çok şey davrandım... Bilirsiniz.” Omuz silkti. “Bir balo planlamak zor.”

Gülümsedim. “Bu sorumluluğu sana vermemin sebebi de bu. Bu işi diğer herkesten iyi yapabileceğini biliyorum.”

Başını sallarken yüzü aydınlandı.

“Neden gidip biraz mola vermiyorsun? Sheina ve ben de biraz hasret gideririz.” Omzunu hafifçe sıkarken bana karşı çık-

mamasını umut ediyordum. Onun da benim kadar burada olmak istemediğini biliyordum.

“Teşekkür ederim, leydim.” Eğilerek reverans yaptıktan sonra cilalanmış balo zemininde ilerleyerek sarayın koridorlarında kayboldu.

Kapı ardından kapanırken çıkardığı ses taş duvarlarda ve tavanda yankılandı, omuzlarımı düşürerek rahatladım. Ardından dönüp en yakın dostuma baktım. Buraya geldiğimizden beri bir yabancıya dönüşen Sheina’ya...

Yüzüme bir gülümseme yayıldığında onun da dudakları kıvrıldı. İkimiz de kıkırdamaya başladık.

“Marisol’un benden hoşlandığını sanmıyorum,” dedim gülerken.

Sheina’nın mavi gözleri parladı. “Kimseyi sevdiğini sanmıyorum.”

Elimi belime koyarak başımı yana eğdim. “Müstakbel kocamdan oldukça hoşlandığına bir hayli eminim.”

Kaşları havalandı. “Ne, öyle mi dersin? Sence metreslerinden biri mi?”

Bir omzumu kaldırdım. “Kim bilir? Birkaç tane metresi olduğuna eminim. Bana kalırsa *sen* bile onlardan biri olabilirsin.”

Omzumu hafifçe itti. “Lütfen, Sara. Gerçekçi ol.”

“Ne diyebilirim ki? Seni, nedimelerimden biri olman için getirdim ama sen çoktan sarayda gezen hayaletlerden birine dönüştün.”

Gülümsemesi soldu. Parmaklarını birbirine doladı. “Üzgünüm. Kızma. Ben sadece...” Başını yana çevirdiğinde yanakları kızarmaya başladı.

Göğsüm sıkışıyordu. “Ne oldu?”

“Biriyle tanıştım,” diye fısıldadı. “Kralın ordusunda bir komutan ve o... *her şeyim.*”

Gözlerim irileşirken şaşkınlık göğsüme bir kurşun gibi saplandı. “Bu kadar çabuk mu?”

“Çok yakışıklı. Diğer şeylerde de... Çok iyi.” Yanaklarındaki kızarıklık birer lekeye dönüştü.

Kaşlarımı kaldırırken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. “Bir de *bana* ‘kötü kız’ dersin.”

Ellerini kaldırıp yüzünü gizledikten sonra inledi. “Ben aptalım.” Başını kaldırdığında elimi, ellerinin arasına aldı. “Bir daha seni yalnız bırakmayacağım. Bunu yaptığım için üzgünüm.”

Midem –tıpkı sezgilerim devreye girdiğinde olduğu gibi– endişeyle yanmaya başlamış, bana dikkatli olmamı söylüyordu. “Peki, bu gizemli adamla tanışabilir miyim?”

Aniden gerildi. İfadesindeki bu değişim bir ok gibi tenime saplandı.

Bir şey vardı.

“Çok isterim,” dedi.

Ancak gülümsemesi, gözlerine ulaşmadı.

“Kraliçenin bahçesine tekrar gitmek istiyorum. Bana nasıl gideceğimi hatırlatır mısın?”

Şiir kitabımın ardından Timothy’e baktım. Oturma odamdaki şöminenin hemen karşısında duran koltuğa oturmuş, bedeni şimdiye kadar onu gördüğüm en rahat haline bürünmüştü. Ormanda benimle konuşmak zorunda kaldığı andan bu yana biraz gevşemiş sayılırdı. Benim kişisel dairemde olduğumuz müddetçe, ki buraya yalnızca başkaları da varken giriyordu, güzel sesini bana lütfediyordu.

Gördüğüm kadarıyla o kadar da tepkisiz biri değildi.

“Neden?” diye sordu.

Kaşlarım havalandırırken kitabımı indirdim. “Aslında sarayın dışına çıkmak isterdim ama buna iznim olmadığına eminim. Belli ki nişanlanmak, bir bakıcıya ihtiyaç duyan küçük bir çocuk olmakla eş değermiş.”

Alnı kırıştı. “Bakıcın ben mi oluyorum?”

Omuz silktim. “Ya kim olacaktı?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Muhafızınız olmayı ben istedim.”

“Sen mi?” Midem alt üst oldu. “Bir muhafıza ihtiyacım olduğunu düşündüğün için alınsam mı yoksa bunu istediğin için gururlansam mı bilemedim.”

Başını yana eğdi. “Kraliçe olacaksınız. Korunmaya ihtiyacı olan biri varsa leydim, o da sizsiniz.”

Söyledikleri sanki bildiği ama paylaşmadığı bir şey varmış gibiydi, sırtımdan aşağıya bir ürperti inmesine sebep oldu.

“Kime karşı?” diye sordum onu kışkırtarak.

Bakışları benden, dikişiyle uğraşırken gizlice bize bakan Ophelia’ya döndü. Dönüp yan taraftaki kıza baktığımda bakışlarını kaçırarak sanki bizimle ilgilenmiyormuş gibi yapmaya çalıştı.

“Her neyse,” dedim yerimden kalkarak. “Eğer bahçenin yolunu bilmiyorsan söyle gitsin.”

Yüzünü asarak yerinden kalktı. “Bu saraydaki her bir koridoru biliyorum.”

“Ah?” Kaşlarımı kaldırdım. “Hepsini mi?” İçime bir umut yayıldı. “Ophelia, biz yürüyüşe çıkıyoruz. Gelmek ister misin?” Nezaketen bunu sormuş olsam da içte içe hayır demesini diliyordum.

“Hayır, leydim. Marisol, balonun akşam yemeği menüsünün üzerinden geçmek için benimle burada buluşacak.”

Burnumu kırıştırdım. “Kulağa korkunç geliyor.”

Gülümsedi. “İşte bu yüzden bize yaptırıyorsunuz.”

Timothy’e doğru ilerleyerek koluna girdim. Ona dokunduğum yere doğru bakarken çenesi kasıldı. Sırtarak kapıya yöneldim. Kapı açıldığı an kolumdan çıkararak buz gibi bir bakış attı. Birkaç saniye önceki adam, bir anda yok olmuş gibiydi.

Yol boyunca sessiz kalarak adımlarımızı hafızama kazımaya çalıştım. Belki kaçıp tek başıma gelebilirdim. Ancak bahçenin kapısına ulaştığımızda arkamı dönerek parmağımı göğsüne doğrulttum. “*Her koridoru bildiğini söyledin.*”

“Biliyorum.”

“Gizli olanları bile mi?”

Karanlık gözleri sanki nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bana yöneldiğinde, bu bakış bile heyecanlanmam için yeterliydi. *Neyden bahsettiğimi biliyordu.*

“Bana gösterecek misin?” diyerek ona baskı yaptım.

Uzun, gergin bir süre boyunca sessiz kaldı. Çenesindeki kas durmaksızın seğiriyordu. Sonunda başını sallayarak onayladı.

Yüzüme bir gülümseme yerleşirken memnuniyet damarlarına yayıldı.

Yan tarafa uzanarak elini duvardaki apliklerden birine götürdü. Hareketini büyülenmiş bir şekilde izlerken kalbim, kulaklarımda atıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, göz önünde olup da saklanan her şeyi fark ettiğin anın, bu an mı olduğunu merak ettim. Çünkü kayboluşunu izlediğim bu duvarın ardında karanlık ve dar bir geçit açığa çıkmıştı.

BÖLÜM 20

Tristan

Michael ve ben çocukken, babamız bizimle çok vakit geçirirdi ve annemiz bizi umursamazdı. Umursamasına gerek de yoktu, işler monarşide böyle yürümüyordu. Kraliçelerin işi evlatlarını yetiştirmek değildi, sadece doğurmaları gerekiyordu.

Bunun bir sonucu olarak tabii ki de bizi büyütenler bakıcılarımız oldu. Sarayın koridorlarında dolaşan hizmetçilerin çocuklarıyla oynamamıza izin yoktu, onların da bizimle oynamaya izinleri yoktu. Yine de Michael, hep bir arkadaş grubu bulmayı başarıyordu ve onlarla birlikte gelip beni bulma ve korkutma fırsatını hiç kaçırmıyordu.

Kolay avdım. İlgi odağında olmak istemiyor, eskiz defterimle bir kenarda bekleyip herkesin nasıl iletişim kurduğunu izlemeyi tercih ediyordum.

Dışarıdan gözlemleyerek insan doğası hakkında çok fazla şey öğrenebilirdiniz.

Nedense abim bu huyumdan hoşlanmıyordu. Benimle ilgili *hiçbir* şeyden hoşlanmıyordu, ben de ona karşı aynı hissediyordum. Sadece kan bağımız vardı ve çocukken bile sırf aramızdaki

bağı koparmak için onu bileklerinden zincirleyip bedenindeki her bir damla kanı akıtmak isterdim.

O zamanlar tabii ki bunu yapacak gücüm yoktu.

Sayısız kez beni çamura itip, buna inanmam için bir ucube olduğumu söyleyip durmuşlardı. Birazcık farklıysanız bir şekilde onlardan daha altta oluyordunuz.

Öfkeyle yumruklarımı sıksam da “çocukluk işte” denerek göz ardı ediliyordum. Konu aileme geldiğinde ben, onlar için görünmezlik ve önemsizlik karışımı bir şeyden ibarettim. İkinci doğan çocuk olmak özgürlük verse de beni Michael’ın gölgesinde yaşamaya zorluyordu.

En azından bir müddet babam beni önemsemişti.

Beni uçurumun kenarına götürür, takımyıldızlarını gösterirdi ve onların en karanlık gecelerde bile evin yolunu aydınlatacağını söylerdi. Onunla geçirdiğimiz sessiz akşamların kıymetini bildirdim çünkü sadece o zamanlar kendimi buraya ait hissederdim. Beni *görüldü*, beni *severdi*.

Ancak büyüdükçe akşam buluşmalarımızın arası gittikçe açılmaya başladı. Bana ayırdığı vaktini, Michael’ı kral olmaya hazırlamakla geçiriyordu.

Eninde sonunda diğer herkes gibi ben de unutuldum.

Üstelik yalnızken baktığınızda, yıldızlar o kadar da parıldamıyordu.

Michael, veliaht prensti ve bense sadece... bendim. Nedenini hiçbir zaman anlamasam da o her şeye sahipken benim hiçbir şeyim olmadığına emin olmak isterdi.

Belki büyüdükçe işler yoluna girer diye düşünüyordum ama tam tersi oldu. Beni itip kakmaları uzun eziyetlere, moraran kabuslara ve çatlayan kemiklere dönüştü. Sadece uzaklaşmak için sarayın gizli tünellerine sızardım.

İşte o zaman bu tünellerin ormanın ortasındaki dağlardan geçtiğini fark ettim. Tam da o noktada, Michael'ın düşmanı olmaya son vererek her şeyi elinden alacağım ve bana yanlış yapan, sessizce durup izleyen herkesin buna şahit olacağı o günü hayal etmek için saatler harcamaya başladım.

Kin böyle bir şeydi. Büyüyüp bir sarmaşık gibi her bir yanınızı sarar, tamamen sizinle bütünleşene kadar öfkenizi beslerdi. Nefretin yaşayan, nefes alan, *nabız gibi atan* bir versiyonuna dönüşürdü.

Bir çöp gibi kenara atılan çocuk olarak, bu sarmaşıkları sulamak için vakitten bol bir şeyim yoktu. Diğer her şeyi aklımdan silene kadar serpilip büyümelerine izin verdim.

Michael, fiziksel olarak hep daha güçlüydü.

Ancak ben zekâ olarak bir hayli ilerleydim.

Tahtta oturmayı hak etmiyordu.

Yüzümdeki yara sızladığında başımı iki yana sallayarak dişlerimi birbirine bastırdım. Dikkatimi tekrar yatağımın altında sakladığım koyu renk ahşap sandığa verdim. Ön taraftaki metal kilidi kapatıp sandığı gizlediğim yere yerleştirirken içim gıcıklanıyordu. Ardından mumu alarak odamdan çıktım ve koridora adım attım.

Tünellere ulaşana kadar koridorlarda ilerlemeye başladım. Fark edilmeden abimin çalışma odasına ulaşmamın tek yolu buydu, üstelik gecenin bir yarısı olduğu için etrafta kimse olmayacaktı. Tüneller karanlık ve dardı. Taşlardan sızan soğuk, duvarları aşarak kemiklerime işliyordu. Ona bıraktığım şeyi gördüğü an, yüzünün alacağı ifadeyi düşününce damarlarımda saf bir keyif kol gezmeye başladı.

Köşeden bir ses duyduğumda adımlarımı yavaşlattım ve kulak vermek için başımı yana eğdim.

Gecenin bu saati tünellerde kim olabilirdi ki?

Bilen birkaç insan vardı.

Derin bir iç çekişin duvarlarda yankılandığını duyar duymaz rahatladım. Kulağımın arkasına yerleştirdiğim sigarayı çıkartarak soğuk taş duvara yaslandım ve mumu dudaklarıma yaklaştırdım.

Havaya bir duman üfledim. Ben beklerken adım sesleriyle birlikte karnımdaki kıvılcımların da sayısı artıyordu. Bir anda adım sesleri kesildi ve şaşkınca nefes aldı. Sessizlik etrafımızı sarıyordu.

“Gece vakti tünellere sızmak küçük bir ceylan için oldukça cesur bir hareket.”

Cevap vermedi. Sanki kendini gizlemek istiyormuş gibi nefes alışverişlerinin sesi kesildi.

Benden saklanabilirmiş gibi...

“Eğer dışarı çıkmazsan seni yakalamamı istediğini düşüneceğim. İkimizin arasında sıkıntılı duruma düşen sen olursun.” Sigarayı yere atıp botumun ucuyla ezmeden önce biraz bekledim. “Peki o zaman.”

“Bekle!”

Köşeden çıktığında yüzünün hemen önünde küçük bir kandil tutuyordu. Karanlıkta bu kadar semavi görünüyor olması midemin alt üst olmasına sebep oldu.

Onu incelemek için vakit harcadım. Bakışlarım, botlarının ucunda, siyah pantolonunda ve siyah pelerinde gezindi. Saçları ensesinde bir topuz hâlindeydi.

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı. “Hiç iyi şeylere niyetlenmiş gibi görünmüyorsun.”

Tek kaşını kaldırdı. “Aynısı senin için de söylenebilir.”

“Benim iyi olduğumu kim söyledi ki?”

Yerinde kıpırdanırken alt dudağını ısırđı. Bu hareketi direkt aletimi harekete geçirdiğinde tenini, dişlerimin arasında hissetmek istedim. Dilimde kanının tadını almanın nasıl olacağını merak ediyordum.

İç çekerek bir elini yüzünde gezdirdi. “Burada... Burada olduğumu kimseye söylemeyeceksin, değil mi?”

“Değişir.” Ona yaklaştım. “Benim çıkarım ne?”

Dudakları aralandı. “Ben... Ne istiyorsun?”

Bir adım daha attım, ardından bir adım daha. Ta ki botlarımın ucu onun botlarına değene kadar yaklaştım. O kadar yakındım ki yutkundduğunda boynundaki kasların hareketini görebiliyordum. Parmaklarım uzanıp nabzını hissetmek ve ne kadar hızlı atabileceğini öğrenmek için yanıyordu.

“Bana bir sır ver, *ma petite menteuse*,” diye fısıldadım.

Mumumdaki alevler gözlerine yansıyordu. Bakışlarıma karşılık verebilmek için başını kaldırdı. “Hiç sırrım yok.”

Güldüm. “Hepimizin sırrı vardır.”

“Seninki ne?” Başını yana eğdi.

“Benimki hiç kimse için, senin için bile istemeyeceğim bir yükten ibaret.”

Suratını astı. “O zaman bana ne söylediğini açıkla.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Fransızca olan,” diye ısrar etti. “Ne demek?”

Başımı iki yana salladım. “Hep bir sürü soru soruyorsun.”

“Hiçbiri de cevaplanmıyor,” diyerek karşılık verdi. “En azından sabahın üçünde burada ne yaptığını söyle.”

Arzumu bastıramayarak bir elimi kaldırdım ve kalbinin o sabit ritmini hissetmek için boğazına dokundum. Nefesi kesildiğinde dokunuşumun altındaki nabzı hızlandı.

“Belki seni takip ediyorumdur.”

“Ediyor musun?”

“Etmemi ister miydin?”

Homurdandı. “Her şeye sürekli soruyla mı cevap verirsin sen? Sinir bozucu.”

Sıcak bir his göğsüme dolarken tünellerde tamamen yalnız olduğumuzun farkına vardım.

Ona sahip olabilir, onu becerebilir, onu *kırabilirdim* ve hiç kimsenin haberi olmazdı.

Arzu o kadar güçlüydü ki parmaklarım kasıldı. Onu çıplak ve taş duvara yaslanmış bir şekilde düşündüğümde aletim hızla kalktı. Çıglık atmaya başlayana kadar içine girip çıkmayı, bedeninin titrediğini hayal ediyordum. Bedenimi onununkine bastırdım ve sebep olduğu şeyi hissetmesini istedim.

Bu hareketime karşılık gözlerini kocaman açtı, parmaklarını küçük kandile daha da sıkı sardı.

“Ona böyle mi tepki veriyorsun?” diye sordum. Bu düşünce midemi bulandırıyordu.

“Ne?”

“Abim sana dokunduğunda...” Elim boynundan çenesine doğru çıktı. Keskin yüz hatlarına dokunarak, parmaklarımı yüzünde gezdirdim. “Aldığın nefesler kesilerek tenin pembeleşmeye başlıyor mu?”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi kısık bir sesle.

Parmak uçlarımla nazıkçe boğazına dokunarak, ürperen tenini okşadım. “Tatlı amın tıpkı benim için yaptığı gibi, onu düşününce de ıslanıyor mu?”

“Ben—” Şaşkınlıkla iç çektiğinde elindeki lamba gürültüyle yere düştü, gömleğime tutundu. “Ah.”

Aşağı baktığımda mumun köprücük kemiğine damladığını fark ettim. Başparmağımı soğuyan damlanın üzerine bastırırken

teninin kızardığını görmek, bacaklarımı titretecek bir arzuyla dolmama sebep oldu.

Mumun kalanını parça parça tenine damlatmaya devam etmek istiyordum.

Ağız yavaşça aralanıp dili üst dudağında gezindiğinde, *lanet olsun* ki nefesini, nefesime karıştırmak istiyordum.

Sessizlikle geçen birkaç saniyenin ardından havadaki gerginlik arttı ve bakışlarımız birbirine odaklandı. Nasıl olduğunu bilmiyordum, hatta belki gönülsüzceydi ama aramızdaki bu şeyin düşmanlıktan daha fazlası olduğunu kabul etmeliydim.

Mumu yukarı kaldırıp yana eğdiğimde alevler dans etti. Bir damla daha boğazının ipeksi tenine ulaşarak boynuyla birleştiği noktaya düştü. Açıktaki teninde ilerleyerek parmaklarımla takip etmek istediğim bir yol çiziyordu.

Gözleri titrerken başını yana eğdiğinde, bana daha çok alan açtı. Gövdesine uzanarak onu elimle taş duvara ittim.

“Tristan,” diye mırıldandı.

Midem alt üst oldu. Şehvetten bir cehennem, karnımdan başlayarak boğazıma doğru yükseliyordu.

“Tekrar söyle.”

“Neyi söyleyeyim?” diye sordu.

“Adımı, küçük ceylan,” dedim. “Adımı söyle.”

Derin bir nefes aldığı anda, adımın dilinden döküldüğünü duymaya muhtaçtım.

“Tristan.” Parmakları saçlarıma dolandı.

Alnımı onunkine yasladım. Şehvet öyle yoğunlu ki onu soyup, burada sertçe sikmek dışında gözüm başka bir şey görmüyordu. “Bana böyle hissettirdiğin için seni öldürmeliyim.”

“Öldür o zaman,” diye fısıldadı. Parmak uçlarında yükselelerek saçlarıma asıldı, burnu benimkine değiyordu.

“Ölüm bir armağan olur.” Kalçalarımı ona doğru ittim. “Acı çektiğini görmeyi tercih ederim.”

Eğilerek kokusunu içime çekerken dudaklarımdan firar etmeye hazırlanan iniltiyi bastırdım. Dudaklarım boynundaki soğuyan mumun üzerinde gezinirken bedenim, tenini esir alıp onu kirletme isteğiyle yanıyordu. Böylece *benim* değilse, kimsenin olmayacaktı.

Ancak buna izin veremezdim.

Bana böyle hissettirdiği, abime ait olan bir başka şeyi istememe sebep olduğu için ondan nefret ediyordum. Beni *büyülü-yordu* ve beni baştan çıkarıp kollarımı boş bıraktığı bu dünyada olmak yerine, onu yeryüzünden silmeyi tercih ederdim.

Kendimi hızlıca geri çekerek dar tünelin diğer köşesine doğru geriledim. Abime karşı yirmi altı yıldır duyduğum öfke, bir anda damarlarımdan taşmaya başladı.

“Abimin fahişesi olmanın yanı sıra bir de cadısın demek?”

Yüzü düşerken gözlerini kıstı. “Ben—”

Ancak cümlesini bitiremeden arkamı dönerek yürümeye başladım. Arkamdan gelmemeyi seçtiğinde göğsümün neden sızladığını düşünmeyi reddettim.

BÖLÜM 21

Sara

Tünellere girmek aptalcaydı ama görünen o ki saraya geldiğimden beri hatalarımdan ders çıkartmamıştım. Güvende olacağımı düşünmüştüm. Ancak burada prensle karşılaşabileceğimi tahmin etmem gerekirdi. Karanlıkta ve gölgelerde gezmeyi seviyormuş gibi görünüyordu ve beni kendisiyle bu karanlık yerlere çekmeyi, beni tehdit etmeyi ya da kulağıma edepsiz şeyler fısıldamayı da seviyordu.

Bunlara karşı tepkimi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Ondan *tiksiniyordum*.

Ancak bazı anlar vardı. O kadar da korkunç görünmediği anlar... Yetenekli ellerinin Simon'ın kolunda cesaret verircesine gezindiği ya da sırlarımı sakladığı anlar gibi. Kabul etmem gereken bir diğer gerçek, sarayın koridorlarında başka kimseyle karşılaşmak istemiyor oluşumdu. Burada, babam dışında kimse bulamadığım o güvenin seviyesi düşüktü ve ben, karışan hislerimi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

Ancak bakıldığında, abisi takip etmesi kolay olan kişiydi.

"Beni bugün öğle yemeğine çağırdığınız için teşekkür ederim," dedim. Oval masada Michael'ın karşısında oturuyordum.

Halkın önüne çıkabileceğimizi varsaydığım için buna uygun giyinmiştim ama beni çalışma odasına getirmişti. Yiyip içmemiz için küçük atıştırmalık sandviçler ve çay vardı.

Ağzının kenarındaki kırıntıyı beyaz kumaş peçetesiyle silerken gülümsedi. “Benim için bir zevk. Bana kendinden bahset-sene, Sara.”

“Ne bilmek istersiniz?” Başımı yana eğdim. Beni merak ettiğine inanacak kadar aptal değildim. Hiçbir adam etmemişti.

Omuz silkerken sinsî bir gülümseme yüzüne yayıldı. “Önemli olduğunu düşündüğün bir şey.”

Gülümsemesine karşılık verdim. “Basit ihtiyaçları olan, basit bir kızım.”

Samimi kahkahası duvarlarda yankılanırken yakışıklı yüzünü geriye attı.

Gülüşü o kadar içtendi ki göğsüme keyifli bir hissin oturduğunu fark ettim.

“Buna inanmak çok zor,” dedi.

Bir omzumu kaldırdım. “Ben, sizin hakkınızda konuşmayı tercih ederim.”

“Gazeteleri okumuyor musun, Sara?” Kaşları havalandı. “İnsanların çoktan söylediği şeyler dışında benim hakkımda neyi bilmek istiyorsun?”

Konuşurken gülümsemesi büyüse de ifadesine yansıyan bir anlık üzüntüyü zorlukla yakaladım. Göğsümün ortasına saplanan sancıyı silerek kendime, ne kadar acı çektiğini umursamadığımı hatırlattım. Ailesinin sebep olduğu her şey için acı çekmeliydi.

“Aslında,” diye fısıldadım, “Silva’da gazete yoktu.”

Güldü. “Yok muydu? Herkese gazetenin gittiğini düşünüyordum.”

Şaşırdım. Gerçekten bu kadar kalın kafalı mıydı?

Derin bir nefes verirken karnımda büyümeye başlayan öfkeyle dişlerimi sıktım. “Gazeteleri basacak bir yer yok. Dağıtacak bir işletme yok.”

“Silva’da mı?” Alnı kırıştı. “İnanmıyorum.”

“Olsa bilirdim,” dedim. “Tüm hayatım boyunca orada yaşadım.”

“Küçükken bir kez oraya gitmiştim, sevimli bir kasabaydı.”

Kelimelerine karşılık kalbim sızladı. Hâlâ küçük bir çocuk olduğum ve Silva’nın gelişmeye devam ettiği o hatıralar zihnime doldu. Babamın hayatta, halkın mutlu ve bir arada olduğu zamanlar...

“İnanılmaz, değil mi?” dedim, sesimi biraz yükselterek. “İşler ne kadar çabuk değişebiliyor. Bir bakmışsın mükemmel bir yerdesin, sonra bir bakmışsın...”

Kehribar rengi gözleri karardı. “Sanırım öyle.” Gülümsemeden önce çayından bir yudum aldı. “Peki, o zaman benim hakkımda ne bilmek istersin?”

Öldüğünü bilmek isterdim.

Tırnaklarımla masada tempo tutarak öne doğru eğildim. “Seni neyin harika bir kral yapacağını bilmek isterim.”

Gülümsemesi soldu ve kaygı içimde büyürken etrafımızdaki hava ağırlaşmaya başladı.

“Şu an harika olmadığımı mı ima ediyorsunuz, Leydi Beatreux?” Ses tonu kalın ve sertti.

Başımı iki yana salladım. “Sadece insanların sizi nasıl hatırlayacağını soruyorum. Karınız olarak size uyabilmek, bu özelliklerinizi parlatmak benim görevim. Sizin yanınıza yakışmak için planlarınızı bilmeliyim.”

Başını yana eğerken kalın parmakları çenesine uzandı.

Kalbim göğüs kafesime çarparken daha fazla eğildim. “Sizi *harika* yapan ne, Kral III. Michael Faasa?”

Bakışları parladı; ancak o daha cevap veremedi kapı tıklatıldı ve kuzenim Xander, yüzünde küçük bir gülümsemeyle içeri girdi.

“İkiniz çok tatlı görünüyorsunuz.”

Michael bakışmamızı bölerek sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümseyerek kuzenime dönmeden önce son kez bana baktı. “O benim müstakbel karım, Xander. Birbirimizin dostluğunun tadını çıkaramayacağımızı mı düşündün?”

“Ne olacağı belli olmaz, efendim. Evlilikler her zaman uyumla ilgili değildir.”

Michael yerinden kalkarak çalışma masasına ilerledi ve köşede duran sigara kutusunu açtı. “Şanslıyız ki benim gelinim güzel ve keyifli sohbetler ediyor. Biz bundan—”

Cümlesinin ortasında durduğunda yüzündeki tüm kan çekilerek bembeyaz kesildi. Gözleri kocaman oldu.

“Efendim?” dedi Xander. İfadesi gergindi.

“Ne oldu?” diye sordum. Sandalyemden kalkarken endişe damarlarıma yayılıyordu. “İyi misiniz?”

Michael’ın çenesi gerildi. İçindeki şeyi alıp sıkıca tuttuktan sonra kutuyu fırlatarak geri çekildi, başını iki yana salladı.

“Majesteleri,” dedi Xander tekrar.

Michael’ın yüzü bana dönerken asıldı, gözlerinin derinlerine sızan endişeyi görebiliyordum. “Bunu sen mi yaptın?”

Tavrındaki ani değişiklik beni hazırlıksız yakaladı. Kendimi savunmaya hazırdım.

“Neyi?” Masaya doğru yaklaşarak kutuya baktım.

Mükemmel şekilde dizilen yarım düzine sigara vardı ve sağ

tarafıta altın rengi işlemeleri olan siyah bir mendil duruyordu. Köşesine IIMF harfleri işlenmişti.

Babasının ismi olduğunu fark ettiğimde dokunmak için uzandım ama Michael daha hızlı davranarak elime vurdu. “Dokunma, aptal kadın.”

Soluksuz bir şekilde elimi göğsüme dayadım.

“Efendim, *lütfe*.” Xander, yanıma gelip koluma dokunmak için uzanırken kaşları çatıktı. “İyi misin?”

Başımı salladım fakat Michael’ın bir o yana bir bu yana volta atmasını izlerken düşüncelerim birbirine girmişti. Parmakları, saçlarını çekiştiriyordu.

“Xander, şuna bak.” Elini uzatarak açık kutuyu gösterdi. “Bununla ilgili ne yapacağız? Ben deli değilim. Sana deli olmadığımı söylemiştim.”

Gelişen olayları izlerken midem gergindi. Xander masaya yaklaşarak kutuya baktı, gözlüğü burnunun kemerinden kayıyordu. Az da olsa omuzlarının gerildiğini fark ettim. Başımı kaldırarak tıpkı Michael’ın yaptığı gibi bana baktı. Sanki babasının mendilini o kutuya koyan *benmişim* gibi bakıyordu.

Xander iç çekerek Michael’a döndü. “Bir açıklaması olduğuna eminim.”

“O zaman açıkla,” diye bağırdı Michael, indirdiği yumruğuyla masa sallandı.

Xander’ın bakışları ikimizin arasında gidip gelirken sesi kontrollü ve kelimeleri tane taneydi. Sanki kafesinden kaçıp bizi parçalara bölmeden önce canavarı ehlileştirmek ister gibiydi. “Majesteleri, belki de bu konuşmaya devam etmeden önce Leydi Beatreaux’yu dairesine göndermemizin vakti gelmiştir?”

Gitmek istemiyordum. Neler döndüğünü bilmek istiyordum.

“Sanıyorum ki Majestelerini endişelendiren bir şey var ve ona destek olmak için kalmam daha iyi olabilir.”

Michael büyük, hızlı adımlar atarak yanıma geldi ve yanağıma dokundu. Enerjisi çok garipti. Havaya karışıp beni saran bu enerji kemiklerime kadar işledi. Dokunuşu sıcak olsa da hiçbir şekilde rahatlatmıyordu.

Bir kıvılcım yoktu.

Aksine eli hafifçe titriyordu.

“*Sen* bir hazinesin,” dedi. Bakışlarını benden ayırıp duvara, ardından tekrar bana yönlendirdi. “Aşırı tepki verdim. O mendil... benim için önemli. Onu tamamen kaybettiğimi sanmıştım.” Başparmağı çeneme dokundu. “Belki de sen bana şans getiriyorsundur.”

Zorla gülümsedim. “Daha fazlasını yapabilmeyi umuyorum.”

Elimi tutarak beni göğsüne çekti. Ona izin verdiğimde kıyafetlerinin ardında kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ettim. Saf bir kız olsam, bunun benimle alakalı olduğunu düşünürdüm.

Ancak gerçeği biliyordum.

Bir şey onu rahatsız ediyordu.

Bu şeyin de merhum babasıyla bir ilgisi vardı.

BÖLÜM 22

Tristan

Antony'nin boynunu kırmadan önce bahsettiğim terk edilmiş kulübe konusunda yalan söylemiyordum.

Abim ve onun ekibinden kaçtığım bir gün kulübeyi bulmuştum. Buranın asıl sahibinin kim olduğunu ve burada kimin yaşadığını bilmiyordum. Ancak on yıldır burada hiçbir ruhun yaşamadığına ya da duvarların arasından gezinmediklerine emindim.

Yıllar geçtikçe burayı temizlemiştim. Su akmiyordu ve elektrik olmayacak kadar eski bir yerdi ama tüm bunlara rağmen rahatı.

Ayrıca etrafı tamamen ormanla çevrili olduğu için kimse çığlıkları duyamazdı.

“Sana zarar vermeye devam etmek istemiyorum,” dedim Edward'ın etrafında yürürken. Kollarını kalın zincirlerle başı aşağıda olacak şekilde eğimli, uzun bir ahşap masaya bağlamıştım. “Sana güvenmek *istiyorum*.”

Aldığı nefesler kesikti. Bunu, yüzündeki kirli kumaşın her nefes alışverişinde ağzının içine girip çıkmasından anlayabiliyordum.

“Aptallık ettin,” diye devam ettim. “Bunun bir sonucu olarak her şey mahvolabilirdi. Ne yaptığının *farkında* mısın?”

Başını iki yana salladı. Kollarının bağlı olduğu yerdeki zincirler şingırdadı. “Üzgünüm,” dedi. Bu kelime kumaşın altından boğuk çıkmıştı.

Beni yapmaya mecbur bıraktığı şeye karşı midem yanıyordu. Derin bir nefes vererek dilimi şaklattım. “Özür dilemek için çok geç, Edward. Tövbe edip, hatalarımızdan ders çıkarmalıyız.”

Elimdeki büyük sürahiyi, ayağımın dibindeki su kovaasına daldırıp suyu yüzüne doğru boşalttım. Kumaş ıslanarak ağzını ve burnunu kapattı.

Masada debelenirken boynundaki sinirlerin gerildiğini görebiliyordum.

“Eminim ki bu, sevgilin dedikodu yaptığı için sonunda vatan hainliğinden tutuklanabileceğimiz gerçeğiyle eş değer bile değildir,” dedim. “Ne de olsa yıllardır cezaları sen veriyordun.”

Nefes almaya çalışırken göğsü, suyla boğulmanın etkisiyle yükselip alçalıyordu. Elinden gelen tek şey, boğulduğunu hissederken onu hayatta tutmam için dua etmektir.

Sürahiyi tekrar yukarı kaldırarak iç çektim. Bu tarz hareketlere başvurmak zorunda olduğum için canım sıkılıyordu. Büyük sürahiyi çürüten ahşap zemine bıraktıktan sonra Edward’a doğru eğildim ve yüzündeki kumaşı çekip aldım.

Teninden sular damlıyordu ve gözlerinin etrafındaki damarlar şişmiş, endişeyle ısırıldığı dudakları kanıyordu.

Masayı düz bir konuma getirdim. “Başkası olsaydın seni öldürürdüm.”

Başını yana doğru düşerken göğsü hızla inip kalkıyordu. “Biliyorum,” dedi. Sesi çatlak ve boğuktu.

“Merhametimin için teşekkür edecek misin?”

Bakışları beni bulduğunda dudakları aralandı, nefes nefeseydi.

“Cesaretini kırmak istemiyorum, Edward. Bunun senin için olduğu kadar benim için de acı verici olduğunu bilmelisin.” Eli-mi göğsüme yerleştirdim. “Ancak benim onayım olmadan birini getirmen en iyi olasılıkla tehlikeli, en kötü olasılıkla da bir inti-har girişimiydi.”

Gözlerini kırparken dili, çatlayan dudaklarında gezindi. “Te-şekkür... ederim.”

“Ne için?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Merhametin için.”

Başımı sallarken bu cezadan tatmin olduğumu hissettim. Eğilip su kovaşını odanın diğer ucuna taşıdım ve odayı aydınla-tan mumları söndürdüm. Ancak onu çözmedim. Bu gece burada kalacaktı. Sabah gelip sadakatine ve suskunluğuna azami önem verdiğine emin olduğumda, onu geri götürecektim.

“Beni burada mı bırakıyorsun?” diye sordu. Sesi titriyordu.

Uzanarak paslı kapı tokmağını tuttum. “Hareketlerini düşün, Edward. Yarın sabah tekrar başlayabiliriz.” Kapıyı açarak dışarı-daki serin geceye adım attım. Duraksayarak ona döndüm. “Eğer bir şey olursa... Ters giden *bir şeyler* olursa, suçu sen üzerine alacaksın. Anlıyor musun?”

Bağlı olduğu yerden bana bakarken bakışları pusluydu. Ba-şını ahşaba vurdu.

Edward’a karşı tüm güvenimi kaybetmiş olsam da şimdilik bu yeterliydi.

Kapıyı arkamdan kapatarak anahtarımı çıkardım ve kilitleyip yürümeye başladım. Cebimden, sardığım sigarayı çıkarırken ba-şımı yan tarafa eğip boynumu kütlettim.

Belki de Edward’ı hayatta bırakmak aptallıktı. Bir başkası olsa hayatta bırakmazdım ama Edward, isyanda kritik bir rol oy-

nuyordu. Onu kaybetmek bir kolumu kaybetmeye eş değerdı ve bu almaya hazır olduğum bir risk değildi.

Sigaranın ucunu ateşe verdikten sonra derin bir nefes alarak saraya doğru yürümeye başladım.

Bu gece ay yüksekte ve parlaktı. Normalde Saxum göklerini sarıp yeryüzünü karartan bulutlar ortalıkta yoktu. Kulübeye giderken yıllardır çimenlerdeki ayak izimin gizlenmesi için farklı yollar çizerdim ama en kolay rota, direkt annemin bahçesinden ilerlediğim rotaydı. Bu gece de o yoldan gelmiştim.

İşkence *fazlasıyla* yorucu olabiliyordu.

Ağaçların arasından çıktığımda, çeşmenin yanındaki siyah banklardan birinde oturan gölgeyi fark ederek duraksadım. Yaklaştıkça bu kişinin Leydi Beatreaux olduğunu anladım.

Küçük ceylanım, güvenli bir şekilde yatağında olması gereken saatte yine dışarıdaydı ve bu durum beni huzursuz ediyordu.

“*Insomnia** ciddi bir sağlık sorunu,” dedim, ona arkadan yaklaşırken.

Arkasını dönerken ay ışığı, yüksek elmacık kemiklerine ve dudaklarını kutsayan küçük gülümsemesine yayıldı. “Sen daha iyi bilirsin.”

Bankın etrafından dolanarak hemen yanına oturdum. Bacaklarımı genişçe açarken sigarayı tekrar dudaklarımın arasına yerleştirerek içime çektim.

Beni izlerken yüzüne bir merak kırıntısı hâkimdi. Masum olduğuna emindim ama bakışları beni delip geçerken, en derinlerimdeki noktaları bile yakacak bir yol izliyor gibiydi. Başımı bankın sırt kısmına yasladığımda ahşap parçalar kafatasıma bas-kı yapıyordu. Sigarayı ona uzattım.

Dürüst olmak gerekirse kabul etmesini beklemiyordum ama

* Uyuyamama hastalığı -çn.

beni bir alışkanlık hâline getirdiği şekilde şaşırtarak, sigarayı parmaklarımın arasından zarıfçe aldı. Başımı yana çevirerek sigarayı dudaklarının arasına alışını ve içine çekerken yanaklarının çöküşünü izledim.

Aletim sertleşti.

Bakışları irileşti. Ani öksürükleri yüzünden dudaklarının arasından dumanlar çıkmaya başladı. Yumruğunu göğsüne vurdu.

“Bu–” Tekrar öksürdü. “Bu *berbat*. Neden içiyorsun? İşkence gibi.”

Sırıtarak sigarayı tekrar aldım ve bankta ona doğru yaklaştım. “Sen işkenceden ne anlarsın ki küçük ceylan?”

Öksürmesi kesildiğinde yaşaran gözleri parlıyordu.

“Yakıyor,” diye yakındı.

“Nasıl içine çekmen gerektiğini bilmen gerekiyor.” Biraz daha yaklaşıp sigarayı dudaklarına uzatırken karnım gerildi. Bana izin mi verecek yoksa elime mi vuracak merak ediyordum.

Seçeneklerin ikisi de beni ayrı ayrı heyecanlandırıyordu ve hangisini daha çok arzuladığıma emin olamıyordum. İtaatini mi, karşı çıkmasını mı?

Parmakları bileğime sarıldığında koluma doğru bir kıvılcım yayıldı. Sigaranın ucunu ağzına yaklaştırdım. “Yavaşça çek.”

Dudakları sigarayı sararken sikim acı verecek kadar sertleşerek, bacağıma baskı yapmaya başladı.

Uzanıp iki parmağımla boğazına dokundum. Şu anda, sadece ikimiz olduğumuz için ona dokunmamı *engelleyen* bir şey yoktu. “Şimdi yut,” dedim.

Gözleri parladı, duman boğazından ciğerlerine doğru sızarken kaslarının gerildiğini görebiliyordum.

Bakışlarımız buluştu.

“Nefes ver.”

Beni dinlediğinde bir sis bulutu yüzünü sararak onu bakış açımdan uzaklaştırdı. İtaati tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu.

“Aferin kızıma.” Parmaklarım hafifçe boynuna çarptıktan sonra sigarayı alarak kendi dudaklarıma yerleştirdim. Ucu, onun tükürüğüyle ıslaktı.

Karanlık gözleri parlarken bir an benimkilerle buluşup, ardından hemen uzaklaştı.

Boğazını temizledikten sonra bankta aramıza biraz mesafe koydu. “Hâlâ hoşuma gittiğini sanmıyorum.”

Gökyüzüne bakacak şekilde arkama yaslanırken, bedenimin kaskatı kesildiğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Gerilen her bir sinirim, gevşeme arzusuyla ya onu becermemi ya da öldürmemi söylüyordu. Böylece alışık olduğum o duygusuz halime dönebilecektim. “Bu herkese göre değil, sanırım.”

“*Sen* neden kullanıyorsun?”

“Neden kullanmayayım?” Omuzlarımı silkdim.

Cevap vermeyerek beni taklit etmeyi seçti. Bacaklarını esneterek parmaklarını karnının üzerinde kavuşturdu ve başını bankın arka tarafına yasladı.

Etraf sessizdi. Ağaçlardaki ağustos böceklerinin sesi ve ara ara baykuşun ötüşü dışında bize eşlik eden başka hiçbir şey yoktu.

“Beni sakinleştiriyor,” dedim sonunda.

Söyler söylemez kelimelerimi geri almak istedim. Ona işimi bitirecek şansı vermişim gibi hissediyordum ama bunu yapmadı. Sadece mırıldanarak gözlerini kapattı.

“Hiç bunları kapatamayacakmışsın gibi hissediyor musun?” diye devam ettim. “Düşüncelerinden bahsediyorum.”

“Her zaman.”

“Fısıltılar sessizleşmediğinde bedenim isyan ederek hareket-

siz duramamama sebep olacak kadar düğümleniyor. Ta ki ciğerlerim genişleyip endişeme rağmen zar zor nefes alana kadar...” Sigarayı havaya kaldırdım. “Bu yardım ediyor.”

Başını bana çevirdiğinde kaşları havalandı. “Yüce Prens Tristan, az önce bana bir şeyin kendi hakkından gelebildiğini mi itiraf etti?”

“Kaygı, ulaştığı herkesin hakkından geliyor. Benim bile.” Bir duman daha çektikten sonra ona uzattım.

Beni şaşırtarak aldı ve parmaklarının arasında tuttu.

“Anladım,” dedi. “Babam ölmeden önce ben de diğer kızlar gibiydim.” Duraksarken bana baktı. “Yirminci doğum günüm-den hemen önce babam en iyi yaptığı şeyi yapmak için kasaba-dan ayrıldı.”

“Nedir o?”

“İyi bir adam olmak.” Alt dudağı titredi. “Vaktinde evde olacağına söz vermişti ve doğum günümün yaklaştığı her gün penceremin kenarında oturur, dışarıdaki çamurlu yolu izler, babamın geldiğini görmeyi beklerdim. *Hastalıklı* bir his içime yayılıp tenimin altındaki sinirlerin gerilmesine sebep oluyordu.” Başını iki yana salladı. “Haklı çıktım. Bazen iyi biri olmaya çalıştığında şehit oluyormuşsun.”

Bunu bana neden anlattığını ya da neden umursadığımı anlamaya çalıştım.

“Her neyse.” Güldü. “O zamandan beri bu his hiç gitmedi. Asit gibi yoluna çıkan her şeyi eritiyor. Ben sadece... Her zaman birinin kapımı tıklatıp sevdiğim bir insanın eve asla dönme-yeceğini bana söylemesini *bekliyorum*.”

Kelimelerinin sebep olduğu beklenmedik hisse karşı yutkundugumda zihnim, *babamın* neden öldüğünü anladığımı âna döndü.

Sigarayı dudaklarına yaklaştırarak başını gökyüzüne çevirdi.

Bir duman çekerken boğazının hareketini görebiliyordum. Silueti, ay ışığında muhteşem görünüyordu. Kendime engel olamadan uzanıp yüzüne düşen bir bukleyi geriye ittim. “Büyüleyici bir portren olurdu.”

Burnunu kırıştırdı ama bana dönmedi. “Ne?”

“Seni çizmek isterdim,” dedim ona biraz daha yaklaşırken. Parmaklarım teninde dans ediyordu. “Tıpkı böyle, yüzün yıldızları öperken... Sanırım bu gördüğüm en güzel şey.”

Vücudu kaskatı kesildiğinde, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dilimin çözülmesine sebep olan şeyin ne olduğunu ve bunları gerçekten içimden gelerek mi söylediğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, eğer aklımdakini söylemezsem bunun beni öldürebileceğiydi.

“Bana güzel mi diyorsun?” diye fısıldadı. Bana doğru bakarken gözleri irileşti.

Dilimi dudaklarımda gezdirdikten sonra kulağına doğru eğildim. “Bir adamı delirtebilirsin diyorum. Sırf gülümsediğini görmek için dünyayı yakıp yıkmasına sebep olabilirsin.”

Vücudu titrediğinde aletimin ucu ıslandı. Bedenimdeki her bir parça onu tutup kendime çekmem için bağırıyordu. Ona, gölgede bıraktığı tüm bu takımyıldızlarının altında sahip olmamı söylüyordu.

Birkaç gece sonra abimin kollarında olacağını düşündüm.

Onu yatağına götürecek olan abimdi.

Abim krallığı yönetirken *onun* yanında oturacaktı.

Bu da karşımdaki kızı, tıpkı diğerleri gibi öldürmek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Geri çekilerek parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Yerimden kalkıp yürümeye başladığımda, göğsümdeki derin sızının sebebini ve neden şimdi açığa çıkmayı seçtiğini merak ediyordum.

BÖLÜM 23

Sara

Silva'dan birini görelî ya da onlardan en son haber alalı neredeyse bir ay olmuştu. Yüreğime işleyen özlem de zihnime kazınan tanıdık yüzlerin hatıraları da silinmiyordu.

Tanıdık diyarların özlemi de silinmiyordu.

Hep bir gezgin gibiydim. Ancak bu bilinmeyen yerleri keşfetmekten, köşeyi dönünce neler olacağını bilmemekten farklıydı. Gözlerim kapalı ve ellerim arkamda bağı bir şekilde, Silva'nın her bir metrekaresini gezebilirdim. Buradaysa somut olan hiçbir şey henüz ellerime geçmemişti. Kafamdaki harita, sadece üzerine yayılan birkaç nokta dışında boştu. Tamamlanmamış bir resim gibiydi ve sayfaları her doldurmaya çalıştığımda, yoluma bir şey çıkıyordu.

Ya da biri.

Geceleri neden yapmam gerekeni yapmak yerine gizlice dışarı kaçtığımı kendime itiraf ettiğimde midem altüst oldu. Belki de bu yaptığım, özgürlüğümün son işaretiydi. Yakında bundan bile uzaklaşacağımı biliyordum. Söylenen her şey yapıldıktan sonra da şimdikiyle aynı kız olacağımı düşünecek kadar naif değildim.

Ölüm kaçınılmaz olarak sizi değiştirirdi.

Yarın akşam, sahip olduğu ve hazine sandığında saklamak istediği bir mücevhermişim gibi kralın kolunda gezecektim.

“Yarın önemli, kuzen,” dedi Xander ön bahçede yürürken.

Başımı salladım ve mideme oturan ağırlığa rağmen yutkundum.

“Gerginsin,” diye devam etti. “Biliyorum. Kolay hedefsin.”

Ona bakarken tek kaşımı kaldırdım. “Çok mu belli?”

“Bana söylemiş olman dışında mı?” Güldü. “Orada muhabirler olacak.”

“Beceriksizin teki değilim, Alexander. Birkaç soruyla başa çıkabilirim.”

Yürümeyi bırakıp bana dönerken ayağının altındaki çakıl taşları ezildi. “Sara, yarından sonra her şey değişecek.”

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Nişan balosu, geleceğimi çizen önemli anlardan biri olacaktı. Bu gerçeği derinlerimde biliyor olsam da ilk kez içimde farklı bir his daha vardı. Bu ağır duygu beni ele geçirip, yavaş adımlarla ölüme yaklaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Gözlerimi kapatarak kendimi bencil düşüncelerimden çekip aldım ve onları kalbimin bir köşesine kilitleyerek sonsuza kadar orada kalmalarını umut ettim.

Tekrar yürümeye başladığımda Xander, beni takip ederek adımlarıma yetişti. “Bir haber daha, sana hediyem var.”

“Öyle mi?” Ona sııttım. “Bir hediye ihtiyacım mı vardı?”

Gülümsememe karşılık verirken burnuna düşen gözlüğünü geriye itti. “Bence bunu seveceksin.”

“Ne olduğunu öğrenebilecek miyim?”

“Yakında.”

Simon, bahçenin doğu tarafındaki yan kapıdan hızlıca çıktı. Elinde oyuncak kılıcıyla koştururken tüm dikkatim onun üzerindeydi.

“Küçük pislik.”

Şaşkın bir şekilde Xander’a döndüm. “*Affedersin?*”

Eliyle Simon’ı işaret etti. “Annesine kaç kez onu gözlerden uzakta, ait olması gerektiği yerde kalmasını söylediğimizi hatırlamıyorum bile.”

Midem bulanmaya başladığında safra boğazıma yükseldi. “Nereye aitmiş?”

“Gözlerden ve akıllardan uzaklara.” Yüzünü astı.

“O bir çocuk,” diye patlarken öfke bedenime yayılıyordu.

“Bir *bulaşıkçının* çocuğu.”

Kaşlarım havalanırken Xander’dan geriye doğru bir adım attım. “Bunun, o çocuğu daha az değerli yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Kuzen lütfen, bu kadar naif olma. Bu dünyadaki her şey itibarla alakalı; bazılarında vardır bazılarında da yoktur.”

“Ten rengi yüzünden mi?” Kanım kaynıyordu.

Bana baktı, ardından çocuğa dönerken yüzüne sıkıntılı bir ifade yayıldı. “İğrenç bir şey olduğu için.”

Hayretle gülerken elbisemin altına gizlenen hançerler beni çağırıyor, cehaletini sonsuza kadar susturmamı söylüyordu.

“Ah, Alexander. Bence iğrenç olan *sensin*.”

Arkamı döndüm ve içim cayır cayır yanarken seri adımlarla yürümeye başladım.

Ne cüretle.

Simon, bahçenin arka köşesindeki büyük söğüt ağacının altında duruyordu. Bir kolunu öne doğru uzatırken ileriye doğru adım attı. “Gardını al!”

Kalbimdeki sıcaklık, ona yaklaştıkça tüm uzuvlarıma yayılmaya başladı. Böylesi masum biri hakkında nasıl zalimce şeyler düşünebildiklerini merak ettim.

Birkaç metre ötesinde durarak havayla giriştiği kılıç dövüşünü izledim. Gözündeki morluğu ve sesindeki hayal kırıklığını anımsayınca kalbim sızladı. Yanında oynayacak kimse olmadığı için mi acaba yalnız başına diye merak ettim.

“Bileğini dümdüz tut,” diye seslendim.

Arkasını döndüğünde bakışları hemen beni buldu.

“Merhaba, leydi.” Yüzü aydınlandı. “Dövüşmekle ilgili ne biliyorsunuz?”

“Tahmin ettiğinden çok daha fazlasını.” Sırıttım. “Buraya gel. Sana ne yapacağını göstereyim.”

Elimle onu çağırdığımda dişlek, güzel gülümsemesini bana bahşederek yanıma geldi. Omuzlarından tutup arkasını döndürdüm, ellerini ön tarafa doğru uzatarak duruşunu dikleştirdim. Ardından parmaklarımı kollarında gezdirerek birazcık eğdim. “Bu kadar gergin olma, Simon. Bir tahta gibi kaskatı durursan bedeninin sana itaat etmez.”

Küçük kasları rahatladığında elimi, tuttuğu kılıcının kabzasına götürdüm.

“Su gibi ol. Akışkan ve hızlı.”

“Su mu?” Burnunu kırıştırdığında kolunu hareket ettirerek ona babamın, onun yaşındayken *bana* öğrettiği şeyi gösterdim.

Bir adım geri çekilerek hareketine kendi başına devam etmesine müsaade ettim.

“Doğru,” dedim. “Su, dünyadaki en güçlü elementtir. İhtiyaçın olduğunda sakın, zorladığında taşkın olur. Hiçbir şeyin gücünü, görünüşüne bakarak hafife alma.”

Başını sallarken gözlerini iyice açtı. “Nasıl bu kadar akıllı oldun?”

Elbisemin kolunu öylesine silkeledim. “Bir leydinin neler bildiğini görsen şaşırırsın, Simon.”

“Çok doğru. Bir kadını asla hafife almamalısın. Özellikle de buradakini,” dedi arkamdan yaklaşan bir ses.

Bu ses kalbimin teklemesine sebep oldu. Arkamı döndüğümde geniş bir göğüs ve gülümseyen bir adamla yüz yüze geldim.

“Raf amca,” dedim şaşkınlıkla. “Burada ne yapıyorsun?”

Buz mavisi gözleri, beni baştan aşağı süzerken ağırlığını koyu renk bastonuna verdi. “Merhaba, tatlı yeğenim.”

“Sen kimsin?” Simon araya girdi. İleriye doğru yürüyerek önüme geçti ve kılıcının ucunu Raf amcamın göğsüne doğrulttu.

Amcam aşağı doğru bakarken bu çocuğun kim olduğunu sorguluyordu, yüzündeki gülümseme silindi. Gözlerimi kıstım. Simon’ı koruma içgüdüsü damarlarıma bir kıvılcım misali yayıldı.

“Bu benim amcam, Rafael Beatreaux.” Bir elimi Simon’ın omzuna yerleştirdim. “Bu da Majesteleri,” dedim, Raf amcama gözlerimi büyüterek bakarken.

Simon başını kaldırıp bana baktığı sırada kehribar rengi gözleri parlıyordu. Bakışlarına karşılık verirken nefesim kesildi. Gözlerinin, Michael’a bu kadar benzediğini ilk kez fark etmiştim.

Göğsüm içine çöktü.

Hayır. Olabilir miydi?

Raf amcam kahkaha attı. “Eminim öyledir.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, o kral. Kraliyetten birine nasıl saygıyla yaklaşacağını bilmiyor musun?”

Simon’ın göğsü kabardı. “Evet. Ben kralım.” Kılıcının ucunu amcamın bacağına doğrulttuğunda kahkahamı zorlukla bastırdım. “Önümde eğil.”

Raf amcam ikimize bakarken, oyunumuza ayak uydurmadığı için öfkem artıyordu.

“Küçük aslan.”

İki kelimeyle tüm hücrelerim hayat buldu.

Sırtım kaskatı kesilirken, bedenimin böylesi basit bir sese verdiği tepkiden nefret ettim.

Simon, topuklarının üzerinde dönerek kılıcını indirdi ve onu karşılamak için Tristan'a doğru koşmaya başladı. Simon'ın bakışlarındaki ilginin ne kadar gerçek olduğunu görünce kalbim sıkıştı.

Onu seviyordu.

Onu seven tek kişi olabilirdi.

Bakışlarımı Simon'dan çekerek Tristan'ın gözlerine çevirdim. Karnımda kelebekler uçuşmaya başladığında bu hissi korku takip etti. Kelebekleri bastırmak istiyordum. Onları istemiyordum.

"Bu..." Raf amcamın kolumdaki dokunuşu, prensin bakışlarının sıcaklığıyla kıyaslanınca buz gibiydi.

"O." Bir adım geri çekilerek kendimi elinden kurtardım.

"Yaralı prens," diye fısıldadı.

"Öyle deme," dedim ters ters ona bakarken.

"Sana neden öyle bakıyor?" diye sordu.

Derin bir nefes vererek zorla gülümsedim. "Muhtemelen neden varlığımı sürdürdüğümü merak ediyor. En büyük hayranım sayılmaz."

"Güzel," dedi tükürürcesine. "Öyle de kalsın."

Uzattığı koluna elimi sararken, sırtımı delip geçen Tristan'ın sırtımı delip geçen bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım.

BÖLÜM 24

Sara

Marisol etrafımda dönüp duruyor, elbisemin münasip görüldüğüne ve olması gerektiği gibi durduğuna emin olmaya çalışıyordu. Yarın akşam baloda bu elbiseyi giymeden önce, bugün son kez prova yapıyorduk ve elbise büyüleyiciydi. Siyah dantel, krem rengi fırfırlı kumaşın üzerinden belimi sarıp arkama doğru kayboluyordu. Dört parça şeklindeki elbisenin kollarını, dirseklerime kadar uzanan siyah kumaşlar takip ediyordu. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Paramızı böylesine gösterişli bir elbise için harcayacak olsam, muhtemelen bu elbiseyi seçerdim. Son zamanlara kadar hayatım böyle değildi. Bir sürü güzel gece elbisem vardı ama hepsi para harcayacak durumda olmadığımızda annemin verdiği ikinci el elbiselerdi. Buraya gelirken getirdiğim elbiseler kuzenim tarafından gönderilmişti, böylece insanlara bir dükün kızı değil de oldukça fakir biri olduğumu göstermiyorduk. Kral Michael, tek yetkimin soyadımdan ibaret olduğunu öğrenirse pek de nazik bir tepki vermezdi.

Hatta bunun kendi hatası olduğuna inanmayı reddederdi.

“Leydim, mükemmel görünüyorsunuz,” dedi Ophelia, kendinden geçercesine. Beni incelerken ellerini göğsüne yerleştirdi.

“Teşekkür ederim, Ophelia.” Ona gülümsedim.

Masumiyeti benim özlem duyduğum bir şeydi. Benden yalnızca üç yaş küçük, on sekiz yaşında genç bir kız olsa da sanki ayrı dünyalardanmışız gibiydi.

Sanırım bu dünyanın ve içinde yaşayan insanların zalimlikleriyle karşılaştığınızda böyle oluyordu. Ophelia sakın ifadesiyle huşu içinde bana bakarken mümkün olduğunca masum kalmasını umut ederek, onun için dua ettim. Masumiyet bir kez sizi terk ettiğinde, asla tekrar kavuşamıyordunuz. Hep özlediğiniz bir hatıra gibi karşınızda olsa da uzanıp asla ona tutunamıyordunuz.

“Ailen burada mı, Ophelia?” diye sordum.

Gülümserken başını salladı. “Evet. Annem, babam ve bir de abim.”

Sesine yayılan sevgiye karşılık gülümsedim. “Ne yapıyorlar?”

“Babam kuzeninle özel mecliste çalışıyor. Annem de ev işleriyle uğraşıyor.”

“Hepsi burada, sarayda mı yaşıyor?”

Gözleri irileşti. “Ah, hayır leydim. Ailem sarayda değil, Saxum’da yaşıyorlar. Abim de Fransa’da.”

Sheina elinde bir tepsiyle odaya girdiğinde beni görüp duraksadı.

“Sheina, kes şunu.” Güldüm. “Daha önce hiç güzel bir elbise görmemiş gibi bakıyorsun.”

Başını iki yana sallarken elindeki çay tepsisini sehpaye bıraktı. “Sadece...” Bakışları eteğin kenarından başlayıp, müstahcen yakaya doğru ilerledi. “Bir kraliçe gibi olmuşsun.”

Tenimin altındaki sinirler gerildi.

Yarın geceyle ve onu takip edecek tüm gecelerle ilgili gergin

olsam da bunu asla kabul etmiyordum. Erkeklerin dünyasında bir oyun oynamak, hislerinizi zorlukla bulunabilecek bir noktaya kadar bastırmanızı gerektiriyordu ve geleceğime bağlı olan bir sürü unsur vardı. Özellikle de nişan balosuyla ilgili. Tüm kraliyet ailesi ve ana kraliçe de dahil olmak üzere, herkes orada olacaktı.

Derin bir nefes alarak, dağılan düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Ellerim az da olsa titriyordu.

Kapı tıklatıldı ve ardından Timothy başını içeri uzattı. Beni elbisemle gördüğünde, ikinci kez bakarak kaşlarını kaldırdı. Üç leydim de bakışlarını ona çevirdi. Kenara çekilerek amcamın içeri girmesine müsaade etti.

Nedimelerim tekrar bana döndüklerinde, Timothy başını iki yana sallayarak elini kalbine götürdü ve bana göz kırptı. Bu tavrına karşılık her bir hücrem ısınırken gülümsedim. Sesli olarak dile getirmiyor ve kabul etmek istemiyor olsa da arkadaş oluyorduk.

“Sara, tatlım. Çok güzel görünüyorsun,” dedi Raf amcam. Odaya girerken parmaklarını bastonuna sıkıca sardı.

Bakışlarımı Timothy’den amcama çevirdim. Mavi gözlerine ve aralarında beyaz tutamlar olan koyu renk saçlarına baktım. Aramızdaki samimiyet beni sıcak bir battaniye gibi sardı. Beyazları, birkaç yıl öncesine kıyasla daha belirgindi.

“Teşekkür ederim amca.”

Karşıma geçip durduktan sonra bakışları nedimelerimde gezindi. “İşin ne kadar sürer? Çay içip sohbet etmeye geldim.”

Marisol’a baktım. “Patron?”

Bu lakaba karşılık yüzünü astı ama yerinden kalkarken dudakları hafifçe kıvrıldı. “Şu an bitirebiliriz, leydim.”

Ellerimi çırparken amcamla yalnız vakit geçirmek için bir

hayli hevesliydim. Hayatımdaki en önemli erkekti ve oğluna güvenmiyor olsam da Raf amcama tam anlamıyla güvenirdim.

“Vakit geldi.”

Raf amcamın sesi ciddiye. Bastonuna çarpan tırnaklarıyla düzenli bir ritim tutturdu.

Binlerce arı içimde hayat bulup iğnelerini çıkarmış gibi benim sızladı. Bu hissi yutkunarak bastırmaya çalıştım.

Başımı salladım. “Biliyorum.”

Kaşını kaldırdı. “Kralın gözüne girdin mi?”

Tek omzumu kaldırarak yanağımı kanatacak kadar ısırıldım. “Elimden geldiğince ama genelde etrafta olmuyor.” Kucağımda kavuşturduğum parmaklarıma baktım. “Oğlun da... beklediğim kadar yardımsever değil.”

Raf amcam kalın kaşlarını çatarken dudaklarını büktü. “O çocuk hep bir şeyler karıştırır.” Öne eğildi. “Ama *ona* güvenebilirsin. Ufukta değişim var, tatlı yeğenim ama bu, kolay olacağı anlamına gelmiyor.”

Dilimin ucuna gelen o ağır soruları sormadım. Neyden bahsettiği gibi... Çok uzun zaman önce Raf amcamın bilmecelerinin ve anlamsız cümlelerinin, öylece kalmasının daha iyi olduğunu öğrenmişim.

Mırıldandı. “Hep ailemizdeki en zeki çocuktun...”

“Artık çocuk değilim, amca.”

Güldü. “Küçük Sara, bana göre hep çocuk olacaksın.”

Ona gülümseyerek çaya uzandım ve bir yudum alarak kaynar suyun dilimi yakmasına izin verdim. Vaktimi karanlık köşelerde tehlikeli prenslerle harcamanın hayalini kurarak geçirdiğimi bilse, akıllı olduğumu düşünür mü diye merak ettim.

Raf amcamın gülümsemesi solarken parlayan gözleriyle öne doğru eğildi. “Baban seninle çok gurur duyardı. Damarlarında Faasa kanı taşıyan herkesin yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyor.”

Başımı salladım. Kederli bir his yumru misali boğazıma oturarak nefes almamı zorlaştırdı. Saxum’a geldiğimden beri hiç hissetmediğim türde bir sorumluluk duygusu omuzlarıma yüklendi.

Dikkatimin dağılmasına izin vermiştim.

Bir daha olmasına izni vermeyecektim.

BÖLÜM 25

Tristan

“Çoğunuz yarın akşam abim ve gelininin nişan balosu olacağını biliyorsunuz.”

Tavernadaki alaycı yüzlerden yuhalama sesleri yükselirken içlerinden biri, tiksinierek yere tükürdü.

Elimi hafifçe kaldırıp iç çekerek tırnağımı temizledim. “Benim katılmamı muhtemelen beklemeyeceklerdir. Ancak hepimiz, beklenmedik şeyler yapmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyoruz.”

Odada kahkahalar yankılandı.

“Yeni bir şafağın zirvesindeyiz ve bu şafakta artık sınırlarınız olmayacak. Biraz *farklı* olduğunuz için aslanların önüne atılmayacaksınız.”

Duraksayarak kalabalığın bakışlarından tenime yayılan kıvılcımları hissettim.

“Kimsenin bilmemesini istiyor olsa da kral delirmiş.” Dişlerimi göstererek gülümsedim. “Ama *ben* biliyorum.”

“Neden saraya şimdi yürümüyoruz?” diye sordu ön sıralardaki yüzü çökmüş, saçları tel tel kalmış bir kadın. “Sayımız yüksek!”

Homurtular kalabalığa yayıldı. Bir elimi havaya kaldırarak

onları susturdum. “Zor durumda olduğunuzu anlıyorum. Anlık memnuniyetler, çok nadiren ihtiyaçlarımızı doyurur. Benim arzum, sizin de yardımınızla hepimiz için özgürlüğü sağlamak, Michael’ın yetersiz saltanatına son vermek.”

“Eğer ölürse taç sizin olacak!” diye ısrar etti kadın. Yumruğunu diğer avucuna vurdu. “Ait olduğu kişide olacak.”

“Bu doğru ve başımda gerçekten *olağanüstü* duracak.” Gü-lümsedim. “*Yalnızca* nihai hedefimiz benden çok daha büyük.”

Gövdemi açana kadar tuniğimin kenarını yukarı doğru kı-vırdım. Yeni dövmemi gösterirken mürekkebin tenime işlediği noktalar hâlâ hassastı. Bir çakal dövmesiydi. Dişleri açıktaydı ve ağzından salya damlıyordu. Bir kemik yığının üzerinde duruyor, karanlık gözlerinden kıvılcımlar saçıyordu.

Birlikte yönetir, ayrılırsak yeniliriz yazısı hemen altına ka-zınmıştı.

“Birçoğunuzun çakal lakabını küçümsediğini biliyorum. Sizi kim suçlayabilir ki? Kirli diyorlar. İğrenç. Tuhaf.”

Kalabalıktaki ifadeler kararıp yüzleri düştü, odaya somut ve ağır bir öfke yayılmaya başladı.

“Güç ancak *bizim* almasına müsaade ettiğimiz kişilerin elle-rinde olur,” diyerek devam ettim. Tunigimi indirerek yükseltil-miş platformda ileri geri yürümeye başladım. “Gücümüzü geri alma zamanı geldi.”

Aptalca sorular soran kadına baktım, bakışlarındaki hayran-lıkla damarlarımdaki zevk dalgalanıyordu. Kadın iki dizinin de üstüne çökerek önümde eğildi. Tam da sevdiğim gibi.

“Bize vahşi mi diyorlar?” Volta atmaya son verdiğimde yü-züme bir sırtış yayıldı. “Onlara daha da kötüsünü vereceğiz.”

Bardaklar masalara inerken bağırışlar bir dalga gibi yayıldı.

“Şimdilik, benim getirdiklerimin tadını çıkarın. Eve karnınız

tok gidip ailelerinizi öpün ve onlara iyi geceler dileyin. Bunu yaparken de tarihte doğru tarafı seçtiğinizi bilin.”

Yemek dolu tabaklar, tavernanın arka tarafından başlayarak masalara dağıtılırken, insanlar kendi paylarını almaya çalışıyorlardı.

Platformdan inip arka köşede dikilen Edward’a doğru, sıraların arasından ilerledim. Çenesi kasılmış, gözleri vahşi bakıyordu. Aldığı cezanın psikolojik etkilerinden kurtulmaya çalışıyor gibiydi. Yeni kadını önünde durup ona yaslanmış, Edward da kollarını onun beline dolamıştı.

“Saraydan yemek getirerek iyi bir iş çıkardın, Sheina,” dedim onlara yaklaştığımda.

Kız başını eğdi. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Paul sana sorun çıkardı mı?”

“Hiç çıkarmadı.” Gülümserken bakışları benden ayrılarak masanın etrafındaki insanlara yöneldi. Ekmek ve fasulyeleri ağızlarına tıktırarak bir deri bir kemik insanları izlediğine şüphe yoktu. “Günlerdir yedikleri ilk şeymiş gibi yiyorlar,” dedi.

Ellerimi ceplerime soktum, başparmağım kibrit kutusunun köşesini okşadı. “Birçoğu için öyle.”

“Burada yaptığınız şey...” Benimkilerle buluşan bakışları donuktu. “Söylediklerinden çok farklısınız.”

Edward’ın, kızın belindeki kolları gerildi. Anlık olsa da bu hareketini fark ederek bir kenara yazdım.

Kıza gülümserken acaba çok mu nahifti, çok mu aptaldı yoksa sevdiği herkesi öldürdükten sonra kasabanın ona sahip olmasıyla tehdit ettiğimi unutmuş muydu, sorguluyordum.

Her ne olursa olsun söylediği şey dikkatimi çekti. Midemin tam ortasına oturarak her yerimde hastalıklı bir his yankılandı.

Öne doğru eğildim. “Ben söyledikleri *her şey* ve söylemedikleri birçok şeyim.”

Edward’ın kollarına sardığı parmakları gerildi. “Eğer Sara ne yaptığınızı bilse yardım ederdi,” diye fısıldadı.

“Bana onun adını anma,” diye patladım göğsüm sıkışırken.

“Ben sadece—”

“Şşş.” Bir adım atarak elimi ağzına kapadım ve parmaklarım la dudaklarını örttüm. “Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bana ihanet edersen ne olacağıyla ilgili?”

Kirpikleri titrerken başını salladı.

“Güzel.” Midem deli gibi bulanıyor olsa da gülümsedim. “Benim yanımda bir daha onun hakkında konuşma.”

Bir adım geri çekilerek kalabalığa döndüm.

“Onunla tanıştın mı?” diye sordu annem. Elleri koyu mor rengindeki elbisesinde gezinirken, gri saçları sıkıca toplanmıştı.

Dul kraliçenin harika görüntüsü asla bozulmazdı. Uzaklardan gelip saatler süren bir yolculuk yapmış olsa bile.

“Tanıştım,” diye cevap verirken dudaklarımdan firar eden dumanlar uzandığım koltuktan havaya karıştı.

“Ve?” diyerek devam etti. Koltuğunda öne doğru eğildi.

“Ne söylememi istiyorsun, anne?” İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra oturarak ona baktım. “Senin olmadığın her şey olduğunu mu? Öyle.”

Yüzünü astı. Henüz tanışmadan aralarına kin soktuğum için mutlu ve fazlasıyla keyifliydim. Küçük ceylanımın, annemin karşısında ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

“Keşke şu sigarayı içmeye bir son versen,” dedi annem ka-

çamak bir şekilde. “İğrenç bir alışkanlık. İtibarını zedeleyecek başka bir şey yapmana gerek yok.”

Çocukluğumdan kalan ve sanki yeniymiş gibi annemin sevgisini arayan o yaralar kabuk bağlarken, boğazımdan bir kıkırtı yükseldi.

“İsteklerini umursamakta bir hayli zorlanıyorum, anne. Özellikle de benimle ilgilenmeye hiç vakit ayırmadığın için.”

“Bu adil değil,” derken ofladı. Gergin bir şekilde duraksadı. Sanki sesini kesip benim susmama da müsaade etmesi gerekip gerekmediğini düşünüyormuş gibiydi. Ancak dudakları tekrar aralandı. “Baban için üzüldüğünü biliyorum. Hepimiz kederliyiz ve seni anlayan biri varsa o da benim. Ancak iki yıl oldu. Devam etmenin vakti geldi ve—”

Koltuktan kalkıp ona doğru yaklaşıırken çenem o kadar kasılmıştı ki dişlerim gıcırdadı. “Kederimi anlıyormuşsun gibi davranmayı bırak.” Koltuğunun önüne geldiğimde eğilerek sigaramın ucundaki külü silkeledim ve ellerimi dizlerine koyarken gözlerine baktım. “Onun öldüğü gece sen neredeydin?”

Çenesini kaldırdı. “Bu seni alakadar etmez.”

Safra boğazıma yükselirken öfkem resmen elle tutulur cinstendi. “Belli ki onunla aynı yatakta değildin çünkü bulunduğunda teni maviye çalıyordu ve yapayalınızdı.”

Kapı tıklatıldığında doğruldu.

Nedimelerinden biri odaya girerek kapıyı açtı. Timothy içeri girdi ve boğazını temizleyerek eğildi. “Majesteleri, Leydi Beatreaux huzurunuzda çıkmak istiyor. Çay için gelmiş.”

Adını duyduğumda kalbim tekledi. Bir anda, onu annemin sivri dilinden ve pençelerinden korumak için burada kalmak istedim. Beni mahvedecek olan alevleri harladığım düşünülürse bu komikti.

Annem yavaşça ellerime vurdu. “Tristan, hayatım seninle sonra konuşacağım.”

Annemin avucunu tutarak öptüm. “Bu *sohbet*e sonra devam edeceğiz, anne.”

Arkamı döndüğümde bakışlarım Leydi Beatreaux’yla buluştu. Her zamanki gibi güzel ve iradeli görünüyordu.

Harika.

Buna ihtiyacı olacaktı.

BÖLÜM 26

Sara

Dul kraliçeyle özel olarak görüşmeyi beklemiyordum ama bana, haber verilmesini bekleyen acınası bir hizmetçiymişim gibi birini göndermişti. Dürüst olmak gerekirse onu görmek istemiyordum fakat amcam, gitmem gerektiğini ve güçlü bir pozisyona gelene kadar onların takdirini kazanmamın önemli olduğunu vurgulamıştı.

Bu yüzden hançerlerimi bacağıma sararak, sahip olduğum en pahalı günlük elbisemi giydim ve Sheina'nın korsemi ekstra sıkmasına izin verdim. Şimdiyse koridorda Timothy'i takip ederken küçük nefesler alıp veriyordum.

“Ana kraliçeyi tanıyor musun?” diye sordum.

“Tanıyorum,” diyerek cevap verdi.

“Ve?”

Tek kaşını kaldırdı. “Ve ne?”

“Yani neyle karşılaşacağım Timothy? Kadın bir gül mü yoksa diken mi?”

“Leydim, o gül falan değil.” Kapıya yaklaşıp bana dönerken güldü. “Ama siz de değilsiniz. Bence gayet iyi bir şekilde başa çıkacaksınız.”

Belki söylediklerine alınmam gerekiyordu ama haklı olduğu için rahatladım. Ben bir gül değildim ve beni, bunu bilecek kadar tanınması hoşuma gitmişti.

Kapı açıldığında basit, açık mavi elbiseli bir kız gülümseyerek yan tarafa çekildi ve içeri girmemize izin verdi. Ellerim terlediği için pembe dantel eldivenlerim avuçlarıma yapıştı. Korsemin izin verdiği ölçüde derin nefesler aldım ve hissetmediğim özgüveni yalandan da olsa göstererek, sırtımı dikleştirdim. Kraliçenin kişisel dairesindeydik ve buraya hiç gelmemiştim. Benim oturma odama ne kadar benzediğini fark edince şaşırdım.

Koyu kahverengi ahşaba, kırmızı ve krem rengi duvar kâğıtları eşlik ediyordu; odanın ortasında yanan bir ateş vardı. Birbirine bakan iki bordo koltuk ve başlarında iki kahverengi tekli deri koltuk vardı. Ortalarındaki küçük yuvarlak masanın üzerindeki tepside çay, desenleri mavi kuşlar ve altın kenarlar olan beyaz porselenler vardı.

Ancak benim dikkatimi çeken şey bunlar değildi. Çünkü odaya girdiğim an onu hissettim. Havaya yayılıp tenimde dans eden ve karnımı halat gibi saran garip bir his...

Ona doğru bakmamak için çaba sarf etsem de hemen pes ettim. Belki de ilk kez prensin etrafındayken, irademin pek de güçlü olmadığını farkına varıyordum.

Boynuma asılı olan babamın kolyesi ağırlaşmıştı.

Bakışlarımız buluştu. Tristan'ın bakışları, sirkteki bir hayvanmışım gibi bana odaklanmıştı ve odanın diğer tarafında olsa da sanki sadece onun görmesi için buraya getirilmişim gibiydi. Zaten kesik olan nefeslerim daha da hızlandığında, bakışları göğüs dekolteme kaydı. Bacaklarım, aralarına yayılan o kıvılcımla kasıldı.

Timothy boğazını temizleyerek eliyle dirseğimi tuttuğu an

kendime geldim. Bakışlarımı Tristan'dan uzaklaştırarak görmek için geldiğim kadına döndüm.

Kraliçe Gertrude Faasa. Babamın öldürüldüğü gün oğlu, babam sırf tacı sorgulamaya cüret ettiği için asılmasını izlemişti.

Öfke içime yayıldı.

Bir adım yaklaşarak reverans yaptığım sırada soluk pembe elbisemin etekleri yeri süpürüyordu. "Majesteleri."

"Buraya gel, kızım," dedi ukalaca. "Dik dur da seni güzelce görebileyim."

Kelimeleri keskin bir bıçak gibiydi, ses tonu buyurgan ve zalimdi. İlerleyerek tam önünde durdum. Gözleri üzerimde gezinirken çenesini hareket ettiriyor ve her bir parçamı inceliyordu. Daha önce hiç bu kadar isyan etmek istememiştim.

"Demek oğlumla evlenmek için gelen kız sensin." Bakışları bedenimde gezinerek yukarı çıktı. "Nedimelerinden hiçbirisi o vahşi buklelerle başa çıkmayı bilmiyor mu?"

Bu basit aşağılamasına karşı sırtımı doğrulturken özgüvenim yükseldi. Derinlemesine konularla üstüme gelmek yerine, küçük noktalara takıldığını fark ettim.

Küçük bir kahkaha attım. "Benimkiler gibi buklelerle başa çıkmak zordur, efendim. Nedimelerim, Tanrı'nın bana bahsettiği bu saçlara karşı ellerinden geleni yapıyorlar." Başımı yana eğdim. "Belki de saçımı bir gün siz yaparsınız ve onlara işin nasıl yapıldığını gösterirsiniz."

Dudaklarını büzdü. "Peki, sizi bir taç giyecek kadar değerli yapan nedir, Leydi Beatreaux?" Gülümsediğinde davetini beklemeden hemen yanındaki koltuğa yerleştim. "Lütfen, rahatınıza bakın," dedi alayla.

O kadar geniş gülümsüyordum ki yanaklarım ağrıyordu. "Teşekkür ederim."

“Anlatsana.” Nedimelerinden birine başını salladı. “Asil bir aileden mi geliyorsun?”

“Babam bir düktü.”

Kapıyı açan kız bir adım öne gelerek ince Çin porselenine çaylarımızı doldurdu ve tekrar köşedeki duvara ilerledi.

“Peki, şimdi ne yapıyor?” diye sordu ana kraliçe.

Midemdeki boşluk daha da genişliyordu. “Ne yazık ki toprağın altında çürümekle meşgul.”

Arkamızdan yükselen kahkaha dikkatimi dağıttı. Bu sesle midemdeki kelekler kanat çırpmaya başladı. Başımı yana eğerek sırtını kapıya yaslayan Tristan’a baktım. Siyah bot giydiği ayaklarını üst üste atmıştı. Neden hâlâ burada olduğuna emin olamazsam da garip bir şekilde varlığını rahatlatıcı buluyordum. Sanki annesinin değil de benim arkamdaymış gibi hissediyordum.

“O zaman öldü?” diye sordu.

Dikkatimi kadına verdiğimde, konuştuğu an karnımdaki kelekler bir bir soldu.

“Öyle, efendim,” diyerek onu onayladım. Bu konuşma damarlarıma bir öfke dalgasının yayılmasına sebep oluyordu.

Babamı hatırlamıyordu. Adımı ve nereden geldiğimi biliyor olmasına rağmen hatırlamıyordu.

Hayatımda, yüzüme bir tokat gibi çarpıp gözlerimi açan ve beni gerçekliğe çekerek masumiyetimi silen çok fazla şey olmuştu; ama ilk kez şu an, bir olayın iki insan için ne kadar delicesine farklı olabileceğini görüyordum.

Bana göre babamın ölümü hayatımı değiştiren gündü. Ona göreyse sıradan...

Kendime tam o anda, bir daha kimsenin ölümünü hafife almayacağımın sözünü verdim. İnsanların hayatı sona ermiş olsa da onlar için ve onları seven aileleri için dua etmeye devam ede-

cektim. Herkes, ruhlarının cehennem çukurunda yandığını hayal ettiklerim bile, hatırlanmayı hak ediyordu.

“Hım, zavallı.” Çayına alarak kaşığını uzun bir süre fincanında gezdirdi, hemen ardından kenarına hafifçe vurarak keskin bir ses çıkardı. “Oğullarımın ikisi de babalarını kaybettiler.” Başını iki yana salladı. “Ama tabii ki sen bunu zaten biliyorsun.”

Başımı sallarken parmaklarımı kucağımda kavuşturdum. “Kral Michael’ın ölümünü öğrendiğimiz gün gerçekten mühim bir gündü.”

“Hâlâ yasını tutuyoruz,” dedi kraliçe iç çekerek.

“Evet,” diyerek Tristan araya girdi. “*Trajik*. Anne, eğer tekrar kocandan bahsetmek istiyorsan gerçekten az önceki konuşmamıza dönebiliriz.”

Ses tonunu duyunca kalbim tekledi. Merak kalbime doğru hızlı bir yol alırken, arkamı dönüp önce ona sonra tekrar annesine baktım. Sanki annesini görmeye katlanamıyormuş gibi konuşuyordu ve bu yıllardır onlar hakkında öğrendiğim her şeyle çelişiyordu.

Faasa ailesinin, acı sona kadar hep birbirlerine bağlı ve sadık olduklarını düşünmüştüm. Kral ve kardeşinin çok iyi anlaşamadıklarına şahit olsam bile bu konunun dul kraliçeye kadar uzanabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Bir fark yaratacağından değil tabii. Faasa saltanatını bitirmek için hepsinin kökünü kurutmam gerekiyordu.

“Tristan, gidebilirsin,” dedi annesi ona bakarken.

Tristan’a doğru dönerek gülümsedim. “Evet, sana burada *hiç* ihtiyaç yok.”

Doğrulup bize doğru yaklaşırken sırtıyordu. Her zamanki gibi siyahlar içindeydi ve görmek için yanıp tutuştuğum döv-

meleri ceketinin altındaydı. Kendimi, sanatına hayran olduğuma ikna etmişim.

“Konuşma bu kadar ilgi çekici bir hâl alırken nasıl gidebilirim ki?” diye sordu koltukta yanıma otururken. “Kalmayı daha çok isterim.”

“Lütfen, kalma,” diye karşı çıksam da kelimelerim direten cinsten değildi.

Dilini şaklattığında, bu ses havaya karışarak sanki bana elle-riyle dokunuyormuş gibi tenime işledi. Bacaklarını genişçe açtı ve kolunu koltuğun arkasına attı. Parmak uçları tehlikeli bir şekilde omzumun yakınlarında dans ediyordu.

Bedenim gerildiğinde hiçbir parçamın ona değmediğine emin olmak isteyerek kenara çekildim.

Belki amacı bu olduğu için odaklanmamı zorlaştırıyordu. Kıvrınmamı izlemekten keyif aldığına emindim.

Sinir bozucuydu.

“Söylesenize, Leydi Beatreaux,” diyerek devam etti dul kraliçe. “Babası olmayan bir leydi nasıl nazik bir sosyetenin içinde kendini koruyabilir?”

Söyledikleri canımı yaktı ama bu tepkiyi yüzüme yansıtmadım. “Dul bir kraliçenin yapacağı gibi sanırım. Karamsar ve kendinden emin bir şekilde.”

“Hım.” Gözleri tekrar bakışlarımla buluşmadan önce bedenimde gezindi. “Bir kraliçenin görevleri, öksüz bir çocuğun görevlerinden çok daha önemlidir.”

Uzanıp onu boğma isteğim o kadar baskındı ki parmaklarımı zorlukla kucığımda tuttum.

“Kraliçe olmayı iple çekiyorum o zaman.” Ellerimi elbisenin eteklerinde gezdirdim. “Güzel mi?”

Başını yana eğdi.

“Ah.” Güldüm. “Artık o görevleri yapmıyor olmaktan keyif alır mısınız merak ettim. Günlerinizi ıssız bir kır evinde hiçbir sorumluluğunuz olmadan geçirmekten eminim ki memnunsunuzdur.”

Gerilerek gözlerini kısıtı.

“Kulağa çok rahatlatıcı geliyor,” diye devam ettim. “Belki oğlunuzla evlendikten sonra bir gün sizi ziyaret ederiz. İnşa etmeye *çalıştığınız* temelleri nasıl geliştirdiğimi göstererek şüphelerinizi sileceğime emin olabilirsiniz.”

Fincanını bıraktığında çay iki taraftan da döküldü. Bakışlarını köşedeki nedimeye çevirdi.

Ensemde hassas bir dokunuş hissettiğimde sırtıma bir ürperti yayıldı. Nefesim kesildiğinde kendimi öncekinden daha gergin hissediyordum.

Tristan bana dokunuyordu. Parmak uçları varla yok arası tenime değerken ürpertinin tüm bedenimde gezinmesine sebep oluyordu. Heyecanımı annesinin görmesinden korkarak, uzaklaşmak yerine arkama yaslandım. Hızlıca atan kalbimin yanı sıra midem de altüst oluyordu.

Tristan’a doğru bakmadığım hâlde beni izlediğini hissedebiliyordum.

Bundan bu kadar keyif almıyor olmam gerekirdi.

BÖLÜM 27

Tristan

Kelimelerinizle sihir yapabilmek beceri ve hassasiyet gerektirirdi. Bu konuda usta olduğumu çok genç yaşta fark etmiştim. Çocukken bile insanların benim düşündüğüm şeylere inanmalarını sağlayabiliyordum. Bunu geliştirip insanlara sanki keyif alacakları bir yolculuğa çıkacaklarmış gibi, cehenneme gitmelerini söyleyebilmek yıllarımı almıştı.

Tam da bu sebeple Leydi Beatreaux'nun aynı taktikleri anneye karşı kullanmasını izlemek bana keyif veriyordu.

İradesi sağladı. Ateş gibiydi.

Bir yılan şekline bürünüp insanları elmayı yemeye ikna eden şeytandı.

Ma petite menteuse... Benim küçük yalancım.

Bir kraliçede olması gereken buydu. Genç ve masum bir kız, krallıkları yönetemezdi.

Bu kadar değerliyken abimin onu kendi tarafına çekmiş olduğu gerçeği safranın boğazıma yükselmesine sebep oluyordu. Şiddet, damarlarımda kol gezerken abimi şimdi öldürüp bu kızı kendime ayırmam için beni ayartıyordu.

İki haftalık bir süre içinde Michael ve ona destek gösteren

herkes düşecekti, tahtı hak eden vâris olarak ben öne çıkacaktım. Gelgelelim bir kraliçem olmasını hiç planlamamıştım.

“Hazır mısın?” diye sordum Edward’a. Ziyafet salonuna doğru ilerlerken ona bakıyordum. Her adımımızda mırıltıların sesi yükselip duvarlara yayılmaya başladı. Gülümserken heyecanlı bir enerji tenimin altında yer edindi.

“Sonunda her şey yoluna girecek.” Gülümsedi.

“Tabii ki girecek,” dedim ağır ağır. “Benim damarlarımda başarısızlık akıyor.”

Sırıttı. “Teknik olarak abinde de aynı kan var.”

“Ne yazık ki doğru.” Yüzümü astım. “Sanırım son damlasına kadar akıtmam gerekecek.”

Koyu renk ahşap kapılara yaklaşırken Edward güldü. Gri metal menteşeler, kapılar açılıp biz içeri adım attığımız sırada gıcırdadı.

İnsanların bakışları tenimde gezinirken enerjileri beni güçlendiriyor gibiydi.

Ziyafet salonu siyah ve altın renklerle doluydu; ailemizin bayrağı başımızın üstünde yükselirken duvarların yanındaki masalara beyaz örtüler serilmişti. En büyük masa yükseltilmiş platforma yerleştirilmiş ve odadaki herkesi görecektir bir konumdaydı. Hemen ortasında abim oturuyordu. Bir yanında müstakbel gelini bir yanında da annem vardı. Diğer sandalyelere danışmanları yerleşmişti.

Yoluma çıkan tüm insanların yüzüne bakarken gerildim. Michael bunu kazanmak için hiçbir şey yapmasa da ona gösterdikleri saygıyı hiçbir zaman bana göstermemişlerdi.

Taştan yolda yürürken botlarım yere çarparak yüksek tavan-
dan yankı yapıyordu.

“Yaralı prens,” diye mırıldandı içlerinden biri.

Evvel zaman içinde bunu duymak canımı yakardı. Artık bana karşı çıkacak herkesin ayaklarına kapanıp tövbe edeceklerini bildiğim için, beni gazlamak dışında hiçbir işe yaramıyordu.

Abim beni henüz fark etmemişti, annem ve Xander’la derin bir sohbetlerdi ama küçük ceylanım bambaşkaydı. Herkes onu ve Michael’ı kutlamak için burada olsa da onun gözünün bende olduğunu bilmek içime tehlikeli bir sıcaklık yayıyordu.

Edward yandaki masalardan birine doğru ilerleyerek ordudan yüksek rütbeli kişilerin yanına geçti ve muhabbetlerine dâhil oldu. Burada olduğumuza dair yeterli sayıda görgü tanığı olması önemliydi.

Platforma ulaştığımda durup topuklarımın üzerinde sallanmaya başladım, bakışlarım Leydi Beatreaux’dan hiç ayrılmıyordu. Başını yana eğerek kaşlarını çatığında sııttım. Dilim, alt dudağımda gezindi.

Yerinde kıpırdandı.

“Tristan,” dedi Michael. Boğuk ve kalın sesi duvarlarda yankılandı. “Ne kadar hoş bir sürpriz.”

Yavaşça bakışlarımı nişanlısından ayırdım. “Gelmeyeceğimi mi düşündün, abi?”

“Konu sensen kimse emin olamaz,” dedi gülerek. Bir eliyle hizmetçiye işaret yaptı. “Ona bir sandalye getirin.”

“Leydi Beatreaux.” Soyadı dudaklarımdan dökülürken dikkatim tekrar ona döndü. “Çok *çarpıcı* görünüyorsunuz. Abim şanslı bir adam.”

Bu kadar cüretkâr olmama şaşırın birkaç kişinin, arkamdan şaşkınlıkla iç çektiklerini duydum. Heyecan karnıma yayılırken onun ve abimin nasıl tepki vereceklerini merak ediyordum.

Leydi Beatreaux gülümseyerek başını daha çok yana eğse de koyu kahverengi irislerine yayılan öfkeyi seçebiliyordum. “Teşekkür ederim, prens hazretleri. Çok nazıksınız.”

“Terbiyenin köreldiğini biliyorum,” diyerek araya girdi Michael. Gözleri alev alevdi. “Ancak müstakbel karımla nasıl konuştuğuna dikkat et.”

Elini uzatarak yanındaki kadının elini tutarken Leydi Beatreux, ona doğru döndü ve parmaklarını masanın üzerinden abimin parmaklarına doladı. Bu hareketine karşılık Michael’ın ifadesi yumuşadı.

Sanki göğsümde bir fırtına kopuyormuş gibi çenemi sıktım. Bakışlarımı onlardan ayırmazsam platformu arşınlayıp abimin parmaklarını, bir daha ona dokunamayacağına emin olacak şekilde bedeninden ayırmaktan korkuyordum.

Yavaşça yüksek platforma ilerledim ve küçük ceylanımın yanında oturan kuzenim Lord Takan’ın arkasına geçene kadar, sandalyelerin arkasından yürüdüm. *Hain cadı*.

Eğilerek bir elimi kuzenimin omzuna bastırıp hafifçe sıktığımda, yüzüklerimdeki elmaslar parıldadı. “Kuzen, uzun zaman oldu.”

Bedeni gerilirken dudaklarına yaklaştırdığı şarap kadehi havada kaldı. “Tristan, ne harika bir sürpriz.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi? Seni en son ne zaman görmüştüm?” diye sordum. “Babamın cenazesinde mi?”

Boğazını temizleyerek kadehini masaya bıraktı. Parmakları gergin bir şekilde masada ritim tutuyordu. “Zannediyorum ki öyle.”

“Vay be.” Islık çaldım. “İki yıl. İnanılmaz.” Bir hizmetçi araya girdiğinde kollarının arasında büyük bir sandalye vardı. Takan, bana yer açmak için kenara kaymak zorunda kalınca keyiflendim.

Sandalyem yerleştirildiğinde yerime oturarak bacaklarımı esnettim. Uzun beyaz masa örtüsü kucagımı örtüyordu. Bedenimi kuzenime çevirsem de sağ kolumu uzatarak elimi, Leydi

Beatreux'nun bacağına yerleştirdim. Tüm bedeni gerilirken elindeki çatal tabağına düştü.

“İyi misin?” diye sordu Michael.

Elimle bacağına daha sıkı tuttum.

“Ne?” Güldü. “Ah, iyiyim. Bir şey gördüm sandım.”

“Anlatsana kuzen.” Takan'a gülümsedim. “Seni en son gördüğümünden beri neler yapıyorsun?”

Parmak uçlarımla elbisesinin kumaşı üzerinden küçük sekizler çizerek bacağından yukarı doğru ilerledim. Sert bir şey hissettiğimde durdum.

Kasları gerilirken bacağına bir hançer bağladığının farkına vardım. Sırtarak göz ucuyla ona baktım.

Ne kadar da sinsi küçük bir sürtüktü.

Onu bağlı ve çıplak bir şekilde, üzerinde gümüş hançeri ve dudaklarımın sıcaklığı dışında hiçbir şey yokken hayal ettim. Kafamda yarattığım bu görüntü sertleşmeme sebep oldu. Bacağına iç kısmına doğru dokunduğumda, parmaklarım korsesinin alt kısmına çarptı. Tenine ulaşmak için elbisesinin kumaşını ittim.

Aminin sıcaklığını hissedebiliyordum. İnlememi bastırırken elim, tenini yoğuruyordu.

Parmakları aniden elime indiğinde midem takla attı.

Takan, bir peçeteye ağızını silerken hareketleri sarsaktı ve kaşında beliren ter damlasını görebiliyordum. Çenesini ileri geri hareket ettiriyordu. “Abin, Campestria valisi olmamı sağladı.”

“Bir *vali*.” Kaşlarımı kaldırdım. “Ne kadar... ilginç.”

Bacağına daha sıkı tutarken yüzüklerimin üst kısmı küçük ceylanımın eline çarpıyordu. Eli, benimle birlikte hareket ederken parmaklarımı teninde daha derine sapladım. Sandalyeme yaslanırken masadaki şarap kadehini dudaklarıma götürdüm.

Parmakları bacağımdan yukarı doğru çıkarken parmak uçları ereksiyonumun köşesini okşadı. Bu hareketine karşılık içti-

ğım şarap boğazıma kaçtı, öksürdüm. Aletim onun dokunuşuna muhtaç bir şekilde sızlıyordu. Onu kucağıma alıp masanın üstüne atmak ve elbisesini açıp dilimi amında gezdirmek için deliriyordum. Hem de sadece iniltilerinin bu salonda, ne kadar *güzel* bir akustikle çınlayacağını duymak için...

Öne doğru eğildim. Beni avucuyla okşadığı için dudaklarım aralandı. Bana tamamen dokunmuyordu ama kumaş üzerinden yaptığı bu sürtünme bile beni boşaltmak üzereydi.

Aletimin ucundaki o damlayı hissettiğimde parmaklarım bacağına o kadar sıktı ki bir morluk bırakacağıma emindim.

“Sara, tatlım.” Michael’ın sesi etrafımızdaki o sisi delip geçerken Leydi Beatreaux’nun eli, geldiği hızla uzaklaştı. “Balo başlamadan önce seninle biraz yalnız vakit geçirmek istiyorum.”

Michael’a bakarken kızardı. Masanın ucuna o kadar sıkı tutunuyordum ki parmaklarım bembeyaz kesildi.

“Tabii ki, Majesteleri,” dedi alçak sesle.

Avucunu abimin eline yerleştirdikten sonra ikisi de kalktılar; ancak onlar hareket edemedi salonda yüksek bir kırıma sesi yankılandı.

Soluma doğru döndüm ve kuzenimin masanın üzerine doğru boynunu tutarak düştüğünü görünce hayrete kapıldım. Bedeni, kaslarını kontrol edemiyormuş gibi sarsılıyordu. Gözlerindeki kılcal damarlar belirgin bir hâl alırken olduğum yerde dondum. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Platformun yakınlarından bir çığlık sesi yükseldiğinde biri beni iterek yardımcı olmak için ona doğru koştu. Kuzenim zehirlenmişti ve bunu yapan ben değildim. Bunun bilinciyle korku tüm bedenime yayıldı.

BÖLÜM 28

Sara

Striknin.

İncelikle hazırlanan zehirlerden değildi; zaten incelikle hareket etmeme de gerek yoktu. Çaresi olmayan ve hızlıca iş görecekle bir şeye ihtiyacım vardı.

Lord Takan, zararsız olsa da çoğunluğun iyiliği için kurban edilmesi gerekiyordu. İçkisine o tozu atıp erimesini izlerken bunun ona ölüm dışında bir şey getirmeyeceğini bilmek, ruhumun bir parçasını soldurmuştu.

Lord Takan kralın ilk kuzeniydi ve bu onu bir Faasa yapıyordu. Tahtta hak talep edebilecek bir mertebede olmasa da onların *soyundandı*. Faasalara ait her bir kan damlasını akıtana kadar içimdeki intikam ateşi sönmeyecekti.

Michael'ın kolumu tutan eli titrerken kaşındaki ter damlasını görebiliyordum. Etrafımız muhafızlarla çevrili bir şekilde önümüzde Timothy ve dağınık sarı saçlarıyla üniforma giyen bir başka adamı takip ediyorduk. Adamın adını hatırlayamıyordum ama Lord Reginald'ın kellesini getiren kadını zapt ettiğini hatırlıyordum. Xander önümüzde ayaklarını yere vurarak yürürken

sanki düşüncelerini sakinleştiremiyormuş gibi bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Michael'ın çalışma odasına girerken Timothy beni dirseğimden yakalayarak baştan aşağı süzdü. Benim de zehri soluyup ölene kadar spazm geçirebilecek olmamdan endişeleniyordu.

“Bilmek istiyorum,” derken Michael'ın sesi duvarları inletti. “Bu da ne *sikimdi*? ”

Xander masanın önünde ileri geri volta atmaya başladı.

Yetenekli bir oyuncu olduğuna kanaat getirmiştım.

Ne de olsa bana zehri ilk elden veren kişi oydu.

“Balo devam etmek zorunda,” dedi Xander alçak sesle. “İkinizin bir araya gelip insanları rahatlatmanız için harika bir zamanlama. Onlara zor durumlarla güçlü bir şekilde savaştığımızı göstermeliyiz,” derken Michael ve beni işaret etti. “Birlikte.”

Yüzümü astım. “Politika dışında bir şey düşünür müsün sen?”

Dudakları aşağı doğru kıvrılırken bakışları uğursuzlukla parladı.

Kapı hızla açıldığında Prens Tristan içeri girdi. Ondan yayılan karanlık enerji, ortamın sıcaklığını düşürüyor gibiydi.

Ben titrerken kalbim sertçe çarpıyordu.

Mutlu görünmüyordu.

“Tristan,” dedi Xander. “Her ölümün sonrasında etrafımızda gibisin?”

Tristan'ın adımları ağırdı ve odada ilerlerken uzun siyah ceketinin ardından dalgalanıyordu. Xander'ın gözleri büyürken çalışma masasına çarpana kadar geri çekildi.

Tristan'ın eli şimşek hızıyla havalandı ve yanaklarının ezilmesine sebep olacak bir güçle Xander'ın yüzünü tuttu. Gözlükleri yüzündeki elin gücüyle alına yükseldi.

“Tristan lütfen,” dedi Michael iç çekerek. Elleriyle yüzünü ovuşturuyordu.

Tristan, Xander’ın parmak uçları yere varla yok arası degecek kadar onu havaya kaldırdı, çenesi gergindi.

Kuzenim için duyduğum, içimde filizlenen endişeye rağmen prensten yayılan katıksız enerjiyle donakaldım. Bu, odadan seçtiği her bir adama karşı üstün gelebilirmiş gibi baş döndürücü bir histi.

Bakışlarım parmaklarındaki yüzüklerde gezinerek ellerindeki kalın damarlarda dolaştı. Aynı elin, düzinelerce insan farkında olmadan bizi izlediği sırada uyluklarımda olduğunu hatırlayarak bacaklarımı birbirine bastırdım.

Şansım varken benden bu kadar etkilenmiş olmasını, bir fırsat olarak görmediğim için pişmandım.

“Evimizde bir aile mensubumuz zehirlendi ve sen hâlâ bedenini parçalara ayırıp akşam yemeği olarak köpeklerle yem edemezmişim gibi konuşuyorsun,” dedi Tristan, tükürürcesine.

Kelimelerinin yarattığı görüntü zihnime yansırken midem bulandı.

“Bunu tavsiye etmem, Majesteleri,” diye kekeledi Xander. Tristan tutuşunu sıkılaştırdığında gözlerini kırptı. “Muhtemelen sakız gibiyimdir.”

Prens alayla gülerek Xander’ı yere indirdiğinde koşarak yanına gidip kalkmasına yardım etmek için eğildim.

“Medeni ol,” dedim ters ters Tristan’a bakarken.

Gözlerinde vahşi bir fırtınanın öfkesi vardı. Oyunbaz havası, sanki kafamda uydurmuşum gibi silinmişti. Kalbim, deli gibi çarparken bakışlarımı ondan kaçırmadım ve ilk kez, neden ondan korktuklarını anladım. Amcamın uyarıları zihnimde yankılandı.

“Yaralı prens delinin teki, Sara. Gerekli olmadıkça ondan uzak dur, anlıyor musun?”

“Zehir olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Michael.

“Çünkü aptal değilim.” Tristan aramızdaki bakışmayı bölerek abisine döndü. “Çırpınmalarını görmedin mi? Nefes almaya çalışmasını? Hızlı ve işkenceli bir ölüm olduğunu?”

Michael’ın nefesi kesildi. “Öldü mü?”

Tristan gülerken bu ses en derinlerime dokundu.

“Çakallar,” dedi Xander tıslarcasına.

Kaşlarım havalanırken bedenimi aşan bu isim yüzünden öfkeyle gerildim. Ne yaptığını anlayabiliyordum, suçu asilere atıyordu. Plan bu olmasa da onları günah keçisi olarak kullanmanın bizi gözlerden irak tutacağının farkındaydım. Yine de masum insanların incinecek olduğunu düşünmek, içime oturan ağırlıkla bacaklarımın titremesine sebep oluyordu. İş oraya gelmeden her şeyi sonlandırmayı umut ediyordum.

Michael ofladı. “Burada mı? Sarayda?”

“Daha önce de saraya girmişlerdi,” dedim. “Senin için bunu tekrar yapabileceklerine inanmak o kadar güç mü?”

Tristan duvara doğru yaslanırken çenesindeki kaslar geriliyordu. Kulağının arkasındaki sigarayı çıkartıp burnunun altında gezdirdikten sonra dudaklarına yerleştirdi. Şu an ne uygun bir zamandı ne de tepkim uygundu ama arzu, kasıklarımın bacaklarımın arasına doğru yayıldı.

Yıldızların altındaki geceden sonra sigara içmeye bir daha aynı gözle bakar mıydım, bilmiyordum.

Cebinden bir kibrit çıkartırken simsiyah saçlarından inatçı birkaç tutam yarasının üstüne düştü. Ateşe doğru eğilirken küçük kıvılcım, yüzünü sıcak bir turuncuya boyadı. Bakışları bana

döndü. Sırtı yaslandığı duvardan doğrulurken elindeki kibrit yanmaya ve tenine doğru yaklaşmaya devam etti.

Ancak irkilmedi, hatta hareket bile etmedi.

Bakışlarım tehlikeye çekilmiş gibi onunkilerden ayrılmıyordu, yutkundum.

Sırttığında ağzından firar eden dumanlar havaya karıştı.

“Ne olursa olsun, şu an yapılacak hiçbir şey yok,” dedi Xander. Beni kapıldığım çekimden tutup çıkardı.

Dikkatimi ondan ayırdım.

Michael ileri geri yürürken bakışları bir duvardan diğerine gidip geliyordu. Onu izlerken yanağımın içini ısırdım. Birkaç hafta önce kesilmiş bir kelle ayaklarının dibine atıldığında umursamamış olmasına rağmen şimdi neden bu kadar huzursuz olduğunu merak ettim.

“Endişelenmeyin,” diye devam etti Xander. “Ben her şeyle ilgileneceğim.”

BÖLÜM 29

Tristan

“Sence bir asi miydi?” diye sordu Edward üniformasının manşetini düzeltirken. “Biri sabırsızlanıp konuya müdahale etmek istemiş olabilir mi?”

Bir asinin bana itaatsizlik ettiğini düşünmek bile öfkeyle dolup taşmama sebep oluyordu. Edward’a bakarken zihnim şüpheyle dalgalandı.

“Neden biri benim ellerimden işkenceli bir ölüm istesin ki?” diye sordum. “Kendilerini neyin beklediğini biliyor olmalılar.”

Başını sallarken çenesindeki kirli sakalları okşadı. “Sence Alexander mı? O acınası küçük kuş olabilir mi?”

“Bence bu noktada herkes şüpheli.” Yerimden kalkarak Edward’ın odasının köşesine ilerledim ve şifonyerinin üzerine yerleştirilen aynaya baktım.

“Leydi Beatreaux bile mi?”

Koruma içgüdüğü beton bir duvar gibi içimde yükselirken tüm gücüyle temelimi sarstı. Yüzümü ona dönerek başımı yana eğdim. “Bana bir şey soracaksan Edward, sor gitsin. Tahmin oyunu oynayamam.”

Yutkunarak omzunu kaldırdı. “Bir şey ima etmiyorum... ama o, çekici bir kadın.”

Çenemi sıkarken, sanki buna hakkı varmış gibi ondan bahsettiği için dilini kesme isteğimi zorlukla bastırdım. Sanki o kızın ne kadar *yıkıcı* olduğunu bilebilirmiş gibi.

“O abime ait.”

Göz ucuyla bana bakarken yanımdaki aynaya yaklaştı. “Yine de asileri, ona dokunmamaları için uyardın.”

Sorgusundan yorularak iç çektim. “Onu öldürecek kişi ben olacağım, Edward. Tercihen Michael da izliyor olacak.”

Zihnim akşam yemeğinde aletimi okşadığı âna döndü. Aynı parmaklar bir anda Michael’ın elini tutarak dünyası sanki oymuş gibi, ona gülümsemişti.

Ani bir düşünce, sertçe atılan bir tokat gibi beynime sızdı.

Ya Takan’ın ölümünden o sorumluydu?

Hep ait olmadığı yerlere girip çıkıyordu ve bacağına bağladığı hançerleri vardı, kraliyete çok düşkünmüş gibi davransa da onun tatlı dilli bir yılan olduğunu biliyordum.

Aynı zamanda yemekte Lord Takan’ın yanında oturuyordu.

Yapboz parçaları birbirini tamamlarken derin bir nefes aldım. Olanların farkına vardığım sırada rahatladığımı hissettim.

Tabii ki oydu.

Benim küçük yalancım.

Bunun beni kızdırmak yerine tahrik ettiğini fark ettim. Eğer oysa ve düşündüğümde de kötü biriye bu, bana zevk verirdi. Onu cezalandırmak ve son raddeye gelene kadar neler yapacağını görmek istememi sağlardı.

Bu kızın kurnaz tavırlarını düşünürken sertleşmeye başladım. Dişlerimi alt dudağıma geçirerek iniltimi bastırdım. Artık benim için, önceden olduğundan da çekiciydi.

Üzerimdeki siyah yeleşti düzelttikten sonra ceketimi, attığım sandalyeden alarak kollarımı içinden geçirdim.

“Bu planlarımızı değıştirmez,” dedim Edward’a. Sinsi bir gülümseme yüzüme yayıldı. “Bu akşamı fırsata dönüştürebiliriz.”

Saxum sarayında verilen son balo, Michael tahta geçtiğinde yüz yılın en müsrif balosuydu.

Katılmamıştım.

Tamamen unutmuş olmalıydım.

Leydi Beatreaux saray halkına sunulduğunda, onun ilgi odağı olacağını biliyordum.

Yine de bunun beni bu şekilde etkilemesini beklemiyordum.

Balo salonunda, gölgelerin arasında onun bir düzine farklı adamın kollarında oluşunu izlerken kanım bir asit gibi köpürüyordu. Her biri gelecekteki kraliçeyle dans etme fırsatını yakalamak için çabalıyordu.

Abim, annemin yanında sadece kraliyet ailesine ayrılan ve girişin kapalı olduğu bir alanda oturuyordu. En kaliteli perdelere yapılmış siyah ve altın renklerinde bir örtü, oturdukları alanın üstüne tente misali çekilmişti.

“Oldukça güzel, değil mi?” Ensemde boğuk bir sesin mırıldandığını duydum.

Arkamı dönüp baktım. İnsanların onun hakkında konuşabileceklerini düşünmeleri öfkemi körükledi. Öfkem, cümleyi kuran kişinin kısa boylu, tıknaz, bir sürü mücevher takan kızıl saçlı bir adam olduğunu gördüğümde daha da büyüdü. Kadehindeki şarap dışarı taşıyordu.

Güney sınırının yakınındaki Campestria’nın karşısında bir kasaba olan Sulta’nın Baronu Lord Claudius’du. Eskiden yaz-

ları, ailemizle birlikte kırsal kesimdeki malikânemizde geçirirdi ve abimi neredeyse takıntı derecesinde kıskanırdı.

“Merhaba, Claudius,” diyerek iç çektim. “Hâlâ garip biri olduğunu görmek güzel.”

Sırtarak kadehini kafasına dikti. “Siz de hâlâ gölgelerde geziyorsunuz, Majesteleri. Çocukluğumuzda olduğu gibi hâlâ abinizden mi saklanıyorsunuz?”

Gülerek arkamı döndüğümde onu gölgeledim. “Bu gece davetli miydin, küçük adam? Yoksa Michael’a yakın olabilmek için gizlice mi girdin?” Omzunu tuttum. “Belki üstüne bir elbise geçirirsen bir fahişe olduğuna onu inandırabilirsin ve yıllardır hayalini kurduğun gibi sikini yalamana izin verir.”

Yüzü düştüğünde ifadesine öfkeli bir somurtma yayıldı. Kendini elimden kurtararak tek kelime dahi etmeden yanımdan uzaklaştı. Bakışlarımla balo salonunun ortasına doğru ilerlemesini izledim. Leydi Beatreaux’yla dans eden genç bir adamın omzuna hafifçe vurarak onun yerini aldı. Kirli parmakları, Leydi Beatreaux’nun beline sarılarak onu kendine çekti.

Ona dokunmasını izlerken öfke tenimi içten dışa kavurmaya başladı. Kız zorla gülümsüyordu ve gözlerinde bir huzursuzluk vardı.

Bu keyifsizlik *benim* ellerimden olsaydı eğer keyif verirdi, tabii.

Claudius basit bir vals yaparak dansa başladığında eli, Leydi Beatreaux’nun belinden neredeyse kışının kıvrımına kadar indi.

Balo salonunu arşınlayıp, herifin her bir parmağını tek tek yüzmeme saniyeler kalmıştı ama o, ben harekete geçmeden kendini adamdan kurtardı.

Leydi Beatreaux geri çekilip parlak fayansların üzerinde ilerleyerek koridora yönelirken, Claudius reverans yaptı.

Bakışlarının onu takip ettiği ve karar verdiği ânı gördüğümde, tüm kaslarım öfkeyle gerildi. Balo salonunun kapılarına doğru onu takip etmeye başladı.

Abime baktım. Kızgın olmasını bekliyordum ama o, odanın diğer tarafındaki duvarın önünde dikilen hizmetçi kızlara bakmakla meşguldü.

İğrenç.

Boynumu kütleterek seçeneklerimi değerlendirdim. Onları takip edebilir ya da görmezden gelebilirdim.

Sara Beatreaux benim sorunum değildi.

Normalde olsa umursamazdım.

Umursamamalıydım.

Umursuyordum.

BÖLÜM 30

Sara

Onu görmeden önce arkamda olduğunu hissettim.

Kadınlar tuvaletinin kapısına yeni ulaşmıştım, arkamı döndüğüm an beni tutarak koridorda karanlık bir köşeye çekti ve taş duvara yasladı.

“Ellerinizi üzerimden çekin,” dedim tıslarcasına. Bakışlarım, Lord Claudius’un kızaran suratındaydı. Şarap kokan nefesi mide bulandırıcıydı ve dans ettiğimiz âna kıyasla şu an bu kokuyu daha net alabiliyordum.

Bir sürü adamın kollarında gezinip ayaklarım ağrıyana kadar dans ettiğim göz önüne alınınca aklımı kaybetmek üzereydim. Marisol bana ders verirken sadece müstakbel kocamla dans edeceğimi düşünmüştüm, baloya katılan herkesle değil.

Buna rağmen Michael, bana gece boyunca neredeyse hiç bakmamıştı bile. Bu akşamdan önce kuzeninin ne kadar uzun zamandır hasta olduğuna dair isteksiz bir konuşma yapmış sonra kaybının üzüntüsüne rağmen ben yanında olduğum için ne kadar şanslı olduğundan bahsetmişti. Hemen ardından bir hayalet gibi kaybolmuştu. Sanki ben bir türlü kurtulamadığı zorunlulukmuşum gibi beni bir kenara atmıştı.

“Kendinize geldiğinizde bundan pişman olacaksınız,” diye tekrarladım. Lord Claudius’u smokininin yakalarından itiyordum.

“Siz güzel bir kadınsınız, leydim,” dedi, lafı ağzında uzatarak. “Güzel olan bir şeyin tadına bakmak istedim diye kimse beni suçlayamaz.”

“Majesteleri suçlar,” diye cevap verirken bedenime bir endişe yayıldı. “İdam edilirsiniz.”

Şişko parmakları balo elbisemin ön tarafına doğru hareket ederek saten ve dantel kumaşı takip etti. Kolunun ön kısmını soluk boruma dayamış, nefesimi kesecek ölçüde baskısını artırıyordu.

“Kimse sana inanmaz.” Güldü. “Resmen bunun için yalvırıyorsun.”

Nefes almaya çalışırken boğazıma keskin jiletler saplanıyor gibiydi. Elimden geldiğince koridora doğru bakmaya çalıştım. Duruma müdahale edecek birini görmeyi umut ediyordum.

Kimse yoktu.

Kalçalarını bana doğru bastırduğunda kalın ereksiyonu karnıma değdi. Elini uzatarak yan tarafımı avuçladı. Kollarımı hareket ettirmeye çalışırken bacağımdaki hançerlere uzanabilmeyi umut ediyordum ancak vücut ağırlığını üstüme verdiği için kollarımı oynatamıyordum.

Babam, kılıç ve hançer kullanmada beni ustalaştırmıştı ve tabancayla hedef alışım da neredeyse mükemmeldi.

Buna rağmen beni böyle bir şey için yeterince iyi eğitmemişti.

Bedenimin onun altında gevşemesine izin verdim, eğer karşı çıkmaya son verirsem beni serbest bırakacağını umut ediyordum. Homurdanarak kendini karnıma doğru ittiğinde ağzından firar eden salyalar boynumun kenarına damladı. Eteklerimi çekiştirmeye başladı. Çıkan hışırtılar kalbime bir ok gibi saplanı-

yordu. Korku kalp atışlarıma karıştı. Çoraplarım açığa çıkana kadar eteklerimi kaldırdıktan sonra eli kombinezonumu buldu. Dolgun parmakları bacağımın iç kısmına doğru ilerleyerek külotumun dantelli firfırlarına uzandı.

Soğuk metal hançerlerimi hissetmediği ya da fark edecek kadar ayık olmadığı için minnettardım. Safra boğazıma yükselirken midem bulanıyordu. Ondan kurtulmamın tek yolu buysa, üstüne kusabilmek için dua ettim.

“Kahrolası ağır elbiseler,” diye mırıldandı. Kolunu daha da sert bir şekilde boğazıma dayadı. Biraz geri çekildiğinde eli bacaklarımın arasından birkaç santimetre uzaktaydı. Kalbim deli gibi atarken fırsatı değerlendirerek deri jartiyerimdeki hançerlerimden birini aldım.

Hançeri kaldırıp keskin ucunu şah damarına dayadım.

Elbisemi bırakarak geriye doğru sendelerken ayağı takıldı, gözleri irileşti.

“Karanlık koridorlarda kimi sıkıştıracağına dikkat et,” dedim. Kanım damarlarımda son hız akıyordu. “Hangimizin pençelerini sakladığını bilemezsin.”

Şimdi onun üzerine yürüyen bendim. Karşı duvara kadar gireyerek ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

“Hayatına burada son vermeli miyim?” diye sordum. Elimi önüne doğru götürdüm, verdiği his tiksinti ve öfkeden ibaretti. Pantolonunun kemerini aşarak testislerini alıp döndürerek sık-tım, inlemesi acıdan ibaretti. “Ne de olsa,” diyerek devam ederken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Resmen bunun için yalvarıyorsun.”

Elimi daha çok sıkıp bileğimi daha sert döndürdüm. Âdem

elmasının, hançerimin altında hareket ettiğini hissedebiliyordum. Bu harekete karşılık elim hafifçe titredi.

Bıçağımın ucunu ittiğimde küçük bir kesik oluştu, akmaya başlayan kan papyonunu aşarak beyaz gömleğini lekeledi.

Boğazını kesmek çok basitti ve her bir hücrem bunu yapmayı istiyordu. Dişlerimi birbirine bastırırken hançeri daha da derine ittim. Zar zor aldığı nefeslerinin iğrenç kokusu burnuma doluyordu.

Koridorda yankılanan gürültülü adım seslerini işittiğimde bir adım geri çekilerek hançerimi arkama sakladım. Kimsenin bir hançerim olduğunu ya da nasıl kullanmam gerektiğini bildiğimi görmelerini istemiyordum.

İkimiz de doğrularak sessizce bekledik. Claudius olduğu yerde sendeliyordu.

Eninde sonunda adım sesleri uzaklaştı.

Tıknaz bedeniyle beni itip koşmaya başladığında sarsıldım. O da koridorda görüş açımdan çıkmayı başarmıştı.

Bir anlığına onu takip etmem gerektiğini düşündüm ama adrenalinin tükenmiş ve yerini beni baştan aşağı olduğum yere sabitleyen ağır bir his almıştı. Taş duvara yaslanarak elimle ağzımı kapattığımda boğuk hıçkırıkları serbest kaldı. Gözlerimi kapatarak yaşları bastırmaya çalıştım, akmalarına izin vermeye korkuyordum. O adama acınası bir bahane daha sunarak olduğundan daha güçlü görünmesini sağlamayacaktım.

Fakat birkaç yaş firar etmişti bile.

Yanaklarımdan dökülen yaşlar sıcaktı ve kendimi başarısız hissetmeme sebep oluyordu.

İyisin. Onu durdurdun. Güçlüsün.

Titreyen bacaklarımla doğrularak tuvalete ilerledim. Her bir gıcırtya karşı bedenim titriyor, gerilen sinirlerim patlama noktasına geliyordu.

Çok ileriye gidememişti; yine de bir şekilde benden bir şeyler götürdüğünü hissediyordum.

Elimdeki hançer titrerken lavaboya uzandım ve suyun altında gezdirerek kan damlalarının hançerden akmasını izledim. Belki bunu yaparsam, aynı zamanda o adamın ruhumda bıraktığı çiziklerin de silineceğine inanıyordum.

Çünkü masumiyetimi almamış olsa da çok daha fazlasını almıştı.

Onurumu.

Bunu nasıl geri kazanabileceğimi de bilmiyordum.

BÖLÜM 31

Tristan

Onları takip ettim.

Tabii ki takip ettim. Nasıl etmezdim ki?

Ancak onları bulduğumda çok geçti. Claudius'un kirli elleri çoktan elbisesinin üzerindeydi ve kalçalarını ona bastırıyordu. Mantık zihnimi terk ederken ciğerlerim büyük bir sancıyla sıkıştı. İçimde gezinen öfke beni yakıyordu.

Hareket edemedim.

Duyamadım.

Konuşamadım.

Sadece tek bir şey düşünebiliyordum.

Benim.

Bu kelime bir deprem misali temellerimi sarsarak tüm gardımı düşürdü. Derinlerimde öylesine bir yıkıntı oluşturdu ki kendimi oradan çıkarmam mümkün değildi.

Leydi Beatreaux, *Sara*, benimdi.

Geleceğimizin gün gibi aşikâr bir şekilde önümüzde durduğunu görebiliyordum. Ben tahtta otururken o da yanımda olacaktı. Olmaması için bir sebep var mıydı? Neden benim tarafımda *olmayacaktı* ki?

“Kahrolası elbise.”

Claudius’un mırıltısı beni donup kaldığım o andan çıkardığında, ileri doğru hareket ettim. Tüm dikkatim, onu katletmek ve Leydi Beatreaux’nun bedenine ve ruhuna sahip olurken o herfin kanında yıkanmak üzerine odaklandı.

İçimde kopan vahşet fırtınası ellerimi titretiyordu. Bu vahşet tenime pençelerini geçirerek çatlamasına ve kanamasına sebep oluyor gibiydi.

Bana ait olan bir şeye dokunmaya nasıl cüret edebilirdi?

O sırada Leydi Beatreaux harekete geçti. Claudius’un boğazına bir hançer dayadığında tüm hava değişti. Kalbim tekledi. Hiddetli kelimeler küçük, güzel dudaklarından dökülürken sertleşmeye başladığımı hissettim. Karşısında duran adamı öldürmekle tehdit ediyordu.

Tekrar olduğum yerde donmadan önce iki adım atabilmişim. Bu *hiddetli*, inanılmaz kadının hayatta kalabilmek ve bir tehditle başa çıkabilmek için ne gerekiyorsa yapmasını izledim. Öfkeme karışan bu tahrik duygusuyla, daha önce tanımadığım bir hissin tadına baktım.

Bu tatsız bir his değildi. Artık değildi.

Bunu kabul ettiğimde netleşmişti.

Küçük ceylanım artık ceylan değildi.

O, av gibi davranan bir avcıydı.

Duvara doğru yaslanarak elimi kalbime bastırdım. Sanki göğüs kafesimden fırlayıp kendini yere atacak gibi çarpıyordu.

Kahrolası bir görüntüsü vardı. Tıpkı toplumun saygısını göstermesi için galerilere asılan türde tablolarla benziyordu.

Mükemmel bir sanat eseriymi.

Benimdi.

Uzaktan gelen adım seslerini işitince kimsenin beni görme-

mesi için hızlıca harekete geçtim. Koridorun ucuna, büyük büyük babamın portresinin yanına gidene kadar da durmadım.

Ayak sesleri uzaklaşmış, etrafımı yalnızca sessizlik sarmıştı. Kulak kesilsem de hiçbir şey duyamıyordum. Acaba o herifi öldürdü mü diye merak ettim. Keşke bunu yaptığına şahit olabilseydim diye içimden geçirirken hayal kırıklığıyla doluydum.

Adım sesleri geri döndüğünde, Caludius'un buruşturduğu yüzüyle bana doğru koştuğunu fark ettim. Bu, bana bahsedilen bir hediye gibiydi.

Zihnim neler olduğunu algılayamadan elim boynunu buldu. Yüzüklerim tenini kesiyordu. Onu kendime doğru çekerek sırtını göğsüme yasladım.

Ses çıkarmaya başladığı an avucumu ağzına kapadım. Parmaklarım, soluk borusunu sarıyordu ve dokunuşumun altında ezilen kaslarını hissedebiliyordum.

“Şşş, korkma,” diye mırıldandım.

Elimi dudaklarından çekerek büyük büyük babamın portresini hafifçe yana doğru ittiğimde, arkamdaki duvar yok oldu. Açılan tünelin girişine adım atarken sızlanan Claudius'u da kendimle birlikte çektim.

Duvar tekrar yerine yerleşince arkamı dönerek onu yere ittim. Kafatası taş zemine çarpınca yüksek bir ses çıktı. Çarpmanın etkisiyle başı kanamaya başladığında inleyerek sırtüstü döndü. Elleriyle başını tuttu.

Öfke mideme yayılırken bu hissi bastırmaya çalışarak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Yerden kalkmak için destek aldığı kolu titriyordu. Tepesinde dikilecek kadar yanına yaklaşarak, botumun kalın tabanını göğsüne bastırdım ve geriye doğru ittim.

“Ah, Claudius,” dedim ağzımın içinden mırıldanarak. Kula-

ğımın arkasındaki sigarayı çıkarıp dişlerimin arasına aldım. Bu sırada cebimde kibrit arıyordum. Kibriti çıkarıp kutunun yan tarafına sürttüğümde çıkan ses, etrafta yankılandı. Bir nefes alıp, sigaranın tatlı ve keskin tadının dilime yayılmasına müsaade ederek yere eğildim. “Seninle ne yapacağım ben?”

İnlerken bakışları puslu ve odağından yoksundu.

Yüzüne öyle sert vurdum ki elim acıdı. “Bayılmak yok. Yerinden kalk ve benimle gel.”

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

Ona uzanarak kolunu tuttum. Yerinden kalkmasına yardım etmeye çalışıyordum ancak o eğilerek olduğu yerde kalakaldı. Dizleri titriyordu, onu doğrulttum. “Seçme şansın yok.”

Adrenalin damarlarıma yayılarak, onu tüneller boyunca karanlık ormanı aşacak ve kulübeme götürecektik gücü bana bahşetti.

Yolumuz aydınlık değildi; ancak bu yolu defalarca kez arşınladığımız için kulübeye ulaşmamız uzun sürmedi. Tekmeleyerek açtığımızda botum kapıda kirli bir iz bıraktı. Claudius’u içeri doğru ittim. Bedeni zeminin yıpranmış ahşap tahtalarına yapıştı. Cebimden bir sigara daha çıkartarak yaktım ve ona dönüp gözlerimi kısarken derin bir nefes aldım.

“Hep çok yaramaz bir çocuk oldun, Claudius ama bu seferkini affetmeyeceğim.”

Sigarayı ağızımdan alarak sağımdaki küçük oval masada duran küllüğe yerleştirdim. Ona doğru ilerlediğim sırada oturmaya çalıştı. Başının arkasından boynuna doğru kan damlaları akar-ken, Sara’nın boğazında bıraktığı ince kesik çoktan kabuk bağlayıp kurumuştur bile.

“Abin... bunu... duyacak,” diye mırıldandı. Yavaş ve kesik bir şekilde söylemişti.

İç çekerek yanaklarımı şişirdim. “Beni hep hafife aldın.”

Yüzünü astı.

“Sorun değil.” Elimi sallarken kulübenin bakımı için kullandığım eşyaları sakladığım dolaba ilerledim. “Alıştım. *Dünya* beni hafife alıyor ve bu onların sorunu, tıpkı senin olduğu gibi.”

İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra arkamı dönerek ona doğru küçük adımlar attım. Başı yan tarafa düşerken bedeni aşağı doğru kaydı. Dirseklerini yasladığı yerden düşüp yere yapıştı.

“Ah olamaz,” dedim elimdeki çekici çevirirken. “Bilincini kaybedeceğini söyleme sakın. Eğlenceli kısma daha yeni gelmiştik.”

Gülümseyerek yanına doğru ilerledim ve eğilip ona tekrar vurdum. Kendinden geçip ona bahşedeceğim acının hiçbir zerresini tatmayacağını düşünmek, içimi öfkeyle doldurdu.

Gözlerini bir anda açarak tekrar doğrulmaya çalıştı.

“Senin yerinde olsam bunu yapmazdım.” Etrafında yürüyerek diz kapaklarının yanına gelince eğildim. “Neden burada benimle olduğunu biliyor musun, Claudius?”

“Deli olduğun için mi?” Başını kaldırarak ayağıma tükürdü. “Ben Sulta’nın Baronu ve abinin dostuyum. Bunu *yapıp* kurtulamazsın,” dedi.

“Aah.” Sırıttım. “Tir tir *titriyorum* bak.”

“Sen delisin!” diye bağırdı.

“Öyle diyorlar.” Gülümsemem solarken çekici kaldırdım. “Aynı zamanda senin prensinim ve istediğimi yaparım.”

Çekici aşağı indirdiğimde havaya gürültülü bir çığlık yayıldı. Bu çığlık, diz kapağı kırıldığında çıkan sesi bastırmıştı.

“Evet.” Burnumu kırıştırdığımda memnuniyet iliklerime kadar yayıldı. “Eminim acımıştır.” İç çekerek çekicin keskin köşesini, sağlam kemiklerinde gezdirdim. “*Buradasın* çünkü sana ait olmayan bir şeye dokundun.”

“Sen manyaksın.”

Çekici kaldırarak ucuyla alnımı kaşıdım. “Akıl sağlığımdan bahsetmişken söylemek isterim, işlerin tutarsız kalmasına *dayanamıyorum*.”

Başı yana düştü.

“Beni deli ediyor.” Metalin kör ucunu dizine yasladım. “Canımı sıkıyor. Hiç böyle hissettin mi?”

İkinci kez vurduğumda çığlıkları daha lezzetliydi. Yüzünden akan yaşlar sümüşüne karışarak karşımdaki adamın acıyla kıvrandığını gözler önüne seriyordu.

Çekici kenara bırakıp öne doğru eğildim ve parmağımın ucunu boğazındaki kesikte gezdirdim. Sara’nın bıraktığı o kesiğe bakarken gurur, tıpkı bir havai fişek gibi göğsümde patladı.

Yerimden kalkıp kırılan bacaklarının etrafından dolandım ve başucuna giderek omuzlarından tuttum. Onu, kulübenin arka tarafındaki duvara eklenmiş büyük odun parçalarının olduğu yere sürüklerken çığlıkları iniltiye dönüştü.

Ahşaplar bir çarmıh gibiydi ve uç kısımlarında birer deri kelepçe vardı.

Claudius’un güçsüz bedenini kaldırıp ittim. Bedenimin ağırlığıyla yerinde tutarken bileklerini bağladım.

Nefesi kesildiğinde alnından kan damlıyordu. “Tristan,” diye fısıldadı hıçkırarak. “Lütfen.”

Yakarışına karşı gülümsedim ve diğer bileğini de bağladım. “Artık oynamak istemiyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadı. Sesi boğuktu.

Eğilip bacaklarını büktüğümde tekrar çığlık attı. Ayak bileklerini çarmıhın alt kısmına bağladım.

Yerimden kalkarken gözlerine bakıyordum. Bakışlarımdan sızan iğrenmenin farkındaydım. “Ben de *senin* Leydi Beatreaux’yla oynamanı istemiyordum. Ancak bunu yaptığın için işte buradayız.”

“Ben–”

“Şşş.” Parmaklarımla ağzını kapattım. “Konuşmak yok, yoksa sikini koparıp boğazına sokarım.” Geri çekilerek sıkıca bağladığıma emin oldum. “İtiraf etmem gerekir ki ateşi tercih ederim.” Dolapların olduğu küçük odaya ilerleyerek rafları, oyma bıçağını bulana kadar karıştırdım. Keskin ucunu yüzüme yaklaştırarak kontrol ettim. “Ancak cezan suçunla uyumlu *olmalı*.”

“Ben suç işlemedim,” derken sesi zayıf ve acınasıydı.

“Sana ait olmayan bir şeye dokundun. Üstelik çok kısa süre önce onun *bana* ait olduğuna kanaat getirdim.” Ona doğru dönerken bıçağı kaldırarak sol elinin işaret parmağını gösterdim. “O kızın teninin nasıl hissettirdiğini biliyorsun değil mi? Bu benim için *kabul edilemez*.”

Bıçağın eğimli kısmını parmağının ucuna dayayarak, alt kısmına doğru sürdüm. Bir elmayı soyar gibi etinin kemiğinden ayrıldığını hissedebiliyordum. Çığlık atarken bedeni sıkıca bağlanan deri kelepçelere karşı koyuyordu.

“Şimdiden acıyor mu?” diye sordum başımı yana eğerek. Avucuna bir kesik alarak kopardığım parmağını yüzüne doğru tuttum. “Biraz betin benzin attı sanki?”

Claudius’un bedeni o kadar çok titriyordu ki ahşap çarmıh sallanmaya başladı.

“Biri gitti, dokuzu kaldı!” dedim. “Biliyor musun, bu *çok* eğlenceli. Bana çocukluğumuzu hatırlatıyor... Beni canım çıkana kadar döverken abime yardım ettiğin zamanları.”

Hiddet içimde büyürken kopardığım parçayı bırakarak koluna daha çok yaklaştım.

“Lütfen, Tanrım,” diyerek inledi.

Gülerek ikinci parmağına geçtim. “Artık senin Tanrın *benim*. Ve ben, yakarışlara kulak vermem.”

BÖLÜM 32

Sara

Gözlerim tekrar ve tekrar balo salonunda gezinirken bir köşeden diğerine bakarak Lord Claudius'un bodur bedenini arıyordum ama hiçbir yerde yoktu. Bu durum ne benim gerginliğimi siliyor ne de içimde büyüyen öfke kıvılcımlarını sakinleştiriyordu.

Elimde fırsat varken onu öldürmemiş olduğum için pişman olmaya başlamıştım ve korku dolu fısıltılar bana belki de kendine, bacağında hançer saklamayan bir başka av bulmuş olabileceğini söylüyordu.

Dans pistini izlerken Michael yanımda oturuyordu. Annesi ve amcam geceyi noktalamıştı. Parlak zemin, içki içip dans eden insanların gülümseyen yüzlerini yansıtırken, gösteri izliyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Alternatif bir gerçeklikte yaşayan ve benim bildiğimden çok daha farklı olan yüzlerce insan...

Durum her zaman böyle olmaz mıydı? Algı şeklimize göre bir anlatı yaratır, masallar uydururduk. Bazı zamanlar da başka insanların yaşamlarını konu alırdık.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu Michael. Bu, gece boyunca benimle kurduğu ilk diyalogdu.

Gülümsedim. “Çok güzel.”

Yerinden kalkarak elini uzattı. “Dans edelim mi?”

Kaşlarım havalanırken kendimi tuhaf hissetsem de avucumu eline bırakarak beni dans pistine yönlendirmesine izin verdim. Elbisemin ucundaki küçük yırtığı kimsenin fark etmemesini umut ediyordum.

Balo salonundaki insanlar bize yer açarak kenara çekildiler.

Kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde *midem bulandı*.

Eli, benimkini bulduğunda *midem bulandı*.

Gülümsediğinde *midem bulandı*.

“Bir ödül gibisiniz, Leydi Beatreaux.”

Safra boğazıma yükseldi.

Ben *kimsenin* ödülü değildim.

Müzisyenler şarkıyı bitirir bitirmez yenisine başladılar. Dansa devam etmek zorunda olduğum düşüncesiyle inledim. Ayaklarım ağrıyor ve ruhum sızlıyordu.

“Majesteleri.” Xander’ın sesi, kafamdaki sisi aşarak kulağıma doldu. “Müsaade var mı?”

Michael başını salladı. Bana hiç söz hakkı vermemesi gözümünden kaçmadı. Kimse bana devam etmek istiyor muyum diye sormuyordu. Sanki bir nesneymişim gibi zevk arayan herkesin ellerinde geziniyordum.

Xander bir adım atıp elimi tutarken gülümsedim ancak gülümseyişime karşılık vermedi.

Sonraki şarkı başladığında beni salonun diğer tarafına doğru götürdü. Sendeleyerek adımlarına yetişmeye çalıştım. Eli gerilip tutuşu sıkılaştığında gözlerimi kırptım.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi.

Ses tonu beni hazırlıksız yakaladığı için şaşkındım. “Affe dersin? Bir şey yapmadım.”

“Bana masumu oynama, kuzen,” dedi alayla. “Seni *gördüm*”

Kalbim sanki göğsümden firar ederek ayaklarımın dibine düşmüş gibiydi. “Ben—”

“Sen bacaklarını kapalı tutamıyorsun diye yaptığımız, üstünde çalıştığımız her şeyi çöpe atamam.”

Şaşkınlık içime yayıldı. Boğazım düğüm düğümdü ve duygularım patlamak üzereydi. “İstediğin *her şeyi* yaptım. Yine de bana böyle mi davranıyorsun?”

“Seni *gördüm*,” diye tekrarladı. “Lord Claudius’la.”

“Belli ki hiçbir şey görmemişsin.”

“Ya başkası görseydi?” Alayla kaşlarını kaldırdı. “Ya kral görseydi?”

Çenemi sıkarken başımı iki yana salladım çünkü söyledikleri kulağa doğru gelse bile bu ithamı yanılttı. Michael ne olduğuyla ya da ne söyleyeceğimle ilgilenmezdi. İlgilendiği tek şey, işlerin nasıl görüldüğü olurdu.

Yüzüm yanmaya başlarken başımı salladım. Firar etmek için yalvaran gözyaşlarımı dizginlemeye çalışıyordum. “Haklısın,” dedim zorlukla. “O zaman bırak işimi bitireyim de mutlu mesut öleyim. Neden beni *bekletiyorsun*?”

“Sessiz ol,” dedi hızlıca. “İnsanlar duyabilir.”

“Konuyu açan sensin!” Sesim yükselirken duygularımı bastırmakta zorlanıyordum.

“Zannediyorum ki bana bir dans borçlusun.”

Xander, bu ipeksi sesi duyunca durakladı. Bakışlarım Tristan’la buluşunca kalbim hızlandı.

Kuzenime odaklanan bakışları coşkun ve *vahşiydi*.

“Çekilebilirsin, Alexander.” Ses tonu tartışmaya açık olmadı-

ğımı belli ediyordu, aksi dahi olsa Xander karşı çıkamazdı. Burada, herkesin önünde bunu yapamazdı.

Etrafa baktım, insanlar bizi izliyordu ki bu hiç şaşırtıcı değildi.

Tristan yakınlardayken hep bunu yapıyorlardı. Onları suçlamıyordum. Ben de bakışlarımı ondan kaçırmak için kendimi hiç zorlamıyordum.

Boğazını temizledikten sonra Xander'ın dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı ve beni bıraktı. Bir kolunu öne doğru uzatıp başını yana eğerek acınası bir reverans yaptı. "Tabii ki Majesteleri."

Saygısızlığı apaçıktı.

Ancak Tristan rahatsız olmak yerine bana doğru yaklaştı.

Kalbim tekledi, midemdeki kelebekler harekete geçmişti. Normalde onlardan hiç hoşlanmıyordum ama bu gece hissettiğim diğer tüm o duygularla kıyaslanınca, güzel birer dikkat dağınıklığı olabilirlerdi. Karşıma geçerken gözlerime baktı. Kolu nu belime dolayarak beni kendine çekti. Ellerimiz buluştuğunda ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı, kalbim resmen yerinden fırlayacak gibiydi. Siyah saten eldivenlerimi parçalayarak parmaklarını tenimde hissetmenin nasıl olduğunu görmek istiyordum. Ellerimizi yan tarafa doğru kaldırdı ve vals yapmaya başladık.

Tüm salona hükmeder gibi bedenime de hükmediyordu, hem de hiç çaba sarf etmeden. Kendimi ona bırakarak bu gece ilk kez zihnimin ışıklarını kapattım.

Nedense beni, *biraz* fazla sıkı ve *biraz* fazla yakın tutması, gözlerimin yaşlarla dolmasına sebep olmuştu.

Güvende hissetmemi sağlıyordu. Önemli hissetmemi... Babamdan beri böyle hissetmiyordum.

Biraz daha derinlere dalsam, Tristan ve benim aynı hamurdan olduğumuzu kolaylıkla görebilirmişim gibiydi. Ona katlanamı-

yon olmasının bir sebebi de buydu. Çünkü Tristan'a bakarken, bir anıya bakıp saklamakta zorlandığım yanlarımı görüyordum.

Belgelelim o bunları saklamıyordu ve ben, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Ölümüm hulanıklaşmaya başladı. Üzüntümü daha çok bastırmaya çalıştım, bir dolu insana güçsüzlüğümü göstermek istemiyordum.

Tristan'ın ifadesi yumuşadı. Belimdeki parmakları da yumuşarken beni dış tarafa doğru iterek bedenimi döndürdü ve ardından öncekinden daha yakın bir şekilde beni kendine çekti. Münasip olmayacak kadar yakındık. Artık sanki kanatları olan kelebekler değil de karnımmış gibi hissediyordum, bacaklarımın arasındaki ıslaklık artıyordu.

Dudakları kulağımı okşadı. "Hayır, küçük ceylan, burada değil. Gözyaşlarının sebebini anlamazlar."

Başımı onaylarcasına salladım. Derin bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. İçimde kabaran derin üzüntüyü bastırmaya çalıştım.

İnsanların baktığına emindim.

Ancak dokunuşunun tadını çıkardım.

Parmakları sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tenime saplanırken bir elini cebine attı ve diğer eliyle elimi tutarak dudaklarına yaklaştırdı.

Dudakları tenime değdiğinde kadınlığım kabardı. Parmak uçlarıma bir şey tutuşturduğunu hissettiğimde alnımı kırıstırdım. Her ne verdiyse düşürmemek için sıkıca tuttum.

"Dans için teşekkür ederim." Ardından arkasını dönerek hızlıca ilerledi. Siyah ceketini sırtında dalgalanıyordu.

Yumruğumu elimdeki kâğıdın etrafına sardığım sırada kalbim, vahşi bir ritimle atmaya başladı.

Üzerimde gezinen birkaç bakışa karşı gülümseyerek mümkün olan en normal şekilde odanın yan tarafına doğru yürüdüm ve yanından geçtiğim insanlara başımla selam verdim. Attığım her adımda merakım daha da artıyordu.

Uzak bir köşeye doğru ilerleyip arkamı döndükten sonra titreyen parmaklarımla not kâğıdını açtım.

Benimle, yıldızları öptüğün yerde buluş.

BÖLÜM 33

Tristan

Kıskançlık güçlü bir duyguydu.

Bu hissin daha önce içime sızıp zihnimdeki karanlık düşünceleri ateşe vermediğini söylesem yalan olurdu. İlki, babam akşam sohbetlerimizden birine gelmeyip bunun yerine Michael'la ertesi gün olacak özel meclis toplantısının üzerinden geçmeyi seçtiğinde olmuştu. Saatler boyunca uçurumun kenarına oturup kendimi geleceğine dair ikna etmeye çalışsam da içten içe gelmeyeceğini biliyordum.

Kıskançlığımı yıllar önce yenmiştim. Daha büyük şeyler yapmanın kaderimde yazdığını biliyordum; en sonunda her şeye sahip olup yükselecektim. Babama gelince... Kendinizi acıya hazırlamayı öğrendiğinizde işler o kadar da kötü ilerlemiyordu.

Yüzümdeki yara sızladığında parmak uçlarımı sert köşelerinde gezdirdim. Kıskançlık, acı bir tat gibi içime sızıp çocukluğumda bıraktığım o hisleri tekrar canlandırmıştı.

Sara'nın Claudius tarafından hırpalandığını görmek içime derin bir öfkenin yayılmasına sebep olmuştu. Claudius'un, onun adını anabileceğini, onun tenine dokunabileceğini düşünmesi bile beni tiksindirmişti.

Peki ya onu abimle görmek? Kıskançlık bir *hastalıktı*. Her bir hücreyi mutasyona uğratıp her bir organa yayılıyordu, ta ki içimi kaplayıp iliklerime sızana dek. Onun yüzünden bir kez daha kayıp, küçük bir çocuk gibi hissetmişim. Gölgelelerin arasında kalan ve abisinin, sahip olmak istediği her şeye dokunmasını izleyen bir çocuk...

Ancak Michael, adına utanç getireceğini düşünse o kızı göndermek yerine öldürmeyi seçerdi. Bu yüzden çakalların devrim yapmasına müsaade edip hakkım olan tahtı alana kadar sadece gölgeli gecelerde onunla birkaç an yakalayabilmeyi umut ediyordum.

Etraf normale göre daha karanlıktı ve bulutlar şehrin üstünü örterek göğü gizliyordu. Balo devam ediyor muydu, hiçbir fikrim yoktu ama umursamıyordum. Edward, yapmamız gerekeni çoktan yaptığımızı söylemişti ve burada, annemin bahçesinde yalnızdım.

Arkamdan yaprakların hışırdadığını duyduğumda başımı yana eğerek dudaklarımın arasındaki dumanı havaya doğru üfledim.

“Teknik olarak bu gece öpebileceğim yıldızlar *yok*.”

Sara’nın sesine karşı gülümsedim. “Belki de gelmeni bekliyorlardır.”

Yüzünü asarak bankın önüne doğru yaklaştı ve ellerini beline koydu. Dantel elbise giyen kadın gitmiş, yerini etekleri hemen bileğinde biten siyah elbiseli bir kız almıştı.

Biraz önce güzeldi ama böyle anlarda nefesimi kesiyordu.

Gülümseyerek bana yaklaştığında çiçeksi kokusu burnuma doldu. Eğilerek ağızındaki sigarayı aldı ve kendi dudaklarına yerleştirip bir nefes çekti. Bakışları benden ayrılmıyordu.

Parmaklarım, onu kucağıma çekme ihtiyacıyla gerildi.

“Yani...” Doğrularak etrafa baktı. “Bu farklı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

İç çekerek bana baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Düzgün bir sohbet edecek kapasiten olmadığı kanısına vardım. Yapığın tek şey soru sorup durmak.”

Bacaklarımı etrafını saracak kadar açarak onu bir kafese aldım. “Öyle mi dersin?” diye sordum ellerimi kalçalarına götürürken.

Onu tuttuğumda gözleri irileşti. Aniden kendime çektiğimde bacakları bankı öptü ve botlarımın ucu bileklerine değdi.

“Yerini unutuyorsun,” dedi nefesi kesilerek.

“Hayır.” Elimi kaldırarak sigarayı ağzından aldım ve bunu yaparken parmaklarımın sarkık dudaklarını okşamasına izin verdim. “Sadece senin yerinin farkına vardım.”

Nefesi kesildi.

“Bir keresinde sana bir sır vermemi istemiştin,” diyerek devam ettim. “Hâlâ istiyor musun?”

Yanıma geçip otururken meraklı bakışlarıyla başını eğdi. “Bu bir oyunmuş gibi geliyor.”

Güldüm ve banka yaslandım.

Ormandan gelen çıtırtıyla bakışları o tarafa çevrildi. “Gitmeliyim,” dedi.

Elimle kapıyı işaret ettim. “Öyleyse git.”

Hareket etmek yerine bakışları etrafta geziniyordu.

“*Ma petite menteuse*, ikimiz de risklerin seni heyecanlandırdığını biliyoruz.” Ona bankta biraz daha yaklaştım. “Öyle değil mi?”

Bir nefes verdi. “Şunu yapmayı kes.”

“Neyi yapmayı?”

“Şunu,” dedi. “Sinir bozucusun. Neden buraya geldiğimi bile

bilmiyorum. Gece boyunca her şeye soruyla karşılık verdiğini dinlemek yerine bir bidon çamaşır suyu içmeyi tercih ederim.”

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. “O zaman sen bir soru sor, küçük ceylan.”

“Bana hayvan isimleriyle lakap takma,” diyerek mızızlandı. “Münasip değil.”

Sırıtarak sigaranın ucundan dumanı üfledim.

“İyi.” Bana doğru yaklaştığında içimi bir heyecan kapladı, bakışlarım dolgun göğüslerine inerken meme uçlarının nasıl göründüğünü merak ediyordum. Nasıl hissettirdiklerini... Acaba onların tadına bakmaya muhtaç olduğum gibi, onlar da yalanmaya muhtaç mıydı?

Elini kaldırarak parmak uçlarıyla yüzüme dokundu.

Dokunuşunun altında gerildim.

“Yaran nasıl oldu?”

Bu soru beni daldığım rüyadan hızla çıkarırken doğruldum. Zihnim, hatıraların içinde kayboldu.

“O da ne?” Michael’ın sesiyle sanki ensemde yürüyen bir örümcek varmış gibi ürperdim.

Şöminenin yanındaki yerimde durmuş, parmaklarımı sardığım kara kalemle eserime son dokunuşları yapıyordum. Babam ve ben vardık. Uçurumun köşesinde dururken kolunu omuzlarıma atmıştı. Yerimi değiştirerek omuzlarımı kamburlaştırdım. Ağaçlardan birinin köşesine gölge eklerken yan tarafa dönerek abimin varlığını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Defter ellerimden çekilip alındığında kâğıt tenimi kesti. Öfkem bir volkan gibi yükselirken dişlerimi sıktım, burun deliklerim genişledi. “Şunu geri ver,” diye fısıldadım.

Çizime bakarken gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. Bakışlarını

bana çevirdiğinde, boynumu bir halat gibi saran o kinin gözle-
rinde can bulduğunu fark ettim.

“Ne tatlı,” dedi alayla. Defterin köşesini tutan parmakları
bembeyaz olmuştu.

Midem kasılmaya başladı. “Şunu geri ver, Michael.”

Başını yana doğru eğdi. “Böyle biri miydi? Sana vakit ayır-
dığı zamanlarda?”

“Michael,” diye başlayarak yerimden kalktım. İçim düğüm
düğüm oldu. “Dalga geçmiyorum. Şunu. Geri. Ver.”

“Ne yaparsın, küçük aslan?” Bu lakabı, sesli harfleri uza-
tarak tekdüze bir şekilde söyledi. “Babam seni kurtarmak için
burada değil. Onunla katılacağım öğle yemeğini ayarlamakla
meşgul.”

Yumruklarımı sıkarken kelimeleri bir bıçak gibi tenimi dağ-
layıp, hâlihazırda yaralı ve terk edilmiş kalbime bir kesik attı.

“Neden hâlâ buradasın?” diyerek devam ettiği sırada bana
bir adım yaklaştı. Yüzüne kibirli bir ifade yayıldı.

Geri çekilirken sendeledim, sırtım şöminenin rafına yasla-
nırken alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Sen değersizsin. İşe yaramazsın, Tristan. Bunu ne kadar er-
ken fark edip ortadan kaybolursan o kadar iyi olur.” Çenesine
hafifçe dokundu. “Belki kaçmalısındır. Git ve gölgeli diyarlarda
çakallarla yaşa ya da Campestria’nın ovalarında açlıktan öl.”
Omuz silkti. “Seni takip edip eve getirmesini isteyeceğin baba-
mın, seni aslında ne kadar çok sevdiğini görmüş olursun.”

Her bir hakaretiyle canım yanıyordu. Çünkü gerçek buydu,
babam aylardır benimle vakit geçirmiyordu. Michael on beşine
girdiğinden beri onun unvanıyla ilgileniyordu.

“Babamın seninle konuşuyor olmasının tek sebebi ilk doğan

olman,” dedim ters bir şekilde. “En azından benimle ilgilenmesinin sebebi geçirdiğimiz vakitten hoşlanıyor olmasıydı.”

Michael’ın yüzü taşa dönerken ses tonu ölümcül bir hâl aldı. “Kendine dilediğini söyle, kardeşim. Senin hiç doğmamış olduğunu dilediği anlara şahit oldum.”

Kalbim tekledi. “Yalan söylüyorsun.”

“Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz.” Tekrar bana yaklaştı. “Adımıza sürülen bir lekesin, Tristan. Bu yüzden günlerce ortadan kaybolsan da bunu kimse umursamaz. Hepimiz kalıcı olarak gittiğini umut etsek de sen bunu anlamazsın ve devam edersin. Bize. Dönmeye.”

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak silmeye çalıştım. Kalbimin tam ortasına açılan derin yarayı kapatma çabasıyla bakışlarımı ondan ayırdım. “Çizimlerimi geri ver, Michael,” diye fısıldadım. İsmi söyleyince sesim çatladı.

“Ne var biliyor musun?” Homurdandı. “Neden... yakalamıyorsun?”

Çizim defterimi ateşe attı.

“Hayır!” İleri doğru atılıp uzanmaya çalıştım fakat alevler yükselerek kâğıtları sarıyordu.

İçimde bir şeylerin patladığını hissettim. Arkamı dönüp ona doğru ilerlerken öfkemi ellerime yönlendirmeye çalıştım. Ondan üç yaş küçüktüm ve fiziksel olarak onun kadar becerikli değildim ama yine de ayaklarını yerden kesmeyi başarmıştım. İkimiz de yere düştük.

“Seni öldüreceğim,” dedim öfkeyle. Ellerimi boynuna sarak sıkmaya başladım. Kapkaranlık öfke her bir yanıma yayılıyordu. Babamın vaktini çaldığı için hissettiğim kıskançlık ve benim için önemli olan diğer her şeyi mahvetmiş olmasının verdiği

üzüntüyü hissediyordum. Çizimleri mahvetmiş olmasının verdiği üzüntüyü...

Bana eşlik eden bir tek onlar vardı. Tek arkadaşım onlardı.

Hakkımdan gelerek beni odanın diğer ucuna attı. Sırtımı ahşap zemine çarptım. İnleyerek olduğum yerde dönerken hissettiğim ağrıyla gözlerimi sıkıca yumdum. Ardından yüzümün yan tarafında keskin bir acı hissettim. Şiddetli acı içime yayılırken gırtlaktan gelen küçük bir çığlık dudaklarımdan döküldü.

Gözümü kapatmaya çalışırken akan sıvıyı hissedebiliyordum. Yanaklarımdan akıp dudaklarıma sızan metalik tat, dilime ulaşip ben öğürmeden önce görüşüm karardı.

Sersemleten acıyla başım dönerken elimi yüzüme kapattım. Parmaklarım kana bulanarak kayganlaştı.

Michael'ın hemen üstümde, elinde şömine demiriyle durduğunu bulanık da olsa görebiliyordum. "Artık babama benzemiyorsun," dedi küçümseyerek. Bedenime doğru tükürdü. "Çirkin bir görüntü dışında hiçbir şeyin olmadığında bakalım seni sevecek mi?"

Yanımdan uzaklaşırken cenin pozisyonunu aldım. Birinin gelip beni bulmasını umut ederken bilincim kapanmaya başladı. Birinin beni bulup sarılmasını istiyordum. Beni iyileştirmesini... Beni sevmesini...

Tıpkı onu sevdikleri gibi...

Ancak hiç kimse gelmedi.

"Tristan."

Sara'nın sesi beni olduğumuz âna döndürdüğünde zorla gülmüsedim. Bu hatırayla yüreğim sızladı.

Başını iki yana sallarken ellerini yüzümden çekti. "Anlatmak zorunda değilsin. Sormadım say."

Ellerini ellerimin içine aldım ve çeneme doğru götürdüm. “Abim, babama benzememden pek hoşlanmazdı. Sanırım bu onun, ödeşme şekliydi.”

Bakışları yara izi boyunca gezindi. “Bunu Michael mı yaptı?”

“Michael bir sürü şey yaptı, küçük ceylan. Bu sadece içlerinden bir tanesi.”

Karanlık bir ifade yüzüne yayılırken yüzümü tutan parmaklarıyla birlikte çenesi de gerildi. “Biliyorum.”

Son bir kez sigarayı dudaklarıma yerleştirerek kâğıdın, parmaklarımdan dokunduğu yere kadar yanmasına müsaade ettim. Dumanı içime çekerek kalan sigarayı yere attım ve botumla ezdim.

Elim tekrar ona uzandığında, boynunun arkasını tutarak aramızda santimler kalana kadar kendime çektim. Bedenlerimizin arasında dalgalanan enerji, kalbimin kesik kesik ve kuvvetli bir ritimle atmasına sebep oluyordu. Tenimin altındaki sinirler resmen dans ediyordu. Başımı yana eğerek başparmağımı çenesinin altına bastırdım. Böylece mükemmel, sarkık dudaklarını aralanmaya zorladım.

Ona bu kadar yakinken aynı zamanda bir o kadar uzak olmanın verdiği gerginlik, beni öldürüyordu. Eğer benim olmaya tam da *şu an* söz verirse her şeyi bırakacağıma dair Tanrı'ya yemin edebilirdim.

Nefes verdiğimde dudaklarımdan dökülen duman, onunkilere dokundu.

Sikim *acıtacak* kadar sertleşmişti.

Gözleri şaşkınlıkla irileşirken ensesindeki tutuşumu sıkılaştırarak onu olduğu yerde tuttum. Diğer elimi boğazına, iki parmağımı boynuna yerleştirdim. *Benim* bedenimden çıkan duman, *onun* dudaklarındaydı.

“Şimdi seni öpeceğim,” dedim.

“Neden?” diye fısıldadı.

“Çünkü, *ma petite menteuse*, seni öpmeme düşüncesi, ölmek istememe sebep oluyor.”

Dudaklarımız birleşti ve tek bir dokunuşla, o kısacık anda, onu asla bırakamayacağımın farkına vardım.

BÖLÜM 34

Sara

Tristan’la birlikteyken sürekli olduğu gibi etrafımdaki her şey, hiç var olmamış gibi sessizleşmiş ve donuklaşmıştı. Sarayın öbür ucunda hâlâ devam eden balo umurunda değildi. Böyle açık bir yerde olduğumuz gerçeğini düşünmüyordum. Bu bahçeye kimsenin gelmediği söylenmiş olsa da teknik olarak her an biri içeri adım atabilirdi. Üstelik kesinlikle bu adamı nasıl öldüreceğim konusuna odaklanmamıştım.

Öpücüğü hislerimin her birini harekete geçirdiğinde, kendimi bırakarak varlığında boğuldum. Dokunuşunun, diğer herkesin parmak izlerini yakıp silmesini umut ediyordum.

İnlerken enseme daha da sıkı tutarak diğer elini aşağı doğru indirdi. Eli elbisemin ince kumaşını aşarak kombinezonumun altına kadar uzandı. Tüylerim ürperdi. Bacağımın dış kısmına uzandığında dudakları benden ayrıldı ve parmakları kumaşı tuttu. Dudakları boğazıma doğru iniyordu.

Başımı yana eğerek ona müsaade ettim ama zihnimin en derinlerinde aslında bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

Yine de dudaklarının tenime uyguladığı baskıyı seviyordum.

“Bunu burada yapmamamız gerekiyor,” dedim zorlukla.

“Katılmıyorum.” Dişleri köprücük kemiğime değdi, parmakları elbisemin askısına ulaştığında kadınlığım karıncalanmaya başladı. Bacaklarımın arası sırlıslıklamdı.

“Birileri–”

Bu sefer omzumu ısırıldı.

“Birileri görebilir,” diyerek kekeledim.

“Kim görürse onu öldürürüm.”

Normal, sıradan bir şeymiş gibi söylediği kelimelerle durmam gerekse de öyle olmadı, aksine beni daha fazla heyecanlandırdı.

Bir adamın sırf size dokunmaya devam etmek için *her şeyi* yapabilecek olması insanı mest ediyordu.

Yine de var olan riskler anlık zevklerin önüne geçtiği için onu göğsünden iterek geri çekildim. Uzanarak dağılan saçlarımı düzelttim. “Eğer abin öğrenirse *beni* öldürür.”

Tristan derin bir nefes alarak dişlerini birbirine sürttü. Banktan kalkarken elimi tutarak beni peşinden sürüklemeye başladı. Hareket ettiğimiz farkında bile değildim.

“Bekle,” dedim ormana doğru ilerlerken. “Tristan, *bekle!* Ne yapıyorsun?” Parmaklarımı elinden kurtarmaya çalıştım, dönüp bana sırttı ve yürümeye devam etti.

Bu her neyse bir son vermem gerekiyordu. İyi bitmeyeceği kesindi.

Yine de beni yönlendirmesine izin verdim.

Kalın ağaçların ortasında etrafımız karanlıkla çevrili ve ayın bile parlamadığı bir yere gelene kadar durmadı. “Nereye gidiyoruz, Tristan? Ormanın içine dalıp beni peşinden zorla... *ah–*”

Bana doğru hızlıca yaklaşarak bedenimi peşinden sürükledi ve kalın bir ağacın gövdesine yasladı. Kabuklar, sırtımın bata-

rak keskin bir acının yayılmasına sebep oldu. Elbisemin askısı düşerek altımdaki beyaz dantel kombinezonumu açıkta bıraktı.

Kendini bedenime bastırduğında vücudunun sert noktaları, benim yumuşak noktalarımı tamamlıyordu. Kolları beni kapana alacak şekilde başımın iki yanına dayandı. Beni cezbederek kötü kararlar almaya sevk ediyor gibiydi.

“Hiç sesini keser misin sen?” dedi alayla.

Öfke içime yayılırken cevap vermek için ağzımı açtım ama o hızlı davranarak yıkıcı öpücüğüyle dudaklarımı esir aldı. Ellerimle başını tutarak onu kendime çekerken nefesindeki sigaranın tadını dilimde hissetmeye çalışıyordum. İnleyerek kalçalarını bana doğru daha sert itti. Kalın ve uzun aletini karnımda hissedebiliyordum.

Dişleri dudağımı yakalayarak etimi sıyırdığında boğazımdan bir inilti yükseldi. Bu sesi yutarak yeni açtığı yarayı yaladı ve emmeye başladı. Dili, akan sıvıda geziniyordu.

İrkildim. “Sen az önce kanımı mı yaladın?”

Bir eliyle belimi tutarak beni, birbirimize yaslanacak kadar kendine çekti. Diğer eliyle topuzumu dağıtarak ensemdeki saçları çekiştiriyordu.

“İstediğim her bir parçanı, istediğim sıklıkla, ta ki sen bana devam etmem ve daha fazlasını yapmam için yalvarana kadar yalayacağım, emeyeceğim ve keseceğim.”

Söylediklerine karşı hissettiğim şaşkınlık ve keskin arzu birbirine karıştı.

“Seni tüketmek istiyorum, Sara. Damarlarıma karıştığını hissedene kadar tüketmek istiyorum.”

“Bu hastalıklı bir şey,” dedim. “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

Sözlerimle duraksadı. Eli saçlarımdan çeneme doğru kaydı.

Başparmağı dudağımdan akan kanı sildi. “Nefret, korkuya karışan saplantıdan başka nedir ki?”

“Ben–”

Avucuyla ağzımı kapattığında parmaklarındaki yüzüklerin soğuşunu hissettim. “Konuşmayı. Kes.”

Elbisemin eteklerini tutarak yavaşça bacağıma doğru sıyrılırken kumaş, tenimi gıdıklıyordu. Karnım kasıldığında içime sıcak bir hissin yayıldığını fark ettim. Deri jartiyerim açıktaydı ve parmak uçları hançerlerimin sivri uçlarında gezinirken aletin baskısını karnımda hissedebiliyordum.

“*Ma petite menteuse*, çok masummuş gibi davranıyorsun.” Dizlerinin üstüne çökerek eğildi ve hançerlerimin arasındaki boşluklara birer öpücük kondurdu. “Çok masumsun.”

Kalbim sertçe atarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. İç taraflara doğru ilerlerken yoğunlaşan öpücükleri külotumun danteline ulaştı. Oldukça seri bir hareketle hançerlerimden birini alarak, parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Midem altüst olurken acaba bir hata mı yaptım diye merak ediyordum. *Düşmanına bir hançer verip boğazını kesmeyeceğine inanan aptal kadının tekiydim.*

Yine de yerimden kıpırdamadım.

Eğer ölüm beni burada bulacaksa en azından bu benim kendi tercihim olacaktı.

Ellerinden biri elbisemi yukarıda tutuyordu, diğeri hançeri bacağımda gezdirerek küçük, kırmızı bir çizgi açığa çıkardı. Verdiği his tenime batan bir iğne gibiydi. Tenimi kesmemişti ama buna tehlikeli bir şekilde yakındı. Hislerimdeki yoğunluk ve bacaklarımın arasından sızan ıslaklık, içimdeki beklentinin yükselmesine sebep oldu. Hançerin ucunu dantelin altına getirerek bakışlarını bana çevirdi. Yeşil gözleri öylesine şiddetle

parlıyordu ki gözlerinden ruhumun tadını aldığıma yemin edebilirdim.

“Bana güveniyor musun, küçük ceylan?” diye sordu.

Kalbim tekledi. “Hayır.”

Gülümsedi. “Güzel.”

Ardından hançeri hareket ettirerek kumaşı yırttı. Çıplak tenimde esen rüzgârı hissedebiliyordum. Bir anlık soğukla nefesim kesildi. Ancak endişelenmeme gerek kalmamıştı çünkü çok kısa bir ânın ardından dudakları üzerimdeydi. Burnu, yumuşak kıvrımlarıma kapanırken dili hassas noktalarımın cömert bir şekilde tadını çıkarıyor ve her hareketiyle şişerek daha fazlasını istememe sebep oluyordu.

İnlerken bedenimi ağaca yasladım. Parmaklarım dağınık saçlarına dolanmış, kalçalarımı yüzüne doğru iterek amımı, çaresiz bir adammış gibi yalamasına izin veriyordum.

“Ben—” Nefesim kesildi. Hissettiklerim kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı.

Kadınlığımı sert dil darbeleriyle yalamayı bırakarak ağzına doğru çektiğinde yanakları içe çöktü.

“Ben dayanamıyorum...” Parmaklarım başını tutup onu kendimden uzaklaştırmak ve bütünüyle yutmak arasında gidip geliyordu. İçimde hissettiğim baskı çok kısa bir sürede inanılmaz bir boyuta ulaştı. Zevkten bilincim kapanırken onu uzaklaşmaya zorlayarak parmaklarımı saçlarına geçirmiş, kasılan amımdan onu itmeye çalışıyordum.

Derin ve düzensiz nefesler alıp verirken zihnim karmakarışık, kaslarım rahatlamak için yalvaracak ölçüde gergindi. Hançeri bırakıp yerinden doğrulduğunda gözleri kararmış, dudakları parlıyordu. Kendi kokumu onun dudaklarından alabiliyordum, bu tüm kaslarımın titremesine sebep oldu. Dilindeki taze tadı almak için dudaklarındaki ıslaklığı yalamak istiyordum.

Elleri bileklerimi başımın üstüne sabitlediğinde sıcak tenimin altındaki ağacın kabuğu çıtırdadı. Avuçlarıyla bileklerimi sardı.

“Beni kendinden uzak *tutma*,” diye emretti.

Diğer eli bacağımanın iç kısmına uzanarak ıslak ve muhtaç o noktayı bulunca, iki parmağını sokarak ileri doğru itti ve iç kısmı okşadı.

“Ah Tanrım,” diyerek inledim. Hiddetli dalgalar hâlinde beni saran zevkle bacaklarım titredi.

“Ne kadar edepsiz küçük bir yalancısın, benim için boşalmak istemiyormuşsun gibi davranıyorsun,” diye fısıldadı kulağıma. Beni sıkıca tutuyordu.

Sırtım ona doğru yükselirken derinlerime yayılan sıcaklık düzgün görmemi engelleyecek kadar bedenime hâkim oldu.

“Çok *naïfsin*, hayır dersan sana inanacağımı sanıyorsun.” Başparmağı şişen klitorisimi okşayarak bıraktığı an, kalın parmaklarının etrafında kasıldım. O kadar gergindim ki nefesim kesiliyordu.

“Lütfen,” diyerek yalvardım. Beni öylesine tahrik ediyordu ki çılgına dönmüştüm.

“Lütfen ne, küçük ceylan?”

“Beni boşalt. Boşalmam lazım.”

“Bunu hak ediyor musun?” diye sordu.

“Seni *öldüreceğim*,” dedim bir anda. Hayal kırıklığı beni sardı.

Gülerek parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı, beni sınıra getiren acı verici bir ritim tutturdu. Patlamaya çok yakın olsam da o noktaya bir türlü varamıyordum.

“Benim olduğunu söyle, *ma petite menteuse*. Diğer hiçbir erkeğin sana sahip olmadığını söyle.”

Beni kontrol edebileceğini düşünüyor olması öfkemin, içimde bir silah gibi patlamasına sebep oldu. Bunun *işe yaradığını*

görmekten rahatsız oldum. Gözlerimi hızlıca açarak ona baktım.

“Ama o zaman yalancı olurum.”

Tüm bedeni gerildiğinde olduğu yerde durdu. “Kim?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Bana onun adını söyle ki,” diyerek mırıldandı. “Ben de onu avlayıp parçalara ayırayım.”

Göğsüm, bedenine degecek kadar sırtımı eğdim. “Hayır.”

Sırtarak kontrollü bir nefes verdikten sonra beni bıraktı. Aniden yere düştüm. “O zaman boşalmayı hak etmiyorsun.”

“Sen *dengesizin tekisin*, Tristan!” diye bağırdım arkasından. Ancak çoktan yürümeye başlamış, beni arkasında nefes nefese kızgın bir hâlde bırakmıştı bile...

BÖLÜM 35

Sara

“Bu umurumda değil. Bırakın kardeşimle konuşayım!”

Michael’ın sesi tiz ve gergindi. O kadar yüksekti ki duvarın arkasından irkildim. Amcam masasının diğer tarafından doğrulup, koyu ahşap bastonuna yaslandığında bedeni gerildi. Bana bakan buz gibi bakışları sanki bu *benim* hatammış gibi öfke doluydu.

Neler olduğunu bile bilmiyordum. Ophelia sabah beni kapımı açıp kralın beni görmek istediğini söyleyerek uyandırmıştı. Beni giydirmesi için yeterli zaman olmadığı için pek de uygun olmayan bir şekilde hazırlanmıştım. Saçlarım hâlâ doğal kıvrıcıklığındaydı ve korsesiz günlük bir elbise giyebilmeye vaktim olmuştu. Kendimi çıplak hâlde silahla dolu odaya giriyormuşum gibi hissediyordum.

“Ne oldu?” diye sordum.

Amcam dönüp bana dik dik baktı. Yine öfkesini üstüme çekmeyi başarmıştım. Öfkesine birkaç kez, özellikle de babamın intikamını almaktan tutkuyla bahsederken şahit olmuşum ama ilk kez, bu hiddet bana yöneltiliyordu.

Korkuyla gerilirken sanki içimde binlerce güneş patlıyormuş gibi yüzüm ısınmaya başladı.

Dün gece olanları mı öğrenmişlerdi?

İmkânsızdı. Öyle olsa burada zincirlere bağlanmadan duruyor olmazdım, muhtemelen bir zindanda olurdum.

“Olan şu,” diye başladı amcam. “Kuzenin, *oğlum*, kaçırıldı.”

Ciğerlerimdeki tüm oksijen boşaldı. “Ne?”

“Durun, durun, durun!” diye bağırdı Michael. Elleriyle saçlarını çekiştirirken şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Soluk tenini ve gözlerinin altındaki mavimsi gözaltı torbalarını fark ettim.

Hasta görünüyordu.

“Biliyorlar,” diye mırıldandı kendi kendine. “Onlara söylemiş olmalı.”

İleri doğru adım attığımda bu söylediği anlamsız şeyler beni daha fazla tedirgin etti. Onu bu hâle getirenin ne olduğundan emin değildim ama içimden bir ses, dikkatli hareket etmemi söylüyordu. “Majesteleri, *kimler* biliyor?”

Bakışları bana döndüğünde tozlu siyah metal menteşeleri olan kare ahşap kutuyu öne doğru itti. Ahşabın üst kısmına bir simge kazınmıştı. Yaklaştığım zaman bunun, ölü aslanın başında duran bir çakal olduğunu fark ettim. Dişleri ortadaydı ve siyah gözlerine alevler yansıyor.

Detaylar kusursuzdu. İkinci kez düşünmeden parmaklarımı kutuya uzattım, bu karmaşık tasarım beni büyülemişti.

“Aç,” diye fısıldadı Michael.

Kutuyu açtım ve gördüğüm şeyle midem bulandı. Bu bulantı karnımdan yükselerek boğazıma ulaştı. İçinde, bilekten kesilmiş bir el vardı, yanmıştı ve teninin altındaki her damla kan kurumuştu. Hemen yanında da bir kemik çerçeveli gözlük vardı.

“Bu...” Bakışlarım Michael’dan amcama döndü.

Raf amcam başını sallarken burun delikleri genişledi. Bastonunun ucunu yere vurdu.

“Bir not var,” diye fısıldadı Michael, sesi çatlıyordu.

Bana bir kâğıt parçası uzattı ancak ben ne yazdığını göremeden kapı açıldı ve Tristan, sanki hem odanın hem de içindeki herkesin sahibiymiş gibi içeri girdi. Sert bakan yeşim rengi gözleri beni baştan aşağı süzdükten sonra toplu olmayan saçlarımda gezindi.

“Tristan, *sonunda*.” Michael bir nefes verdi.

“Ne oldu?” Tristan gülümseyerek odanın ortasına doğru yürüdü. “Korkunç görünüyorsun. Uyuyamadın mı?”

“Şaka yapmanın sırası değil,” diyerek Raf amcam araya girdi. “Özel meclisle bir toplantı ayarlamayı talep ediyorum.”

Bir kâğıdın yere düşüşü gibi akıl karışıklığı yavaşça içime yayılmaya başladı. Amcam, özel meclisten ve temsil ettikleri her şeyden nefret ederdi. Babamın yardım için yalvarmasına ilk elden sebep olanlar onlardı. Ülkemizi unutan ve gözlerini hırs bürüyen bencil adamlardan ibaretlerdi.

“Amca lütfen, özel meclisin ne yapabileceğini düşünüyorsun?”

Tekrar bastonunu yere vurdu. “Sessiz ol, kızım. Aptalca soruların için vaktimiz yok.”

Kelimelerin ağırlığı, yüzüme inen bir tokattan farksızdı.

Tristan’ın yüzü hızlıca ona doğru dönerken gözlerini kıstı.

Michael yumruklarını masaya indirirken genelde geriye yattığı saçları alnına düştü. “*Benden* talepte bulunamazsın, Rafael. Ben kralım, sen hiç kimsesin.”

“Tüm saygımla söylemek isterim ki ancak zincirinizdeki zayıf halkalar kadar güçlü olabilirsiniz, Majesteleri ve görünen o ki oğlum bu kadar kolay alıkonabiliyorsa sizde çok fazla zayıf halka var.” Raf amcam bir adım yaklaşarak parmağını havaya kaldırdı. “Babanız bunun olmasına *asla* izin vermezdi.”

Sessizlik, gergin ve ağır bir sessizlik.

“Bu büyüleyici gösteriyi bölmek istemem.” Tristan araya girdi. “Fakat ben neden buradayım?”

“Evet,” dedi Michael, Raf amcama dönerek. “Çıkın. Ben tabancamı alıp durduğunuz yere ateş etmeden bunu yapsanız iyi olur.”

“Majesteleri, ben—”

“Çık dedim!” Sesi acıtacak kadar yüksekti, odadaki tüm eşyalara çarparak duvarlardan yankılandı.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu.

Raf amcam reverans yaparak doğrulduktan sonra bana doğru yaklaştı. Kolumu tutarak beni de kapıya doğru sürüklemeye başladı. Sıkı tutuşu yüzünden irkilsem de beni sürüklemesine izin verdim. Bize kafa tutmalarını istemediğimiz bu insanların önünde olay çıkartmak istemiyordum.

Diğerlerinin karşısında birlik olmak önemliydi.

Kapıya ulaştık ve kolumdaki baskısı azaldı, ağrının yok oluşuyla rahatladım Arkamı döndüğümde Tristan, amcamın elini tutuyordu. Kalbim hızlandı. Garip bir açıyla elini kıvrıyordu.

“Tristan!” dedim şaşkınlıkla onları ayırmak üzere yaklaşırken.

“Kadınlara hep böyle mi yaklaşırsın?” diye sordu Tristan. Çabalarımı görmezden geliyordu.

Amcam dişlerini birbirine bastırdı. “O benim yeğenim ve benim sorumluluğumda, Majesteleri.”

“O zaman ailenizle daha iyi ilgilenmeniz gerektiğini söylemek isterim.” Başını eğdi, bakışları bana döndüğünde amcamın kulağına fısıldadı. “Bir daha ona elinizi sürmeyin.”

Göğsüm sıkışırken tek istediğim olayın sakinleşmesiydi. İhtiyacım olan son şey amcamın, prensin beni neden umursadığından şüphelenmesiydi. Tüm bunların yanı sıra, kalbimin tam ortasında bahar çiçeği gibi serpilip içimi ısıtan bir his daha vardı.

Korunuyor olmak güzeldi. Birinin arkanızı kolladığını bilmek... Bu kişi hiç olmaması gereken biri de olsa.

Tristan, amcamı bıraktıktan sonra bana hiç bakmadan arkasını dönüp panik hâldeki abisine yaklaştı.

Elini sallarken amcamın gözleri kısıldı. Agresif bir şekilde kapıyı işaret etti. "Hadi..."

Titrek bir nefes vererek kapıya doğru ilerledim. En az beş kraliyet muhafızı bizi karşıladığında yanlarından geçerken kaşlarımı çattım. Kralın kişisel çalışma odasının, neden bu kadar muhafız tarafından korunması gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

Timothy, muhafızların arasından çıkarak arkamızdan gelmeye başladı. Bir fare gibi sessizdi.

"Amca, bunun zor olduğunu biliyorum," diye söze başladım. Sesim yavaşça soldu. "Ama inancını korumaya çalış."

Dudaklarını birbirine bastırıp hiçbir şey söylemedi, aramızdaki enerji gergindi.

Bu gerginlik benim kişisel daireme ulaşana kadar devam etti. Kapıya yaklaştığımızda arkamı döndüm. Raf amcamın veda etmesini bekliyordum, bunun yerine kapıyı iterek içeri girdi ve yalnız kaldığımız an bana döndü.

"Asiler."

Kaşlarım havalandı. "Öyle mi diyorsun?"

Yüzünü asarak girişten oturma odasına geçti. Koyu yeşil koltuklardan birine oturdu. "Amblemi gördün mü? Bir *çakal*. Bizimle alay ediyorlar. Şimdi de oğlumu öldürdüler, şansımı..."

Başımı yana eğdim. "Ne demek, *şansını*?"

Sırtını doğrultarak parmaklarını, derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi bastonuna sardı.

"Amca." İç çekerek yüzüme düşen bir bukleyi kulağımın arkasına ittim ve yanına oturdum. Elini tutarken ona destek ol-

maya çalışıyordum. “Yardıma olmayabilir ama ben Xander’ın öldüğünü düşünmüyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu gözünün ucuyla bana dik dik bakarken.

“Yani.” Dudağımı ısırırken bu sabah gördüğüm ve *göremediğim* şeyleri düşündüm. “Bir not bıraktılar, değil mi?”

“Kesilmiş bir el gönderdiler, Sara.”

“Ama bir kelle değildi.” Söylediğim şeyin kulağa güzel gelmediğini bildiğim için yüzümü astım. “Sadece düşün, ya onu yem olarak kullanıyorlarsa? Ya da bir haber göndermek için? Bunun için onu canlı tutmaları gerekir.”

Buna karşılık amcam yüzünü bana çevirdi. İfadesi yorgun ve belirgin bir hüznle kaplıydı.

“Eğer hayattaysa...” Kalbim umutla doldu. “Onu kurtarabiliriz.”

Elini, elime sararken başını iki yana salladı. “Bu çok tehlikeli.”

Yüzümü astım. Beni reddettiği için gerilmekten kendimi alamadım. “Başarmaya çalıştığımız her şey tehlikeli.”

“Kimse gölgeli diyarlara gitmez,” dedi. “Baban gitti ve bak ona ne oldu.”

Bu sözleriyle gözleri büyüdü fakat artık çok geçti. Çoktan duymuştum.

İçimdeki her şey buza kesti. Elimi geri çekerken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Akıl karışıklığı zihnimi sararken ne söylediğini düşünmeye çalıştım.

“Ne?” diye sordum.

Elimi tutup parmaklarımı sıktı. “Dinle, Sara. Eğer oraya gidebileceğini, gölgeli diyarlara gidebileceğini düşünüyorsan...”

Gerginlik kaslarımın arasından ilerleyerek tüm bedenimi sardı. “Ne? Ben—”

“Haklısın,” diyerek diretti. “Alexander’ı *kurtarabiliriz*.”

Başımı iki yana salladım. Kaşlarımı, alnım kırışana kadar çat-
tım. “Bir dakika. Babamla ilgili söylemek istediğin şeyi açıkla.”

Omzunu kaldırdı. “Demek istediğim... Ona ne olduğuna
bak. Katledildi.”

Dişlerimi sıkarken keskin bir acı çeneme yayıldı. “Bana ap-
talmışım gibi davranma. Benden sakladığın bir şey varsa *söyle*.”
İçim yaklaşan fırtınaya karşı dalgalanan bir okyanus gibi çalka-
lanıyordu. “Bilmeyi hak ediyorum.”

Yutkunurken elini elimden ayırıp saçlarına daldırdı. “Babanı
kral öldürmedi.”

Şok, bir tokat gibi yüzüme çarparken kelimeleri sanki tenime
kazınıyormuş gibi irkildim. “Anlamıyorum.”

“Asilerdi. Eve dönüş yolunda babanı alıkoyup onu takas ara-
cı olarak kullanmaya çalıştılar, kuzenine yaptıkları gibi. Sadece
son seferinde...”

Sesi titreyerek alçaldığında bedenim dondu. Şaşkınlık her
bir uzvuma yayıldı, hissizlik soğuk bir şekilde beni sarmaladı.
“Ama dedin ki... Bana *dedin* ki... Bana *yalan* mı söyledin? En
başından beri?”

“Baban bir düktü, güzel yeğenim. Kral II. Michael’ın kendi-
si tarafından bu unvanla ödüllendirilmişti. Asiler fırsatı görerek
yeni kralın onu kaybetmek istemeyeceği kadar önemli olduğunu
düşündüler.”

Yerimden kalktım, ihanet sıcak bir hançer gibi göğsüme sap-
lanmıştı. Babama karşı tuttuğum yas devam etse de anlatılan her
şeyin yalan olması içimde kaynayan lavlar varmış gibi hissetme-
me sebep oluyordu. “Tüm bunların amacı ne o zaman?”

“Amacı mı?” Bana çevirdiği bakışları donuktu. “Amaç en
başından beri aynı. Babanı alıkoydular. Ona eziyet ettiler. Krali-

yet durup izlemek dışında hiçbir şey yapmadı. Onlar da sorumlu. Bu durum, buraya geliş amacımızdan seni caydırmasın.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. Ailemin yaptığı hatalar dilimde ağır ve acı bir tat bırakıyordu. “Hayır, bunu yapamazsın. Orada durup bana nasıl hissedeceğimi ya da nasıl davranacağımı söyleyemezsin. Bana yalan söylerken olmaz.” Boğazımdan yükselen sıcaklık gözlerime ulaştı, yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. “Bana yalan söyledin!”

Burada değil, ma petite menteuse. Gözyaşlarını anlamazlar.

Tristan’ın sesi, sanki hemen arkamda durup bu acıyla, beni tüketip mahveden tüm bunlarla nasıl başa çıkmam gerektiğini söylüyormuş gibi zihnimde dönüp duruyordu. Çenemi sıkarak hislerimi bastırmaya çalıştım.

“Seni kurtarmaya çalışıyordum!” diye bağırdı amcam. Yerinden kalkmaya çalışırken bastonunu tutan parmakları bembeyaz kesildi. “Baban seni çok iyi eğitti, Sara ama gölgeli diyarlar fazlasıyla tehlikeli.” Bana yaklaşıırken gözleriyle beni yakalamaya çalışıyor gibiydi. Ancak bakışlarımı kaçırdım, yüzüne bakamıyordum. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bunu senden sakladığımız için üzgünüm. Hayatım boyunca doğru olanı yapmaya çalıştım ve baban öldüğünde...” Sesi çatladı. “Seni de kaybetmekten korktum.”

“Yine de hiçbir sebep yokken beni buraya gönderdin.”

“Hayır.” Çenemi tutarak başımı yana eğdi. “Faasalar hâlâ suçlu. Hâlâ çürümeyi hak ediyorlar. Ama asiler medeni değil, onların lideri bir hayalet. Bambaşka bir oyun oynuyorlar. Sana da bir şey olmasına katlanamam.”

Dişlerimi sıkarken içimde yepyeni bir ateş canlanmaya başladı. Kıvılcımlar, her kelimesiyle daha da harlanıyor, yollarına çıkan her şeyi yok ediyorlardı.

“Düşüşüme sebep olanları da kendimle birlikte çekeceğim müddetçe ölüme hazırım,” diye fısıldadım sıktığım dişlerimin arasından.

Raf amcam titrek bir nefes verirken başını salladı. “O zaman asi kralı öldürmen gerekecek.”

BÖLÜM 36

Tristan

Suçlu olan günahlarının bedelini ödemeli.

El yazısıyla, benim tarafımdan yazılmış olan nota baktıktan sonra kâğıdı, Michael'ın masasına bırakıp bakışlarımı ona çevirdim.

“Suçlu olmak için ne yaptın, abi?” diye sordum. “Xander ne yaptı?”

Michael'ın bakışları etrafta geziniyordu. “Tabii ki hiçbir şey.”

Botlarım ahşap zemine çarparken yer gıcırıyor, onun bedeni de irkiliyordu. Keyif içime yayılırken gülümsememi bastırmam gerektiğini kendime hatırlattım.

“Hiç babamızı düşünüyor musun?” diye sordu. Sandalyesinin arka kısmını tutan parmak boğumları bembeyazdı.

Bu soruyla, babamdan bahsedildiğinde hep olduğu gibi nefessiz kaldım.

“Bu soruları sana annem mi sorduruyor?” Etrafa bakarken annemin buralarda olabileceğini düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse hâlâ *sarayda* olduğunu bile zannetmiyordum ve ne yaptığı beni pek de alakadar etmiyordu.

Başını iki yana salladı.

Dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigaranın ucunu, koltuğun yanına ilerleyerek sehpadaki şamdanla tutuşturdum. Birkaç nefes aldıktan sonra Michael’a dönüp sigarayı ona uzattım.

Sanki zehirli olup olmadığına emin değilmiş gibi elimde yanan kâğıda bakıyordu.

“Abi, seni öldürecek olsam bunu yapacağıma emin olmanı sağlardım.” Başımı salladım. “Al. Vicdanını rahatlatır. En azından bir süreliğine.”

Yutkunarak sigarayı parmaklarının arasına aldı. Dudaklarına götürdüğünde dumanlar burnundan şelale gibi akarken yüzünü buruşturdu.

“Tanrı’ya inanıyor musun?” diye mırıldandı, sigaraya bakarken.

Ellerimi ceplerime yerleştirerek başımı yana eğdim. “İnanıyorum.”

“Ayinlere pek katılmıyorsun.” Kaşlarının altından bana bir bakış attı.

“İnanmak ve körlemesine tapınmak arasında fark var, Michael. Biri benlik algını genişletir, diğeri söküp alır.” Bir koltuğa yerleşip arkama yaslandım. Tavana bakarken öfke, vızıldayan arılar gibi midemde geziniyordu. Önüme gelen fırsatla karşı karşıyaydım. “Yine de eğer ölümden sonraki yaşamdan bahsediyorsan bence böyle bir şey var. Yoksa nasıl babamın hayaletini grebilirdim ki?”

Oturur pozisyona geçerek elimle ağzımı kapattım.

Michael’ın gözleri büyürken masasının etrafından sendeleyerek bana doğru ilerlemeye başladı. Karşımdaki koltuğa kendini bıraktı, parmaklarının arasındaki sigara yanmaya devam ediyordu. “Tekrar söyle.”

Başımı iki yana sallayarak geri çekildim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. “Hayır... Neden bunu söylediğimi bilmiyorum. Beni duymazdan gel.”

“Tristan.” Öne doğru eğildi. “Babamızı mı görüyorsun?”

Dirseklerimi dizlerime yaslayarak kaşlarımı çattım ve nefesimin kesilmesini sağladım. “Sanırım deliriyor olabilirim.”

Michael tiz ve çınlayan bir kahkaha attı. İçini rahatlatan türden bir kahkaha.

Embesil.

“Genellikle uyurken oluyor,” diyerek yalan söyledim. Bakışlarımı Michael’a çevirdim. “Beni olacak şeylerle ilgili uyarıyor. Başta bunun... Bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüm. Ama son zamanlarda...”

Michael başını sallarken gözleri vahşi bakıyordu. Kehribar rengi gözlerinde puslu ve bulanık bir parıltı vardı. “Son zamanlarda?”

“Son zamanlarda söylediği şeyler... Gerçek oluyor.” Yüzümü asarken yerimden kalktım. “Deli olduğumu düşünüyorsunuz. Söylediğim her şeyi unut. *Lütfen.*”

Kapıya doğru ilerlemeye başladım ancak odanın yarısına gelemeden sesi beni durdurdu.

“Ben de onu görüyorum.”

Bu defa, gülümsemem yüzüme yayıldı.

Sara’yı hizmetçilerin olduğu mutfakta buldum. Küçük ahşap bir masaya oturmuş kahkahalarla gülerken başını geriye atıyordu. Bu görüntüye karşı kalp atışlarım hızlandı.

Simon, Paul, Timothy ve nedimelerden biri etrafındaydı. Sanki dünyanın merkezinde gibiydi. Kaslarım gerilirken diğer

insanların onunla iyi vakit geçirmesi ve sadece bana gösterdiği yanlarına şahit olmaları, içime hastalıklı bir hissin yayılmasına sebep oldu.

“Tristan!” diye bağırdı Simon. Taburesinden atlayarak bana doğru koşmaya başladı. Bacaklarıma sıkıca sarıldı.

“Merhaba, küçük aslan.” Bakışlarım masaya döndü. “Neler oluyor burada?”

“Çay içiyoruz, Majesteleri,” dedi Sara. “Katılmak ister misiniz?”

Paul yerinden kalkarak ocağın bir gözünde duran güğüme koştu. “Evet, evet, size bir şey hazırlayayım.”

“Susamadım.”

Duraksayarak ellerini indirdi. “Ah.”

Yürürken Simon ayağımın dibinden ayrılmıyordu. Paul’un kalktığı yere oturdum. Bakışlarımı küçük ceylanımdan hiç ayırmamıştım. “Amcanın eli nasıl?”

Omuzları gerildi. “İyi, teşekkür ederiz. Majesteleri nasıl?”

“Kimi sorduğuna bağlı.” Başımı yana eğdim.

“Leydinin dövüşebildiğini biliyor muydun?” diye sordu Simon, yanıma otururken.

Bakışlarım karşımdaki kadının bedeninde gezinirken kanım kaynamaya başladı. “Öyle mi?”

“Can sıkıcı, sorulara soruyla cevap verme huyunun sadece bana özel olmadığını bilmek güzel,” diyerek araya girdi. Sırıtıyordu.

Gülümseyerek dikkatimi Simon’a verdim. “Dur tahmin edeyim, yoksa sana yiğit ve cesur olmayı mı öğretti? Onurlu ve güçlü?”

Simon burnunu kırıştırdı. “Hayır, su içmemi söyledi.”

“Su *olmanı* söyledim.” Kahkaha attı.

Çayına uzanarak dudaklarına götürdü. Bakışlarım, o çayını yudumlarken boğazına indi. Alt dudağındaki küçük kesiği fark ettiğimde erkekliğim hareketlenmeye başladı.

Tadının ağzımda bıraktığı hissi hatırlarken gözlerimi o izden almam imkânsız hâle geliyordu. Sırf inlediğini duyup acısını dilimle yatıştırmak için o yarayı tekrar açmak istiyordum.

“Onurlu olmak, ancak iki tarafta kurallarına göre oynuyorsa işe yarar.” Simon’a bakarken masaya doğru eğildi. “Ve düşmanlar, kurallara *asla* uymaz.”

Simon başını salarken ona hayranlıkla bakıyordu. O âna kadar, bu bakışın yalnızca bana özel olduğunu düşünüyordum.

Onu, benim bile kaçamadığım bu büyüye kapılmış olduğu için suçlayamazdım.

“Doğru.” Başımı salladım. “Olay şu küçük aslan, daha güçlü değil, daha *akıllı* ol.”

“Ah?” diyerek Sara onun yerine cevap verdi. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Olay bu mu?”

Parmaklarım masada ritim tutarken başparmağım babamın yüzüğünün alt tarafını okşuyordu. “Sana gösterebileceklerimden biri bu.”

Gözleri parlarken dudakları aralandı.

“Leydim,” diyerek yanındaki genç kız araya girdi. “Geziye çıkmak için bir saatten az vaktimiz var, unutmayın. Acaba dönüp hazırlanmalı mıyız?”

Bakışmamızı bölerken Sara’nın yanakları kızardı. Yanındaki kıza gülümsüyordu. “Sen hazırsan ben hazırım, Ophelia.” Timothy’e döndü. “Tamam mıyız?”

“Gezi mi?” diye sordu Simon. “Gelebilir miyim?”

Paul, Simon’ın önüne bir tabak bıraktı. Arkasını dönmeden

önce bakışları açıkça Timothy'nin gözlerine odaklandı. "Simon, annen seni gebertir. Kasabaya gidemeyeceğini biliyorsun."

Yüzü düştü. "Bir yerlere gitmeye hiç iznim olmuyor zaten."

"Hiç mi?" Sara ona gülümsedikten sonra elleriyle ağzını kapatıp gürültülü bir şekilde fısıldadı. "Bir gün, seni de götüreceğim."

Paul'la birbirimize baktık ama bir şey söylemedik.

Gloria Terra'nın kraliyet piçi, sarayın en iyi gizlenen sırrıydı.

Hiç kimse var olduğunu bilmediği için onu hiçbir yere götüremeyeceğini söylemedim. Kabul etsek de etmesek de eğer kralla aynı gözlere sahip olan bu yanık tenli çocuk hakkında bir şeyler duyulursa, kaos da ardından gelirdi.

Ya da abim onu basit bir şekilde kabul edebilirdi. Böylece Simon, tahtın meşru vârisi olurdu.

BÖLÜM 37

Sara

Balonun yanı sıra bu benim ilk resmî etkinliğim olacaktı. Kralın nişanlısı olarak sürdürmem gereken bazı gelenek görenekler olduğu bana öğretilmişti.

Durup insanlarla konuşmak.

Muhafızların yanından ayrılmamak.

Gülümseyip el sallamak, yeni tıp merkezinin kurdelesini kesmek, fotoğraf çekilmesine izin vermek dışında bir şey yapmamak ve hemen ardından saraya dönmek.

Tüm bunları yapmıştım. Kurallara mükemmel bir şekilde uymuşum. Bir süre sonra Timothy ve diğer üç leydim etrafımdayken tüm iyi niyetim toza döndü. Çünkü sokağın köşesinde duran bir çocuk vardı. Yırtık ve tozlu kıyafetler giyyordu, saçları kısa kesilmişti ve direkt bana bakıyordu.

Bu mesafeden görmem zor olduğu için anlayamasam da yüzünde bir şey vardı. Her ne olursa olsun, bakışları içime oturduğu için kendime engel olamadan yan tarafa döndüm.

“Timothy,” dedim bakışlarımı çocuktan ayırmadan. “Şu çocuğu görüyor musun?”

Timothy yanıma gelerek işaret ettiğim yere baktı ve başını onaylarcasına salladı.

“Onu buraya getir.”

“Hayır,” diyerek Marisol araya girdi. “Mümkün değil, leydim.”

Alevler, sanki içimde bir ejderha varmış gibi her yanıma yayılırken omuzlarımı geriye attım. Marisol’a burun buruna gelecek kadar yaklaştım. “Sen benim efendim değilsin. Ne yapıp ne yapmayacağımı bana sen *söyleyemezsin*. Bu raddeye kadar sana çok nazik davrandım, Marisol. Ne kadar zalim olabileceğimi görmek istemezsin.”

“Leydim.” Ophelia yanımıza geldi. “Marisol’un demek istediği şey aslında dikkatli hareket etmemiz gerektiği. O çocuk... o... bizden biri gibi görünmüyor.”

Sheina, benimle aynı anda başını Ophelia’ya doğru çevirdi. “Nasıl görünüyor peki, Ophelia?” dedim dişlerimin arasından.

Yanakları kıpkırmızı olurken başını yere eğerek şapkasının ucuyla yüzünü benden gizledi.

“Sakat,” dedi muhafızlardan biri tükürürcesine. “Buradan bile görünüyor. Onların çoğu fiziksel olarak olmasa da zihinsel olarak öyleler.”

Gözlerimi kapatarak içimde büyüyen öfkeyi sakinleştirmeye çalıştım. “*Kimlerin çoğu?*”

Bir eliyle çocuğu işaret etti. “Çakalların, tabii. Asilerin. Onlara nasıl hitap etmek isterseniz.”

“O bir tuzaktan ibaret, leydim,” diye ekledi Marisol. Çocuğa bakarken gözlerini kıstı.

“Onunla konuşmak istiyorum.”

Hiç kimse hareket etmedi. Onlar oldukları yerde durmaya devam ettikçe içimdeki hayal kırıklığı sanki göğsümün ortasına bir sopayla vurulmuş gibi artıyordu.

Kalbim sızladı. *Nasıl bu kadar duygusuz olabilirlerdi ki?*

“Tamam.” Zorla gülümseyerek bakışlarımı Sheina’ya çevirdim. Yüzüne küçük bir gülümseme yayılırken gözleri haylazlıkla parladı. Bu bana, küçük birer kızken uyku vaktinde dışarı çıkmak için kuralları yıktığımız zamanları hatırlattı. Timothy ve benim aramızda durarak yola doğru kaçmamı sağlayacak bir fırsat sundu.

Arkamı dönerek sokakta hızlıca koşmaya başladım. Ayakkabılarım, ayağımın yan taraflarını soyuyordu.

“Leydim!”

“Sara!”

Koşarken arkama baktım, Sheina’nın onlara engel olmaya çalıştığını görünce kahkaha attım. Bu başarısı uzun değil, muhtemelen birkaç saniye sürecekti. Ancak bu bana güç vererek ciğerlerimi yaktı ve oksijen için kıvranmama rağmen koşmaya devam etmemi sağladı.

Sonunda, ona ulaştım. Tüm bu süre boyunca yerinden ayrılmamıştı. Eğilip dizlerimi kirli yola yaslarken bunun belki de en akıllıca karar olmayabileceğinin farkındaydım. Yardıma muhtaç gibi duruyordu ama duruşu ve bakışı garipti. Özellikle de az önce sergilediğim gösteriye rağmen.

“Selam,” dedim ona bakarken.

Bu kadar yakından bakınca muhafızın haklı olduğunu fark ettim. Tavşan dudağı denebilecek şekilde dudaklarının ortası boştu. Karanlık bakan gözleri iri ve yuvarlaktı. Kemikleri sayılıyordu.

Tüm bu adaletsizliğe karşı bağırarak istiyordum. Büyük dükânların ve çığır açan teknolojilerin olduğu bu yolda, böylece duruyor olması, bu şekilde yaşaması adil değildi. Herkes onu

görmezden gelerek uzaklaşıyor ve farklı olduğu için daha alt kademede olabileceğini düşünüyorlardı.

Öfke, sanki bir kazanın içindeymiş gibi kanımı kaynatıyordu. Silva'dayken, babamla birlikte insanlardan aldığımız yemek ve paraları dağıtırken içimde yanan o ateş, tekrar canlanmıştı. O öldükten sonra amcamın kasasından çaldığım paraları Daria'ya götürmeye devam etmiştim.

“Senin adın ne?” diye sordum tekrar.

Çocuğun bakışları arkama çevrildi. “Kraliyet muhafızı,” diye fısıldadı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldığında tüylerim diken diken oldu, sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Ardından koşmaya başladı.

“Bekle!” diye bağırdım yerimden kalkarak.

“Sara!” Timothy'nin sesi yüksekti. Bu ses alıştığımın aksine rahatsız edici bir sestti. Olduğum yerde durarak elimi göğsüme götürdüm ve ona döndüm.

“İyiyim, Timothy. Her şey—” Tiz bir patlama sesiyle kulaklarım çınladı. Etrafımdaki her şey dondu. Ellerimi kulaklarıma kapatarak eğildim.

Bakışlarımı kaldırdığımda, Timothy'nin kocaman gözlerle ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm. Aramızda iki metreden az mesafe vardı. Bir elini göğsüne götürmüştü.

Leydilerimin üçü de hemen arkasında şaşkın bir şekilde dururken insanlar sokağa döküldü.

Timothy dizlerinin üstüne düştü.

“Hayır!” diye bağırdım. Ona doğru koşarken göğsüm yanıyordu. Gözlerimden akan yaşlar yüzümü ıslatırken sendeledim.

“Hayır,” diye yalvardım tekrar. Kendimi yerde yanına bıraktım.

Bana çılgına dönmüş gibi bakıyordu. Kalbim kırıldı, kırık-

ların sivri parçaları içimdeki her şeyi dökercesine bedenimi yarıp geçti.

Ellerim göğsünü bulduğunda çenem gergindi. Mümkün olduğunca fazla baskı uygulayarak parmaklarımla yarayı kapatmaya, kanamayı durdurmaya çalıştım.

Ama çok fazlaydı.

Çok hızlıydı.

Avucunu bileğime güçsüz bir şekilde sardığında bu bana umut vermeye yetti. Topuzumdan dökülen bukleler gözyaşlarının yanaklarımda bıraktığı ıslaklığa yapışırken, başımı yana çevirdim. Düzinelerce insan ellerini korkuyla ağızlarına kapatmış bizi izliyor ve hiçbir şey yapmıyorlardı.

Düzinelerce.

“Bir şey yapın!” diye bağırdım. Sanki hiçbirinin eli ayağı yokmuş gibi boş boş bakıyorlardı. “Orada dikilmeyin!” Sesim çatladı. Nefessiz kaldığımı fark edene kadar ciğerlerim sıkışmaya devam etti. “Dayan, Timothy.” Ona odaklandım ancak bakışları boştu, varlığının kayıp gittiğini hissediyordum. “Ölmeye iznin yok,” diyerek emrettim dişlerimi sıkarak. “Beni duyuyor musun? En yakın arkadaş olmamız gerekiyordu.”

Dudağının kenarı kıvrıldı, yavaş yavaş uzaklaşırken gözlerini kırptı.

“Ateş başında uzun sohbetler yapacağız, anlıyor musun?” Hıçkırdım. Parmaklarıma bulaşan onca kanı görmezden gelmeye çalıştım. “En sevdiğin şey...”

Eli, bileğimden düşerek altında oluşan kan gölüne çarptı.

“Lütfen,” diye mırıldandım. Zihnimde çığlıklar koparken yüreğim paramparça oldu. “Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Fakat çok geçti. Kimse yakarışlarımı duymuyordu.

görmezden gelerek uzaklaşıyor ve farklı olduğu için daha alt kademede olabileceğini düşünüyorlardı.

Öfke, sanki bir kazanın içindeymiş gibi kanımı kaynatıyordu. Silva'dayken, babamla birlikte insanlardan aldığımız yemek ve paraları dağıtırken içimde yanan o ateş, tekrar canlanmıştı. O öldükten sonra amcamın kasasından çaldığım paraları Daria'ya götürmeye devam etmiştim.

“Senin adın ne?” diye sordum tekrar.

Çocuğun bakışları arkama çevrildi. “Kraliyet muhafızı,” diye fısıldadı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldığında tüylerim diken diken oldu, sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Ardından koşmaya başladı.

“Bekle!” diye bağırdım yerimden kalkarak.

“Sara!” Timothy'nin sesi yükseldi. Bu ses alıştığımın aksine rahatsız edici bir sestti. Olduğum yerde durarak elimi göğsüme götürdüm ve ona döndüm.

“İyiym, Timothy. Her şey—” Tiz bir patlama sesiyle kulaklarım çınladı. Etrafımdaki her şey dondu. Ellerimi kulaklarıma kapatarak eğildim.

Bakışlarımı kaldırdığımda, Timothy'nin kocaman gözlerle ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm. Aramızda iki metreden az mesafe vardı. Bir elini göğsüne götürmüştü.

Leydilerimin üçü de hemen arkasında şaşkın bir şekilde dururken insanlar sokağa döküldü.

Timothy dizlerinin üstüne düştü.

“Hayır!” diye bağırdım. Ona doğru koşarken göğsüm yanıyordu. Gözlerimden akan yaşlar yüzümü ıslatırken sendeledim.

“Hayır,” diye yalvardım tekrar. Kendimi yerde yanına bıraktım.

Bana çılgına dönmüş gibi bakıyordu. Kalbim kırıldı, kırık-

ların sivri parçaları içimdeki her şeyi dökercesine bedenimi yarıp geçti.

Ellerim göğsünü bulduğunda çenem gergindi. Mümkün olduğunca fazla baskı uygulayarak parmaklarımla yarayı kapatmaya, kanamayı durdurmaya çalıştım.

Ama çok fazlaydı.

Çok hızlıydı.

Avucunu bileğime güçsüz bir şekilde sardığında bu bana umut vermeye yetti. Topuzumdan dökülen bukleler gözyaşlarının yanaklarımda bıraktığı ıslaklığa yapışırken, başımı yana çevirdim. Düzinelerce insan ellerini korkuyla ağızlarına kapatmış bizi izliyor ve hiçbir şey yapmıyorlardı.

Düzinelerce.

“Bir şey yapın!” diye bağırdım. Sanki hiçbirinin eli ayağı yokmuş gibi boş boş bakıyorlardı. “Orada dikilmeyin!” Sesim çatladı. Nefessiz kaldığımı fark edene kadar ciğerlerim sıkışmaya devam etti. “Dayan, Timothy.” Ona odaklandım ancak bakışları boştu, varlığının kayıp gittiğini hissediyordum. “Ölmeye iznin yok,” diyerek emrettim dişlerimi sıkarak. “Beni duyuyor musun? En yakın arkadaş olmamız gerekiyordu.”

Dudağının kenarı kıvrıldı, yavaş yavaş uzaklaşırken gözlerini kırptı.

“Ateş başında uzun sohbetler yapacağız, anlıyor musun?” Hıçkırdım. Parmaklarıma bulaşan onca kan görmezden gelmeye çalıştım. “En sevdiğin şey...”

Eli, bileğimden düşerek altında oluşan kan gölüne çarptı.

“Lütfen,” diye mırıldandım. Zihnimde çığlıklar koparken yüreğim paramparça oldu. “Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

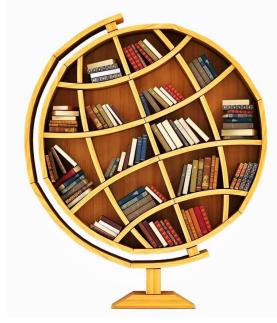
Fakat çok geçti. Kimse yakarışlarımı duymuyordu.

Ruhunun bedenini terk ettiği o anı hissettim. Verdiği büyük, derin nefesten sonra gitmişti.

Hıçkırıklar tüm bedenimi sarsacak kadar güçlüydü. Kendimi üstüne bıraktım. Kollarım ve parmaklarım kızıla boyanmıştı; yine de başımı, ellerimin arasına aldım.

“Size söylemeye çalıştım,” diye fısıldadı Marisol, yanağına düşen yaşı silerken. “Peşinde oldukları kişi *sizdiniz*.”

Tüm bedenimi uyuşturan buz gibi bir his içime yayıldı. Yüzümü kaldırarak ona baktım. “O zaman bedelini ödediklerine emin olacağım.”

BÖLÜM 38

Sara

Tenime değen ipek çarşaf lar yumuşak, vücudumu ısıtan yorgan-
sa ağırdı. Bense bu rahatlığın altında hissizce uzanıyordum.

Hastaydım.

Timothy'nin kanı tenimden akalı uzun zaman olsa da bir daha
asla temiz olamayacakmışım gibi hissediyordum. Verdiğim ka-
rarların günahları hep ağır bir şekilde omuzlarımda olacaktı ama
bu gece, o ağırlığın altında eziliyordum.

Keşke dinlemiş olsaydım.

Keşke kendi bildiğimi yapmasaydım. Belki o zaman Timot-
hy hâlâ burada olurdu.

Hayatta olurdu. Nefes alıyor olurdu. *Var olurdu.*

Gözlerim şiş, göz kenarlarım hassastı ama gözyaşlarım uzun
zaman önce kurumuştı. İçimde yükselen öfkeyle gözyaşlarımı
silip atmıştım.

Asi kral, beni öldürmeleri için halkını göndermişti.

Ancak ıskalamışlardı. Ben de onun ölmeyi dilemesini sağla-
yacaktım.

Saraya döndüğümüz andan beri hiç kimse benimle konuş-
mamıştı. Yatak odamın kapısında durması için fazladan muha-

fız gönderilmemişti. Teselli edecek dokunuşlar, rahatlatıcı sözler yoktu.

Bunları hak etmiyordum.

Belki amcamın gelebileceğini düşünmüştüm ama o da diğer herkes gibi kaybolmuştu.

Duvardan küçük bir gürültü geldiğinde, ne olduğuna bakmak için dönmedim. Adım sesleri arkamdan yaklaşp, yatağım bir başkasının ağırlığıyla çökerken de dönmedim.

Hareket edemeyecek kadar tükenmiş, umursayamayacak kadar kırılmıştım.

“*Ma petite menteuse*. Seninle ne yapacağım ben?” Tristan’ın sesi bir öpücük gibiydi, beni sarmalayp göğsümün merkezinde bir çatlak yarattı. Belime sarılıp beni sert bedenine çeken dövmeli koluna baktım. Bana sıkıca sarılıyordu.

Bu basit bir hareketti ama kalbimdeki yarayı deşiyordu. Orada yokmuşçasına davrandığım ve kapattığım yarayı...

Yanağımdan dökülen sıcak ve tuzlu bir gözyaşı, dudaklarımın arasına kaydı. Aramızdaki tek şey basit beyaz geceliğimdi. Parmakları, sanki teselli edilmeyi hak ediyormuşum gibi karnımı okşadı, beni *rahatlattı*.

Nefesi, boynumdayken tenime sıcak öpücükler bıraktı. Tristan, olduğunu bildiğim her şeyden farklı ve içtendi. Tüm bunları olduğu gibi kabul ettim.

Beni görmeyen insanlarla dolu olan bir dünyada, bazen beni gerçekten görebilen tek kişi oymuş gibi hissediyordum.

Bir gözyaşı daha firar ederek çenemden damladı.

Kolunu oynatarak kalçalarımı tuttu ve sırtüstü uzanmamı sağlayacak şekilde döndürdü. Üzerimde gezinip beni inceleyen yeşil gözleri sertti.

“Yaralandın mı?” diye sordu. Parmaklarıyla ıslanan yanaklarımı sildi.

Başımı iki yana salladım. Kesik bir nefes ciğerlerimi terk etti. Kalbim, içinde hapsolduğu soğuk suçluluk duygusunu bastırmak istercesine atıyordu.

Başını sallarken ifadesi rahatladı. Parmakları yüzümü okşadı. Gözlerimin altını, dudaklarımın üst çizgisini, burnumun kemelerini... Tekrar ve tekrar bu harekete devam ederken üzüntümün ağırlığı katlanabilecek bir seviyeye düştü. Sanki tüm ağırlığı kendine alıyor gibiydi.

“Neye ihtiyacın olduğunu söyle,” dedi.

Çenem titrerken başımı yan tarafa eğdim. Beni bu kadar zayıf görmesini istemiyordum.

Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. “Neye ihtiyacın olduğunu söyle, Sara. Ben de sana onu getireyim.”

Vereceğim cevabı düşünürken içimden binlerce his geçiyordu ama içlerinden yalnızca biri yüzeye çıkmaya yakındı.

Öfke.

Tenimi zorlayarak çıkıp tüm şehre yayılmaya, yoluna çıkan her şeyi devirmeye hazırdı.

“Bunu yapanı bulmanı istiyorum.” Sesim çatladı. “Ölmesini istiyorum.”

Dudaklarımdan dökülen kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı ancak sözlerimi geri almadım.

Gözleri parlarken eğilerek alınını, alnıma dayadı. Dudaklarımız o kadar yakındı ki aynı havayı soluyorduk. “Olmuş bil.”

Bunu öylesine inançlı, öylesine emin bir şekilde söylemişti ki ondan bir an olsun şüphe etmedim. Bana bakışında bir şey vardı, ruhuma karışıp her bir parçamı görüyor gibiydi. Ondan dünyayı istesem, sırf avuçlarıma sığsın diye tüm dünyayı parçalara bölebilecekmiş gibiydi.

Bu kadar önemsenmek içimde bir şeylerin kırılmasına sebep oldu. Sanki taş duvarları birbirine bağlayan beton, çatlamaya başlamıştı. Parmaklarının her bir hareketiyle kendimi onun kollarından uzaklaştırmak için sunduğum tüm bahaneler, tek tek parçalara ayrıldı.

Belki bu bencillikti. Belki bunu hak etmiyordum.

Ancak acıyla dolu bu dünyada ben, onunla nefes alıyordum.

Parmaklarımı saçlarına doladım.

“Öp beni,” diye fısıldadım.

Öptü. Sorgulamadan. Duraksamadan. Dudaklarını dudaklarımın bastırıldığında yumuşak dokunuşu sıkı bir tutuşa dönüştü. Sanki dağılmama engel olmaya çalışıyordu.

Dudaklarımı daha çok aralayarak dilinin içeri girmesine izin verdim. Tüm bedenim uyanıyordu. Hissettiğim arzunun ağırlığı üzüntüme karışarak –yaşadıklarım yüzünden ya da değil– daha *yoğun* bir hâle bürünmüştü.

Alt dudağını emdiğimde inledi. Kalçalarını, kalın aletini bacaklarımın arasına bastıracak şekilde yerleştirdi. Sırtım yükselirken parmaklarım saçlarına dolandı. Bedenine yaslanıp ona daha çok yaklaşmak istiyordum. Daha derinlerde hissetmek istiyordum.

Belki kendimi ona kaptırırsam acı bana bu kadar eziyet etmezdi.

Eli memelerimi buldu ve elbisemin kumaşı üzerinden memecumunu okşamaya başladı. Dudaklarını çenemden daha aşağılara, boynuma doğru gezdirmeye başladı. Tenimi acıtacak kadar ısırdığında vücudumun her bir santimi titredi.

İnledim. Kadınlığımdaki ıslaklık, bacaklarımın iç kısmına sı-zarken ihtiyacım olan yere dokunmasını diliyordum.

Tereddüt ederek geri çekildi ve gözlerime baktı. Bir anlığına, fikrini değiştirmiş olmasından korktum.

Ancak Tristan'ı daha iyi tanımam gerekirdi.

Bir başka gözyaşı yüzümden akıp giderken silmek için elimi uzattım ama o, iki bileğimi de sıkıca tuttu. Ellerimi başımın üzerine sabitledi. Eğildiğinde dudakları, çenemden dudaklarımın kenarına doğru yol aldı. Dili, sanki acımın kanıtlarını silmek ister gibi tenimi yaladı.

“Sara,” diye mırıldandı.

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda arzum katlanarak arttı. İçimdeki sıcaklıkla bedenim sarsıldı. Kalçalarımı ona doğru bastırırken bacaklarımı beline dolayıp onu daha derinlere çekmeye çalıştım. İnlediğinde çıkan ses, ağzımda yankılanarak kemiklerime kadar işledi. Bu hisle titredim. Onun gibi birinin tutkusuna karşı boyun eğdiğini görmek ve bunun sebebinin ben olduğunu bilmek mest ediciydi.

Parmakları, bileklerime sarılarak ellerimi yastıklara doğru bastırdı. Geri çekilerek gözlerime baktı. “Sen benimsin.”

Bu bir soru değildi.

Yine de başımı sallayarak onayladım. Cevabımı dudaklarına doğru verebilmek için başımı kaldırdım. “Seninim.”

Bir adam benim üzerimde hak iddia ettiği için belki utanmalıydım, zayıf hissetmeliydim ama ellerimi bırakıp elbisemi yakasından tutarak yırttığı an, tek hissettiğim şey güçtü.

Beni çıgıllıklara boğulana dek doldurmasına muhtaçtım.

Söz verdiği gibi.

BÖLÜM 39

Tristan

Tek bir kelime beni yabanileştirmeye yetti.

Güzel tenine dokunup okşarken, zarar görmediğini parmak uçlarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Açık bir şekilde kimse-
nin ona dokunmayacağını söylemiş olmama rağmen birileri-
nin bunu görmezden gelebilmiş olması beni öfkeliyordu.
Edward olanları anlattığı an kör edici bir his beni ele geçirdi.
Ancak buna eşlik eden yeni bir his daha vardı.

Korku.

Bu dünyada arzuladığım tek bir şey vardı ve o da parmakla-
rımın ucundaydı. Taç o kadar yakındı ki uzanarak onu başıma
yerleştirebilirdim.

Ama artık bu kadın vardı.

Onunla kıyasladığımda her şey rengini yitiriyordu. Onu ya-
nımda tutmak için yapamayacağım şey yoktu. *O her şeydi.* Eğer
incindiyse buna sebep olan kişi ölmek için yalvarana kadar ona
işkence edecektim.

Memelerinden birini avucuma alarak yumuşak teninin elime
oturuşunu hissettim. Meme uçları, yırtılan geceliğinin ince ku-

maşı altında sertleşmişti. Uzanıp tadına bakmak istediğim için ağzım sulandı. Ben de bunu yaptım.

“Tristan,” diyerek inlerken, parmakları saçımı kökünden sökmek ister gibi çekiştirdi.

Dişlerim tenine değdiğinde kesik bir nefes aldı. Kalçalarını kaldırarak kasığıma bastırdı, sikim bu sürtünmeyle seğirdi. Meme ucunu sertçe bırakıp üzerinden çekilirken sııttım.

“Nereye gidiyorsun?” diyerek yakındı. “Geri gel.”

Yakarışlarını duymazdan gelerek komodine yaklaştım ve kalın mumu alt tarafından tutarak yatağa yöneldim. Beni izlerken alnı kırıştı. Krem rengi ipek örtülerin üzerinde uzanırken yanakları kıpkırmızıydı. Siyah saçları vahşi bir şekilde etrafına dağılmıştı!

Adımlarımı yavaşlatarak ona baktım. Çıplak ve tahrik olmuş bir hâldeydi. Bedeni, hiç şüphesiz bugün hissettiği karmaşık hislerle hassaslaşmıştı. Başka bir kadın olsa çoktan kırılmış olurdu. Ancak o buradaydı, acısını kabul ederek onu şekillendirmesine izin veriyordu.

Nefes kesiciydi. Son raddesine kadar onu becermek, benim tüm gözeneklerinden sızana kadar içine boşalmak ve herkese onun kime ait olduğunu göstermek istiyordum.

Ayak bileğini tutarak onu yatağın köşesine doğru çektim ve mumu hemen yanıma, yere bıraktım.

Uzun bacaklarını bağırarak göğsüme vururken gülümsedim. Bu ukala cadı, hâlâ hayatta ve iyi olduğu için damarlarım hazla doldu. Onu daha sıkı tutarak homurdandım. Parmaklarım bacağında gezinerek dizinin üzerine, ardından bacağının iç kısmına uzandı.

Etini parmaklarımın arasında sıkıştırdım.

Göz kapakları titrerken dudakları aralandı.

“Zevk alırken acı hissetmeyi seviyorsun, değil mi küçük ceylan?” Başımı yana eğdim. Üstüne atlayıp yüzümü amına gömmek için kendimi zor tutuyordum.

“Ne sevdiğimi bilmiyorsun,” diye cevap verdi, gözleri parlıyordu.

Küçük bir kahkaha atarak elimle, o çok iyi bildiğim kızaran bölgeye dokundum. “İkimiz de sana ne verirsem alacağını biliyoruz, *ma petite menteuse*.”

Gömleğimi ucundan tutarak başımdan çıkardığım an, tenime çarpan soğuk havayla titredim. Belki de böyle hissetmeme sebep olan şey, bedenimden ayrılmayan gözleriydi. Kollarımın üst kısmından göğsüme doğru yükselen dövmeleri, detaylı birer sanat eseriymiş gibi süzüyordu.

Birlikte yönetir, ayrılırsak yeniliriz. Dövmemi okurken dudaklarını oynattı, ardından bakışları direkt sikime indi. Bu kelimeleri sesli bir şekilde okusa ne hâle geleceğimi bilmek istiyor gibiydi.

Gömleğimi elime alarak katladım. “Kayıtsızlığın sınırına geldiğinde...” Kumaşı gözlerinin üzerine yerleştirirken gözlerini kapattı. Parmaklarım kıvrıcık tutamları geriye doğru ittiğimde artık görmüyordu. Dudaklarımız birbirine değecek kadar eğildikten sonra bir elimi muma uzattım. Kıvılcımlar tenimi yalar-ken bedenime bir haz dalgası kapladı. “O güzel dudaklarından dökülen *benim* ismim olacak.”

Mumu kaldırdım ve eriyen kısmı pürüzsüz tenine damlayana kadar eğdim.

“Ah.” Nefesi kesildi. Kolunu geri çekmeye çalışırken dudakları aralandı. Bileğini tutarak dudaklarıma yaklaştırdım ve üfledim. Mumun, teninde sertleşmesini izledim.

“Tristan,” diye fısıldadı.

“Böyle hissettirmesini sevdin mi?” diye sordum. Parmaklarımı soğuyan mumda gezdirdim. “Seveceğini biliyordum. Eminim şu an aşağı uzansam o mükemmel küçük amın benim için yalvarıyor olur. Doldurulmak için. Öyle değil mi, edepsiz kız?” Kolunun üst kısmına ilerleyerek aynı şeyi tekrarladım. Beyaz mum tenine dökülürken diğer elim, köprücük kemiğinden göğsüne doğru inmeye başladı. Yumuşak kıvrımlarını okşuyordum. “Sana dokunmayı ne kadar çok arzuladığımı biliyor musun?”

Eğildim. Artık tadını ağızımda alma isteğimi bastıramıyordum. Karnına küçük öpücükler bırakırken mumu eğdim ve dudaklarımla işaretlediğim yolu mumla takip ettim.

İnledi. Sırtı yataktan yükselirken uyluklarını birbirine bastırarak elimi sıktı. Bacaklarını ayırmaya çalışırken parmaklarımı tenine bastırdım. “Açık tut. Güzel amını ıslak ve ben onu boşaltayım diye yalvarırken görmek istiyorum.”

Nefesi kesilse de bedeni rahatladı. Bacaklarını öncekinden daha geniş açtığında parlayan amını görmek, taşaklarımın gerilmesine ve sırtımdan bir sıcaklık yükselmesine sebep oldu.

Şaşırtıcı şekilde bana karşı koymuyordu ve bu beni memnun ediyordu. Elimini bacağından çekerek soğuyan mumun boğazına doğru izlediği yolu takip ettim. Nabzını parmaklarımın altında hissedene kadar boğazını sıktım. “Aferin kızıma.”

Dudaklarını yaladığında mumu tekrar köprücük kemiğine yaklaştırdım ve sıcak sıvıyı tenine dökerken nasıl tepki vereceğini izledim. Elimini hareket ettirerek göğsüne doğru bir yol çizdim. Pembe meme uçlarını takip ederek karnına inip göbek deliğinde bekledim.

Mumu söndürüp yere bıraktıktan sonra boğazını tuttum. Dudaklarımız birbirine değerken gergindi. “Çok sessizsin, küçük ceylan. O ukalalığına ne oldu?”

Dudaklarını yalamak için dilini çıkardığında bu fırsatı değerlendirerek dilini ağzıma aldım. Tadıyla inledim. Boynunu bırakıp gözlerindeki gömleği kenara ittim. Bakışlarını üzerimde hissetmek, onun beni etkilediği gibi benim de onu etkilediğimi görmek istiyordum.

Çünkü beni *yıkıp* geçiyordu. Beni tamamen mahvediyordu.

Bir süre önce akan yaşlardan şişip kızaran gözleri karardığında, bir adım geri çekilerek yakıcı bakışlarının tenimde gezinmesinin tadını çıkarttım. Pantolonumun düğmesini açıp yere bıraktım, aletim serbest kaldı. Sert ve öfkeliydi, ucunda biriken meni damlayarak bir ıslaklık oluşturmuştu.

Kendimi tutup okşamamı izlerken bakışlarının üzerimde olması hoşuma gitti. Beni tahrik ediyordu. Başımı geriye atarak sırf onun için kendimi okşadım. Onun *için*.

“Ne yaptığını görüyor musun?” dedim yatağa biraz daha yaklaşarak. “Beni delirttin.” Yatağa çıkarak bacaklarını daha da açtım ve arasına yerleştim. “Yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Seni düşünmeden *nefes* bile alamıyorum.”

Göğüslerimiz birbirine çarptığında aletimi şişen amına yaklaştırdım. Katmanlarının hazır bir şekilde etrafımda kasılıp gerildiğini hissettiğimde vücudum ısındı.

“Boşalmayı hak ediyor musun, *ma petite menteuse?*” diye sordum. Kalçalarımı ileri doğru hareket ettirirken aletim ıslak amına değiyordu.

İnledi. Beli kıvrıldığında memeleri göğsüme yapıştı.

“*Her zaman* boşalmayı hak ediyorum.” Gülümsedi.

Dilim dudaklarındayken aşağı baktım. Aletimin onun amcığı boyunca kayışını izlerken, her hareket edişimde daha da kalınlıyordu.

“Tüm gece seninle böyle oynayabilirim.” Doğrulurken ba-

caklarını daha geniş açtım. “Seni altımda böyle edepsiz ve kı-zarmış bir hâlde görmek çok güzel bir şey.”

“Tristan,” diye mırıldandı. “*Lütfen.*”

“Bâkire misin, Sara?” Hareketlerim yavaşlarken zevk dal-gaları bacaklarımın üst kısmından karnıma doğru yayılmaya başladı. Başka bir adam ona dokunmuştu. Bunu bana çoktan söylemişti. Ancak kralın yatağına gireceğini bilerek saraya do-kunulmuş bir şekilde gelebileceğini düşünmüyordum.

Onu abimle hayal etmek, tıpkı tırtıklı bir bıçağın karnımı yar-ması gibiydi. Kıskançlığın yaraya basılan tuz gibi tenime işle-mesine izin verdim.

“Evet,” diye fısıldadı.

Tek bir kelimeyle sınıra gelerek parçalandım. Ona sahip olan tek kişi olmayı düşünmek bile gözümü döndürüyordu. Başka türlü-sünü *düşünmeyi* bile kaldıramıyordum. Seğiren kalınlığımı elimle sıktıktan sonra o küçük dar boşluğa bastırdım. Tekrar öne eğildiğimde göğsüm, göğsüne değdi. Dudaklarımı kulağına yak-laştırdım. “Peki ya bekâretini alırsam?”

Bacaklarını kalçalarımın dolayarak beni daha çok kendine çekti. “O zaman seninimdir.”

Sıcaklık içime yayıldı, kaslarım kendimi tuttuğum için ger-gindi.

Yavaşça içine girdim. Aletimin ucu, dudaklarını aralayarak beni sarmasına müsaade etti. Hareket etme arzusu beni deli edi-yordu. *Hızlanmak istiyordum. Onu sıkmak istiyordum.* “Söyle bana, *ma petite menteuse*. Bana güveniyor musun?”

Tereddüt ettiğinde gözlerine karanlık bir ifade yayıldı. “Ha-yır,” diye fısıldadı.

Sırıttım. “Güzel.”

Ardından tamamen içine girdim. Daracık amı beni tama-

mıyla yutarken gözlerim devrildi. Kendimi tutmaya çalışsam da başarılı olamadım. Kanının sikime yayıldığını düşünmek, başkasına değil de bana ait olduğunu kanıtlamış olmak tüm çabamı boşa çıkardı.

Bu kadar uzun süre bekledikten sonra ona sahip olmak bir uyuşturucu gibiydi. Damarlarıma yayılıp her bir sinirimi baştan çıkardı, sıcaklığın bedenimden akmasına ve içimin coşkuyla dolmasına sebep oldu.

İnledi, belimdeki bacakları kasılıyordu. Elimi önce başında sonra yanağında gezdirdim. En sonunda yüzünü tuttum. “Sen *kahrolası* derecede mükemmelsin.”

Göğsüm sıkışırken içinde titredim. Her nefes alışımında daracık bâkire amı beni sıkıca sarıyordu.

Eğilip onu öptüm, çünkü onu öpmeye *ihtiyacım* vardı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi ve her boşaldığında nefesinin nefesime karışmasını istiyordum.

Yavaş ve sabit bir ritimle hareket etmeye başladığımda kollarını omzuma sardı. Neredeyse ucuna kadar çıkıp ardından tekrar kendimi itiyordum. Sanki bir yapbozun kayıp parçası gibi bedeninin, bedenimi tamamlamasının tadını çıkarıyordum.

“İyi misin?” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

“Haklısın.” Dişlerini dudağıma geçirerek sertçe ısırıldı. Taşaklarım o kadar kasıldı ki sikimin ucundan biraz meni damladı. “Acıyı seviyorum.”

İnleyerek başımı geriye attım. Bu kadının cennetten bana gönderildiğine adım gibi emindim.

“Daha sert,” diye emretti bacaklarını belime sıkıca sararken.

Omurgamda bir sıcaklık oluşmaya başlarken geri çekilip onun sebep olduğu ıslaklığa baktım. İçine tekrar girdim. İnlerken tınakları sırtıma saplandı.

Bu acıya karşı dişlerimi sıkarak hızımı artırdım. Kendimi tutmuyordum. Hayvani bir ihtiyaçla aklımdaki tek şey ona sahip olmaktı. İçinde gidip gelirken kaşımda ter damlaları birikti. Tekrar ve tekrar, köküne kadar gidip gelirken etrafımda titriyor ve beni sıkıca sarıyordu.

“Zoru oynamaya çalışıyorsun,” dedim. “Ama amını ikiye ayırdığımda gayet edepsizsin.”

Gözleri parlarken dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı.

“Acıdı mı?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Güzel.” Doğrularak ellerimi altından geçirdim ve bacaklarını kaldırarak iki yana açtım. Böylece beni içine alan o şiş ve hırpalanmış noktayı görebiliyordum. Bu görüntü inanılmaz erotikti ve fazlasıyla doğru hissettiriyordu. *Hiçbir şey* bana böyle hissettirmemişti.

Etrafımdaki duvarları titrediğinde, zirveye doğru koştum. Parmaklarım, bana en çok ihtiyacı olan o noktayı okşarken başı geriye düştü.

Yakındı. Kaslarının gerilmesinden bunu anlayabiliyordum. Ondan akan zevk suyu her yanıma bulaşmıştı. Elimi kaldırarak amındaki şişen noktaya doğru vurduğumda tiz bir ses havayı doldurdu.

Nefesi kesildi, iki yanımdaki bacakları titrerken inledi.

Zevk, beni tüketmekle tehdit etmeye başlarken kasıldım. “Ne kadar da *edepsiz* bir kızsın. Sanki fahişemmişsin gibi sikimi sırlıslıkla ettin.”

Aynı hareketi tekrarladığımda teni şişerek kızardı. Görüşüm bulanıklaşırken daracık amı beni kendine çekiyordu.

Ardından patladı. Bedeni yataktan havalandı ve bacaklarıyla kollarını bana sardı. Göğsü benimkine değiyordu. Kalçalarını

sıkıca kavrayıp içinde gidip gelmeye devam ettim. O etrafımda titrerken zirveye koşuyordum.

“Tristan!” diyerek inledi.

Boynumu ısıtırken inlemeleri odada yankılandı.

Taşaklarım gerildiğinde bir anlığına içine boşalmayı düşündüm. İçimdeki tüm sesler bunu yapmamı söylüyordu. Duvarlarını ıslatıp kimsenin ona sahip olamayacağına emin olmak istedim. Ancak bir parça mantık devreye girdi. Ben tahta çıkmadan hamile kalırsa, gelecekte onu bekleyen tek şeyin ölüm olduğunu biliyordum.

Son saniyede içinden çıkarak onu yatağa ittim ve sikimi kavradım. Bıraktığı ıslaklık, kendimi kolayca okşamama yardımcı oluyordu. İnleyerek başımı geriye attım, kaslarım gergindi. “İsteddiğini söyle.”

“İstiyorum.” Ses tonu artık tereddütlü değildi.

“Yalvar,” diye emrettim.

Yattığı yerde kıpırdanarak ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu, güzel kıcını sertliğime doğru sürttü. Kirpiklerinin altından bana bakarken bacaklarımı tuttu.

Karnım zevkle kasılırken sıcaklık içime yayılmaya devam ediyordu. Bu inanılmaz bir görüntüydü. Bir hayvan gibi önümde duruyordu, bekâreti aletime bulaşmıştı ve boşalmam için yalvarmaya hazırlanıyordu.

“Tristan,” diye fısıldadı. “*Lütfen.*”

Kaslarım gerildi. Elimle kendimi okşamaya devam ettim.

“Tenime boşal ki herkes kime ait olduğumu bilsin.”

Patlamam için gereken tek şey buydu. Yüzüne boşalmaya başladığımda yıldızlar gözlerimin önünde parladı. Meni, yanaklarından akıp şiş göğüslerine damladı.

Göğsüm inip kalkarken bu kör edici zevkle kulaklarım çınlamaya başladı.

Ona bakarken dudaklarım aralandı. Titremelerim damarlarıma yayılıyordu.

Gülümseyerek dudaklarına bulaşan meniye yaladı. Parmaklarını göğüslerine bulaşanları okşuyordu.

“Seninim,” diye mırıldandı.

Elimi yüzünde gezdirdim. Başparmağımla yanağındaki ıslaklığı silerek ağzına doğru ittim. Parmağımı emip dilini etrafında gezdirmeye başladığında kalınlığım tekrar hareketlendi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu, yüreğimin tam ortasında havai fişek gibi patladı.

BÖLÜM 40

Sara

Sabah olduğunda gitmişti.

Tabii ki gidecekti. Yine de terk edilmişim gibi hissettiğim için kalbim sızladı.

Bekâretimi kaybetmemek, bilinçli olarak yaptığım bir şey değildi. Bunun bir hediye gibi verilmesi gerektiğine inanmıyordum. Sadece, bu deneyimi yaşayacak kadar umursadığımı birini bulamamıştım. Hassastı. İtendi. Geçmişte erkeklerle takılmış olsam da hiç kendime denk olarak gördüğüm biri olmamıştı.

Onunla tanışana dek.

Kapı sertçe tıklatıldığında örtülerin altında gerindim. Bacaklarımın arası sızlıyordu. Ben bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve mahremiyet sanki hak ettiğim bir şey değilmiş gibi, üç nedimem de içeri girdi.

Marisol direkt odanın ucundaki geniş pencerelere ilerledi ve kalın perdeleri kenara çekerek Saxum'ın kapalı göğünden loş bir ışığın içeri yayılmasına müsaade etti.

“Uyanma vakti,” dedi Sheina yanımdan geçip giderken. Gözleri, sarı saçları kadar parlaktı.

Yüzümü asarak yatakta doğrulduğumda, bacaklarımın arasındaki keskin acı nefesimin kesilmesine sebep oldu. Ophelia boğazını temizleyerek yatağımın ucuna yaklaştı.

“Leydim,” diye fısıldadı, bakışlarını Marisol’un sırtına çevirip tekrar bana dönerken. “İyi misiniz?”

Başımı yana eğdim, son yirmi dört saatte olanlardan bahsettiğini düşünüyordum. Gerçek şuydu ki iyi değildim. Kederin boğazınıza yapışan inatçı parmakları sizi kolayca bırakmıyordu ama bunu herkese göstermeyecektim. Duygularımı göstermek zayıflıktı ve özellikle de şu an *zayıf* görünemezdim.

“İyiym tabii, Ophelia.” Ona gülümsedim.

Bana yaklaşıırken kaşlarını çatı. “Çarşaflarınızda kan var.” Diğerlerinin duymaması için ses tonunu alçak tutuyordu. Utanç dalgası içime yayılırken bakışlarımı aşağı çevirdim. Yorganın üzerimden kaydığını ve örtülerin hem kanla hem de ufalanıp kuruyan mumla lekелendiğini fark ettim.

Yanaklarım kızardı. Parmaklarımı sardığım yorganı boynuma kadar çekerek dağınıklığı kapattım. Ardından boğazımı temizledim. “Teşekkür ederim, Ophelia.”

Gülümseyerek başını eğdi.

“Bugün ne yapıyoruz?” diye sordum. Kalbim göğsümden firar edecekmiş gibi atıyordu ama ben, sakın kalmaya çalışıyordum. Böyle uyuyakalmam aptallıktı.

Marisol arkasını dönerek gözlerini kıstı. “Amcanız ve Majesteleri sizinle akşam yemeği yemek istiyorlar.”

Kelimeler sivri dilinden dökülerek resmen yüzüme çarptı. Ses tonundan mı, yoksa masumiyetimi kardeşine teslim etmişken krala karşı rol yapmam gerektiği için mi böyle hissettiğimi bilmiyordum. Her ikisi de olabilirdi.

Ellerini birbirine çarparak bana yaklaştı. Gerilirken yorganımı daha da yukarı çektim. Bu yorganın altında çıplak olduğumun farkına varmıştım.

“Yataktan kalkın da sizi giydirelim ve hazır olun, leydim.”

Ophelia, Marisol’un koluna girerek onu banyoya doğru çekmeye başladı. “Size bir banyo hazırlayalım. Eminim dünden sonra rahatlamak isteyeceksinizdir.”

Dünü hatırlamak kalbimin sıkışmasına sebep olsa da gülümsedim, benim tarafımda olmasına minnettardım. Onlar gittiğinde yavaşça nefes vererek odanın diğer tarafından bana sırttan Sheina’ya döndüm. Bir elinde sabahlığım vardı ve diğer eli belindeydi.

“Bana yle bakma, Sheina. Buraya gel de yardım et,” dedim dişlerimin arasından.

Küçük bir kahkaha attıktan sonra yaklaşarak sabahlığı uzattı.

“Marisol bir yarasa kadar kr olmalı,” diye söylendi. “Saın fare yuvasına benziyor ve belli ki üzerinde kıyafet yok.” Gözleri parladı.

Yüzümü asarak ipek sabahlığımı ellerinden aldım. Mümkün olduğunca kendimi gizleyerek yorganı attım ve üzerime geçirdim. Kaslarım karşı çıkarcasına ağrırken keskin bir acının bacaklarımın arasına saplanmasıyla irkildim.

Bu hissi sevmiştim.

Garip bir şekilde ağrı beni rahatlatıyor, Tristan’ın beni nemmediğini hatırlatıyordu. Sheina ve amcam da dâhil olmak üzere, hayatımdaki herkesin aksine gelip gece boyunca yanımda kalan  olmuştu. Dikkatimi dağıtan, kollarında dağılmama izin veren ve sahip olmadığımı bildiğim gücü, bana bahçeden o olmuştu.

“Sessiz ol,” desem de dudaklarımın kıvrılmasına engel olmıyordum.

Kıkırdadı. “En azından yüzündeki yeni becerilmiş ifadeyi sil.”

Nefesim kesildiğinde hafifçe omzuna vurdum. Yüzüme yayılan gülümsemeyle ekledim. “Söylediklerine dikkat et, Sheina! Tanrım, arkadaşına ne oldu? Hiç bu kadar kaba konuştuğunu duymamıştım.”

Sabahlığımın kuşağını bağlarken etrafa baktım. Yatağın karmakarışık olduğunu görmek utanmama sebep oldu.

“Endişelenme,” dedi. “Ben icabına bakarım.”

Rahatlayarak bir nefes aldım. Omuzlarımdaki gerginlik silinirken koluna uzandım. “Bu akşam yemekten sonra biraz vakit geçirebilir miyiz, baş başa?”

O normallliği tekrar hissetmek istiyordum. Saxum’a geldiğimden ve bu uzun, eziyet dolu maceraya atıldığımızdan beri bu hissi tatmadığımın farkındaydım.

Göz kapakları titrerken bakışlarını kaçırdı. “Tabii ki.”

Göğsüm sıkıştı. İfadesinde hiç neşe olmadığını fark edince gülümsemem soldu. “Eğer meşgulsen...”

“Sizin için mi, leydim? Asla.” Gülümseyerek kolumu sıktı. “Banyonuz muhtemelen hazırdır.”

Huzursuzluk havaya yayılıp bir örtü gibi omuzlarımı sararken, yatağıma doğru ilerleyerek örtüleri çıkarmasını izledim. Bu his tüm sabah, korsem sıkıca bağlanırken, saçlarım toplanırken ve yanaklarıma allık sürülürken beni yalnız bırakmadı.

Dikkatimi dağıtan tek şey, akşam yemek odasına ilerlerken Paul’a rastlamamız oldu.

Onu görünce kalbim acıdı.

“Paul.” Loş bir şekilde aydınlatılan koridorun tam ortasında durdum. Buraya kadar bana eşlik etme sorumluluğunu alan Marisol da arkamda duraksadı.

“Leydim,” dedi. “Bizim hiç—”

Ona dönerken gözlerimi kısıtım. “Marisol, yemek odası hemen şurada.” Koridorun sonundaki kapıları işaret ettim. “Harika bir bekçi köpeğisin ve beni buraya getirdiğin için minnettarım. Ancak çekilebilirsin.”

Paul’un yüzüne küçük bir gülümseme yayılsa da gözlerini saran kederi görmemek imkânsızdı.

“Şimdi,” dedim dişlerimin arasından.

Marisol ofladı. “Koridorda bir adamla yalnız kalamazsınız, leydim. Bu yakışksız.”

“Bunun için bırak da ben endişeleneyim.” Ona doğru bir adım attığımda omuzları gerildi. “Sürekli karşı çıkmandan sıkıldım. Bir şeyleri yönetmek belli ki senin için önemli buna saygı duyuyor olsam da sana, nazikçe beni *asla* yönetemeyeceğini hatırlatmak isterim.”

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı ve koridorda ilerlemeye başlamadan önce bana reverans yaptı. Muhtemelen çocukmuşum gibi beni ispiyonlamaya gidiyordu. Arkamı dönerek tüm dikkatimi Paul’a verdim. Yüzüne yayılan derin çizgilere bakarken göğsüm sıkıştı.

“Paul, benim—”

Başını iki yana sallayarak bakışlarını yere eğdi ve burnunu kırıştırdı. “Onu uygun bir şekilde gömmeyecekler bile.” Dişlerini sıkarken gözleri parlıyordu. “Buna inanabiliyor musun?”

“Ne?” Elim göğsüme kapandı. “Yapmaları gerekiyor. Onlar... O bir kraliyet muhafızı.”

Gözlerine yaşlar dolarken ona doğru bir adım yaklaşıp elini avucuma aldım ve hafifçe sıktım. Kalbim parçalanıyordu.

“Paul.” Tüm bu duygular yüzünden boğazım tılandı. “Çok üzgünüm. Benim hatamdı ve ben—”

“Endişelenmeyin, leydim.” Bir elini çeneme koydu. “Yapmak istediği şeyi yaparken öldü.”

Şaşkın bir nefes verirken gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırptırdım. “Şehit olmaktan mı bahsediyorsun?”

Gülümsedi. “Sizi korumaktan bahsediyorum.”

Derin, keskin bir nefes aldım. Kelimelerinin ağırlığıyla suratım asıldı.

“Biliyor musunuz,” diye fısıldadı parmaklarımı sıkıca tutarken. “Kim daha kötü bilmiyorum. Onu öldüren insanlar mı yoksa hatırasını onurlandırmayanlar mı?” Tereddüt ettiğinde diğer elimi uzatarak yanağından akan yaşı sildim. “En azından asiler kendi işlerinin icabına bakıyor.”

Tüylerim ürperirken başımı yana eğdim. “Bunu nereden biliyorsun?”

Paul geri çekilerek bir elini kestane rengi saçlarında gezdirdi. Bakışlarını kaçırıyordu.

“Sara.” Kalın bir ses gerginliği bölerken bakışlarımı koridorda duran Raf amcama çevirdim. Bastonuna yaslanırken diğer eli cebindeydi.

Gülümsedim. “Amca, ben de seni görmeye geliyordum.”

“Leydim,” diye mırıldandı Paul, koridorda koşuşturmaya başlamadan önce. Arkasını dönüp amcama bakmadı bile. Bu tavrı fark eden amcam, Paul’un arkasından dik dik baktı.

“Kralı tüm gece bekletmeyi mi planlıyordun?” diye sordu.

Kendimi kötü hissetsem de belli etmedim. Artık, öncekinden daha da dikkatli bir şekilde hareket etmem gerektiğini biliyordum. Eğer dün gece yaptığımı öğrenirse nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

En iyi ihtimalle beni hain olarak görür ve aileden reddederdi.

En kötüsü mü? Bundan emin değildim.

Endişe mideme otururken ona yaklaştırmaya başladım. Eğer çok yaklaşırsam tenimden Tristan'ın kokusunu alabilir, yürüyüşümdeki farklılığı ya da kalbimin yeni temposunu fark edebilir diye korkuyordum. Kalbim, Faasa prensinin hem bedenimin hem de ruhumun hâkimi olduğunu haykırıyordu.

Şimdi bile onu bulmayı arzuluyordum. Suçluluk duygusu bir düğüm misali boğazıma oturdu.

Amcamın yanına ulaşınca bekledim ancak ne için beklediğime emin değildim. Belki de önceki gün birinin hayatıma son vermeye çalıştığını hatırlamıştım. Belki de iyi olmadığının farkına varmıştım.

Fakat bu bekleyiş bir türlü sona ermedi.

Yemek odasına ilerlerken uzun masaya kadar bana eşlik etti. Masada en az yirmi sandalye ve üzerimizde parlayan abartılı kristal avizeler vardı. Kendimi boş hissediyordum.

Michael masanın başında oturuyordu. Üzerinde pahalı bir gece kıyafeti ve yüzünde bir gülümseme vardı. Tiksinti her bir hücreme yayılırken hiç böylesi güçlü bir duygu hissetmemiştim.

“Leydi Beatreaux, çok güzel görünüyorsunuz,” dedi Michael, hizmetçilerden biri oturmam için sandalyemi çekiyordu.

Hizmetçiye gülümseyerek teşekkür ettiğimde, bu tavrıma karşı Michael yüzünü buruşturdu.

“Majesteleri, sizi bu kadar iyi görmek ne kadar güzel.”

Raf amcam, derhâl özel meclis toplantısı yapmaları gerektiğinden bahsettiğinde, ben de oturup onları dinledim. Kadehimdeki sudan küçük yudumlar alırken oğlunun yerine krala tavsiye verme görevine geldiğinin farkındaydım. Bu da yakın zamanda eve dönmeyeceği anlamına geliyordu. Annemin yapayalnız na-

sıl idare ettiğini merak etsem de oradan ayrıldığımdan beri onun beni bir kez olsun sormadığına emindim.

İlk yemek masaya geldiğinde karnım guruldadı. Kendimi bu kadar yıpranmış ve kenara atılmış hissederken bir şeyler yemeyi midem kaldırmamıştı. Yerimde kıpırdanırken bacaklarımın arasına saplanan ağrı bedenime yayılarak bana, Tristan'ın yanımda olduğunu hatırlattı. Kimse umursamıyormuş gibi hissettiğim anda bile o umursuyordu. Onu düşünmenin bile beni rahatlatıyor olduğunu görmek garipti. Bu hisse kucak açarak beni parçalara ayrılıp başarmak için Saxum'a geldiğim şeyden uzaklaştırmamasını diledim.

Boğazımı temizledim. "Timothy için uygun bir cenaze düzenlemeyeceğiniz doğru mu?"

Kelimeler ben onları tutamadan dudaklarımdan firar etmişti. Amcam bana ters bir bakış atarken çatalı havada kaldı

İçkisinden bir yudum alan Michael, kadehi masaya bırakarak amcama döndü ve tekrar bana baktı. "Bu doğru. İyi olacağını düşünmedik."

Öfke bir çamur gibi damarlarımı tıkadı. "Cenazesıyla onurlandırılmayı hak ediyor."

"Asiler bunu bir zafer olarak görecektir," diyerek amcam araya girdi. "Onlara bu zevki tattıramayız."

Bir nefes verirken sırtımı doğrulttum. "Zaten bir zafer kazandılar. Beni koruma görevini yerine getiren birini öldürdüler."

"Sara, yeter," dedi amcam.

Öne doğru eğildiğimde göğüs kafesim masanın köşesine dayandı. "O pis sokakta yatarken benim bileklerimi tutup nefes almaya çalışıyordu. Ellerini onun göğsüne bastıran, kalbinin atmaya devam etmesini sağlamaya çalışan kişi bendim. Onu

koruması için Tanrı'ya dua eden *bendim*, onun yerine—" Sesim çatlarken yumruğumu masaya indirdim. "Beni alması için yalvaran *bendim*."

"Seninle *konuşmaması* gerekiyordu," dedi Michael.

Ona doğru döndüm. "Endişelenmeyin, Majesteleri. Bunu bir daha yapamayacak."

Bu tepkime karşılık Michael'ın gözleri irileşti. Çenesini sıkıyordu.

Titreyen elimle ağzımı kapattım. Midemdeki bulantı boğazıma yükseliyordu. "Üzgünüm, müsaadenizle. Hasta hissediyorum. Sanırım gidip yatmam gerekiyor."

"Sara," diye başladı Raf amcam tekrar.

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "İyiyim, amca. Dinlenerek geçmeyecek bir şey değil."

Sandalyemin ahşap bacakları zemine sürtünürken kucığımdaki peçeteyi yere atıp odadan hızlıca kaçtım. Biraz daha kalırsam geri alamayacağım şeyler söylemekten korkuyordum. Bu da isteyeceğim son şeydi.

Ancak endişelenmeme gerek yoktu çünkü kimse arkamdan gelmiyordu.

Ateş söneli çok uzun zaman olmuştu ve ben farklı bir üzüntüyle doluyken karşısında oturuyordum.

Sheina gelmedi.

Kızgındım. Dürüst olmak gerekirse tanıdığım o kızın, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kadına dönüşmüş olmasından korkuyordum. Benim hakkımda çok fazla şey bilmediğini göze alırsak, muhtemelen hak ettiğimi alıyordum.

Kahverengi saatin uzaktaki duvardan yükselen sesini dinlerken iç çektim. Kontrol edebileceğim bir şey öğrenmeye odaklanarak dikkatimi tünellere verecektim.

Yerimden kalkıp yeni yapılmış yatağıma doğru ilerlerken koltuk gıcırdadı. Dizlerimin üstüne çökerek yatağımın altına baktım. Kolumu uzatıp köşedeki küçük sandığı çekip, kapağını kaldırdım. Silva'dayken amcamın kasasından çaldığım paraları Daria'ya teslim etmeye giderken, genelde bu siyah takımı giyerdim. Kıyafeti alırken iç çektim.

Geceliğimi çıkarttıktan sonra siyah pantolonu ve uzun kollu siyah tuniği giydim, ardından yatağın ucuna oturarak botlarımı bağladım. Aynanın karşısına geçerek kıvrıcık saçlarımı ensemden topuz yaparken omuzlarıma sakın bir his yayıldı. Sonunda kendim gibi hissediyordum.

Kadınların hepsi süslü kıyafetlerle ve güzel saçlarla ışık saçmazdı.

Bazılarımız gölgelerin getirdiği gizliliği tercih ederdi.

Kollarımı siyah pelerine sararak şapkasını başıma örttüm. Başlığın ucunu yüzümü gizleyecek kadar aşağı çektim. Kapıdan çıktığımda beni korumak için yeni bir muhafızın gelmeyeceğini biliyordum. Xander gittiğinden beri kimsenin aklına gelmiyordum.

En yakındaki gizli kapıya ilerlerken gergindim. Köşeden yaklaşan sesleri duyunca irkildim. Onlar da aynı yöne ilerliyorlarmış gibiydi. Arkamı dönerek sessizce koridorun sonuna kadar yürüdüm ve beni göremeyecekleri bir duvarın ardına saklandım.

Sheina. Kalbim tekledi. *Ve Paul.*

Kaşlarımı çatarken aklım karıştı. Birlikte ne yaptıklarını ve neden gecenin bu saatinde koridorlarda gezdiklerini merak ediyordum.

Gizli kapıyı açıp da sarayın tünellerine adım attıklarında şaşkına döndüm. Onları beni fark edemeyecekleri kadar mesafe bırakarak takip etmeye başladım. Tünelin sonuna ulaşmamız on dakika sürmüştü. Küçük taştan bir merdiven, dışarı açılan küçük bir kapıya doğru uzanıyordu. O kapıdan çıkarken aralarındaki fısıltılar duyamayacağım kadar alçaktı.

Tekrar onları takip ettim. Bulutlu gecenin soğuğu beni sararken kendimi ormanın ortasında buldum. Nereye gittiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 41

Tristan

Birer vahiy gibi abimin her sözümü dinlemesi oldukça şaşırtıcıydı. Aklını kaçırdığının bir kanıtı gibiydi.

Eğer küçük ceylanımın beni sararken nasıl hissettirdiğine bu kadar odaklanmış olmasam, belki tüm hayatını, ayakkabısının kiri kadar değerim olmadığını söyleyerek büyüyen o çocuğun, şimdi yapacağı her şeyi bana soruşundaki ironiyle keyiflenebilirdim.

Tüm bunlar, halüsinasyonlarını dikkatli bir şekilde manipüle ettiğim için gerçekleşiyordu. Bir zayıflık görüp üzerine gitmiştim. Asilerin sayısı çoktu ve gün geçtikçe de artıyordu. Göz önünde olan birçok asi vardı. *Her yerde*, hatta şüphelenmeyecekleri noktalarda bile vardık. Ancak ben aptal değildim ve karşımızda güçlenme fırsatı varsa bunu hep değerlendirecektim.

Tam da bu yüzden geçen gece Timothy'nin uygun bir şekilde gömülmemesini önermiştim. Edward, kral hakkındaki düşünceleri böylelikle değiştirebileceğimizi fark etmişti. İnsanlar kendilerinden birine saygıyla yaklaşılmadığında mutlu olmazlardı.

“Abi, seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama nereye gideceğimi bilemedim.” Başımı iki yana sallarken sanki düşünceleirim zihnime musallat olmuş gibi volta atıyordum.

“Ne varsa söyle, Tristan. Meşgulüm,” dedi sandalyesine yaslanıp purosunu tütürürken.

“Babamla ilgili,” diye fısıldadım. Sanki birileri bizi duyabilecekmiş gibi odaya baktım.

Söylediğim şey dikkatini çekince öne doğru eğildi ve kaşlarını kaldırdı. “Sana başka bir şey mi söyledi? Yine rüyana mı girdi?”

Uzunca bir süre bekledim. “Evet. Ama... Bilmiyorum.”

“Söyle,” dedi dişlerinin arasından.

“Rüyamda... Andalaysia kralı güney sınırimıza birlikler gönderiyordu.”

Michael saçlarını köklerinden tutup çekti. “Ne? Sence savaş mı başlatmak istiyor?”

Derin bir nefes verirken başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum, Michael. Muhtemelen önemsizdir. *Siktir!*” Ahşap sandalyenin bacağına tekmeledim. “Deliriyormuşum gibi hissediyorum.”

“Hayır.” Yerinden fırlayıp masasının arkasından çıktı ve karşıma geçti. Omuzlarımı sıkıca tuttu. “Deli değilsin. Deli *değiliz*.”

Başımı sallayarak bir elimi ağzımda gezdirdim.

“Ne zaman olacağını söyledi mi?”

Omuz silkerek kaşlarımın altından ona baktım. “Emin olamam.”

Michael dudağının içini ısırdı. “Bundan meclise bahsedemeyiz. İnanmayacaklardır.”

“Michael, sen *kralısın*. Burada mutlak monarşi var, demokrasi değil,” dedim. “Eğer damarlarında Faasa kanı akıyorsa, başka kimsenin karar vermesine izin verme. Ki akıyor.”

Gözleri parladı, söylediklerimi aklında tartarken kelimeleri-

mi sindirmeyi bekledi. “Güney sınırimıza birlikler göndereceğiz. Güvende olmak için.”

“Bence bu doğru bir karar, abi.”

Edward bana bakarken tavernanın barına yaslandım. Yaktığım sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirirken Sara’nın kokusunu, parmaklarımdan hâlâ alamadığım için üzgündüm.

Bedenimdeki her bir hücre onu yakalayıp yanı başıma zincirlemeyi arzuluyordu. Bu sağlıklı değildi, bir takıntıydı ama değişen bir şey de yoktu. Akıl sağlığımın ne durumda olduğundan hiç emin olamıyordum.

“Farklı görünüyorsun,” dedi Edward birasından bir yudum alırken.

“Öyle mi?” Sırttım. “İstediğim her şeyin sınırına ulaştığımız için olabilir. Abim delirdi, Edward. Babamızın hayaletini gördüğüme ve kulağıma dikkatli olmamız gerektiğini fısıldadığına inanıyor. Yarın bu vakitlerde kralın ordusu, hayali bir savaş tehdidine karşı güney sınırına gidecek.”

Edward’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Peki ya sonra?”

Sırttım. “Sonunda ne olursa olsun tacı ben takacağım. Tercihen hayatım boyunca bana saygısızlık yapmamış olan yeni insanlarla.”

“Zafer bizim, Majesteleri. Hissedebiliyorum. Adamlarımın birkaçı sınıra gelmiş durumda. İşlerin işleyişinden mutlu değiller.” İçkisinden bir yudum daha almadan önce ellerini birbirine çarptı. “Leydi Beatreaux’yu öldürmeye çalışan çocuklar bodrum kattalar, değil mi? Onlara ne yapmamı istersin?”

Böylesi bir suikastı kendi kafalarına göre planlayan asileri

düşününce kanım ısınmaya başladı. “Kilitli kalsınlar. Onlara bir hediye vermeyi planlıyorum.”

“Kimden?”

Gülümsedim. “Sara’dan, tabii ki.”

Gözleri sanki bir şeyin farkına varmış gibi parlarsa da o daha bir şey söyleyemeden tavernanın kapısı açıldı ve Sheina içeri girdi. Bakışları etrafta gezinerek bizi buldu. Edward’ı gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı. Edward da yaslandığı bardan doğruldu. Ardından tam da söylediğim gibi Paul Wartheg’in, onu takip ettiğini gördüm. Adamın bakışları masalarda yemek yiyip içen üç düzine insanda gezinirken irileşti. Ardından köşedeki demir kafesin içinde bilinçsiz şekilde zincirlenmiş Xander’ı gördüğünde ağzı açık kaldı.

Sigaramı söndürerek yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim ve onlara doğru yürüdüm.

“Hoş geldin, Paul.” Sırtını sıvazladım. “Sheina’nın seni buraya gelmeye ikna etmesine sevindim.”

“Sizsiniz,” diye fısıldadı. “Asi kral siz misiniz?”

Gülümsemem genişledi. “Ben birçok şeyim ama şu an yalnızca bir dostum.”

Onu ileriye doğru yönlendirdiğimde, Sheina yanımızdan ayrılarak Edward’a yaklaştı ve kendini kollarına bıraktı. Dudakları uzun bir öpücükle mühürlendi.

“Burada olduğun için mutluyum,” dedim Paul’a. “Aylardır süren yoğun yemek hazırlama işin burası içindi ve işe yaradı.” Elimle masaları ve rastgele yüzleri işaret ettim. “Eğer saat çok geç olmasaydı günlerdir ilk öğünlerini yiyen küçük çocukları görürdün. Bebeklerini göğüslerine yaslayıp monarşinin onlara sunmadıklarını sunduğun için ağlayan anneleri görürdün.” Ona

dönerek gözlerine baktım. “Timothy için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

Gözlerini kısıp bana bakarken vücudu gergindi.

Sesli bir şekilde konuşulmamış olsa da Timothy ve onu *biliyordum*. Kaçamak anlarını ve gizli gecelerini... Eğer biri farkına varsa işler, göğse isabet eden bir mermiden daha kötü sonuçlanabilirdi.

Timothy’nin ölümü için yas tutmuyor olmama rağmen hayatım boyunca ilk kez birinin ölümüne karşı empati yapabiliyordum. Gizli bir aşk yaşamamanın acısını anlıyordum ve ruhunuzun diğer yarısının adaletsiz bir şekilde sizden sökülüp alınmasının, nasıl katlanılmaz bir ıstırap olduğunu asla tatmak istemiyordum.

Size ait olduğunu bildiğiniz tek şey olsalar da size uygun olmadıklarını duymak yeterince zordu.

Bir elimi omzuna yerleştirdim. “Sana söz veriyorum, Paul. Bunun sorumluları bedelini ödeyecek.”

“Ona bir cenaze yapmayacaklar,” dedi dişlerinin arasından. Sesi kısık ve acı doluydu.

Başımı sallarken kaşlarımı çattım. “O zaman burada onun için bir cenaze yaparız.”

Bir damla gözyaşı aktığı an yüzünü sildi. Görmemiş gibi yaptım.

“Bu emri onlara ben vermedim ama sorumluluğu tamamen üstleniyorum.”

“Size inanıyorum.” Boğazını temizleyerek fısıltıyla devam etti. “Leydi Beatreux’nun bir an olsun zarar görmesine izin vereceğinizi sanmıyorum.”

Her şeyi, söylediği kadar açık bir şekilde belli etmediğimizi umut ederek gülümsedim. “Bu konuda haklısın.”

“Daha önce buraya hiç gelmedim çünkü bir taraf seçmeye

karşıydım,” dedi. “Ama artık yozlaşmış monarşinin insanlarımızı mahvedişini izlemek istemiyorum. Gloria Terra gururlu bir ülke ve bize zafer getirecek bir kralı hak ediyoruz. Utanç değil.”

Memnuniyet ağır bir şekilde kanıma karıştı. “Bana sadık mısın, Paul Wartheg?”

Gözleri parlarken dizinin üstüne çöktü.

Elimi uzattığımda parmaklarımı tutarak aslan kafası şeklindeki yüzüğümün üstünü öptü. “Sadakatime ant içerim.”

“Birlikte yönetir, ayrılırsak yeniliriz,” diye fısıldadım. “Seni isyanıma kabul etmek benim için bir onurdur.”

BÖLÜM 42

Sara

Buz gibi soğuk bir şaşkınlık damarlarıma yayılırken Tristan'ın elini itaatle öpen Paul'un etrafındaki bir oda dolusu insanın, tek tek dizlerinin üstüne çökmelerini izliyordum. Bense... Donup kalmış gibiydim.

Tristan, asi kraldı.

Tabii ki öyleydi.

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim ki?

Sheina ve Paul'u buraya kadar takip etmiştim. Sokak köşelerinde ışıkların kaybolduğu ve şık yolların kırık kaldırımlara dönüştüğü, etrafın küçük bir evin sığacağı kadar büyük çukurlarla kaplı olduğu karanlık diyarlardan geçmiştik. Tüm evlerde kirli pencereler ya da cam yerine yerleştirilen mukavvalar vardı. Silva yıllar içinde yoksullaşmış bile olsa hayatım boyunca böyle bir şeyi hiç görmemişim.

Fil Kemikleri Tavernası'nın kırık kapısının arasından bakarken ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi.

Bu hariç *her şeydi.*

Gözlerim insanların üzerinde gezinirken kalbim çılgın gibi atıyordu. Bu sancıyı görmezden geldim. Kendimi kaptırdığım

adamın, babamı katleden adam olduğunu kabul etmeyi reddediyordum.

Taverna pis ve karanlıktı. Aşınmış ahşap kalaslar her yerdedi. Naftalinle küf kokusu etrafa yayılıyordu. Atmosferi neşeliydi. Harika bir şeye ulaşmak üzerelermiş gibiydi. Bundan daha fazlasına...

Arka taraftaki köşeye büyük demir parmaklıklı bir kafes koymuşlardı. Gözlerimi kısıtıldığında ne gördüğümü anlamaya çalışırken aklım karıştı. *Bu şey neden buradaydı ki?* Daha iyi görmeye çalışsam da kapıyı aralayarak burada olduğumun fark edilmesi riskine giremezdim. Tristan'ın uzun bedeni görüşümü engelliyordu.

Önümden çekildiğinde, kuzenimin kambur duran bedenini fark ettim. Kanlı ve bilinçsiz bir şekilde duvara zincirlenmişti.

Midem bulanmaya başladı. *Yaşıyordu.*

Bir kuş gibi kafese kapatılmış ve bir eli kesilmiş olsa da... hayattaydı.

Kalbimdeki intikam isteği daha da artıyor, kanımı kaynatıyordu.

Tristan arkasını dönerek Paul'dan uzaklaşıp, odanın ön kısmına gelişigüzel yerleştirilen platforma ilerlemeye başladı. Platformun tam ortasında tek bir sandalye vardı. Tam ortaya geçti, Tanrı gibi duruyordu. Konuşmaya başladı.

"Dostlarım." Kollarını kaldırdı. "Vakit yaklaştı. Hepiniz bana harika bir inanç gösterdiniz ve iyiliğinizin karşılığını alma vakti geldi. Ufukta yeni bir devir var!"

Masalardan bağırışlar yükseldi.

"Zenginler, aydınlıkta mükemmel hayatlar yaşarken artık gölgeyi diyarlarda kalmayacağız. *Bizim* parlama zamanımız geldi."

Daha fazla bağırış yükselirken birkaç kişi, Xander'a ev sahipliği yapan demir kafese çöplerini fırlattı.

Arkamı dönüp bu kâbusa son vermek istesem de olduğum yere yapışmış gibiydim, izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Tristan'ın çekiciliği hayret vericiydi. Dudaklarından çıkan her kelimede odanın enerjisi değişiyordu. Sanki insanları hangi şekle sokmak isterse o şekle sokuyor ve hep böyle olduklarına inanmalarını sağlıyordu. Gördüğüm şey neredeyse inanılmazdı ve eğer tacı arzuluyorsa, sonunda başına yerleştireceğine şüphem yoktu.

O kadar ikna edici, büyüleyici bir şekilde konuşuyordu ki ben bile büyüüne kapılmak üzereydim. Kalbim daha hızlı atmaya başladığında nefes alışlarım da hızlandı. Heyecan karnımın tam merkezine yerleşerek, onun yanında durmanın hayaliyle kollarıma ve bacaklarıma yayıldı.

Ardından benim kim olduğumu ve onun kim olduğunu hatırladım. Bu his kaybolarak yerini yakıcı bir hayal kırıklığı aldı.

Etrafa tekrar bakarken gözlerim Sheina'yı buldu. Kollarını, kralın üniformasını giyen asinin boynuna doluyordu. Zihnimi zorlayarak adamın ismini hatırlamaya çalışsam da bir türlü başaramadım.

Sheina aptaldı. Tıpkı benim gibi. Kendimi bir adamın kollarına teslim etmişim.

Yalancı, acınası bir adamın.

Eğildiğim yerde bacaklarım ağrımaya başladığında yerimde kıpırdandım. Hep var olan o ağrı, bacaklarımin arasına yükselirken bu sefer bana rahatlık getirmiyordu.

Tristan'a bakmaya zor katlansam da bakışlarımı ondan ayırmamaya kendimi zorladım. Belki karşı karşıya kaldığım ihanetin en kötüsünü kendime kanıtlamak içindi. Belki de içimdeki

mazoşist, her şeye rağmen güvenilebileceğimi düşündüğüm tek insanın, en büyük düşmanım olduğunu fark ettiği için bu acıyı tatmamı istiyordu.

Beni öldürmek için adamlarını gönderdikten hemen sonra gözyaşlarımı silmiş ve bana, ona ait olduğumu söylemişti.

İhanet damarlarıma, öfke ise içime tüm acı tadı hissedene kadar yayıldı.

Asi kral. *Yaralı prens.*

Çılgılığımı bastırmak istercesine ağzımı kapattım.

En karanlık yanlarımı görmesine izin vermiştim. Beni işaretleyip avlamasına izin vermiştim. Bedenime boşalması için *yalvarmışım* ve bunun tenime işlemesi için Tanrı'ya dua etmiştim.

Dişlerimi sıkarken nefret, tüm dürüstlüğüyle beni titretecek kadar artmıştı. Vahşet kulaklarımda uğulduyordu.

Beni cennetin kapılarından uzaklaştıracak türde bir sürü şey yapmışım. Günahlarımı kabul ederek intikam aramaya karar verdiğim an inancımdan vazgeçmişim. Şimdiyse ilk kez babamın hatırasına gerçekten ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum.

Bir Faasa'yla yatmışım. Daha da kötüsü, ölümünden sorumlu adama kendimi kaptırmışım.

Kalbim çatlayıp kırılmaya başladı. Kırılan sivri uçlar tüm sınırlarımı keserek, *neredeyse* aşkı tatmak üzere olan, içimdeki o karanlık boşluk dışında her şeyi yok etti.

Tristan'ın başı durduğum yere çevrildi, bana bakan yeşil gözleri keskindi.

Yerimden kalkarak arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Adrenalin, bir asit gibi damarlarıma pompalanırken geldiğim yol boyunca koştum. Babamın hayaletine, ne için buraya geldiğimi unutmayacağıma dair söz verdim. Bir daha unutmayacaktım.

Faasa ailesinin kanını kurutup asi kralı öldürecektim... Canımı ne kadar yakacak olursa olsun.

BÖLÜM 43

Tristan

Abim, inançlı bir adam olup olmadığını sormuştu.

Birçok şeydim ama inancı başkalarında aramak yerine kendi içinde arama konusuna gelince, bu tanıma pek uyduğum söylemezdi.

Diğer insanlar hayal kırıklığıydı.

Onu görmüştüm. Hızlı ve bir anlık olsa da o karanlık gözleri nerede olsa tanırdım.

İçimden bir ses bana, onu takip edip avlamamı ve önceki gece yaptığım gibi odasına girmemi söylüyordu. Bir başka sesse bunu yapmamamı fısıldıyordu. Henüz değil.

Ben de bu yüzden kuzenine yöneldim.

Xander, doğal olarak nişan balosunun yapıldığı geceden beri benimleydi. O zamandan beri onu gözler önünde tutmuştum. Dayak yemiş ve suistimal edilmişti. Açık yaraları enfeksiyon kapmıştı ve katlanılamayacak bir ağrı verdiklerine emindim. Çok yakında kan zehirlenmesi yaşayacağına ve bunun onu tükeceğine de emindim.

Yüzüne bir kova su atarak onu uyandırdım. Etrafa baktı. Onu,

tavernanın arka bahçesindeki ahşap bir kalasa bağlamıştım. İki bacağıyla sağlam elini de iplerle sıkıca sarmıştım.

İrkilse de hiçbir yere gidemeyeceğinin çok çabuk farkına vardı. Özgür olsa dahi kaçamayacak kadar zayıf düşmüştü.

“Günaydın, Alexander.” Gülümsedim.

“Bildiğim her şeyi,” diye mırıldandı. Ağzı kuruydu, çatlayan ve kanayan dudaklarını yalamak için dilini çıkardı. Devam etmeden önce öksürdü. “Sana... anlattım.”

Cıklayarak başımı iki yana salladım. “Hadi ama Xander. Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bana hiçbir şey anlatmadın.”

“Beni öldür,” diye fısıldadı. “*Lütfen.*”

Boş kovayı ayaklarımın dibine bırakarak masanın ucunda duran gaz yağı şişesine doğru ilerledim. “Cezanı çektiğine inanıyor musun?”

Başını sallayarak onayladı.

“Suçların neydi?”

Dudaklarını birbirine bastırarak yüzünü çevirdi. Hiçbir şey yapmaya sarf edecek enerjisi yokmuş gibi her şeyi ağır çekimde yapıyordu.

Yanına yaklaşarak hırpalanmış, kanlı suratına baktım. “Bak sana ne söyleyeceğim. Sana karşı dürüst olacağım. Kısasa kısas.” Bir nefes vererek boynumu küttettim. “*Dürüst* olmak gerekirse... Bugün öleceksin. Oh be, bunu söylemek beni rahatlattı. Şimdi sıra sende.”

Gözleri parlarsa da sessiz kaldı.

“Tamam, o zaman.” Gaz yağın gövdesine yaklaştırarak şişenin kapağını açtım ve bedeniyle etrafındaki ahşaba doğru döktüm.

Yağ, tenine değdiğinde titredi.

“Bu benim için değil, biliyorsun,” dedim. Tüm bedenini kap-

layana kadar etrafında döndüm. “Bu Tanrı’ya günahlarını itiraf edip ruhunun affını dilemen için son şansın.”

Yüzünü astı. Öksürmeye başladığında çıkan ses hırıltılıydı. Sanki hastalık çoktan ciğerlerini sarmış gibi görünüyordu. “Sen papaz değilsin.”

Ona yaklaştım. “Senin kurtarıcın olabilirim.”

“Onu da öldürecek misin?” diye sordu.

Bahsettiğini düşündüğüm tek bir o vardı ve ben de ona zarar vermek niyetinde değildim. “Korkarım ki daha net konuşman gerekecek.”

“Kuzenimi.”

Çenemi sıkıttığım an bu hareketimi fark etti. Yorgunluğuna rağmen bir gülümseme yüzüne yayıldı.

“Pek saklayamadığının farkında mısın? Ona karşı olan hastalıklı hayranlığımı.” Tekrar öksürdü. “Abin embesilin teki olduğu için şanslısın.”

Öfke kanıma karıştı. “Benim yanımda o kız hakkında konuşma,” dedim tükürürcesine.

Kahkaha attı. “Onu buraya seni öldürsün diye getirdim, aptal.”

Söylediklerine karşılık karanlık bir his beni esir aldı. Gerçeği söylediğine şüphem yoktu. Sakladığı bir şeyler olduğuna hep emindim, masum yüzüne rağmen kötü şeyler yapıyordu. Bu, bacağında taşıdığı hançeri, nefesindeki ateşi ve kırık kapılarla yıldızsız gecelerde bana diktiği bakışlarını açıklıyordu.

Dün geceye kadar benim asi kral olduğumu bilmediğine emindim.

Bu, beni öldürme isteğini artırıyor mu yoksa azaltıyor muydu merak ediyordum.

Onun hiddetini düşününce sertleştim.

“Bu beni pek şaşırtmadı,” dedim gülerek. “Dürüst ol, Xan-

der. Onu bu işe kim bulaştırdı?” Cebimden kibritimi çıkardım ve içinden bir tane alıp başına doğru yaklaştırdım.

“Bana hızlıca söyleyen iyi olur yoksa kibriti ateşler ve her bir santimini yakarım. Sonra da hemen söndürürüm, böylece alevler kaslarını tüketip sinirlerini eritene kadar bu oyunu tekrar ve tekrar oynayabiliriz.” Kibrit çöpüne baktım. “Bunun ölmek için en kötü yol olduğunu duymuştum.” Dudaklarını birbirine bastırdığında alayla sırtarak kibriti indirdim. “Beni *çok* bunaltıyorsun.”

“Babam!” diye bağırdı. Sesi sert ve acı doluydu. “Dünyayı senden ve acınası abinden kurtaracaktı, böylece Beatreaux soyu sonunda hak ettiği yere gelecekti.”

Başım kahkahayla geriye düştü. “Taht için sıradaki kişi asla olamazdın.”

“Özel meclisin desteğini aldık,” diye cevap verdi, bakışları elimdeki kibritten ayrılmıyordu.

Bu beni şaşırtmıştı, kaşlarım havalandı.

“Bir hükümet darbesi ha?” Homurdandım. “Etkilendim.” İç çekerek kibriti kutuya sürttüm. Bu ses kulaklarıma bir müzik gibi geliyordu. “Bir itiraf daha, Xander.” Eğildim, kibritteki kıvılcım, beni heyecanlandırıyordu. “Babamı zehirleyen sen miydin?”

Yutkunurken bakışlarına teslimiyet yayıldı. “Hayır. *O* abindi,” dedi.

Şaşırmadım, ihanet hissi hâlâ tenimdeydi.

“Annenle birlikte yalnızca onu doğru yöne yönlendirdik.”

Başımı sallarken elimi kaldırdım. “Tanrı ruhuna merhamet etsin, Alexander. Çünkü ben etmeyeceğim.”

Kibriti bırakır bırakmaz gaz yağı alev aldı. Kıvılcımlar bedenini hapsetti, ateşler göğe yükselmeye başladı. Geri çekilip gözlerimi kapattım ve ıstıraplı çığlıkların tadını çıkardım. Öfke, bir fırtına gibi tüm varlığımı esir almıştı.

BÖLÜM 44

Sara

Hançerlerim keskindi.

Dün gece dünyam tepetaklak olduğundan beri kıyafetlerimi değiştirmemiştım.

Bunun yerine ateşin önüne oturmuşken zihnimde doğru olduğunu bildiğim şeyler dönüp durmuştu. Vardığım tek sonuçsa bu bekleme oyunundan sıkıldığımdı. Güvendiğime dahi emin olmadığım kişilerin beni yönlendirmesini bekliyordum. Kraliçe olmayı bekleyen o harika rolü artık oynamak istemiyordum. Sadece ölmelerini istiyordum.

İçimi yakıp geçen tek şey buydu. İntikam arzumla hâlâ atma-ya devam eden o organdan, yayılan tek şey buydu.

Kalbinizin kırgınlığından ölebilir miydiniz?

Siyasetle ya da tacın değerini korumakla ilgilenmiyordum. Amcamın söylediği her şey önemliydi, Faasa hanedanı düşerken ülke dağılmayacaktı. Ama nedense tüm gece onun kelimelerini zihnimde evirip çevirmiştım ve bunlar bana bir türlü anlamlı gelmemişti.

Eğer zaten binlerce parçaya bölünmüş olmasam, belki bu

kadar kolay manipüle edildiğim için utanç duyabilirdim. Hayal kırıklığıyla birlikte beni ele geçiren boşluğu da kabul etmiştim.

Saraydan çıkıp hemen karşısındaki katedrale ilerlediğim sırada ağaçlardan uzanan kalın bir sis, soğuk zemini örtüyordu ve çimenlerin ucunda çiy damlaları vardı.

Bugünün, dünyadaki son günüm olacağını biliyordum. Sonunda beni ölümün beklediğine hiç şüphem yoktu. Bana yanlış yapanları da peşimde sürüklediğim müddetçe ölüme kucak açacaktım.

Buna rağmen dua etmek istiyordum.

Ruhumda biraz olsun vicdan azabı hissetmediğim için bağışlanma arzusuyla dua etmeyecektim. Amacımı netleştirmek için edecektim.

Parmaklarım kilisenin soğuk, metal kapı kulpuna sarıldıktan sonra kapıları açarak geniş salona adım attım. Bakışlarım mihrabın hemen önünde duran yalnız figüre döndü. Çarmıha gerilen İsa'ya bakarken ellerini ceplerine sokmuştu. Dövmeleri açıktaydı.

Gözlerim yaşlarla dolarken sanki ortadan ikiye ayrılacaktım gibi hissediyordum. Bu hissi yutarak gözyaşlarımın akmasına engel oldum.

Mümkün olan en sessiz şekilde, pelerinimin altından hançerimi titreyen elime aldım.

Sıraların arasından yürürken botlarımdan çıkan ses duvarlarda yankılanıyordu. Geldiğimi duymamasına imkân yoktu. Arkasını dönüp bir şey söylemesini bekledim. Bir şey *yapmasını*.

Yapmadı.

Ona doğru ilerlerken hançerimi sıkıca tutuyordum. Birkaç sıra kala durduğumda midem bulanarak boğazıma yükselmeye başladı.

Yap şunu, diye fısıldadı zihnim. Elini uzat ve hançeri tenine sapla.

Ben yanında dikilip hain ruhunun bedeninden ayrılmasını izlerken, soğuk kilisenin zemininde onu kan kaybından ölmeye terk etmek çok basitti.

Bu düşünceyle bile içim titredi. Karar verme konusunda kendimi zayıf hissediyordum. Elim kaldırdığımda boğazıma yükselen safrayı yutkunarak geriye ittim. Hançeri sırtına yaklaştırtırken göğsümün tam merkezindeki boşluk çatlamaya devam ediyordu.

“Nedense beni burada bulacağını biliyordum.”

Elim havada asılı kaldı, kalbim boğazımda atıyordu.

Arkasını döndüğünde o aptal, *mükemmel* yeşim rengi irisleri sanki gördüğü tek şeymişim gibi bana odaklandı. Öfkem bedenimi ele geçirdi ve hâlâ bu kadar kolay yalan söyleyebilmesinden nefret ettim.

“Birimiz diğerini hep buluyor,” dedim dişlerimi sıkarak. “Nedenini merak ediyorum.”

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Parmaklarım hançeri daha sıkı sararken bakışları elime döndü.

“Beni öldürecek misin, küçük ceylan?”

Kalbim sıkışırken hançeri kaldırıp göğsüne hedef aldım, elim titriyordu. Yutkunarak çenemi sıktım, bu düşünceyle tüm hücrelerim alev aldı.

Yap. Yap. Yap.

Ancak elim olduğu yerde duruyordu.

Âdemelması hareket ederken bir adım yaklaştı. Hançerin ucu, göğsüne değiyordu. “Başarısız olduğunu görmek istemiyorum,” diye fısıldadı. “Bunda bile.”

Kırılan kalbim sarsıldı. Doğru dürüst düşünmeye çalışırken

duygular içimde öne çıktı. “Bunu bana söylemeye hakkın yok,” dedim tükürürcesine. Elimdeki hançeri göğsüne bastırdım. “Yaptığın tek şey yalan söylemekken umursuyormuşsun gibi davranmaya hakkın yok.”

“*Ma petite menteuse*, dünya yalanlarla dolu.”

Bana taktığı lakap dilinden dökülüp beni sarmalarken hissettiğim acı o kadar yoğundu ki ölmek istedim. Elini uzatarak tenimi okşadı. Parmakları bileğime dolandığında sıcaklık tüm koluma yayıldı.

“Gerçek bu, ben seninim. Tamamen. Açıklanamayacak biçimde. *Acı verecek* şekilde. Kayıtsızca.” Elimi hareket ettirerek hançeri boğazına yönlendirdi. “Kendi hayatını yaşamak için benim ruhumu kurban etmen gerekiyorsa yap gitsin.”

Titrek bir nefes aldım. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülürken zihnim kalbimle savaşıyordu. Akıl karışıklığı düşüncelerimi sararak düzgün görmeme engel olacak şekilde görüşümü bulanıklaştırdı.

Yap.

“Bu bir oyun,” dedim dişlerimin arasından. Tenine değecek kadar hançeri ittim.

Gülümserken parmakları kolumda geziyor ve ben, her hareketiyle ürperiyordum. “Oyun yok, küçük ceylan. Bu sefer yok. Sana karşı yok.”

Yüzüm asıldı. “Babamı öldürdün,” dedim. Hançerim boğazının ön kısmından kan damlayacak kadar tenini kesti.

Yine de hareket etmedi.

“*Beni öldürtmeye çalıştın. Yaptığın tek şey bana acı vermekken, şimdi karşımda durup nasıl bunları söyleyebiliyorsun?*” Sesim çatladı, kesik bir nefes aldım.

Kelimelerim acı doluydu. Sanki eli varlığımın en derin nok-

talarına ulaşip onları zorla ruhumdan çekip alıyor gibiydi. Eli kolumdan göğsüme, oradan da yüzüme doğru hareketlendi. Parmakları yanağımı narince okşuyordu.

Kendimi dokunuşuna bırakarak gözlerimi kapattım. Hançerim onun yaşamına son vermek üzere bile olsa bana sunduğu bu rahatlığa karşı koyamıyordum.

“Adil değil,” diye fısıldadım. Boştaki elim gömleğinin kumaşını buldu. “Bunu bana yapman hiç adil değil. Neden sen olmak zorundaydın ki?”

Keyifsiz bir kahkaha attı. “*Seni* isteyen ben miydim sanıyorsun?” Çenemi tutan parmakları gerildi. “Seni zihnimden sileceğini bilsem dünyayı yakıp yıkardım.”

Kalbim sızladı. İstirap damarlarımı ele geçirdi.

“Sorun şu ki Sara, seni silmenin bir yolu *yok*. Artık benim bir parçamsın. Ne kadar denersem deneyeyim, yok edemeyeceğim bir parçamsın.” Bir adım yaklaştığında daha fazla kan boğazından damlamaya başladı. “Ben de senin bir parçanım. Bundan nefret etsen bile.”

Diğer elini kaldırıp kolumu boynundan ittiğinde, nefesim ke-sildi. Bana saldırmasını beklerken içim düğüm düğümdü.

Ancak o dizlerinin üstüne çökerek kollarını iki yana doğru açtı. “Senin değilsem *hiçbir* şey değilim.” Gözünden akan tek bir damla yaş, yarasının üzerinden geçip çenesinden aşağı dam-ladı. “Yap gitsin. Öldür beni, Sara. Sana *sahip* olamadığım fakat seni arzuladığım bu araftan kurtar beni.”

Boğazım o kadar şişmişti ki zar zor nefes alabiliyordum. Kelimeleri parçalanmış bedenime işleyip ruhumun çatlaklarından sızarken tereddüt ediyordum.

“Sana huzur getirecek olan şey buysa, mutlu bir şekilde ölürüm,” dedi. Sesine yansıyan hisleri yoğundu.

Göğsümden sızan hıçkırık, hissettiğim acıyla birlikte katedralin duvarlarında yankılanarak benimle alay ediyordu.

Zayıfsın, Sara. Yap şunu.

“Bana bir sebep ver,” dedim. “Seni öldürmemem için iyi bir sebep ver.”

Gözleri parladı. “Seni seviyorum.”

Bıçağı bıraktım.

Yere çarpan bıçağın sesi gürültülüydü ancak bunu duymadım bile. Tristan aniden kollarını bedenime sardı ve beni kucağına çekti. Elini saçlarıma dolayarak ağzımı, dudaklarımı, dilimi, ruhumu tüketti.

Onun kollarına gömülürken inledim. Bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret etsem de dokunuşunun acımı hafifletmesini seviyordum.

BÖLÜM 45

Tristan

Dokunuşu en güzel teslimiyetti.

Buraya gelmeden çok önce, eğer ölmemi isterse ayaklarına kapanacağıma karar vermiştim. Ona karşı savaşmaya niyetim yoktu. Eğer yaşamamı istemiyorsa; yaşamaya niyetim yoktu.

Artık tahtı arzulamıyordum. Artık bana hata yapanlardan intikam almak istemiyordum.

Onunla kıyaslanınca hepsi solup gidiyordu.

Hançerinin tenimi kestiği yerden kan damlarken onun bu hiddetine karşı sertleştim. Öfkeli hâliyle harika görünüyordu. Hançerini bırakıp kollarıma yığıldığı an nefesim kesildi.

“Bana acını göster, küçük ceylan. Bana ver ki yalnız katlanman gerekmesin,” diye iniltilerini bastırırken dudaklarına doğru fısıldadım.

Ellerim kıyafetlerini buldu, ikimiz de çıplak kalana kadar sesini çıkartmadı. Kucağımdaydı, kumaş parçaları yırtılmış bir şekilde yan tarafa fırlatılmıştı. Sikim, amının girişindeyken içini doldurmayı çaresizce istiyordu.

Saçlarını tuttum ve sırtı eğrilene kadar geriye doğru çektim. Kıvırcık tutamların uçları yeri süpürürken memeleri açıktaydı.

Koyu pembe meme uçları, onları ağzıma almam için yalvarıyordu. Aç bir hayvan gibi eğilip ağzımı teniyle buluşturdum. Tadı dilime yayıldığında sıcak amını aletime doğru itti.

“Tristan,” diye inledi. Islaklığı aletime yayılarak katedralin parlak zeminine damlıyordu. “Lütfen, ben—”

Meme ucunu bıraktığımda dilimi boynuna ulaşana kadar göğsünde gezdirdim. Bir iz bırakacağımı umursamadan boynunu emerken, dünyaya onun sadece bana ait olduğunu göstermek istiyordum. Ruhumu damgaladığı gibi bedenini damgalamak istiyordum.

İçeri her an birinin girebileceğini umursamıyordum. İzleyebilirlerdi.

Bu aşk değildi. Takıntıydı. Delilikti. Kurtuluştı.

“Şşş.” Dudaklarımla dudaklarını okşadım. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Saçlarını bırakarak iki elimi de kalçalarına indirdim. Onu kaldırdığımda aletim öfkeli bir şekilde zonkluyordu. Ardından sıcaklığı beni kökten uca sardı, yumuşak duvarları sikimin her bir kıvrımını içine çekti. Kaslarım geriliyor ve sadece o beni sardığı için yıldızları görüyordum.

Başını geriye atıp inledi. Kalçalarıyla bir sekiz çizerek hareket etmeye başladığında, sikimden zevk suları damladı.

Üzerimde harika bir şekilde hareket ediyordu. Bu sefer saçlarımı köklerinden tutan *oydu*. Bu acı, inlememe sebep olurken dudakları boynumun ön kısmına indi. Boğazımdaki kesiği emmeye başladı.

İçinde titriyordum.

“Evet,” dedim dişlerimin arasından. Geriye yaslanıp dirseklerimin üzerinde dururken bedeni hareketine, dudakları da boynumu yalamaya devam ediyordu. “Seni edepsiz kız, sikimin

üzerinde gidip geliyorsun ve bana açmışsın gibi kanımı emiyorsun.”

Tekrar inlediğinde bu ses içimde yankılandı. Ardından sırtı dümdüz olana kadar geri çekildi ve göğüslerini avuçladı. Meme uçlarıyla oynayıp onları sertleştirdi. Başını geriye atarak gözlerini sıkıca kapatmasını izlerken karnım kasıldı. Onun var olduğuna inanamıyordum. Delirdiğimi ve onun hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bir anda bu his fazla gelmeye başladı ve göğüslerimiz birbirine değene kadar doğruldum. Kalçaları bir ritimle hareketine devam ediyordu. Parmaklarımla yanaklarını kavradım. “Bana bak.”

Mükemmel koyu renk gözleri bir anda açıldı ve *Yüce Tanrım*. Kucağımdaki, sikimdeki ve kahrolası damarlarımdaki bu kadına sahip olduğum için dünyadaki en şanslı adam bendim. “Gerçekten sana *zarar* verebileceğimi düşündün mü?”

Sıcaklığını sertçe doldurarak söylediğimi vurgularken o da hareketine devam ediyordu. Kendimi bastırmaya devam ettim. Bedeni titrerken sikimin etrafında kasılmaya başladı.

Gözünde firar eden yaş yanağına süzülürken hiç düşünmeden uzandım ve dilimle gözyaşını yaladım.

Onun üzüntüsü artık benim üzüntümdü.

Onun acısı artık benim acımdı.

“Senin adını *bile* düşünmeye cesaret eden herkese işkence edip mahvedeceğim,” dedim kulağına. Onu sertçe ve yavaşça sikmeye devam ederken yüzünü tutuyordum.

İnleyerek başını salladı ve dudakları vahşice benimkileri buldu. Kalbim teklerken onu daha derinlerde hissetmek istiyordum. Bir şekilde göğsümü yarıp onu içime almak ve sonsuza kadar orada saklamak istiyordum.

Ellerim kalçalarını sıkıca tuttu. Sikimin her bir santimi de-

rinlerine gömülene kadar kendimi içine ittim; yine de yeterli gelmiyordu.

Sara'yı üzerimden kaldırdığımda aletim şişmişti ve zevk sularıyla parlıyordu. Sıcaklığından uzaklaştığı için öfkeliydi. Kolumu beline sararak onu, ellerinin ve dizlerinin üzerinde duracak şekilde çevirdim. Dirsekleri, yükseltilmiş kürsünün kenarındaydı. Dizlerimin üzerinde doğrularak bu görüntüye baktım. Bu anı daha sonra tenime kazıyabilmek için ezberledim.

Güzel, küçük amı açıktaydı ve dua eder gibi öne eğilmişti. Pencerenin boyalı camlarından yansıyan renkler mükemmel, pürüzsüz tenini aydınlatıyordu. Koyu ahşaptan çarmıh hemen önümüzde, günahlarımızın karşısında yükseliyordu.

Öne doğru eğilerek parmaklarımı bana muhtaç amına soktum ve onu boşaltacak olan yumuşak noktaya doğru kıvırdım.

“İnançsızlığın için seni cezalandırmalı mıyım?” diye sordum. Parmaklarımı tekrar bir araya getirip kıvırmadan önce iki yana açtım.

İnlerken başı ellerinin üzerine düştü ki bu da kıcının, bana dayanmasına sebep oldu. Onu kızartmam için bana yalvarıyor gibiydi.

Ben de öyle yaptım.

Parmaklarımı içinden çektim ve onun arzusuyla ıslanan elimle kıcına vurdum. Tiz bir ses kilisenin tavanında yankılandı. Omurgamda toplanan sıcaklığı hissedebiliyordum. Daha önce hiç şu anki kadar sert olmamıştım. Teninin dalgalanıp kızarmasını izliyordum.

Mihrabın alt kısmına tutunurken tırnakları yeri çiziyordu.

“Çok kötü bir kızsın, Sara.” Parmaklarımı teninde çıkan el izinin üzerinde gezdirdim. İnleyerek kendini elime doğru itti.

Pat.

Kıçına tekrar vurdum. Erkenden boşalmaya başladığım için sikimden akan sıvılar yavaşça yere damlıyordu.

Bu edepsiz bir şeydi. İnsanların dua etmek için tam da bu noktaya çöktüklerini düşününce içimi bir heyecan dalgası kapladı.

İnleyerek boştaki elimle aletimi sardım. Sadece bunu düşünmek bile doruğa ulaşmama yeterdi. Sikimin moraran ucunu tekrar amının o hassas noktasına yaklaştırdım. Üçüncü kez elimi indirdiğimde bağırdı. Amından akan ıslaklık, sikime yayılıyordu.

Sırtına öpücükler bırakarak öne doğru eğildim. Saçlarını elimle dolayıp sertçe asıldığımda bedeni bana doğru yükseldi. Nefeslerim, kulağına çarpıyordu.

“Dizlerinin üzerindeyken, bedenine bir işaret bırakmam için bana yalvarırken çok uysal ve itaatkârsın,” diye fısıldadım.

Bedeni titredi, kendini bana doğru iterken bacakları titriyordu. Beni amıyla okşuyordu. İleri geri hareket ederek ereksiyo-numa sürtünürken, kendimi mümkün olduğunca içine itme isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

“Benim olduğumu söyle,” diyerek emrettim. Elimi saçlarından çekerek boğazını sıktım. Sırtı, yükselerek leziz bir şekilde göğsüme değdi. Kalçalarımı ileri doğru ittim, hevesli aletim sızlıyordu. “Ben çaresiz bir adamım, Sara.”

Parmaklarım boğazını sıkarken diğer elim belinden aşağı doğru indi. Başparmağımı o tatlı, şiş noktaya götürdüm. Amcığı zevkten bayılana kadar onu okşamam için yalvarıyordu.

“Söyle,” diye tekrarlardım. “Ben de seni öyle bir boşaltayım ki dağılan parçalarını tekrar toparlamam gereksin.”

Nefesi kesildi ve bu ses bedenimi öyle şiddetli sardı ki kanatana kadar yanağımı ısırdım.

“Seninim,” diye fısıldadı.

Tek bir sert hareketle içine girdim.

İkimiz de inledik. Böylece cezalandıran bir tempoyla hareket etmeye başladım. Amına doğru çarparken kasıklarım, vurduğum için kızaran ve hassaslaşan kıkına değiyordu. Gözlerimle onu yiyip bitirirken sıcaklık tüm bedenime yayıldı. Beni içine boşalma isteğiyle delirten bu sıcaklık, biraz da olsa nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordu.

Taşaklarım gerilirken öne eğildim ve kudurmuş bir hayvan gibi onu sikmeye başladım. Dizlerim taş zemine kanayacak kadar sürtünüyordu.

“Aman Tanrım,” diye inledi, bedeni titrerken.

Tanrı’yı kıskanmak mümkün müydü? Çünkü dudaklarından onun ismi döküldüğünde bileklerimi kesip göklere süzölmeyi ve orayı yakıp kül etmeyi arzuladım.

Elim tekrar tenine, bu sefer daha sertçe indi. Onu parçalara ayıran benken, Tanrı’nın ismini söylemeye cesaret ettiği için öfke beni yiyip bitiriyordu. Son bir kez güzel amına girme zevkini tatmadan önce beni öldürmeyi düşündüğü için sinirliydim. “Sikimin etrafında boşalırken, *benim* adımı haykır, *ma petite menteuse*. Başkasınınkini değil.”

Kolumu beline sararak onu sıkıca tuttum. Parmak uçlarımla onu bağırtacak şekilde klitorisini sıktım.

“Tristan!” diyerek inledi. Boşalmaya yaklaşırken sikimin etrafında kasıldı.

“Doğru, küçük ceylan. Seni delirten *benim*. Sadece ben. *Her zaman* ben.”

Sonra doruğa ulaştı. Dudaklarından benim ismim dökölürken ben de teslim oldum. Kasları gerildi ve sikim içinde zonlarken

boşalmaya başladım. Görüşüm bulanıklaştı. Parmaklarımı kalçasına bastırırken aşağı baktım. Beyaz, yoğun sıvının amından taşıp sikime akmasını izliyordum.

Bu gördüğüm en güzel şeydi.

Nefes nefese ve bitkin bir hâlde sırtına uzanarak tembel öpücükler kondurmaya başladım. Hiç şüphesiz biliyordum ki benim için önemli olan tek şey, hep o olacaktı.

BÖLÜM 46

Sara

Tristan'ın parmakları kollarımda gezinirken göğsünü, çıplak sırtıma yaslamıştı. Yatağında uzanıyorduk. İlk kez odasında olmamıza rağmen burası tam da hayal ettiğim gibiydi. Zengin bordo rengi mobilyalar ve siyah ipek çarşaflar. Boşalmasının kalıntıları bacaklarımın arasına yapışmıştı ve temizleyemeyecek kadar yorgundum. Zihnim ve bedenim bir savaş verirken kalan son enerjimi de toza dönüştürüyordu. Kıçım hassastı ve duygularım da birçok parçaya bölünmüş gibiydi. Yine de huzursuz hissediyordum.

Kendime yalan söyleyemezdim. Yapmam gerektiğini bilsem dahi onu öldüremezdim.

Bu beni bencil mi yoksa zayıf mı yapıyordu, bilmiyordum.

Belki ikisi de....

“Timothy’e olanlar...” diye söze başladı.

Nefesim ciğerlerime takıldı.

“Onları ben göndermemiştim,” diyerek devam etti. “Sana dokunmalarını da açıkça yasaklamıştım.”

Kelimeleri içime işleyip yüreğime kök salarken, orada yeşe-

recek bir yer arıyordu. Ona inandım. Bu beni dünyadaki en aptal kadın yapsa da ona olan hislerimin binde birini bile bana karşı hissediyorsa, bir an olsun beni incitmeyeceğine şüphem yoktu.

Boğazına bir hançer dayamıştım; gelgelelim sonunu getirememiştim.

“Babam, benim en iyi arkadaşımды,” dedim. Kollarında kafese kısılana kadar arkamı döndüm. “Sırf bir kız olduğum için uysal ve ılıman olmak zorunda olmadığımı bana çok genç yaşında öğretti.”

Tristan sırttı. “Güzel öğretmiş.”

Gözlerimi kısıtım. Babam hakkında konuştuğum için boğazıma oturan o sancılı yumruya rağmen yutkundum.

“Evet, o bir düktü. Biliyor muydun?”

“Evet.” Başını sallarken parmakları saçlarımda geziniyordu.

“Halkımızı severdi. Para desteği gelmeyi bıraktığında dükkanlar kapandı ve insanlar evlerini kaybetti... O, buna katlanamadı.” Yutkundum. “Çaldığı parayı ve sıcak yün kıyafetleri elime tutuşturup beni gecenin köründe ihtiyaç sahibi insanlara gönderirdi.”

“Harika bir adama benziyor.”

“Öyleydi.” Boğazımdaki düğüm sızladı. “Öldüğünde keder beni ele geçirdi. Dahası, öfkemde boğulmaya başladım.”

“O hissi bilirim,” diye cevap verdi.

“İsteddiği tek şey yardımdı.” Dişlerimi sıktım. “Buraya, Saxum’a gelip dizlerinin üstüne çöktü. Abine bizi görmesi için yalvardı çünkü yıllardır kenara itilip, unutulmuş hâldeydik.”

Elim Tristan’ın yüzünde, yarasının köşelerinde gezindi. Çıkıntıları ve kusurlu tenini parmak uçlarımda hissedebiliyordum. İrkilse de geri çekilmedi. Bakışlarım göğsündeki dövmeyle kay-

dı. Dövmeye, altında yazı yazan, kemiklerin üzerinde duran bir çakaldan oluşuyordu. *Bunu görünce anlamalıydım.* Kelimelere kendimi kaptırdığım için kalanına bakmamıştım bile.

“Buraya gelerek onu benden koparanlardan intikam alacaktım.”

Gözlerine şaşkınlığın yayılmasını beklesem de hiçbir şey yoktu. Sadece sıcaklık ve anlayış beni karşıladı. Bu öfkeme sarılmamı inanılmaz zorlaştırıyordu. Öfkemin bir parçası kırılarak diğer parçaların yanına, yere döküldü.

“Kuzenim beni buraya abinle evlenmem için getirdi... Bunu zaten biliyorsun.”

Bakışları sertleşirken belimdeki tutuşu sıkılaştı. “Sana sahip olamaz.”

“Hiç olamayacak,” diye cevap verdim. Devam etmeden önce duraksadım. “Sheina ve Paul’u dün gece gölgeli diyarlara kadar takip ettim ve seni gördüm.”

Başını salladığında yüzünde yine bir şaşkınlık ibaresi yoktu. “Biliyorum.”

Kuruyalı uzun zaman olduğunu düşündüğüm yaşlar gözlerime doldu. “Seni gördüm, Tristan.”

“Biliyorum,” diye tekrarladı. Bakışları benden ayrılmıyordu.

“Kuzenimi kafese koymuştun.”

Dudakları aralanıp derin bir nefes verdi. Parmakları sıkıdığı tenimi serbest bıraktı. “Artık kafeste değil, küçük ceylan.”

Kalbim hızlandı. “Onu öldürdün mü?”

“Hak ettiğini söylesem faydası olur mu?”

Belki öfkelenmem gerekiyordu ama içimdeki o öfkeyi bulamadım. Doğru düzgün hiçbir şey hissedemiyordum. Aslında Xander’la hiç yakın olmamıştık. Sadece çocukken bir iki kez karşılaşmıştık. Aramızdaki bağ, aileye sadakatten ibaretti. Tris-

tan'ın onun hayatına son verdiğini düşünmek onu umursamamı sağlamıyordu.

Belli ki bazı şeyler kan bağından daha sağlamdı.

“Ne yaptı?” diye sordum.

“Babamı öldürdü.” Bunu net bir şekilde söylemişti. Ses tonu kendinden emindi. Var olan bir gerçeği söyler gibi söylemişti.

Kelimeleri aramızdaki bu şey neyse, ona teslim olmamı engelleyen duvara çarpıp titredi. Ne kadar çok teslim olmak istesem de o duvar hep oradaydı.

“Sen de benimkini öldürdün.”

Kaşlarını çatarken gözleri parladı.

Yüzüne dokundum. “Görüyorsun, Tristan, seni *sevemem*. Çünkü seni sevmek, babamı unutmak demek.”

“Küçük ceylan—”

“Lakaplar ve tatlı sözler gerçeği değiştirmeyecek, tamam mı?” Alt dudagım titrerken tamir etmeye çalıştığım kalbim di-kişlerini yırtıp attı. Onun dokunuşundan uzaklaşarak yatakta oturur pozisyona geldim. Ellerimi yatağa vurdum. “Benden başka ne istiyorsun? Sana başka ne verebilirim? Benden *her şeyi* aldın, şimdi bir de kalbimi mi istiyorsun?”

Yerinden kalkarken bedeni üstümde yükseliyordu. Aurası baskın, ifadesi karanlıktı. “Evet,” dedi. “Evet. Hepsini istiyorum. Her şeyi istiyorum. Emrediyorum.”

“Ne yazık,” dedim tükürürcesine. Onu göğsünden ittim.

Ondan uzaklaşmadan önce beni bileklerimden tutarak kendine çekti. Ona tekme attım. Ayağım kemiğine çarptığı an dişlerinin arasından tısladı. Ellerinden kurtulmak için çırpındım.

Gülerek beni kendine çekip altına aldıktan sonra bedeninin ağırlığıyla yatağa sabitledi. Bacakları, bacaklarıma dolanmıştı ve elleri kollarımı kaldırarak başımın üzerinde tutuyordu.

Bu tehlikeli bir pozisyondtu. Sıcaklık karnımın altında artarak yayılmaya başladı. Bir yanım bunu istiyor, bir yanım istemiyordu.

“Sen *benimsin*, Sara.” Kalçalarını sertçe iterek kelimelerinin altını çizdi. “Eğer yaptığım her şeyi hissetmen için her sabah sikimi içine sokmam ve her gece kışın morarana kadar şaplak atmam gerekecekse bunu yaparım.”

Yüzümü astım. “Lütfen. Benim *sahibim* değilsin.”

Sırıttı. “Şimdi yalancı kimmiş, *ma petite mentuese*?” Tekrar üstüme yüklendiğinde hain bacağıma ona yer açtı.

Üstüme eğilip alt dudağımı ağzına aldı ve beni dişleriyle, diliyle, tükürüğüyle öptü. Islaktı. Dağınıktı. Arzuladığım ama sahip olamadığım her şeydi.

“Çok fazla insan öldürdüm,” diye fısıldadı bana doğru. “Her birinin yüzünü hatırlıyorum. Bağışlanmak için bana yalvardıkları sırada her birinin yüzünü hafızama kazıyorum.”

“Saplantılısın,” dedim alayla.

“Sara, babanı ben öldürmedim.”

Ona karşı çıkmayı bıraktım. Kollarında güçsüz düşerken kaşlarımı çattım. Aklım tamamen karışmıştı. “Hayır, sendin. Amcam, sen olduğunu söyledi. O—”

“Tacı almak istiyor,” diyerek araya girdi.

Bir an için bunu reddetmeye hazırdım. Hatıralarımın her parçasını bir araya getirerek onu masum çıkartacak bir şey aradım. Asla bunu yapmayacağını kanıtlayacak bir şey. Asi kralı öldürme planında oldukça *ikna edici* yaklaşmıştı ve *aslında* düşündüğüm kişi değilse, nasıl biri olduğunu bilmiyordum.

Amcam, benim için baba yarısıydı. Her hareketimde kulağıma fısıldayan, içimdeki ateşi körükleyen de oydu. *Her şey kendi nihai hedefi için bir manipülasyondan mı ibaretti?*

“Sen onların günah keçisisin, küçük ceylan. Monarşideki cinayetlerin suçunu üstlenecek ve tacı çalmaları için yolu açacak kişisin.”

“Ne?” Başımı iki yana salladım. Hayret tenimde buz gibi bir his bırakıyordu.

Parmakları dudaklarıma uzanarak yumuşak bir şekilde okşadı. “Seni incitmek istemediğimi biliyorsun.”

“Hayır, yapmazlar,” dedim tekrar. “*Amcam* yapmaz. Ben onun ailesiyim.”

Bu kelimeleri söylerken gerçekler kemiklerime işleyerek canımı yakmaya başladı. Biliyordum.

Aptalın tekiydim.

Anlayış gözlerine yayıldı. “Artık *ben* senin ailen olacağım, küçük ceylan.”

Canım yanıyordu. Ruhum kullanılmıştı. Buna rağmen omuzlarımdan bir yük kalkmış, beni Beatreaux soyadına bağlayan zincirler kopmuş gibiydi.

“Yemin et,” dedim yalvarırcasına. “Babanın mezarı üzerine doğruyu söylediğine yemin et.”

Yanağıma dokundu. “Babamın mezarı üzerine yemin ederim, Sara. Sana *en başından* beri doğruyu söylüyorum.”

Gözlerim ona döndüğünde mükemmel yüzüne bakarken kalbim sızladı. “Beni sevdiğini söylerken ciddi miydin?” diye sordum.

İç çekerek başımın üzerindeki elimi alıp göğsüne yasladı. “Tüm hayatım boyunca tek bir şeyi istedim. Taht. O kadar uzun zamandır plan yapıyorum ki önceki hayatımı hatırlamıyorum bile. Çok yakınım, Sara. Zafere *çok yakınım*. Ama sen...” Dudaklarını yaladı. “Sen tüm krallığı, geride molozlar dışında hiçbir şey kalmayana kadar yaksan bile tek yapacağım şey, kıvılcımların altında sürünerek ayaklarına kapanmak olur.”

Kelimelerinin altındaki derin anlam, içimi kıpır kıpır etti.

“Eğer bu sevgiyse, o zaman evet, seni seviyorum.” Bir omzunu kaldırdı. “Seni sevmek *dışında* hiçbir şey hissedemiyorum.”

Göğsümden taşan duyguyu bastırmaya çalışarak alnına düşen saçı geriye ittim. Nefesim kesiliyordu. Söyleyeceğim şeyle her şeyin değişeceğini biliyordum.

“Ben de seni seviyorum.” Gözleri kararırken kadınlığıma değen aleti seğirdi. “Ve senin taç taktığını görmemek çok yazık olur.”

BÖLÜM 47

Tristan

“Ne çiziyorsun?” Simon’ın sesi dikkatimi dağıttığında içgüdüsel olarak geri çekildim. Çizdiğim şeyi ondan saklamaya çalıştım.

Bana sıırttı. Aralık dişlerine bakınca içim rahatladı. Söğüt ağacına yaslanarak bana doğru yaklaşmasını izledim. Oyuncak kılıcını yanı başında tutarken, kolumun üzerinden resmi görme-ye çalışıyordu.

“Leydiyi mi?” diye sordu. Fakat ona hemen cevap veremedim.

Duraksamama sebep olan birçok şey vardı. En büyüğü, Simon’ın on yaşında olmasıydı. İstemeden de olsa boşboğazlık ettiği için annesine gidip prensin, kralın nişanlısının resimlerini çizdiğini söylerse neler olacağından emin değildim. Hâlâ Michael’ın yatağını ısıtıp ısıtmadığını bilmiyordum ama ne kadar güvenilir görünseler de krallıkta bu bilgiyi çıkarları için kullanabilecek kişiler vardı. Simon’ın annesine de hiç güvenim yoktu. Çocuğunun dövülmesini, zorbalık görmesini ya da tüm gün tünellerde koşuşturup durmasını önemsemeyen biri, çocuk sahibi olmayı hak *etmiyordu*.

İçim öfkeyle dolduğunda yıllar önce yaşadığım şeyler yüze-

ye çıkmaya başladı. Aradaki benzerlikleri ve kendi yaşadıklarını düşünüyordum.

“O,” diye cevap verdim. Bir hata yapmamış olduğumu umut ederek.

Her ne kadar Sara’nın üzerinde hak iddia etsem ve benim olduğunu biliyor olsam da planlarım meyvesini verene kadar bunu bir sır olarak saklamalıydık.

Michael, önerdiğim gibi güney sınırına birlikler göndermişti. Özel meclis buna karşı ayaklanmıştı ama günün sonunda kral değillerdi. Kral oydu.

Şimdilik.

İçim heyecan ve beklentiyle dolarken neredeyse yıllar sonra ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyordum. Her şeyden vazgeçmeye, her şeyi bırakmaya ve Sara’yla kaçıp bir daha arkama bakmamaya hazırdım. Ancak sonra o kelimeleri etmişti. O mükemmel, büyü, güzel kelimeleri... Beni taç giyerken görmeyi ne kadar istediğiyle ilgili kelimeleri. İçine girip bana kralım diye seslenirken onu becermek ruhumu doyurmuştu.

Doyuma ulaştıktan sonra elini kalbimin üstüne koyup asileri sormuştu. Ben de ona hedeflerimi anlatmıştım. Sabahın erken saatlerine kadar plan yapmıştık ve kalbim, fısıldadığı her kelimeyle çarptığında onu bu şekilde görmeye ne kadar ihtiyaç duyduğumun farkına varmıştım. Benim dengim olarak. *Kraliçem* olarak.

“Çizimin güzel olmuş ama o gerçekte daha güzel,” dedi Simon.

“Öyle,” diyerek onu doğruladım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışları açılan kapılara yöneldi. Üç araba ön bahçenin kapılarından girdi. Durduklarında bu arabalardan birinde Sara’nın, muhtemelen abimin kollarında

olduğunu bilmek kalbimin sıkışmasına sebep oldu. Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı.

Onları düşününce gerildim.

“Sence bir gün benim de bir leydim *olacak* mı?” diye sordu Simon.

Bakışlarımı arabalardan ayırarak ona döndüm. “Hayalini kurmaya cesaret edebildiğin her şeye sahip olabilirsin, küçük aslan.”

Gözlerini kırpmadan önce başını sallayarak söylediğimi onayladı. “O zaman... sence... bir gün babam da olur mu?”

Midem kasılarak gerilmeye başladığında başımı arkamdaki ağaca yasladım. Bakışlarımı ondan ayırmadan parmaklarımla dizimde ritim tutuyordum, ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Bir babaya sahip olmak abartılıyor. Tecrübe konuşuyor, bana güvenebilirsin.”

Dudağını ısırırken muazzam kehribar rengi gözleri irileşmişti ve güven doluydu. “Sence sen yapabilir misin?”

Kalbim sıkıştı.

“Kimsenin bilmesine gerek yok,” dedi umutlu bir şekilde. “Sadece bir oyun olacak zaten. Eğlenceli de olabilir! Mesela... mesela şimdi. Sadece bana beni sevdiğini söyleyip erkek olmayı öğreteceksin.”

“Annenin onaylayacağını sanmıyorum.” Göğsümde yer etmeye başlayan ağrıya rağmen gülümsedim ve saçlarını karıştırdım.

Yüzünü asarken gözlerini yere çevirdi. Omuzları umutsuzlukla düştü. “Annem fark etmez bile.”

“Bak şimdi.” İç çekerek eskiz defterimi kapattım ve ona dönmeyi önce yanıma bıraktım. “Baban olamam ama sonsuza kadar arkadaşın olacağım.”

“Evet, tamam,” diye mırıldandı. Ayak parmağıyla yerdeki çimi eziyordu.

“Babamın beni götürdüğü gizli bir yer var. Sarayın arkasında, uçurumun köşesinde. Bir gün, seni oraya götüreceğim ve bildiğim her şeyi sana öğreteceğim.”

Gözleri parladı. Aralık dişleriyle birlikte tekrar gülümsedi. “Söz mü?”

Bahçeden yükselen kahkaha cevap vermeme engel oldu. Dikkatim dağılırken neye şahit olacağımı bilsem ve bunu bekliyor olsam da yakıcı bir öfke bedenimi ele geçirdi.

Michael ve Sara, bir fotoğrafçı için poz veriyorlardı. Abim kolunu onun beline dolamış, parmaklarını sıkıca bedenine sarmıştı.

Dişlerimi kırılacak kadar sıktım. Kalkıp parmaklarını yerinden sökmek için kendimi dizginlemem gerekiyordu. Derin bir nefes alarak cebimdeki sigarayı çıkarttım ve damarlarıma sızzan dumanın sınıra gelen kıskançlığımı yutmasına izin verdim. Ancak işe yaramadı. Bu his bir zehir gibi damarlarıma yayılıyordu.

Sara başını çevirip sanki yakınlarda olduğumu hissetmiş gibi bahçeye baktığında, gözleri benimle buluştu. Gözlerimi ondan ayırmadım. Onun bana ait olduğunu gösterme ihtiyacıyla gerildim.

Onu abimin kollarından alıp en sevdiği arabasına yaslamayı ve eteklerini kaldırıp, herkese bir gösteri sunmak adına, ismimi haykırana kadar sikimi içine sokmak istiyordum.

Belki o zaman abim pis ellerini ona sürmemesi gerektiğini öğrenirdi.

Onun üstüne ve içine boşalmıştım, bana ait olduğunu söylemişti. Yine de onu dünyaya sergileyen kişi Michael’dı.

Kendimi tutmama rağmen abim, Sara’nın beline dolanan ko-

lunu sıkarak onu geriye doğru eğdi ve dudaklarını öptü. O an kendimi kaybettim. Yerimden o kadar hızlı fırladım ki bu hareketimle Simon irkildi. Gözümün önünde, damarlarıma yayılan ölümcül öfke dışında hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 48

Sara

Onu bekliyordum. Michael beni geriye yatırıp dudaklarını, dudaklarıma bastırırken her an burada olmasını bekliyordum.

Asıl beklemediğim şey saatler boyunca ortalıkta görünmeyip gecenin köründe kapımı bile tıklatmadan aceleyle daireme girmesiydi.

“Tristan.” Su bardağını tutan elim titrerken diğer elimi göğsüme götürdüm. Gözlerinde yanan alevlerle odama girdi. “Sen ne—”

Üzerime yürümeye başlayıp beni duvara doğru ittiğinde, elimdeki bardak düşerek parçalara ayrıldı. Dudakları vahşi bir öpücükle dudaklarımı sahipleniyordu. İnledim, kollarım omuzlarına dolanırken beni tüketmeye devam ediyordu. Bedenini bedenime bastırdı. Dili ağzımda gezinirken elleri de sanki bana dokunamama fikrine katlanamıyormuş gibi bedenimde dolaşıyordu.

“Sana dokunmasına izin verdin,” dedi. Sesi acı çekiyormuş gibi kısıktı.

“Ne yapmamı bekliyordun?” diye fısıldadım. Boynumu yalayıp ısırarakla meşguldü. Başımı yana eğip ona yer açarken kadınlığım arzuyla yanıyordu. Sahiplenici tavrı beni tahrik eder-

ken, bu kadar güçlü biri tarafından çaresizce arzulanıyor olmayı seviyordum.

“Beni *deli* ediyor, Sara.” Vücuduma daha da sıkı sarılarak kırmızı geceliğimi yırtarcasına çıkardı. Karşısında çırılçıplak kaldığımda tüylerim ürperdi. “Katlanamıyorum.”

Elim göğsünde ilerlerken kalbim, başka kimsenin bana sahip olamayacağını, *sadece* ona ait olduğumu kanıtlamak ister gibi çaresizce atıyordu. Bana bakarken burun delikleri genişledi, dizlerimin üstüne çöktüğümde parmaklarındaki yüzükler parladı. Pantolonunu çıkartmak için uzandım. Onu elimde, dilimde hissedecek olmak ağzımı sulandırıyordu.

“Seninim, Tristan.” Elimi, pantolonunun üzerinden büyüyen ereksiyonunda gezdirirken heyecan tüm bedenimi sardı. Dokunuşumun altında sertleşiyordu.

Sevdiği şekilde saçlarımı tutarak diğer eliyle çenemi kavradı ve başımı, gözlerinin içine bakacak kadar kaldırdı.

“Çıkart,” dedi inlercesine.

Kadınlığım arzuyla dolup taşarken elimi pantolonunun beline, oradan da iç çamaşırına soktum. Kalınlığını tuttuğumda avucumun içinde sıcak ve taş gibi sertti. Parmaklarımı üzerinde gezdirirken derin bir nefes aldı. Pantolonunu çıkardığım sırada saçlarımı sertçe çekti. Aleti karşımda yükselirken kasıldım. Öne eğilerek onu tamamen alabilmek için ağzımı açtım.

Saçlarıma daha çok asılırken diğer eliyle aletini kökten uca okşamaya başladı.

“Benim için dizlerinin üstüne çökmeyi seviyorsun, değil mi?” diye sordu. Kendini okşamaya devam ediyordu. Başımı sallarken taşaklarının gerilmesini ve sertliğinin ucunun ıslanmasını izledim. Dudaklarımı yaladım. Tüm sertliğiyle memelerimin üst kısmına vurduğunda menisinin ıslaklığı tenime bulaştı.

Bu hareketi o kadar ahlaksızdı ki doldurulmak için çaresiz olan amım sırlısklandı.

Aletinin ucunu okşadıktan sonra boynuma doğru ilerleyerek dudaklarımın önünde durdu. Dilimi çıkartıp onu yalamaktan kendimi alamadım. Tuzlu tadı ağzıma yayıldığı an inledim.

“Ağzını aç.” Parmakları saçlarımı tutarak başımı daha da geriye yatırdı.

İtaat ettim. Zayıf olduğumdan ya da seçim şansım olmadığından değil, bu sahip olma içgüdüğü beni mutlu ettiği için itaat ettim. Güçlüydü. Tristan gibi bir adamın tutkusunu hissetmek büyüleyici bir şeydi. Bana karşı aynı şeyi hissettiğini bildiğim için ona tanrıymış gibi tapınıyordum.

Ben onun dengiydim.

Şu ansa, onun *fahişesiydim*.

Aletini sıcak dudaklarımın arasına sokarken her bir santimini aldığımı görebilmesi için ağzımı genişçe açtım. Kadınlığım geriliyordu. Dizlerimin üstünde, boğazıma boşaldığını izlemek istiyordum.

Buna açtım.

Eğer ulaşamazsam hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Kalçalarını ileri doğru ittiğinde kaslarının hareketiyle kollarındaki dövmeler canlandı. Sert erkekliğinin hemen altında dilime değen damar nabız gibi atıyordu. Dudaklarımı etrafına kapatıp onu mümkün olduğunca derine almamak için kendimi zor tutuyordum.

Çünkü onun beni yönlendirmesini istiyordum. İhtiyacı olanı alacağını biliyordum.

Parmakları beni daha sıkı tutarken o lezzetli his, bacaklarımın arasına yayılıp beni titretmeye devam ediyordu.

“Em.”

Tek kelime. Söylediği an dediğini yaparak dilimi ipeksi teninde gezdirmeye başladım. Yanaklarım içeri çökerken aleti seğirdi. Ağzıma boşalana kadar onu emmek istiyordum.

İnleyerek diğer elini de başımın arkasına attı ve ağzıma girip çıkmaya başladı. Gözleri yarı kapalı olsa da benden hiç ayrılmıyordu. Sadece ağzımı sikmesini izleyerek bile boşalmak üzere olduğuma yemin edebilirdim.

Bunu daha önce yapmıştım ama böyle hissettirmemişti.

“Kendine bak,” diye fısıldadı. Parmakları yüzümü okşayarak çenemi sıktı. “Seni sikimle boğarken dizlerinin üzerinde ne güzel görünüyorsun.”

Bunu söyler söylemez kendini ileri itip boğazıma çarptı. *Öğürdüm* ama birazcık. Bu rahatsızlık hissi beni daha fazla tahrik etti. Amım kasılıyor, *onu* hissetmek istiyordu. İçimi boyasın istiyordu.

“Seviyorsun değil mi, edepsiz kız? Eminim parmaklarımı içine soksam amın beni almak için sırlıslık olmuştur bile.” Kendini tekrar içime ittiğinde bu sefer daha sert emdim. Dilimi seğiren damarda gezdirerek hassas tenini yaladım. İnleyerek kalçalarını geriye çektiğinde ereksiyonu tüm gerginliğiyle karşımda duruyordu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Ardından aletiyle bana vurdu. Hafif bir vuruştan ibaret olsa da bu hareketi şok dalgalarının gergin bir şekilde bedenime yayılmasına sebep oldu. Uzuvarımın kontrolünü kaybetmişim gibi parmaklarım yalvaran amıma uzandı. Tam da söylediği gibi sırlıslık olduğunu fark ettim.

Beni izlerken gözleri parlıyordu. Parmaklarını tükürükle ıslanan aletinde gezdirip kendimi parmaklamamı izlerken inledi. Doruğa ulaşmak üzereyken kasıldım.

“İşte böyle, benim küçük yalancım. Kendini parmaklarınla sikerken sikimi hayal et.” Eğildi. “Bacaklarını aç da bana ne kadar istediğini göster.”

Bu onun kelimeleri miydi, onun sesi miydi yoksa bana bunu yaptıran yalnızca o muydu bilmiyordum ama söylediğini yaptığım da bedenim titredi. Zevk acıtacak kadar yoğun hissettiriyor, içimi sarıp tüm sinirlerime yayılıyordu. Gözlerim kararırken dizlerimin üstünde öne doğru çöktüm.

Beni yüzümden tutarak kaldırdığında kendini okşamaya devam etti. Altında uysal, her damlası için yalvaran bir hizmetçi gibiydim.

Yüzü asılırken taşaklarının gerildiği o ânı gördüm. Boşalarak orgazmıyla beni yıkamaya başladığında sikiindeki damarlar gerildi. Sıcak sıvı tenimi yıkarken inledim. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, bunu yaptığım da gözlerinin nasıl parladığını hatırlayarak eğildim ve altına geçip onu ağızma alarak boğazımı dolduran meniyi yuttum.

İnledi. Saçımı sıkıca tutarken dilimin üstünde tekrar seğirdiğini hissettim. Boşalıp ağızımda yumuşamaya başlayana kadar yalamaya devam ettim.

Sonunda onu ağızımdan çıkarttım ve arkama yaslanıp ona baktım. İçim yapışkan, tatlı bir sevgiyle doldu. Öne eğilip dudaklarımızı birleştirdiğinde nefeslerimiz de bir oldu. Onun nerede bitip benim nerede başladığımı unuttum.

“Yarın onun yanına gitmeden önce yıkanma,” diye emretti. Kelimelerinin arasında dudaklarımı dişliyordu. “Teninden benim kokumu almasını istiyorum.”

Başımı salladım. Daha önce damarlarımda yoğun bir şekilde akan sadakati hissetmiştim. Bu aileme, görevime karşı bir sadakatti. Halkıma karşı.

Ancak Tristan? Onu memnun edeceğimi bilsem kendimi ateşe verip kıvılcımların tadını bile çıkarabilirdim. Bu korkutucu olsa da sevdiğim bir histi çünkü o, benim kralımdı ve ben onun kraliçesiydim. Birlikte dünyayı yönetecektik.

Kalkarak pantolonunu aldı ve giyinmeye başladı. Ben de harekete geçerek askılıktaki sabahlığıma uzandım. Daha sabahlığı üstüme geçiremeden kolunu belime dolayarak kucağına aldı ve ilerleyerek bedenimi yatağa bıraktı.

Çarpmanın etkisiyle zıplayan bedenime karşı gülümsedi. Bacaklarımın arasına kıvrılırken elleri, bacaklarımı iki yana ayırmakla meşguldü. Bunu yaptığında bedenim karıncalandı. İşte o zaman elinde bir kalem olduğunu fark ettim. Tenime değen kalemin ucu soğuktu.

“Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadım.

“Seni damgalıyorum,” diye cevap verdi.

Yüzü ciddiydi ve bakışları tenime odaklanmış, elleri büyümlü bir şekilde hareket ediyordu. Uyluklarımın arasında durmuş, bacağıma bir resim çizerken daha önce ona hiç bu kadar çekilmemiştım.

“Yarın geceyi konuşmalı mıyız?” diye sordum. Yaptığımız planları düşünürken içimi bir huzursuzluk kaplıyordu.

Çenesi gerildi. Tenime resim çizmeye devam etmeden önce bir an bekledi. “Konuşmamayı tercih ederim. Bunu düşünmek bile seni yatağıma bağlayıp gitmene engel olmak istememe sebep oluyor.”

Konuştuğumuz şey için benim kadar gergindi ve bunu bilmek kalbimi ısıttı. “Her şey yolunda gidecek.” Elimi saçında gezdirdim. “Yarın gece, abinin yanına gidip beni dairesine götürmesi için onu ikna edeceğim.”

Bacağıma iz bırakacak kadar sıkı tutuyordu.

“Sen de orada olacaksın,” dedim onu yatıştırmak istercesine. “Hiçbir şey yaşanmadan içkisine afyon koyacağım.”

“Çok riskli.”

“Risk almayanlar için mükâfat yoktur, aşkım.” Uzanıp yanığına dokundum. “Sana güveniyorum. Sana inanıyorum. Bırak yardım edeyim.”

Çizimine devam ederken yanığını elime yasladı. “Seni bu şekilde kullanmak istemiyorum.”

“En kolay plan bu, Tristan. *Lütfen*. Bunu yapabilirim. O gözünü dahi kırpmadan asileri toplayıp beni bulacaksın.” Kalbim umutla çarparken tenimi hastalıklı ve sapkın bir heyecan kapladı. “Sana ait olanı alacaksın. Halkın arkanda olacak. Seni tacından etmek isteyen herkesi yolundan çekecekler.”

Gözlerini bana çevirdi. “*Halkımız.*”

Yüreğim kabardı. “Halkımız,” diye düzelttim.

Titrek bir nefes verip eğildi ve bacağıma küçük bir öpücük kondurdu. Parmaklarını tenimde gezdirdikten sonra geri çekilip sanatına gülümseyerek baktı.

Dirseklerim üzerinde doğrularak ne çizdiğine baktım.

Bir kalpti. Çocukların çizdiği ya da aşk tasvirlerinde kullanılan türde bir kalp değildi. Bu organ olan, köşelerinden kanlar damlayan ve kasların üzerinden damarların geçtiği türde bir kalpti. Tam ortasından kalın bir zincir onu sarıp aşağı doğru iniyordu. Ucunda bir kilit vardı. Gözlerimi kısarak daha yakından bakmaya çalıştım. Kilitte bir yazı vardı.

Tristan’ın Mülkü.

Yüzümü asarak omuzlarına vurdum. “Çok romantiksin.”

Küçük bir kahkaha atarak dudaklarıma öpücük kondurdu. Eli yüzümü okşuyordu. “Sana karşı mı? Bir barbarım. Yarından sonra Michael’ı öldürüp sarayı kuşattığımızda, onun ruhu hâlâ

buradayken seni becereceğim. Böylece asla ona ait olmadığını bilecek.” Diğer elini bacağımın içine, kanayan kalbin olduğu yere koydu. “Sonra bunu tenine dövme olarak yapacağım ki senin bana sahip olduğun kadar, benim de sana sahip olduğumu asla unutma.”

Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım. Yüreğimden yükselen duygular tenimden taşarcasına ikimizi de sardı. Bu yoğun duygular bizi yükseltecek mi yoksa yakıp küle mi çevirecek bilmiyordum.

Ne olursa olsun, beni tükettiği ortadaydı.

BÖLÜM 49

Sara

Sinirlerim aşırı gergindi. Eskiden kralı öldürme planım kişiseldi. Hâlâ öyle olsa da artık değişime uğrayıp fedakârlığa karışmıştı. Kulağa geldiği kadar deli işiydi.

Ancak eteğimin ucuna dikilen küçük cebe afyon saklamamı sağlayan şey o fedakârlıktı. Aynı fedakârlık, kirpiklerimin altından bakıp kur yapmama ve Michael'ın kulağına tatlı sözler fısıldamama yardımcı oluyordu. Ona daha özel bir yere gidip gidemeyeceğimizi sormuştum.

Tristan bana defalarca eğer düşersem, beni yakalayacağını söylemişti. Eğer kırılırsam tekrar dikilmeye hazır olana kadar parçalarımı bir arada tutacaktı. Ben de aynısını onun için yapacaktım. Yanında durup tahta oturmasına, intikamını almasına yardım edecektim.

Her hareketimde hâlâ bacaklarımın arasındaymış, tadını dilimde alabiliyormuşum ve beni kanıyla doyuruyormuş gibi varlığını damarlarımda hissediyordum.

Gerçektik. Birbirimizin kaderine yazılmıştık.

Ya da basit bir şekilde delirmiştik.

Yine de eğer sonunda ona ulaşacaksam, memnuniyetle delirebilirdim.

“Akşam yemeği nasıldı?” diye sordu Michael, dairesindeki koltukta yanımda otururken. Önümüzdeki şömine çatırdarken ayaklarımın altındaki koyun derisi halı yumuşacıktı. Düğünden önce buraya gelmem yakışksız olsa da artık krala akıl verecek bir Xander olmadığı için Michael, konu kadınlara gelince kafa-sıyla değil, sikiyle düşünüyordu.

Tam da düşündüğüm kadar kolay olmuştu.

Gülümseyerek kirpiklerimin altından ona bakarken gözlerimi kıstım. “Çok lezzetliydi.”

Sırıttı. Bacağımı, Tristan’ın bıraktığı işaretin hemen üzerini okşayan eli ağırdı.

“Umarım tatlıya yerin kalmıştır,” dedi.

Ona cevap verirken midem gerginlikle bulanmaya başladı. Bu noktadan sonra geri dönüş olmadığını biliyordum. “Aslında, biraz daha şarap içmek isterim.”

“Tabii ki.” Arkasını dönerek yanındaki sehpadan şarabı aldı, ben de fırsatı değerlendirerek afyonu hemen kadehine döktüm. Kaşımda bir damla ter belirirken kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sanki kalp krizi geçiriyordum.

Arkasını dönüp kadehime neredeyse ağzına kadar şarap doldurdu. Şarabın kristal kadehin dibine çarpmasını izlerken içimin de böyle dolu olduğunu düşünüyordum. Gerginliğim beni, son damlayı koyup her şeyi taşımakla tehdit ediyordu.

Şişeyi bıraktıktan sonra öne eğilerek kadehlerimizi aldı ve benimkini uzattı. “Teşekkür ederim, efendim.”

Arkasına yaslanırken bana uzunca bir süre gözlerini dikti. Bakışları yoğundu ve huzursuzluk, bu gece ilk kez kendini gösterdi. Michael, bana daha önce hiç böyle bakmamıştı.

“Oyunlardan sıkıldım,” dedi. “Kendini bana vermek için mi buraya geldin, Sara?”

Bunu düşünmek bile midemin bulanması için yeterliydi. Buna rağmen gülümsedim. Bir saatten kısa süre içinde Tristan’ın gelip bu adamın tüm edepsiz düşüncelerini sileceğini biliyordum.

Parmaklarımı boynumun hemen altında gezdirirken babamın hatırası olan ince zinciri okşuyordum. Bakışlarım, henüz bir yudum dahi almadığı şarabına döndü.

“Birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz diye düşündüm.” Gülümserken koltukta ona biraz daha yaklaştım. “Yakında evleneceğiz. Sizce de zamanı gelmedi mi?”

Gülümseyerek kadehini bıraktığında içten içe küfrettim. Hüsrana içime yayılıp sanki patlayacakmışım gibi bedenimi sardı.

Kolunu uzatıp belime dolayarak beni kendine çekti. Ellerimi göğsüne dayayarak gömleğini tuttum. Kızım resmen kucağındaydı. İçimdeki tiksintiyi itmeye çalıştım.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye mırıldandı. Başını eğerek dudaklarını tenimde gezdirdi.

Rolümü oynamak için –ki bu olabilecek en kötü ihanet gibi hissettiriyordu– ona daha çok yaklaştım. İnandırıcı görünmem gerekiyordu. Tristan, bana güveniyordu. Ellerimi Michael’ın yüzüne uzattığımda gözlerime baktı. Burnumu burnuna sürttüm. “Her şeyi.”

Beni tamamen üstüne çektiğinde bundan nefret ettim. Kalçalarını bana doğru iterken ereksiyonunu kadınlığımda hissedebiliyordum. İnlediğinde belimdeki parmakları gevşedi. Başımı geriye attım ve yaptığı şey heyecan vericiymiş gibi davrandım.

Bir anda duraksadı. Kehribar rengi gözleri ateş çukuru gibi

parlıyordu. Sehpaya uzanıp şarabını aldı. Rahatlamaya başlamıştım. Ancak kadehi dudaklarıma dayadığı an panikledim.

Küçük bir yudum yeterli olur. Kalanını da o içer.

Ağzımı hafifçe açtım ama ben ona engel olamadan çenemi tutarak tüm kadehi boğazıma boşalttı. Öksürmeye başladığımda gözlerim kocaman açıldı. Şarabı tükürmeye çalışırken delirmiş gibiydim.

Yüzüne sinsî bir ifade yayıldı. Üstünden kalkmaya çalıştığım da saçımı tutarak koparırcasına çekti ve yerinden kalkıp beni sürüklemeye başladı. Ona karşı koyup kaçmaya çalışırken bileğini tuttum.

“Seni aptal kadın, bilmeyeceğimi mi sandın?”

“Ben—”

Beni yere ittiğinde yuvarlandım. Ahşaba çarpan kolum deli gibi acıyordu. Sırt üstü dönerek kendimi kaldırmaya çalışsam da elini uzatıp bana öyle bir tokat attı ki bedenim tekrar yere yapıştı. Kalçam bu ani darbeye sızlamaya başladı.

Üzerime doğru eğildi. “*En başından beri biliyorum.*” Beni kolumdan tutup kaldırırken yanağıma derin bir sızı yayıldı. Tokat attığı yerin çoktan şiştiğine hiç şüphem yoktu.

Uzanıp hançerimi almak için eteğimi kaldırmaya çalışırken elimi tuttu ve kemiklerimi acıtacak kadar sıktı.

“Pişman olacağın bir şey yapma. Seni âşığının önünde cezalandırmak istemem.”

Kalbim tekledi. *Tristan.*

Beni önüne çekerken parmaklarını saçlarımdan ayırmadı. Başımı çevirirken dişlerimi sıkıyordum. “Gidip onu görmek ister misin? Rahatının yerinde olduğuna emin olabilirsiniz.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim tükürürcesine. İçten içe yalan olmasını umut ediyordum.

Sırıttı. “İkimizin arasında yalancı olan *ben* değilim.” Ondan kurtulmaya çalışırken bu sefer omuzlarımı tuttu. “Gel de bu kızın ellerini bağla,” diye emretti Michael.

Sersemledim ve afyon etki etmeye başladığı için hareketlerim yavaşladı. Kesik nefeslerimin arasında kiminle konuştuğuna odaklanmaya çalıştım. Daha gözlerimi bile kırpmadan ellerim arkamda kelepçelenmişti.

Çaresizlik içime yayılıyordu. *Böyle olmaması gerekiyordu.*

Michael gülümseyerek beni bıraktıktan sonra birini yanına doğru çekti. Bunu yaptığı an tüm hücrelerim şaşkınlıkla isyan etmeye başladı. Sanki içime asit dökülmüş gibiydi.

“Merhaba, leydim.”

Çenemi sıkarken ihanetin tattırdığı yaşlar göz kapaklarıma batmaya başladı. “Ophelia.”

“Biliyor musun,” dedi Michael. “Sen geldiğinden beri verdiğim en iyi karar tatlı Ophelia’ma gözlerini senden ayırmamasını ve kulaklarını dört açmasını söylemekti.” Dönüp ona bakarken kızın çenesini kaldırdı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Çok iyi bir iş çıkardın, tatlım.”

Kız gülümseyerek ona bakarken sinirlerim gerildi. Bilmem gerekirdi. Kralın gözüne girmek için yanımda olduklarını en başında düşünmemiş miydim?

“Sen fevkalade bir oyuncusun,” dedim. Nefret içime işliyordu.

Bana gülümserken başını eğdi. “Teşekkür ederim, leydim. En iyisinden öğrendim.”

Afyon beni sersemletirken gülümsedim. Tüm gücümle savaşıyordum. Tristan’ın güvende olduğuna emin olmadan pes etmek istemiyordum.

“Buna rağmen, Majesteleri ve ben,” diyerek devam etti Ophelia, elini Michael’ın göğsünde gezdirip ona bakarken. “Gizli

saklı olma konusunda sen ve yaralı prensten daha iyiyiz. Daha dikkatli olmalıydın, çok yazık.”

Kahkaha attım, haksız değildi. Belli ki bir yerde, bir şekilde korkunç bir hata yapmıştık.

“Çoğu gece koridorların karanlık köşelerinde saklanıp bekliyor ve etrafı izliyordum. Genelde sıkıcıydı. Bazen de seni takip ettiğim için gösteriyi yakalıyordum.” Kıkırdadı. “Claudius bir elini eteğine soktuğunda senden kurtulmamın kolay olacağını düşündüm.”

“Duyduğum kişi *sen* miydin?” Nefesim kesilirken uyuşturucunun etkisiyle kalp atışlarım yavaşladı.

Başını sallayarak onayladı. “Sonra yaralı prens gelip her şeyi mahvetti. Adamı götürüp Tanrı bilir neler yaptı.”

Kalbim tekledi. *Tristan orada mıydı?*

“Sonra tekrar izleme işine döndüm ve bekledim.” Ophelia iç çekerken Michael, elini kızın kolunda gezdiriyordu. “Ama dün gece onun hızlıca odana girdiğini gördüm. İkinizin *haince* şeyler yaparken çıkardığınız sesleri duydum.”

Orada olduğunu, kıymetli anlarımıza ortak olduğunu bilmek öfkenin içime yayılmasına sebep oldu.

“Kulağımı kapıya dayayıp konuştuklarınızı dinlemek çok kolaydı.” Gülümsedi. “Suçlusu sensin.”

Aptal. Çok aptaldım.

Michael keyifle ellerini çırparken yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Kardeşimden bahsetmişken, acaba onu bir ziyaret mi etsek? Eminim çaresizce iyi olduğunu görmek istiyordur.”

BÖLÜM 50

Tristan

Daha önce hiç hissetmediğim türde keskin bir acı omuzlarıma yayılıp tüm bedenime dağılıyordu. Kollarım, bahçenin tam ortasına dikilmiş ve yukarıdan bir kalasa bağlanmıştı. Ara sıra bir muhafız gelip, beni yerden birkaç santim yükseltecek şekilde yukarıya çekiyordu.

Ancak bağırp çağırarak onlara zevk vermeyecektim.

Oldukça kaba bir şekilde uyandırılmıştım. Kloroform sürülen bir bez ve yarım düzine muhafızla.

Şimdi de Filistin askısına* geçmişlerdi. Edward'ın favorisi olan bir işkence türüydü. İstirabın, kurbanlarının yüzüne yayılmasını ve omuzlarının yerinden çıkıp kollarının yavaşça bedenlerinden kopmasını heyecanla izliyordu. Bir yanımda onun olayı bu mu diye merak ediyordu. Sonunda bana ihanet edip çektiği cezanın intikamını mı almak istiyordu?

Ancak ortalıkta yoktu.

Önemli de değildi.

Sara'nın Michael'ın elinde olduğunu düşünmek dışında *hiçbir* şey beni korkutmuyordu.

* Bir kişinin kollarının arkasında birleştirilip yüksek bir yere asılmasıyla gerçekleşen işkence türü -çn.

Beni öldürebilirlerdi. Onun iyi olduğunu bildiğim müddetçe bana saatlerce işkence etmelerine müsaade eder ve kendimi zevkle kurban ederdim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Gün batmış, dolunay ürkütücü bir şekilde parlamaya başlamıştı. Serin gece havası nemli ve moraran tenime çarparken birkaç metre ötede ateş yakmışlardı.

Michael'ın beni buraya getirmesi kendini beğenmişlikti ama abim gösteriş yapmayı severdi.

Başım ağrıyordu ve bedenimden, muhafızlar tarafından itilip kakılırken açılan yaralardan kan damlıyordu. Acıya alışıp bir parçam uyuşmuş gibi bunu görmezden gelmeyi öğreneli çok olmuştu. Hayatım boyunca delicesine yediğim dayaklardan sonra fiziksel acı etkisini yitirmişti.

“Sürpriz!” Abimin sesi yükselirken içimde bir kıvılcım patladı.

“Abi,” dedim kuruyan ağzıma ve ağrıyan omuzlarımdaki acıya rağmen. “Ne güzel bir gösteri.”

İçten bir kahkaha attığında başımı kaldırdım ve içimdeki kıvılcım bir cehennem ateşine dönüşerek her yanıma yayıldı. Sara onunlaydı, elleri arkadan kelepçelenmiş ve elbisesinin önü yırtılmıştı. *Ama hayattaydı.*

Bakışları odaklanamıyor gibiydi ve yanağı kızarıktı.

Birçok şey yüzünden abimden nefret ediyordum ama şu an bu saf ve mutlak his tüm damarlarıma damarlarımda geziniyordu.

“Şaşırdın mı?” Michael genişçe gülümsedi. “Zannediyorum ki siz ikiniz tekrar bir araya gelmek istersiniz. En azından son bir kez.”

Dişlerimi sıkarken gözlerimi Sara'dan ayırmadım. Hareketleri ağır ve cansızdı, gözleri bana döndüğünde tuhaf bir enerji kalbimi sararak hızını artırdı. Ölümüne kavuşacağımı ve ölümü

kollarımı açarak karşılayacağımı biliyordum. Tabii ki Sara'nın aynı kaderi paylaşmayacağına emin olduktan sonra.

Onun içinde olmadığı bir dünya, nasıl güzel olabilirdi ki?

“Her zaman zarif bir ev sahibiydin,” dedim aşağılarcasına.

Gülümsemesi solarak sinsi bir ifadeye büründü. Sara'yı yere bırakıp bana doğru yaklaşırken kehribar rengi gözlerini kıstı. İrislerindeki siyah lekeleri görecektik kadar yakınıma gelmişti. “Seninle ne yapacağım ben?”

Gülümstedim. “Beni her zaman öldürebilirdin, belki beni odana asacağın bir ödül hâline getirirsin.”

Homurdanarak yan tarafa ilerledi ve geri dönmeden önce muhafızın elinden bir şeyi aldı. Tekrar yanıma geldi. Elinde, bana taktıkları lakabın sebebi olan şömine demirinin bir benzeri vardı. Ancak şu an bir ucu, aleve maruz kaldığı için açık turuncu rengindeydi.

Gerildim.

“Belki etini, kemiklerinden yüzerim,” dedi Michael tükürürcesine. Demirin parlamasını izliyordu. “Seni yatak odamda bir halı gibi kullanırım, böylece ölsem bile yerini unutmazsın.”

“Ah, abi,” dedim gülerek. “İkimiz de *ölsem* bile peşinden geleceğimi biliyoruz. Tıpkı babamız gibi.”

Gözleri öfkeyle dolarken elindeki demiri aşağı doğru indirdi ve sıcaklık, gövdemdeki çakal dövmesine çarptı. Ağzımı kanla dolduracak kadar sertçe dilimi ısırırken, yanan etin kokusu havaya yayıldı.

“Tristan!” Sara uzandığı yerden inlerken sesi sarhoş gibiydi.

“Sen olduğunu bilmem gerekirdi. Koşup ucubelerin kalanını arkana toplamışsın.” Michael kahkaha attı. “Gloria Terra'yı yöneteceğini falan mı düşündün? *Beni* öldürebileceğini?” Tiz sesi yüksekti, kulağa delirmiş gibi geliyordu.

Sonunda metali tenimden çekti, hissettiğim yoğun acı yüzünden gözlerim karardı.

Bir adam yaklaşıırken şömine demiri hemen yanındaydı. Eğilip alnını, alnıma yasladı. “Kanımdan olmana rağmen soyadımıza *çok* fazla utanç getirdin. Seni bu dünyadan sildiğimde melekler gökte şarkılar söyleyecek ve atalarımız keyifle bağırarak.”

Kalbim sıkıştı. Kazandığını ve bunun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Bitmişti.

“Ne yaptığını düşünmen için seni burada bırakacağım,” diye fısıldadı. “Teninin kalanı da yaralı yüzün gibi olana kadar muhafızlarım gelip arada bir seni dürtecek. Bense senin yalancı sürtüğünü lime lime edeceğim.”

“Bundan kurtulduğumda,” dedim yutkunurken, “ona dokunduğun için seni öldüreceğim.”

Michael kıkırdayarak başını geri attı ve elini göğsüne yerleştirdi. “Ah, kardeşim. Ona *dokunmayacağım*. Nefesi kesilip ağlamaya başlayana kadar bedenindeki tüm delikleri öyle bir dolduracağım ki, tohumlarım küçük dar bedeninde açtığım kanayan her yaradan sızacak. Onun içinden senin varlığını silip kendiminkini koyacağım ve hemen sonra kalbini yerinden söküp akşam yemeği olarak sana yedireceğim.” Şömine demirini göğsümün diğer tarafına bastırdı.

Bu sefer *bağırdım*. Gırtlaktan gelen bir kükreme gibiydi. Vahşi ve acı kokan bir bağırtı. Barajdan boşalan bir su gibi patlayan öfke, bedenimi ele geçirdi.

“Sonra seni de öldüreceğim ve Gloria Terra’da, sanki sen hiç var olmamışsın gibi devam edeceğiz.” Parmaklarını kapatıp aniden açtı. “*Puf*. Bu kadar basit.”

Gözlerim Sara’nın bedenine ulaşana kadar çimenlerde ge-

zindi. Artık bilincini kaybetmişti, kalbim tekledi. “Sara,” diye seslendim. Tüm bedenim bu kelimeyle yanıyordu. “Sara!” diye bağırdım daha yüksek sesle. Hareket etmesini, hâlâ nefes aldığını bana göstermesini istiyordum. Ancak bunu yapmadı.

Orada öylece yatmaya devam etti.

“Belki yeterince dua edersen, kardeşim, ikiniz öteki tarafta bir araya gelirsiniz.” Michael gülümseyerek şömine demirini muhafıza uzattı. “Ölmek için yalvarana kadar her saat başı bedenini dağlayın.”

BÖLÜM 51

Sara

İlk kez zindanlardaydım, burası tam da tahmin ettiğim gibiydi. Karanlıktı, kasvetliydi ve küf kokuyordu.

Afyonun etkisiyle başım ağrırken bileklerim nemli taş duvara zincirlenmişti. Kaçamayacağım kadar sağlam olduklarını biliyordum.

Ne kadar vakit geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tristan hâlâ hayatta mı emin değildim. Kulağa deli işi gelse de bu dünyayı terk ettiği an fark edeceğimi düşünüyordum.

Her şeye rağmen içimde parlayan küçük bir umut vardı ve bu, bana dayanma gücü veriyordu.

O kaybolana kadar hiçbir şey bitmiş sayılmazdı.

Beton kapı çarparak açıldı ve demir parmaklıklarından bir ışık sızdı. Korkunun soğuk dokunuşunu zihnimde hissettim. Belki de kral, işlediğim günahların cezasını vermek için geliyordu. Belki de kaçış yolu olmayan zincirlenmiş bir kızıdan faydalanmak isteyen bir muhafızdı.

Ancak ikisi de olmadığını fark ettim.

Hücrenin kapısı açıldığında Marisol, gözleri irileşmiş, saçları darmadağın bir şekilde içeri girdi. Bir elini ağzına kapatırken

dudaklarından hıçkırık firar etti. Koşarak geldi ve beni baştan aşağı süzdü.

“Marisol,” derken sesim titriyordu.

“Leydim,” diye fısıldadı. Elindeki anahtarı gördüğümde rahatlık bir titreme eşliğinde geldi. “Sessiz olun. Çok vaktimiz yok.” Zincirlerimi çözerken arkasına bakıyordu. Kollarım yere düştüğünde kan akışım hızlandı. Nihayet hissetmeye başladığımda dizlerimin üzerine çöktüm. Kalkmaya çalışırken dişlerimi sıkıyordum ve kaslarım ağrıyordu.

“Nasıl?” diye sordum. Kan akışını daha çok hızlandırmak için bileklerimi ovarken.

Marisol gülümsedi. “Birlikte yönetir, ayrılırsak yeniliriz.”

Şaşkınlık beni olduğum yere sabitledi. “Sen bir *asi* misin? Ancak onlardan öyle *gaddarca* bahsettin ki ben—”

“Bir zamanlar genç, aptal ve çaresizce âşıktım.” Hücreden çıkmama yardım ederken sesini alçalttı ve biz taş bir duvarın önüne gelene kadar zindanların uzak bir köşesine doğru ilerledi. “Soyadı, unvanı olmayan fakir bir adamdı.” Başını iki yana salladı. “Onu her şeyden çok seviyordum.” Bana doğru dönerek omuzlarımı sıkıca tuttu. “Ophelia’ya ailesini sordun ama bana sormadın. Eğer sormuş olsaydın babamın ikbal düşkününü olduğunu anlardın. Yani...” Gözlerinde yaşlar birikti. “İsmimin şerefine leke sürülmesin diye beni çocuğumu öldürmekle tehdit etmesine şaşmamalı.”

Söylediklerine karşı kalbim acıyla çarptı.

“Ancak biri yardımına koşup değerli bebeğimi aldı, onu ve sevdiğim adamı gölgelerin derinliklerine sakladı. Onları besledi, kıyafetlerini verdi ve yeni şafak yükselirken gözcüsü olmam karşılığında onları güvende tutacağına söz verdi.”

Nefesim kesilirken umut tüm bedenimi ele geçirip hayata döndü. “Tristan.”

“Yaralı prens.” Başını salladı. “Asi kral. Ailemi kurtardı. Bağlantımızı kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Bu yüzden evet, alçakça şeyler söyledim. Ama sırf oğlumun hayatı başarımıza bağlı olduğu için. Sana güvenemeyeceğim için anlatamazdım da.”

Dudaklarımı araladığımda olanları hazmedip yapboz parçalarını birleştirmeye çalışıyordum. “Ben—”

Başını iki yana salladı. “Bunun için vakit yok, leydim. Gitmelisiniz. Edward sizi kara ormanda bekliyor. Sizi gölgeli diyarlara götürecek ve orada kralımızı kurtarmak için asilere önderlik edeceksiniz.”

“Yaşıyor mu?” Yaşlar gözlerimi yakarken kulaklarım çınlamaya başladı. Hissettiğim rahatlama damarlarımı aşarak bacaklarım titreyene kadar beni sarmaladı. “Tristan yaşıyor mu?”

“Evet.” Başını sallarken gizli bir geçit açılana kadar taş duvara elini bastırdı. “Şimdi ikimiz de yakalanmadan gidin.”

Edward yalnız değildi. Sheina hemen yanında duruyor ve botlarımı, pantolonumu, siyah pelerinimle birlikte hançerlerimi tutuyordu. Onu görür görmez duygusallık beni ele geçirdi, kendimi kollarına bıraktım. Elindeki kıyafetler ayaklarımızın dibine düştü.

“Şşş, leydim. Her şey yoluna girecek.”

“Sheina, ben. Ben...” Ona sarılırken bedenim titriyordu.

Saçımı okşayarak bizi hafifçe ileri geri sallamaya başladı. Göz yaşları benim yüzüme yayıldığı gibi onun yüzüne de yayılmıştı.

“Endişelenme, Sara.” Yüzümü tutarak bana baktı. “Onu kurtaracağız.”

“Neden bana söylemedin?” diye fısıldadım. “Bana güvenebilirdin.”

Gülümsedi. “Ben de aynısını söyleyebilirim, *en iyi dostum*.”

Gülümserken bakışlarımı Edward’a çevirdim. Başını eğdi. “Leydim.”

Bir adım yaklaşarak ellerini tuttum. “Tristan sana güveniyor. Ben de güvenebilir miyim?”

Çenesi seğirirken eğilip elimi öptü, gözleri parlıyordu. “Sonuna kadar.”

Başımı sallayarak bir adım geri çekildim, kıyafetlerimi almak üzere yere eğildim. Bu kirli ve yırtık kıyafetlerden kurtulacağım için mutluydum. “Sheina, bana yardım et.” Edward’a döndüm. “Sonra beni asilere götürün.”

Ormanda otuz dakikalık yürüyüşün ve ara sokaklardan ilerlememizin ardından gölgeli diyarlara tek parça halinde girebilmiştik. Fil Kemikleri Tavernası’nın ikinci katında Juliet’in balkonuna açılan çift kanatlı kapılara bakarken, dışarıda bekleyen yüzlerce insanı görmek gerginliğimi artırdı. Kaç dönümlük araziye yayıldıklarını merak ediyordum.

“Moralleri düşük,” dedi daha önce ayaklarımın dibine kesilmiş bir kelle atan kadın. Onu hayatımda sadece bir kez görmüştüm. Bacağıma bağladığım hançeri ve Edward’tan aldığım tabancayı kendi üzerimdeki kılıfına yerleştirmemi izlerken, bakışları temkinliydi.

“Bana güvenmiyorsun,” dedim.

Başını yana eğdi. “Sen kralınsın.”

Yaklaşıp elini tuttum. “Ben *senin* kralınıyım. Bu insanlar olsa da olmasa da onu kurtaracağım.”

Gülümsemesi çürük dişlerine yayılırken eliyle kapıyı işaret etti. “O zaman insanları ikna etme vakti geldi.”

Bedenime yayılan gerginlik, beni ortadan ikiye bölecekmiş gibiydi. Bu hissi bastırarak gözlerimi kapattım ve Tristan'ın gücünü bulup, her bir hücremde hissedene kadar ona tutunmaya çalıştım.

Derin bir nefes alıp kapılara ilerleyerek balkona çıktım.

Hava sessiz ve gergindi.

Asilere, *çakallara* bakarken dudaklarımı yaladım. Bu yüzleri ilk kez görüyordum. İri gözleriyle bakan küçük çocuklar vardı. Bakışlarında hüznün vardı ve yorgunluk bedenlerinden taşıyordu.

Üstlerindeki yırtık pırtık kıyafetlere rağmen görkemli görünüyorlardı.

Bu insanlar Gloria Terra'nın can damarıydı. Tıpkı Silva'da olduğumuz gibi özgür olmaya hakları vardı.

"Ben sizin kralınız değilim," diye başladım.

"Öyle mi dersin?" diye bağırdı biri.

Derin bir nefes aldım. "Burada sizin karşınızda olduğum için o kadar korkuyorum ki her bir hücrem arkamı dönüp buradan kaçmamı söylüyor. Ama *liderinizin* başı belada."

Gözlerimi kapatarak Tristan'ı hayal ettim. Onu tekrar göremeyeceğimi, dudaklarının tenime bir daha asla değmeyeceğini, aşkının beni ayakta tutamayacak olmasını düşünmek, ıstırabımı körükledi. Ne kadar edepsiz olduğumu, beni yanında tacımla görmeyi ne kadar istediğini söylerken ruhuma fısıldadığı tüm sırları düşündüm. Geleceğe karşı görüşünü ve geçmişteki anılarını düşündüm.

Gözlerim bir anda açıldı.

"Başınızdan neler geçtiğini biliyormuşum gibi davranamam ama hayatın zorluklarını ve mücadelenin ne olduğunu bilirim." Duraksadım. "Saxum'a gelme amacım Faasaları, yaralı prens de *dahil* olmak üzere, öldürmektir."

Kalabalıktan homurtular çıkmaya başladı.

“Sonra onu tanıdım–” Boğazım düğümlendi. “Daha iyi bir yol olduğuna beni inandırdı.”

Bakışlarım yüzlerinde gezinirken Belinda’nın kalabalığın önüne ilerlediğini gördüm. Edward ve Sheina da onun hemen yanındalardı. Bakışlarım arkadaşşıma odaklandığında başını sallayarak bana güç verdi.

“Bitti,” dedi bir kadın. “Onu yakaladılar. Kaybettik.”

“Bu kadar kolay mı vazgeçeceksiniz?” diye karşı çıktım. “Size kendini daha kaç kez kanıtlaması gerekiyor? İlk zorlukta sırtınızı mı döneceksiniz?”

Başımı iki yana sallarken bu kelimelerin bir etki bırakacağını umut ediyordum. Söylediklerimin doğru olup olmadığını *bilmiyordum*. Sadece Tristan’ın, dürüst olmasına güvendiklerini söylediğini hatırlıyordum.

Belinda kalabalığa dönerek birkaç adım attı. “Saraya gidip de idam emrim verildiğinde beni kurtardı.”

Homurtular artmaya başladı.

Sonra Sheina, ileriye doğru bir adım attığında kalbim deli gibi çarpıyordu. “Size yemek getirdi. Bebeklerinizi giydirdi.”

İçim minnetle doldu. “Hayatını sizin için riske attı,” diyerek araya girdim. “Bu yalnızca onunla ilgili değil. Sizin yardımınız olsa da olmasa da onu geri getireceğim. Bu, ayaklanıp ârı yakalamanız için bir fırsat. Sadece doğruları söyledikleri için birilerini öldürdükleri her günün intikamı; her bir küfrün, taktıkları her bir lakabın, moraran yüzlerin, kırılan kemiklerin ve size değersiz olduğunu haykırmalarının intikamı.”

İnsanların ifadeleri değişmeye başladığında, havada oluşan tüyler ürperten bir his her saniye artmaya devam etti.

“Konuşma konusunda iyi değilimdir,” diyerek devam ettim.

“Yaşanan vahşeti ve gerçekte karşılaşacağınız şeyleri sizin lehinizymiş gibi anlatamam.” Yumruğumu göğsüme vurdum. “Ama birlikte yönetir, ayrılırsak yeniliriz. Sizden benim yanımda olmanızı istiyorum, size *yalvarıyorum*. Size Tristan Faassa’dan daha iyi önderlik edebilecek kimse yok. O hep sizin için savaştı, şimdi de uğruna savaşılmayı hak ediyor.”

İlk diz çöken Belinda oldu. Başını eğdiğinde boğazından bir feryat yükseldi. Sonra yavaş yavaş herkes onu takip etti.

Tek tek dizlerinin üstüne çökerek bağırmaya başladılar. Başta ne söylediklerini anlamadım ama sesleri yükselip havaya yayılırken kelime, kalbimde anlam kazandı.

“Kraliçemiz çok yaşa! Kraliçemiz çok yaşa!”

Onlara bakarken yaşlar gözlerime doldu. Karşımdaki halka, *halkıma*, Gloria Terra’nın can damarına baktım. Onları krallarına götüreceğime güveniyorlardı.

“Biz savaşçıyız!” Sesimi etraflarını saracak kadar yükselttim.

“Bu bir devrim! Eve dönme vaktimiz geldi.”

BÖLÜM 52

Tristan

“Pşşt.”

Gözlerimi zorlukla açarken –her yerim ağrıdığı için hiç açmamayı diledim– başım sersem gibiydi. Kemiklerim çok hassastı ve kaslarım sanki çok çalıştıkları için körelmişti. En son günler önce su içmiştim.

“Tristan,” Küçük bir ses yükseldiğinde bunun kim olduğunu hemen anladım ve gözlerimi hızlıca açarak Simon’ın korku dolu yüzüne baktım. Bir uzvu haline gelen oyuncak kılıcını yanında tutuyordu. Yüzünü korkuyla buruşturmuştu. “Sana ne yaptılar?”

Birbirine yapışan dudaklarımı ayırarak kuru dilimle ıslatmaya çalıştım. “Küçük aslan,” dedim. “Burada olmamalısın.”

Gözleri bahçede gezinirken ufukta güneş doğuyor ve etrafa turuncu bir ışık saçıyordu. Yanında duran muhafıza baktım. Bakışları, Simon ve benim aramda gidip gelirken olduğu yerden ayrılmıyordu.

“Git, Simon.” Sesimin güçlü çıkmasını sağlamaya çalışmış fakat pek başarılı olamamıştım.

Hıçkırarak bir adım yaklaştı ve bunu yaptığında muhafız da onu taklit ederek tüfeğine daha sıkı sarıldı.

“Simon. Git.” Tedirginlik tenime işledi.

Başını iki yana sallarken iri yaşlar gözlerinden dökülüyordu. “Yapamam... Leydi nerede? Neden burada değil?” Sesi delirmiş gibiydi. “Seni kurtarabilir. Neden o ne—”

“Simon.” Acı içimde çoğalarak kabuk bağlayan yaraları tekrardan açtığında yüzümü buruşturdum. “Annene git, tamam mı? İyi olacağım. Sadece...”

Muhafız, onu görmeme engel olacak kadar bana yaklaştı. Simon’ın yüzünü son kez gördüğümün farkına vardığımda kalbim ortadan ikiye ayrıldı. Son kez sesini duyacak, son kez güçlü olmasını söyleyecektim. Bu, beni son kez göreceği ve artık *olmayacağı* anladığı andı.

Aile olduğumuzu bilmiyordu bile.

Simon sinirli bir şekilde hırlayarak oyuncak kılıcı muhafıza doğru kaldırdı. “Onu çöz.”

Muhafız güldü. “O hırıltı üzerine çalışmalısın, evlat. Git buradan. Seni incitmek istemiyorum.”

Uzakta bir kırılma sesi yükseldi. Açıklayamayacağım bir his, sırtıma yayılarak bana güç verdi.

Simon’ın gözleri benden ayrılmıyordu. “Seni kurtaracağım.”

Panik dalgası beni sararken ne olacağını bilmiyordum ama içimden bir ses ne olursa olsun, onun burada olmaması gerektiğini söylüyordu. “Biri beni kurtarıyor,” diye yalan söyledim. “Gidip beni tünellerde bekle, tamam mı?” Sesim kısık ve güçsüzdü. “Seninle orada buluşacağım.”

Alt dudağı titredi. “Söz mü?”

“Söz.”

Bir şey bileklerimi çekerken sanki kollarım kopacakmış z
biydi. Hayatım boyunca yaşadığım en kötü fiziksel acı. ~~İn~~
olduğum yerden tüm bedenimi sarıyordu. Gözlerim ~~açıldığında~~
sessizlik ve gecenin karanlığıyla karşılaştım. Yere yığıldım

Zarif eller yüzümü bulduğunda zihnimdeki sızı dağıtmaya ve
karşımdaki kişiye odaklanmaya çalıştım.

Havada değişen bir şeyler vardı.

Bir şey değişmişti.

Üzerime su damlarken başımı geriye yatırdım ve ağzımı
açtım. Suyu içerek kuruyan boğazımı ve ağrıyan kaslarımı ra-
hatlatmasına izin verdim. Sonunda mantığım devreye girerken
Sara'nın güzel, harika yüzü görüş açıma girdi. Gülümserken bir
ölüm meleği gibi görünüyordu.

Saçlarını topuz yapmış olsa da bukleleri köşelerden dökülü-
yordu. Yanağında kana fazlasıyla benzeyen kızıl bir çizgi vardı.

“Cennette miyiz?” diye mırıldandım. Elimi kaldırmaya çalış-
tım, acı kolumu sardı.

Yüzünü astı. “Hayır, aşkım. Şu anda cehennemdeyiz.”

Beni oturur pozisyona getirmeye çalışırken, puslu zihnimi
dağıtmak için başımı iki yana sallayarak etrafa bakındım. Bir
süre önce burada olan muhafız ölmüştü. Boğazına saplanan par-
lak hançerle yerde yatıyordu.

“Nasıl?”

“Şşş,” diye fısıldadı. Elleri çıplak gövdemde ve hırpalanan
bedenimde gezindi. “Omuzlarını yerleştirmem gerekiyor.” Göz-
leri gözlerimle buluştu. “Acıtacak.”

Küçük bir gülümseme zorlukla dudaklarıma yayıldı. “Öldü-
ğünü düşünmekten daha çok acıtamaz.”

Gülümseyerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu

Vacut ağırlığını kullanarak sertçe omzuma bastırdığında, şiddetli ve katlanılmaz bir acı bedenimi sarstı

İnledim ve kanımın tadını alana kadar dişlerimi alt dudığıma geçirdim.

“Bir kez daha. Hazır mısın?”

“E-”

Kelimeyi daha bitiremeden omzumu yerleştirdiğinde tekrar acıyla inledim. Etrafa bakarken cebinden küçük bir şişe çıkardı

Afyon. “Şimdi de beni uyuşturacak mısın?”

Tek kaşını kaldırdı. “Sadece biraz. Acı için.”

Şişeyi alarak acı sıvısının boğazımdan akmasına izin verdim. Ardından kalkmama yardım etti. Bedenim bitkindi; yorgun, titriyor ve hasar görmüştü. Ama hayattaydım. O hayattaydı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Uzaktan bağırış sesleri yükselirken elimi tutup bana baktı. Korku kalbimi sarmaladı. Ona daha yeni kavuşmuşken tekrar kaybetmeye hazır değildim.

“Koşabilir misin?” diye fısıldadı.

Başımı sallayarak onayladığımda beni kendiyle birlikte kaldırmaya çalıştı. Kaslarım isyan edencesine bağırırken birlikte bahçenin ortasından, doğu köşesine doğru son hız koşmaya başladık. Tünellere uzanan duvarın arkasına saklandık.

Bahçe aydınlanırken uzaktan bir köpeğin havladığını işittim. Hiçbir şey söylenmemiş olsa da ordunun buraya akın edeceğini biliyordum. Michael’ı, birliklerini göndermeye ikna etmemiş olsam Sara bana ulaşamayabilirdi.

“Ne yaptın sen?” diye sordum yüzüne uzanarak.

“Sen isyanı terk ettin,” dedi gülümserken. “Ben de devrımı sana getirdim.”

Kalbim ikiye ayrıldı. Bunu yapmamam gerektiğini, leş gibi

ve bitik bir hâlde olduğumu biliyordum ancak onu öpmeden duramazdım. Tüm bunlara rağmen eğilerek dilimi ağzına ittim ve onu yeni yaralarımaya doğru çekerek, acının ortaya çıkmasına müsaade ettim. Çünkü eğer öleceksek, onun tadını son bir kez daha almak istiyordum.

İnlerken hâlinden memnundu. Ardından geri çekildi. “Onları tünellerde tutuyorum.”

Mideme bir kramp girdi. “Asileri mi?”

Başını salladı. “Michael tünelleri biliyor mu emin değildim ama saraya vurulmadan ya da öldürülmeden girmemizin en kolay yolu buydu. Edward onlarla ve savaşa hazırlar, Tristan. Bunu yapabiliriz.”

Başımı eğerek söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Bağırış sesleri artık daha yakından geliyordu. Saray duvarlarının dışında bir silah ateşlendi. Her an yakalanabilirdik.

Ardından hastalıklı bir his kalbimin delicesine atmasına sebep oldu. Sara’nın koluna uzanırken kalbim o boşlukta patlayacak gibiydi. “Sara.”

Köşeden bahçeye bakmaya son vererek bana döndü.

“Simon tünellerde.”

Korku yüzünü ele geçirirken dudakları aralandı, gözleri irileşti. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Tristan, onu çıkarman gerekiyor.”

Başımı iki yana sallarken sanki ruhum parçalanıyordu. Doğru olduğunu bildiğim şey ve yapmayı reddettiğim şey arasında gidip geliyordum. “Seni burada bırakmayacağım.”

Karanlık bakışlarına yayılan telaşı gördüm, buna rağmen gülümsedi. “Zayıf bir kadına âşık olduğunu mu sanıyorsun sen?”

Tuhaf bir his tüm bedenimi sardı.

“Kendi başımın çaresine bakarım,” diyerek söz verdi. Kelimelerinden yalanın tadını alabiliyordum. “Git, yeğenini kurtar.”

Nefesim, ciğerlerimi terk etti. Biliyordu. *Tabii ki biliyordu.*

Saray kapılarının açıldığını gösteren ses, havada yankılandı. Köşeden bakarken en az iki düzine üniformalı askerin, köpeklerinin tasmalarını tutarak içeriye girdiklerini gördüm.

“Sara.” Yüksek bir ses bahçeye yayıldı.

Göğsümü itmeyi bırakırken bir anlığına bocaladı. Başını çevirip gözlerini kısıtı.

“Bizden kaçış yok, güzel yeğenim. Çık ve teslim ol, sana merhamet edeceğiz.”

Öne doğru adım atarken tenini delip geçen güçlü öfkeyi görebiliyordum.

“Sen deli misin?” dedim kolunu tutarak. “Oraya gitme.”

“Arkadaşlarının hepsini bulduk,” diye devam etti amcası. “İkiniz de teslim olursanız yaşamalarına izin veririz.”

“Git,” dedi bana dönerek.

Başımı iki yana sallarken dehşete kapıldım. Canım yanıyordu, hızlıca nefes alıp vermeme rağmen yine de zorlanıyordum.

“Tristan, beni dinle,” dedi yalvarırcasına. “Tünelleri avucunun içi gibi biliyorsun. Bunu yapabilecek *tek* kişi sensin.” Gözleri yaşlarla doldu. “Ona bir şey olursa kendimi hiçbir zaman affetmem, senin de kendini affetmeyeceğini biliyorum. Onu kurtarmak zorundasın. *Lütfen.*”

Görünmez pençeler kalbimi yerinden sökerek ayaklarının dibine attı. Zaten onun için atıyordu, bu yüzden eğilip alma zahmetine girmedim.

Yüzünü ellerimin arasına alırken burun deliklerim genişledi. Bakışlarım yüzünde gezinirken alnımı alnına yasladım. “Ölme-ye iznin yok. Beni duyuyor musun? Senin için *döneceğim.*”

Dudakları titredi. “Biliyorum.”

Arkasını dönmeye çalışırken onu son bir kez daha öptüm
“Eğer bir şey olursa her yaşamımda seni bulacağımı unutma, Sara
Beatreaux. Sen benimsin ve ölüm bile seni benden ayıramaz.”

Dudaklarından bir hıçkırık firar ederken beni ittiğinde, arkamı dönüp tünellere doğru koşmaya başladım.

BÖLÜM 53

Tristan

Ben olmalıydım.

Kendini feda eden ben olmalıydım fakat o benim yerimi almıştı. Tünelleri benim gibi bilen kimse yoktu. Kimse Simon'ı vaktinde kurtaramazdı.

Ordu, asileri dört yandan sararak onları telaşa sürüklüyor ve bir izdiham oluşturunuyordu. Yorgunluğumu ve işkence görmüş bedenimdeki katlanılmaz acıyı göz ardı ederek onlara doğru koştuğum sırada, tünelin zemini titriyordu. Taş duvarlarda yankılanan çığlıkları, insanların silah seslerine karışan iniltilerine ve hayatları için yakarışlarını duyabiliyordum.

Ancak onu buldum. Kollarını Paul'a sarmış, ayağı kırık bir şekilde yüzünde gözyaşı izleriyle bekliyordu. Annesi ayaklarının altında ezilmiş bir şekilde yatıyordu.

“Geldin,” diye fısıldadı. “Söz verdiğin gibi.”

Nasıl sırtımı dönebilirdim ki? İçimdeki tüm sesler kalbimi bıraktığım yere dönmemi haykırırsa da Simon ve Paul'u alarak onları özgür bıraktım, Gloria Terra'dan sürgün ettim.

Onları güvende tutmak için...

Üç gün olmuştu. Bedenim ağrısa da iyileşiyordu. Zihnim,

yaşanılabilir bir yere dönüşüyordu. Michael benimle alay etmek için Sara'yı esir tutuyordu. En azından hayatta olduğunu biliyordum.

Resmî olarak, eğer teslim olursam Sara'nın gitmesine izin vereceğini söylemişti.

Artık resmî olarak bir kanun kaçağıydım. Tüm bunların yanı sıra, Saxum halkı olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yeralındaki tünellerde insanların öldüklerinden habersizlerdi. O insanların bedenleri çürüyorken, çocukları kayıp anne babalarını ararken ağlıyordu.

Çaba sarf etmişim gibi yapabilir, bir maske takıp kaybettikleri için gözyaşı dökebilirdim. Ancak oyun oynamaktan sıkılmışım ve önemsedğim tek şey Sara'yı kollarıma almaktı. Onu tekrar kollarıma alana kadar hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ayrıca kayıplarımızın acısı öfkeye dönüşmüştü.

Halkım *öfkeliydi*.

Edward derin bir nefes alarak sigarayı elimden aldı ve Saxum'ın merkezindeki pastanenin duvarına yaslanırken bir nefes çekti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ona ters bir bakış attım. "Eğer yapmazsam son birkaç günkü çabamız boşa gidecek."

Daha hızlı iyileşmek için bir sürü karışım içmişim ve Edward da askerlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldamakla meşguldü. Onları bizim tarafımıza çekiyordu. Kime hizmet edeceklerini bildiğine emin olmak istiyordu. Her bir köşeden güçlerimizi toplayarak plan yapıyorduk.

"Sheina'yı alıp kasabayı terk etmelisin," dedim. "Bana çok iyi hizmet ettin, Edward. İkinizin de can verdiğini görmek istemiyorum."

Dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. "Sadakatimiz senindir."

“Sadakat boktan bir şey,” dedim dişlerimin arasından. “Sizi korumaya çalışıyorum, Edward. Sen benim tek arkadaşımsın ve tüm bunlar olurken yanımda bir tek sen durdun. Lütfen, bunu bir hediye olarak kabul edip beni yalnız bırak.”

“Affınıza sığınıyorum, Ekselansları.” Doğruldu. “Siz ya ölene ya da taç takana kadar gitmeyeceğim.”

Çenemi sıkarak başımı salladım. Köşeden baktığımda bir düzine kadar askerin kahkaha atarak kasabanın barına ilerlediklerini gördüm. Tam zamanında. “O zaman hazır mısınız?” Ona döndüm.

“Hadi yakıp yıkalım.”

Sigarayı parmaklarıma alıp barın olduğu sokağa doğru yürürken, gülümseyerek ağzıma yerleştirdim. Yeşil, çift kanatlı kapıları botumla açıp içeriye adım attığım sırada ahşap kapı duvara çarptı. Barda bir düzine insan vardı, çoğu kralın ordusundandı. Hepsinin ellerinde yeni aldıkları içkiler vardı.

Bana doğru döndüklerinde gülümsedim. İçimde yanan, kararlılıkla dolu ateş dışında kendimi boş hissediyordum.

“Merhaba.”

Barın önündeki bir adam doğrulduğunda taburesi de olduğu yerde döndü. Bir elini beline atarak tabancasına ulaşmaya çalışıyordu.

“Ah, ah, ah,” dedim, ona yaklaşırken. “Senin yerinde olsam bunu yapmazdım.” Bileğini tutarak geriye çevirdiğimde tabancayı elinden aldım. “Tüh! Gördünüz mü?” Önce tabancaya sonra adama baktım.

Bir başka adam yerinden kalktığında saçları karışık ve gri gözleri tiksintiyle kısılmıştı. “Son bir arzun var mı?” Kahkaha atarak etrafına baktı. “Abinin ordusuyla dolu bir bara giriyorsan söyledikleri kadar delisin demektir.”

Kıkırtılar odaya yayılırken sigarayı içime çekerek dumanların burnumdan çıkmasına müsaade ettim. Birkaç adam daha yerinden kalkarak tabancalarını bana doğrulttu. Sandalyeler yeri çizirken herkes aniden hareket etti. Tabancalarının horozlarını çekme sesleri dışında etraf sessizdi. Ancak bana nişan almak yerine, bana zarar vermeye niyetlenenlere nişan aldılar.

“Evet, *ben* söyledikleri kadar deliyim. Yine de takviye getirdim.” Sırıtırken ellerimi iki yana açtım, tabanca parmağımdan sarktı. “Sanırım bunu açıklamam gerekirdi.”

Nişan alınan dört adama baktım.

“Şimdi.” Onlara yaklaşırken sigara dudaklarımın arasındaydı. “Hanginiz yaşamak istiyor?”

Hepsi sessizdi. Belli ki hareket etmeye, nefes almaya korkuyorlardı. Durdukları yerde vurulmaktan korkuyorlardı. Onları suçlayamazdım.

Vurulabilirlerdi.

“Size bir şey söyleyeceğim.” Ellerimi çırparken yere kül döküldü. “Abime haber iletecek şanslı askerin hanginiz olacağına karar verin, ben kapıda bekleyeceğim.” Başımı yana eğdim. “Sizi uyarmak isterim, biraz sabırsızım. Biliyorsunuz, onda bana ait olan bir şey var ve geri almak için *sabırsızlanıyorum*.”

En öndeki adam çenesini kaldırdı. “Haber ne?”

İç çekerek burnumun kemerini sıktım. Ona doğru ilerleyerek kolumu omuzlarına yerleştirdim. “Güzel.” Gözlerimi devirerek onu kapıya doğru çektim. “Seni seçtim.”

Elimi arka tarafa doğru salladığımda, aynı anda iki silah patladı. Bu sesi, bedenlerin yere çarpış sesi takip etti. Dönüp bakmaya zahmet etmedim, ben yapamadığım zamanlarda Edward benim yerime rahatlıkla plan kurduğu için bir daha ona işkence etmeyeceğimi kenara yazdım.

Adamı sıkıca tuttum, birlikte dışarı doğru ilerledik. Pastane-
nin önündeki Edward'ı, ardından yanındaki binada duran Shei-
na'yı, son olarak sokağın ilerisindeki Belinda ve Earl'ü ona gös-
terdim. "Onları görüyor musun?"

Bedeni titrese de başını salladı.

"*Güzel*. Etanolün yanmasında en sevdiğim kısım ne biliyor
musun?" diye sordum. Sigaramın parıldayan ucuna bakıyordum.

Artık *benim* sadık askerlerim olan üniformalı adamlar bardan
çıkarak merdivenleri indi ve arkamda durdular.

"Majesteleri..." Dönüp bana seslenen adama baktım.

"Kıvılcımları söndürmek son derece zordur," diye devam et-
tim başımı eğerken. "Çekilmek isteyebilirsin."

Sigaramı attığım an bedenini kenara doğru ittim ve barın alev
almasını gülümseyerek izledim. Alevlerin büyümesini izlerken
içim memnuniyetle doldu. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar mı
diye bakmak için arkamı döndüm.

Yapmışlardı.

Yerdeki adam şaşkınlıkla açılan gözleriyle yanan dört binaya
bakıyordu. İnsanlar bağırıp dışarıya çıkmaya ve ateşlerden kur-
tulumaya çalışırken çığlıklar atıyorlardı.

Adama bir adım yaklaştım, ayaklarımın dibinde titriyordu.
"Abime de ki, eğer bana Sara'yı vermezse tüm şehri böyle ya-
karım. Yönetecek hiçbir şeyi kalmayana kadar tüm *ülkeyi* yakıp
yıkırım."

BÖLÜM 54

Sara

Hâlâ zincirlenmiş bir hâlde olsam da bu sefer en azından odamdaydım.

Günler olmuştu. Beni basına fotoğraf vermek adına kullanabilecekleri için fiziksel olarak zarar vermiyorlardı.

Beni bir yem olarak kullanıp Tristan'ı çekmeye çalışıyorlardı.

Tüm bunların yanı sıra düşünebildiğim tek şey *yaşıyor* olduğuydu. Başarmıştı.

Odamın kapıları açıldığında Michael ve amcam içeri girdi. Her gün bu saatlerde yaptıkları gibi bana işkence etmeye gelmişlerdi.

“Sara,” dedi Raf amcam. “Seni sonsuza kadar buraya zincirlemek istemiyoruz.”

“O zaman öldürün,” dedim.

“Sen benim kanımdansın, çocuğum. Saçmalama.” İç çekerek bana doğru yaklaştı ve yatağın ucuna oturdu. Onu izlerken nefret içimde büyüyordu. “Değişim korkunç, biliyorum. Kuzenini ve babanı kaybettik, huzur içinde yatsınlar.”

Babamdan bahsedildiğinde öfkem de kabarmaya başladı.

“Değişim aynı zamanda güzel de olabilir,” diyerek cümle-

sini bitirdi. Elime hafifçe vurmak için eğildiğinde zincirlerim şingırdadı.

Yüzüne tükürdüm.

İfadesi öfkeyle değişirken elini yanağıma indirdi. Yüzükleri tenimi kesiyordu. Sırtarak yüzüme düşen bukleleri kenara attım ve ona dik dik baktım. “Sonunda, amca. Yıllar sonra asıl yüzünü gösterdin.”

Michael odanın diğer ucundan iç çekti. “İkinizin atışmalarından sıkıldım. Bundan kurtulmak için seni öldürmeliyim.”

“Keşke yapabilsen,” dedim alayla. “Tristan’ın şu an öfkeli olduğunu düşünüyorsan, bir de öldüğümü duyduğunda ne olacağını düşün.” Gülümsedim. “Bu gösteriyi izlemek için bile ruhum geri dönüp sarayın koridorlarında gezebilir.”

Adım sesleri koridorda yükseldi ve ardından kapım tıklatıldı.

“Gir,” dedi Michael tükürürcesine.

Genç bir asker odaya girdi. Kaşından ter damlıyordu ve yüzü hayalet görmüş gibi bembeyazdı. “Majesteleri.” Reverans yaptı. “Bir haber getirdim.” Gözleri odada gezindi, benim üstümde duraksadığında tereddüt eder gibiydi. “Kardeşinizden.”

Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Michael doğrularak adama yaklaştı. “Ve?”

“O delirmiş, efendim. O... her şeyi yakıyor. Durmayacağını söylemek için beni gönderdi. Siz kızı verene kadar durmayacak.”

Michael başını yana eğerken sakın görünüyordu. “Sen ‘her şeyi yakıyor’ derken neyi ima ediyorsun?”

Adamın gözleri bir kez daha bana döndüğünde, içime doğan hisle öne doğru eğildim. Tristan’ın beni kurtarmaya geleceğini düşünüyordum. Tıpkı söz verdiği gibi.

“Saxum’ın merkez şeridi gitti, efendim,” diye fısıldadı.

“Şimdi de doğu yakasına ilerliyorlar Ateşlere Su isleniyor
Hızla yayılıyorlar.”

Michael kükreyerek yanındaki masayı devirdiğinde, masa-
deki lamba yere düşerek porselen parçalar her yana dağıldı.
Bana doğru dönüp kalın parmaklarını salladı “Bunların hepsi
senin suçun!”

Gülümsedim, kanım kaynıyordu. “Ne ekersen onu biçerim.
Michael Faasa. Tristan seni ele geçirdiğinde Tanrı ruhuna mer-
hamet etsin.”

Bağırış sesleri koridordan yükselirken Raf amcam oturduğu
yerden kalktı. Marisol kapıya geldiğinde yanakları kızarmıştı
Umut içimde yeşerdi. Beni serbest bıraktıktan sonra hayatta kal-
dı mı bilmiyordum bile.

Reverans yaparak eğildi. “Majesteleri.”

“Konuş, kadın.” Michael ileri geri volta atarken koyu bordo
halıda bir delik oluşuyordu.

“Saray yanıyor.”

Michael bahçeye açılan kapıları açıp beni de kendisiyle bir-
likte sürüklerken kollarım acıyordu.

Etrafa bakarken gergindim ancak onu uzun süre aramama
gerek kalmadı.

Çünkü oradaydı.

Tam ortada bir tanrı gibi duruyordu. Elleri cebinde, pantolon
askısı belinden sarkarken siyah gömleğini dirseklerine kadar sı-
yırmıştı. Dudaklarının arasında bir sigara vardı.

Benim güzel, yaralı prensim.

Gözleri beni bulduğunda aniden sakinleştim. *Geri dönmüştü*

"Kardeşim," diye mırıkladı Michael hemen yanımda. Koltu-
ğu daha da sıkı tuttu.

Tristan onu görmezden geldi. Bakışları sanki ufacık bir çizik
yar gibi üzerimde geziniyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Yine de hepsini öldürmeni is-
teyordum."

İçten bir kahkaha atarken başı geriye düştü. Kıkırdayarak du-
şaklarındaki dumanı üfledi.

"Kapıları nasıl geçtin?" Amcam öne doğru bir adım atıp ya-
sında durduğunda, bastonu yere çarptı. Arkasında onu takip
eden birkaç kraliyet muhafızı vardı.

"Son seferinde tünelleri denedik ve pek işe yaramadı." Tris-
tan sırttı.

Raf amcamın bastonunu saran parmakları bembeyaz kesildi.
Bahçenin girişine dağılan birkaç muhafıza baktı. Bakışlarım on-
lara döndüğünde görebildiğim tek şey bahçe kapısının ardında
yükselen dumanlardı. Ateş, rüzgâra karışıyordu.

"Muhafızları çağırın, embesiller!" Raf amcam oldukları yer-
de bekleyen askerlere bağırdı.

"Şansını dene," dedi Tristan ağır ağır. "Fakat ölümler genelde
cevap veremez."

Michael beni yere ittiğinde öne doğru yuvarlandım. Yüzüm
betona çarpıp bedenim soğuk merdivenlerden yuvarlandıktan
sonra kendimi çimenlerin üzerinde buldum.

Şaşkınlıkla inerken derin bir nefes aldım, yan tarafıma bir
ağrı saplandı. Başımı kaldırdığımda Tristan'ın sırtışının düştü-
ğünü gördüm. Gözleri ölümcül bakıyordu.

"Eğer ona dokunursan ne olacağı konusunda seni bir kez
yardam," dedi. "Şimdi bu uyarıyı yerine getirmeye geldim."

Michael bağırdı. "Ben kralım! Onu tutuklayın!"

Birkaç muhafız harekete geçmeye çalışsa da oldukları yerde kaldılar.

“Artık sana cevap vermezler.” Tristan’ın sesi vahşiydi. Hiç uygun bir an olmasa da sesi bedenime sızarak beni tahrik etti. “Birkaçı da kaybedecekleri bir savaşa girmek istemediklerini fark edecek kadar akıllıydı. Görüyorsun ya, abi,” diye devam etti bize doğru yaklaşırken. Sanki sarayda normal bir şekilde yürüyor gibiydi. “Yıllarını parti verip yüksek mevkideki insanların sırtını sıvazlayarak geçirdin ve bu sırada planını yapıp babamızı öldürdün.” Tristan duraksadığında Michael gerildi. “Ben kasabalardaydım, insanların evlerindeydim, onların kulaklarına sızdım. Daha iyi bir yol olduğunu onlara gösterdim. Sadakatlerini bana verirlerse ne olacağını onlara gösterdim.”

Michael yüzünü astı. “Senin acınası çakallarını öldürdük. Biz burada konuşurken cesetleri tünellerde çürüyor.”

Tristan gülerek abisine baktı. “Beni hep küçümsedin.” Elini havaya kaldırdığında ağır demir kapı genişçe açıldı ve düzinelerce insan yüzlerindeki öfke ve göğüslerine işlenen çakal armalarıyla içeri akın etti.

Yüreğim umutla doldu. *Asiler.*

Tristan öne doğru yaklaştığında ağırlımı görmezden gelerek yerimden kalktım. Büyük adımlar atıp bana ulaşana kadar durmadı.

Bana dokunduğu an bedenim cana geldi. Kolları beni rahatlatıp yüzümü okşarken diğer herkesi görmezden geliyordu. “Sana gerçek devrimin nasıl olduğunu göstereyim,” diye fısıldadı.

Sonra beni öptü.

Arka taraftan bağırışlar yükselirken kaos patlak verdi. Kimin kiminle savaştığını anlayamıyordum. Tristan’ın dudaklarında kendimi kaybetmişim.

Geri çekildiğinde sarayın büyük kapılarının menteşelerinden

çıktığını gördüm. Edward, Sheina ve Marisol ellerindeki meşaleleri arkalarından sürükleyerek duvarda gezdiriyorlardı.

Onları gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. Duygusallığı daha sonraya saklayabilirdim, bu yüzden hıçkırığımı bastırdım. Çünkü kazanacağımızı şimdiden hissediyordum.

Tristan benden ayrılıp abisine doğru ilerlemeden önce saçımı okşadı. “Annemiz nerede? Hâlâ burada mı? Onu canlı canlı yakayım mı yoksa kovalayıp boynunu kıracağım ânı bekleyeyim mi?”

Michael başını iki yana sallarken, ayaklarının dibinde yatan ölü muhafızlarına şaşkınca bakıyordu. Bakışlarım, dizlerinin üstüne çöken Raf amcamın başına silah doğrultan Edward’a döndü.

“Hayır!” diye bağırdım yanlarına koşarken.

Raf amcam öksürerek bana baktı. “Sen *hep* akıllı bir çocuk-tun. Teşekkür ederim.”

“Babamı sen mi öldürdün?” diye sordum, sesim kısıktı.

Yüzü düştü. “Güzel yeğenim, anlaman lazım. Ben—”

Elimi kaldırarak sözünü kestim.

“*Cevap ver!*” diye bağırdım. “İtiraf et. En başından beri sendin. Hepsini planladın, değil mi? Babamı öldürdün, pençelerini benim kederime geçirdin ve *kendi* amaçların için şekillendirdin.”

Gözleri büyüdü. “*Her şeyi* sevgi için yaptım. Ailemiz için.”

Kahkaha attım. Üzüntü ve öfke içimi kuşatıyordu. “Beni sevmiyorsun. Kendin dışında kimseyi sevmiyorsun.”

Tekrar öksürdü. “*Lütfen...*”

Sözünü bitirmesine izin vermeden yumruğumu yüzüne indirdim. Burnundan kan fışkırarak geriye doğru düştü. Bağına uzanıp Edward’ın elindeki meşaleyi aldım. Meşalenin ağırlığı beni rahatlatıyordu. Sonra meşaleyi amcamın göğsüne bırakarak kıyafetlerinin alev almasını izledim. Bağırıp tiz çılgınlıklar atarken merdivenlere doğru koştu. Sakat bacağı yüzünden takılıp yere

yuvarlandı. Ancak bu hiçbir işe yaramadı. Onun canlı canlı yanmasını izlerken, bedenini yutan kıvılcımlar benzer bir şekilde sarayın duvarlarına da yayılmıştı. Kendimi... boş hissettim.

Çünkü intikamda mutluluk olmadığını fark ediyordum.

“Leydim, harekete geçmeliyiz!” diye bağırdı Edward. Kolumu tuttu ve yanan kapıdan kaçmak için koşmaya başladık. “Koşun!”

Etrafa bakıp Tristan’ı ararken korkuyla doldum. Hiçbir yerde yoktu. Michael da öyle.

“Nerede?” dedim beni tutmaya çalışan Edward’a.

“Çoktan abisinin peşinden kapıdan çıktı.”

Teslim olarak ona inanmayı seçtim. Her şeye rağmen, tüm bunlara rağmen beni yanlış yola yönlendirmeyeceğine emindim.

Arkamı dönüp eteklerimi kaldırarak koşmaya başladım. Ardında kalan sarayın sıcak alevlerinden kurtulmaya çalışıyordum.

BÖLÜM 55

Tristan

Michael hep bir korkak olmuştu. Bu yüzden kaçmasına şaşırma-
mıştım. Hırpalanmış ve hâlâ iyileşmekte olan bedenimi zorlaya-
rak onu sarayın önüne ve uçurumlara kadar takip ettim. Altımız-
daki okyanus, kayalara öfkeyle çarpıyordu. Onu takip ederken
hayatımda ilk kez benim ne kadar güçlü olduğumu fark ettiğini
anladım.

“Hüküm sürmene asla izin vermeyecekler,” dedi alayla.
“Bundan sonra asla.”

Güldüm. Uçurumun ucuna doğru geri geri giderken ben de
ona yaklaşıyordum. “Sonra ne? Deliren kral olarak *senin* başlat-
tığın yangından sonra mı?”

İfadesi karardı. “Sana inanmayacaklar.”

“Bence *ne kadar* ikna edici olabileceğimi göreceksin.” Ona
doğru bir adım daha attım.

Geriye doğru çekilirken başını çevirdi. Uçurumun kıyısında-
ki çakıllar onun ağırlığıyla dökülmeye başladı.

“Onca yıl.” Ellerimi iki yana açtım. “Beni kanatların altına
alman gereken, sana tapmamı sağlaman gereken tüm bu zaman
boyunca, senden nefret etmeme sebep oldun.”

“Çok dramatiksin,” dedi yüzünü asarak.

“Her şeyin vardı,” dedim. “Ve ben sadece birazını istiyordum.”

Gözleri büyürken elini göğsüne vurdu. “Benim mi her şeyim vardı?! Aklını kaçırdın herhâlde. Babam sadece *seni* görüyordu. Ne yaparsam yapayım sadece *Tristan* vardı. Sevdiği kişi sendin. Ben sadece bir mecburiyettim.”

Dişlerimi sıkarken kalbim iki parçaya ayrıldı. “Onunla ilgili konuşmaya hakkın yok. Üstelik ölümünden sorumluyken...”

Tekrar yüzünü astı. “Geç bunları, kardeşim. Benden farklı değilsin. Ben onu taç için öldürdüm, sen de beni öldürüyorsun.”

Bir adım daha yaklaştığımda geri çekildi. Ayağı boşluğa geldiğinde sendeleyerek yere düştü.

Kalbim şiddetle çarpıyordu. İleri doğru giderek acınası ve zayıf bedenine baktım. Olacakların kontrolü bendeymiş gibi bakıyordu. *Bu benim şansımdı. Tüm hayatım boyunca beklediğim andı.*

Hızla hareket etmeye çalıştı ama ben daha hızlıydım. Botumu öğürmesine sebep olacak kadar boğazına bastırdım ve onu çamurlu zemine yapıştırdım. Başı, uçurumun ucundan sarkıyordu.

Arkamda bir şey patladığında alevler olduğumuz yere gittikçe yaklaşıyordu. Zamanla yarışıyoruz, yoksa ikimiz de yanarak ölecektik. Buna rağmen gözlerimi ondan ayırmadım. İleri doğru bastırarak ağırlığımla nefesini kestim. Yüzü morarmaya başladı.

“Bu çok tehlikeli bir pozisyon, değil mi?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Biraz hayal kırıklığına uğrattıyor ama sonuçta işkence ettiğin kişinin botuyla ezilirken ölmeni izliyorum.”

Sara bana seslendiğinde bakışlarımı ondan ayırdım. Edward’la birlikte bahçe kapılarından çıkıyorlardı. Tek bir an yeterliydi. Michael elini uzatarak tırnaklarını tenime geçirdiğinde dengem bozuldu.

Yan tarafa doğru düşerken Sara'nın bağırdığını duydum. Michael üstüme çıktığında elleri *boynuma* sarıldı. Ciğerlerimde kalan havayı kullanmaya çalıştım.

Savaştım, yemin ederim ki savaştım. Tüm benliğimle kollamı kaldırarak yumruklarımı yüzüne indirmeye çalıştım. Hiçbir zaman fiziksel olarak Michael kadar güçlü olmamıştım. Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında gözlerim karardı, başım yan tarafa düştü. Görebildiğim tek şey Michael'ın arkasından yaklaşan Sara'nın yüzüydü. Eteklerini kaldırıp bacağındaki hançere uzandı.

“Hayır!” diye bağırdı.

Ardından acı yok oldu. Ciğerlerimi tekrar oksijenle doldurken göğsüm inip kalkıyor, gözlerim yaşıyordu. Sanki tüm Gloria Terra'yı koşmuşum gibi nefes alıyordum. Yüzüstü dönerek dizlerimin üzerinde doğruldum ve öksürmeye başladım. Duyularıma tekrar kavuşmaya çalışıyordum.

Dönüp dizlerinin üzerindeki Michael'a baktım. Sırtına ulaşmaya çalışırken ağzından kan damlıyordu.

“Kardeşim,” dedi.

Yavaşça yerimden kalktım. Gözlerim kenarda duran Sara'ya döndü. Elindeki kanlı hançeri sıkıca tutuyordu.

Hâlâ zorlukla nefes alıyordum. Kendimi hareket etmeye zorlayarak solgunlaşmaya başlayan Michael'a yaklaştım. Yaşam gözlerini terk ederken yerde yatıyordu.

Bir yanım burada kan kaybından ölmesi ve yaklaşan alevlerin onu sarması için bırakmamı söylüyordu. Ancak kesin olarak öldüğünü bilmeden içim rahat etmeyecekti.

Ağrıyan kaslarıma inat kolundan tuttum ve uçuşumun kenarına sürükledim. Yarı ölüydü, bana karşı koymadı çünkü ne olacağını biliyordu.

Botumun ucunu ona hafifçe değdirerek bedenini ittim. Düşmeden önce gözlerinde oluşan farkındalığı gördüm. Bedeni uçurumun dibindeki kayalara çarptı.

Okyanus yükselerek sular ondan kalanları götürecekti ve biz de o hiç burada var olmamış gibi davranabilecektik.

Derin bir nefes vererek içimde duygu kısıntısı aradım. Mutluluk, rahatlama ya da bir tür aydınlanma bekliyordum. Buna rağmen hissettiğim tek şey hayal kırıklığıydı. Yaptıkları için ona işkence edebilmeyi umut etmiştim. Belki de tacını aldığımdaya sinirlerim yatışırdı.

Arkamı döndüğümde ateşlerin sıcaklığı huzursuz edecek derecede yaklaşmıştı. Sara ve Edward şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Uçurumdan uzaklaşarak küçük ceylanıma ilerledim. Onu kollarıma alıp dudaklarımı, dudaklarına kapattım. Dilini dudaklarımın arasına alırken ellerim dokunabilecekleri her yere ulaşıyordu. Kendimi, onun burada olduğuna, gerçek olduğuna, benim olduğuna inandırmak istiyordum.

“Seni burada bırakmama neden olduğun için öldürebilirim.”

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Eğer gitmezsek muhtemelen bu gerçekleşecek. Bütün krallığı yakarken ne düşünüyordun?”

Saxum sarayına, yirmi altı yıllık evime ve ailemin üç asırlık mirasına bakarken omuz silktim.

“Seni geri vermeyeceklerini.”

BÖLÜM 56

Sara

Her şeye rağmen başarmıştık.

Michael'ın ölümünün ardından birkaç hafta geçmişti. Ana kraliçe önümüzdeki hafta idam edilecekti. Normalde asıl haberin bu olması gerekirken Saxum'daki yangın haberleri tarafından gölgelenmişti.

Yangınlar biz söndürene kadar iki hafta boyunca sürmüştü. Şehrin çoğu yok olmuş, ormanların yarısı yanmış ve saray yıkılmıştı. Ancak insanlar dirençliydi ve bir lidere muhtaçlardı. Birilerinin öne çıkıp onlara umut vermeleri gerekiyordu. Tristan, deli kral olan abisiyle ilgili bir masal uydurarak bu role bürünmüştü. Kendini esir alıp tüm şehri delirerek yaktığını söylemişti.

Tristan konuştuğunda insanlar onu dinliyordu. Ona *inanıyorlardı*.

Seçim şansları olduğundan değil tabii... Michael öldüğü için taht her şekilde onun olacaktı.

Hiçbiri yangınları başlatanın o olduğunu bilmiyordu.

Şimdi şehrin bir kenarında durup sokaklara yayılan küllere bakarken, Tristan elimi tutup halkımıza sözler veriyordu.

O konuşurken kalabalığa bakıyordum. Gözümün ucuyla bir

kırmızılık gördüğümde başımı yana eğdim. Kalabalığın arkasında yüzüne bir şapka indiren kıza baktım. Şapkanın kenarlarından kızıl saçları görünüyordu.

Ophelia.

Tristan'dan ayrılarak arka tarafa doğru ilerledim. Gözlerinin benim üzerimde olduğunu bilsem de konuşmaya devam ediyordu. Kızı arka sokağa doğru, Fiki Nehri'nin kıyısına kadar takip ettim. Bu nehir, Saxum'ın yanında akan ve balık tutup yüzmek için kullanılan bir nehirdi. Şimdilerde ise normalde kristal berraklığında olan yüzeyi bulandığı için kapkaraydı.

"Ophelia," dedim. Bana doğru döndüğünde öfkelenmeyi beklem de içimde yalnızca üzüntü vardı. Yüzü asık ve solgun görünen kıza bakarken bir zamanlar düşündüğüm kişi olmamasına üzüliyordum ama yine de onunla empati kurmaya çalıştım. "Sen iyi misin?"

Gözlerine dolan yaşlar taşığında parmakları büyük bir kaya parçasını göğsüne bastırıyordu. "Hamileydim," diye fısıldadı.

Şaşkınlık içimi sardı. "Michael'ın bebeğine mi?"

Başını sallarken hıçkırarak bir eliyle ağzını kapattı. "Ondan kurtulmamı sağladı. Bana bir piçin ye-yeterli olduğunu söyledi."

Simon. Kalbim sızlarken ona bir adım daha yaklaştım.

Bakışlarını bana çevirdi. "Olanlar için üzgünüm."

Ardından kendini suya attı ve bedeni dibe çekilmeye başladı.

Kalbim, boğazımda atıyordu. Bir anlığına onu kurtarabileceğimi düşündüm ama kıyıdan bakarken bana yaşattıklarını düşünüp onu izlemeyi tercih ettim.

Eninde sonunda yüzeye çıkan baloncuklar kesildi. Arkamı dönüp Tristan'ın geniş göğsüyle karşılaştığımda yerimden sıçradım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu beni kollarına alarak.

Ona gülümsedim. “Her şey harika.”

Eğilip beni öptükten sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.
“Öldü mü?”

Başımı sallayarak onu onayladığımda ereksiyonunu bana doğru itti. Yüzümü buruşturarak göğsüne vurdum.

Gülümsedi. Eli önce belimi sonra da kıçımı bularak sıktı.
“Ne kadar edepsiz bir kızsın. İnsanlara gelecek vaatleri verdiğim sırada bir kadının boğulmasını izliyorsun.” Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdığında ağzına doğru inledim. Mutluluk her bir hücreme yayılıyordu.

Her şeye rağmen hayatta kalmıştık. Önemli kayıplar verip ruhumu siyaha bulamış olsam da Tristan, bir şekilde beni dünyadaki en şanslı kızmışım gibi hissettiriyordu.

Sanırım, bir açıdan öyleydim de...

Çünkü kalbim, yaralı prenze aitti.

Asilerin kurtarıcısına.

Gloria Terra’nın taç giyen kralına.

Beni de küllerin kraliçesi yapmıştı.

EPILOG

Tristan

Yedi Yıl Sonra

“Tristan,” diye inledi. “İnsanlar bekliyor.”

“Bırak beklesinler,” diye fısıldadım kulağına.

Koridor duvarına yaslanmış, eteği beline doğru sıyrılmıştı ve pürüzsüz beyaz bacaklarına değen sertliğim açıktaydı. İçine girme ihtiyacıyla deliriyordum. Girdim de. Kendimi o sıcak, ıslak deliğe sokarak hareket etmeye başladım. Onu daha sert sikmeye muhtaçtım.

Hissettiklerimin yoğunluğuyla görüşüm bulanıklaştı. İçine her girişimde, ıslak sıcaklığıyla her buluşmamda aşk ve şehvet tüm bedenimi ele geçiriyordu.

“Amin, susamış bir kızıdan farksız, değil mi?” diye fısıldadım boğazını sıkarken. “Artık burayı yönetmeme gerek kalmadığında her bir saniyemi içine gömülerek geçirecek ve susuzluğunu gidereceğim.”

Sara tekrar inledi. Kendini duvardan bana doğru iterken boşalma ihtiyacıyla sikime sürtündü.

“Evet, edepsiz kız.” Kıçını tokatladığımda çıkan ses koridorlarda yankılandı. “Boşalana kadar tatlı amını sikime sürt.”

Etrafımda titredi ve orgazm bedenimi ele geçirene kadar içine çekmeye devam etti. İçine daha sert girerken tam da olduğu gibi lanetli bir cadıya dönüşerek beni geriye doğru itti. Aletim serin havayla buluştu, sıcaklığının yokluğuyla titredim. Dizlerinin üzerine çökerek sıcak elleriyle kalınlığımı sardı ve ağzını genişçe açarak dudaklarını etrafına kapattı. Sikimden akan her bir damla diline yayılana kadar beni emdi.

Ardından gülümseyerek yutkundu, önce pantolonumu sonra eteklerini düzeltti.

Göz kırparak yerinden kalktı ve başındaki değerli taşlarla süslü tacı düzeltti. “Hadi, geç kalıyoruz. Eğer elbisemi mahvedersen Marisol seni öldürür.”

Önden yürümeye başladığında ona yetişerek saçından tuttum ve bedenime yaslanana kadar çektim. Uzanıp dudaklarını öperken dillerimiz birbirine karıştı, ellerimiz ulaşabildiği her yere dokunmaya çalışıyordu.

Yıllar geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti. Ona olan ihtiyacım hâlâ aynı duruyordu.

Saxum’ı en başından kurmuştuk. Yeni binalar ve son üç yıldır evimiz olan yeni bir saray. Zenginliği Gloria Terra’ya yaymış, diğer insanlar ziyafet çekerken aç kalan kimse olmadığına emin olmuştuk.

Başardığımız şeyle gurur duyuyordum.

Yine de Sara’yı kaybetme tehdidiyle tekrar karşılaşsam, hiç düşünmeden her şeyi tekrar yakardım.

Dünyaya yerimi kanıtlama çabam yıllar içinde değişmişti fakat ona olan ihtiyacım asla değişmeyecekti.

Evimizin koridorundan yürüyerek çift kanatlı kapıları açtım ve birlikte büyük balkona çıkarak halkımıza baktık.

Kalabalıktan bağırışlar yükselirken Sara parmak uçlarında

zıplıyordu. Aylardır gördüğüm en geniş gülümseme dudaklarına yayılmıştı.

“Heyecanlı mısın, küçük ceylan?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı.

“Ma petite menteuse.” Gülümsedim. “Hâlâ seni tanımadığımı mı sanıyorsun?” Onu kendime çekerken bizi izleyen binlerce gözü umursamıyordum.

Hepsi, krallarının kraliçesi için delirdiğini biliyordu. İstedikleri kadar görebilirlerdi.

“Aldığın nefeslerin bile, sanki kendi nefesimmiş gibi ne anlama geldiğini biliyorum.” Göz kapakları titrerken parmak uçlarımı köprücük kemiğinde gezdirdim. “Her bir kalp atışının ne anlama geldiğini biliyorum çünkü hepsi bana ait.” Ellerimi biraz daha indirerek bacaklarının iç kısmına, ona söz verdiğim dövme-yi yaptığım yere dokundum. Kalan ömrümüz boyunca üzerinde Tristan’ın Mülkü yazacaktı.

Öldüğümüz zaman da diğer dünyada onu bulup ruhunu damgalamanın bir yolunu bulacaktım.

“Heyecanlanmanda sorun yok, küçük ceylan.” Alnını öperek ellerini tuttum. Parmaklarımızı birbirine dolayarak yüzümüzü insanlara döndük.

Güneş bugün parlıyordu. Etrafa baktığımda Edward ve Sheina’nın yan tarafta olduklarını gördüm. Üç yaşındaki oğulları Edward’ın ellerini tutuyordu, çocuk bana gülümsedi. Diğer taraftan da iki yeni kişi daha gelmişti. Ben konuşmak için halkımıza dönerken Sara onların yanına ilerledi.

Derin bir nefes alıp karşımdaki yüzlere baktım. Son birkaç yılda başardıklarımızı anımsarken yaşanan her şeyin, en kötü kâbuslarımın aksine gayet iyi olduğunun farkındaydım. Büyük bir gönül rahatlığıyla arkama döndüm ve Sara’nın bakışlarıyla

karşılaştım. Söylemem gerekenleri söylemek için bana güç vermesine izin verdim.

Ne de olsa bunların hepsi onun içindi.

O benim geçmişim, şimdım, geleceğimdi. Gördüğüm tek şeydi.

İsteddiği buysa, ona verecektim.

Dürüst olmam gerekirse Gloria Terra'nın da hak ettiği buydu.

“Dostlarım,” diye söze başladım, hemen altımızda duran güzel yüzlere bakarken. “Sizin kralınızın olmak benim için büyük onur. Çok uzun zamandır yıkık olan evimizi yeniden inşa ettik.”

Alkışlar kalabalığı esir alırken bedenimde içten dışa bir enerji yayılmaya başladı. En çok özlediğim şey buydu.

“Bugün keyifli bir gün!”

Kolumu yan tarafa, Sara'ya ve sanki çok eski dostlarmış gibi gülümsediği iki kişiye doğru uzattım.

Sanırım teknik olarak öyleydiler.

Paul Wartheg yaşlanmıştı. Gülümseyerek yanındaki kişinin sırtını sıvazlıyor, gözlerinde yaşlarla onu öne doğru itiyordu.

Simon bana doğru yürüyerek yanıma geldi.

Uzunca bir süre ona baktım. Boyu benimkine yetişmişti ve kehribar rengi gözleri, onu yıllar önce gönderdiğim zamana göre artık o kadar masum bakmıyordu. Ancak gülümsemesi oldukça parlaktı. Ben ona engel olamadan kollarını omzuma dolayarak bana sıkıca sarıldı.

“Merhaba, amca,” dedi. Ses tonu kalındı, babasınınkine benziyordu.

Geri çekilip gülümserken içim sıcacık oldu. “Merhaba, küçük aslan.”

Sara'ya döndüğümde arkasından bir şey çıkartarak bize yaklaştı ve Simon'a uzatırken hafifçe eğildi. Bir kılıçtı. Bu sefer

gerçek, mücevherlerle ve elmaslarla süslü, parlayan bir kılıçtı. Babama ve ondan öncesinde de babasına aitti.

Simon uzanıp kılıcı alırken pürüzsüz kahverengi teni koyu renk dövmelerle kaplıydı. Hep istediği gibi...

Bana bakarak gülümsedi.

İnsanların nefesi kesilmiş, mırıltıları havaya karışıyordu.

Kalabalığa döndüm. “Size Simon Bartholomew Faasa’yı tanıtmak isterim. Kral III. Michael’ın oğlu. Gloria Terra tahtının meşru vârisi.”

Uzanıp tacı başımdan aldım ve onun başına yerleştirdim.

“Tek ve gerçek kralı!”

UZATILMIŞ EPİLOG

Tristan

Röportajlar.

İlgilendiğim bir şey değildi ama Simon, bizim de gelmemiz için Sara'ya yalvarmıştı. “Amca lütfen. Bizimle tamamen yirminci yüzyıla adım at.”

Yine de reddediyordum. Muhabirlerle konuşmak istemiyordum. Hayatımda olan hiçbir şey bu insanları ilgilendirmezdi. Gloria Terra için yapmam gerekeni yapmıştım. Hatta dürüst olmam gerekirse yapmak istediğimden çok daha fazlasını yapmıştım. Şimdi ise, hedefimi yerine getirdiğim için vaktimin tamamını küçük ceylanımla mutluluğun tadını çıkararak geçirmek istiyordum.

Tabii biz buradayken Simon mutlu oluyordu ve bu da Sara'yı mutlu ediyordu. Sara ne isterse alırdı.

Simon da bunu biliyordu. Pes etmem için sadece leydisine gitmesi yeterliydi. İhtiyacı olmadığından değil ama son zamanlarda bir şey istemek için bana gelmiyordu. Bunu hiç sesli bir şekilde dile getirmemiştim, yine de krallığı yönetme konusunda benden çok daha iyi bir iş çıkarıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse diğerlerine ne olacağını hiç umursamamıştım. Hedefim basit bir şekilde hak ettiğim tahtı kendime almaktı, böylece insanlar benimle alay etmek yerine –tıpkı küçükken olduğu gibi– bana saygı duyacaklardı.

Simon’da bende olmayan yetenekler vardı.

Empati.

Benim neslimi atlayan ahlaki bir değerdi. Onun için de hayat tozpembe değildi ama insanlar travmalarıyla farklı şekillerde başa çıkıyordu. Simon doğuştan sahip olduğu iyiliğe tutunurken bazı yanları keskinleşmişti. Tanıdığım küçük aslan gidelik çok olmuş, yerine taht için doğan hiddetli bir kral gelmişti. Onu gönderdiğim zamanla ilgili hiç konuşmuyor olsa da ona baktığımda içindeki şeytanları görebiliyordum. Simon’ın da soğuk kış gecelerini ısıtması için birkaç şeytana ihtiyacı vardı.

Benden daha iyi bir adamdı.

Kâbuslarını sınırda tutuyordu. Çoğu zaman.

Bana ne zaman ihtiyacı olursa yanında olabilmek için hep etrafındaydım ama yıllar geçtikçe saraydan gelen haberler daha da azalmıştı. Ta ki Sara ve ben, karanlıkta gezinen ebedi birer hayalete dönüşene kadar. Tercih ettiğim de buydu.

Gölgelerde yaşamak yıllar öncesine kıyasla artık çok daha zordu.

1920’lerde toplumun temelleri daha önce hiç olmadığı şekilde değişmişti. Yeni gelişmeler ve teknolojik atılımlardan keyif alsam da ilgi odağı olmayı istemiyordum.

Bir zamanlar hedefim buydu ancak şimdilerde Sara’yla yalnız kalmak istiyordum.

“Prens Hazretleri,” dedi renkli takım elbisesiyle karşımda eğilen muhabir. Elindeki kalemi çeviriyordu.

Arkama yaslanarak huzursuzluğunun tadını çıkardım. Sa-

ra'nın bana doğum günü hediyesi olarak aldığı çakmağımla sigaramın ucunu yaktım ve ardından elini tutarak parmaklarımı parmaklarına doladım. Ellerimi güzel bir şekilde kucağıma yerleştirdim.

Muhabir cılız bir çocuktü. Kahverengi saçları geriye doğru yatırılmıştı ve yuvarlak gözlükleri vardı. Bana Xander'ı anımsatıyordu. Tiksinti içimde yer etmeye başladı.

Önceden onayladığımız soruları sorarken Sara, cevap verme konusunda benden daha hevesliydi. Yanıtladığı her soruda, karşımızdaki çocuğun da neşesi yerine geliyor, gözleri parlıyor ve gülümsemesi genişliyordu.

Bu da hoşuma gitmiyordu.

Sara ona yeniçağdan ve Simon'ın başardıklarından bahsettikten sonra bakışları, Sara'nın yüzünden ayrılıp elbisesinden hafifçe görünen göğüslerine doğru kaydı. Gözlerimi kıstım. Bu saygısızlığına karşı öfke, damarlarıma yayıldı. Sandalyeme yaslanarak bacaklarımı açtım ve sigarayı dudaklarıma yaklaştırıp yavaşça içime çektim. Elimi Sara'nın elinden çekerek bacağının üst kısmını, irkilmesine sebep olacak kadar sıktım.

Uygunsuz muydu?

Hiç şüphesiz.

Sara benimdi, karşımızda tek bir muhabirin ya da binlerce insanın olması hiç önemli değildi. Bana ait olduğunu göstermem gerekiyorsa yapardım.

“Peki, bana anlatın,” dedi muhabir boğazını temizleyerek. Bakışlarıyla elimin hareketini takip ediyordu. “Meşhur Prens Tristan Faasa ve Prenses Sara Faasa vakitlerini ne yaparak geçiriyor?”

Sara yüzüne yayılan mükemmel gülümsemesiyle bana baktı.

Bacağını daha sıkı tutarken parmaklarımla bacağının iç kısmını okşuyordum.

Buraya gelmeden önce evimizin her bir köşesinde ona sahip olmuştum. Menim bacaklarının arasından akmış, beni içinde hissetmeden yürüyemeyecek hale gelmişti. Bu düşünceyle sikim seğirdi.

“Utanma, ma petite menteuse,” diye mırıldandım ona sırtırken. “Beni buraya sürüklemekten önce ne yaptığınızı adama anlat.”

Başını iki yana sallayıp kahkaha atarken kıvrıkcık saçları sallandı. “Tristan’la vaktimizi geçirmek için birçok yol bulduk. Daha çok Majestelerinin, bizim ardımızdan Gloria Terra için yaptığı yenilikleri takip etmeyiz seviyoruz. Nerede ya da ne zaman olursa olsun, biz de ona yardım etmeye devam ediyoruz.”

Muhabir kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Sara sırtırken bacağını daha çok sıktım. “Evet, tabii ki. Evde olmadığımız zamanlarda yakın bölgelere seyahat edip insanların sıkıntılarını dinliyoruz ve sonra Majesteleri’ne anlatarak tüm halkımızın iyi olduğundan emin oluyoruz.” Sara bana doğru dönerken koyu renk gözleri gururla parlıyordu. “Eklemek istediğin bir şey var mı?”

Ona katılarak başımı salladım. “Kral’a ailem demekten oldukça gurur duyuyorum.”

Muhabirin ifadesi değişerek şeytani bir parıltı yüzüne yayıldı. Öne doğru eğildiğinde sandalyesi gıcırdadı. “Aramızda kalsın ama o sizin aileniz değil... Tamamen değil yani, değil mi?”

Sara gerilirken dişlerimi yanağıma geçirdim. Arkama yaslanıp sigarayı sol tarafımdaki küllükte söndürdüm, yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Karşımdaki acınası adam Sara'ya bakma hakkı olduğunu düşünerek beni çoktan karşısına almıştı ama şimdi, ölecekti.

Sara'ya sahip olmak beni yumuşatmamıştı. Bir aileye sahip olmak yaralı ruhumun çatlaklarından sızan karanlığa hiçbir şey yapmamıştı. Birileri yaptıkları saygısızlık için ölümü hak ediyorsa, onlara bu şansı vermek beni heyecanlandırıyordu.

“Majesteleri hakkında konuşurken ne söylediğinize çok dikkat edin,” dedi Sara tükürürcesine. Bakışları etrafta gezinirken adamı delip geçiyordu. “Hainlikten... Ya da daha beterinden asılırsınız.”

Onu izlerken sertleştim. İçindeki vahşet beni tahrik ederek yırtıcı bir hâle getiriyordu. Muhtemelen eve dönüş yolunda onu arabada becerecektim. Arka koltukta, aletimin üzerinde hareket ederken öfkesini atmasına izin verecektim.

Başımı yana eğerek parmaklarımı takım elbisemin ön kısmında gezdirdim. “Ne demek istediğinden emin değilim.”

“Yani diyorum ki... Teknik olarak konuşursak o bir pi-”

Aniden yerimden kalkarak adamın yüzünü parmaklarımın arasına aldım ve dudakları ezilene kadar sıktım. Eğilerek kulağına doğru konuştum. “Sonraki kelimelerini dikkatlice seç. Karım haklı. Mesele sadece hainlik değil, kişisel yanları da var.”

Bedeni korkuyla titredi. Bir adım geri çekilerek yüzünü daha gevşek bir şekilde tuttum. Oda, yanıma gelen Sara'nın eteklerinin hışırtısı dışında sessizdi. Koluma dokunduğunda ona baktım. Kıvılcımlar her yanıma sararken bu adamın hayatına son vermeye ihtiyacım vardı.

“Tristan, burada olmaz,” diye fısıldadı.

Muhabirin yüzünü, morluk bırakacağım kadar sert bir şekilde sıktım. Ardından gönülsüzce bırakıp, sandalyesine yığılmasına izin verdim. Arkamı dönüp Sara'yı ensesinden tuttum ve

kendime doğru çekerek dudaklarımı birleştirdim. Dilim, diline karıştı.

Bunca yılın ardından o, tadı güzel olan her şeydi.

Tadı bana ait gibiydi.

Dudaklarımı ayırarak gözümü kapattım ve alnımı, alnına yasladım. Ellerimiz birbirine sarılmıştı. Öfke içimde yükselip kalp atışlarımı hızlandırdı. “Uslu bir kız ol, ma petite menteuse. Gidip dışarıda Edward ve muhafızlarımızla birlikte beni bekle. Bize saygısızlık yapmaya cüret eden aptallara ne olduğunu görmeni istemiyorum.”

Uzunca bir süre bana baktı, gözlerimi ondan ayırmadım. Bana karşı bu savaşı kazanamayacağını bildiğinden başını salladı. Öne doğru eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve giderken kişisel muhafızlarının ona eşlik etmesine müsaade etti.

Arkamı döndüm, yeğenime piç diyen ve Sara’ya bakabileceğini düşünen acınası adamı incelerken yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Karanlık tarafım gün yüzüne çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu bir ödöl olacaktı.

Sara

Tristan'ın takım elbisesinin manşetinde birkaç küçük kan damlası vardı. Arabaya binip beni sertçe ensemden tutmadan önce gözlerimi ondan ayıramadım. Bedenlerimiz birbirine yapışana kadar beni kendine çekti. Alanın biraz dar olması garipti ama bana arabanın arka koltuğunda ilk kez sahip olmuyordu.

Saxum civarında ıssız bir bölgedeydik ve etrafta bizi görebilecek kimse yoktu. Olsa da umursayacağımı zannetmiyordum. Adrenalinim çok yüksek ve ona sahip olma ihtiyacım çok güçlüydü.

Her zaman olduğu gibi.

Dişleri alt dudağıma değdiğinde inledim.

Muhabirin ölmeyi hak ettiğini düşünüyor muydum?

Pek sayılmaz.

Ancak geçen yılların ardından daha az önemsemeye başlamıştım. İnsanlar onun kral olduğunu umursamadan Simon'ın arkasından bir şeyler fısıldıyorlardı. Tristan'ın yeğenine karşı olan değişmez sadakatiyse onu daha çok sevmemi sağlıyordu. Geri kalan hiçbir şeyi umursamıyordum.

Oldukça çekiciydi.

Kollarımı Tristan'ın boynuna dolayarak tırnaklarımın tenine saplanmasına izin verdim. Koltuklara uzanana kadar beni geriye itti.

“Bırak içine gireyim, küçük ceylan. Tüm dünyanın çılgınlıklarını duymasını istiyorum.”

Bedenim beklentiyle gerilirken pantolonunun düğmelerini açtım. Erkekliği sert ve hazırды, ucundaki ıslaklık beni heyecanlandırdı.

Eteklerimi iterek iç çamaşırımı bacaklarımdan sıyırdı ve par-

maklarını kalın sikine sararak daha da yaklaştı. Beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

Bunca yılın ardından böylesi bir arzunun azalacağını düşündük. Bu bitmek bilmeyen ihtiyacın, bunaltıcı dereceye gelip sonlanmasını beklerdiniz. Ama öyle değildi. Hatta tam tersiydi.

Tristan'la olmak, nefes almak gibiydi.

İçten geliyordu. Çabasızdı. Ruhumun diğer yarısıydı. İçimde öyle bir yer etmişti ki eksik parçalarımı tamamlıyordu. Ona sahip olmadığım müddetçe ben de olmazdım. Bunun dışında hiçbir şey önemli değildi.

Sert ve vahşi bir şekilde içime girdi. Sanki içimde olmamaya bir saniye bile dayanamıyor gibiydi. İçimi öyle güzel dolduruyordu ki derin bir nefes aldım. Geri çekildiğinde onu tekrar hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşarak kalçalarımı kaldırdım. Yorucu bir ritimle hareket etmeye başladık. Kulağıma oldukça ahlaksız şeyler söylediğine emindim ama zevkten kendimi o kadar kaybetmiştim ki söylediklerine odaklanamıyordum bile. Boşalma saniyeler kaldığını fark edecek kadar gerildim.

Elini kıvrık saçlarıma daldırarak sıkıca tuttu ve geriye doğru çekti. "Evet, edepsiz kız, sikimi iyice ıslat. Güzel, küçük karım olarak bana her şeyini ver."

Bu kadardı. Bunları duyar duymaz kendime engel olamadan düşmeye başladım. Binlerce parçaya bölünürken onun etrafında kasıldım. Beni tekrar bir araya getirmek için bekleyeceğini umut ettim.

O da beni takip etti. Kalınlığının içimdeki kasılmalarını hissedebiliyordum, coşku bedenini sararken kulağıma doğru inleyerek kendini üstüme bıraktı.

Kaçamağımız hızlı ve edepsizdi. Her zamanki gibi, en sev-

diğimdendi. Kırsal kesimdeki evimize döndüğümüzde benim tadımı çıkarmaya devam edeceğini biliyordum. O ev, annesinin ölmeden önce yaşadığı evdi.

Yavaşça içimden çıktı ve pantolonunu giydi. Beni temizlemek yerine röportaja gelmeden önce yaptığı gibi menisinin içimden akması için öylece bıraktı.

Beni hamile bırakmaktan endişelenmiyordu. Henüz böyle bir şey yaşanmamıştı ve niyetlensek de olacağını sanmıyordum. Bazı şeyler herkese göre değildi. Ben de hiçbir zaman diğer kadınlar gibi çocuk istememiştim.

Sevgim kocama, yeğenimize ve Gloria Terra halkına özeldi.

Bir gün, ikimiz de öldükten sonra toprağın altında yan yana çürüyecek, çimenleri büyüten toprağa karışacak ve insanları besleyecektik.

Ölümümüze bile zenginlik katacaktık.

Bu da bana yeterdi.

Karakter Profiller

Tristan Faasa

İsim: Tristan "Yaralı Prens" Faasa

Yaş: 26

Doğum yeri: Saxum, Gloria Terra

Yaşadığı yer: Saxum, Gloria Terra

Eğitim: İyi eğitilmiş

Meslek: Prens

Gelir: Oldukça zengin

Göz rengi: Yeşim rengi

Saç stili: Siyah renk, biraz dağınık

Vücut şekli: Uzun ve zayıf

Kıyafet tercihi: Edward dönemine uyacak bir tarz, hep pantolon askısı takıyor

Gözlük? Yok

Hep taktığı aksesuarları var mı? Sarılmış bir sigara

Kişisel bakım: Oldukça bakımlı ama dağınık

Sağlık: Sağlıklı

El yazısı stili: Küçük ve mükemmel bir el yazısı

Nasıl yürür: Özgüvenli, kasıtlı

Nasıl konuşur: Etkileyici ve manipülatif, sinirliken sivri dilli

Hitap stili: Münasip

Aksan: Üst sınıfa özgü bir İngiliz aksanı (tabii ki olay örgüsü kurgusal bir ülkede geçiyor)

Duruş: Mükemmel

El kol hareketlerini kullanır mı? Her hareketi kontrollüdür, tabii eğer istiyorsa

Göz teması: Her zaman

Tercih ettiği küfür: Amcık

Meşhur sözü: Ma petite menteuse.
Konuşma engeli? Yok
Kahkahası nasıl: İğten ve tehlikeli
Neleri komik bulur? Sara'yı kızdırmayı
Gülümsemesini tanımlayın: Harika bir gülümseme, büyüleyici
Ne kadar duygusal? Gardını düşürmez
Çocukluğu: Abisinin gölgesinde yaşamış, yeterince iyi bir çocukluğu yok, acımasızca zorbalığa uğramış
Okula gitmiş mi? Özel ders almış
İşi: Hep bir prens
Çocukken hayalindeki iş: Babası gibi kral olmak
Büyürken rol modeli: Babası
En büyük pişmanlığı: Babasının öldürülmesine izin vermesi
Büyürken hobileri: Resim çizmek
Çocukken favori yeri: Sarayın arkasında babasının onu götürdüğü uçurum kenarı
İlk hatırası: Çocukluğu hakkında düşünmemeye çalışıyor
En üzücü hatırası: Yarasını aldığı an
En mutlu hatırası: Abisini öldürüp Sara'yı geri alması
Şaşırtıcı bir sırrı var mı? Krala karşı isyanda asilerin gizli lideri
Geçmişinde bir şeyi değiştirebilecek olsa neyi değiştirirdi?
Abisinin kendine istediği kadar işkence etmesine izin vermiş olmasını
Çocukluğunda büyük dönüm noktaları: Babasının, Michael'i iyi bir kral olarak eğitirken onunla baş başa geçirdikleri vakitlere son vermesi; yarasını aldığı gece, abisi ve arkadaşlarından gördüğü zorbalıklar
Kişiliğini anlatacak üç kelime: Manipülatif, kurnaz, tehlikeli
Genç haline ne tavsiye verirdi? Hislerini bastırmak yerine kendini koru
Suç kaydı: Hayır, kanunun üstünde

Baba

Yaş: Vefat etmiş

Meslek: Gloria Terra'nın Kralı

Karakterle ilişkisi nasıl? Küçükken harika bir ilişkileri varmış ancak büyüdükçe araları açılmış ve oğlu, asla babasının dikkatini çekecek kadar iyi olamayacağını düşünmeye başlamış

Anne

Yaş: 45

Meslek: Dul Kraliçe

Karakterle ilişkisi nasıl? Gergin, bilindiği kadarıyla hiç yakın ilişkileri yok. Hiç oğlunun yanında olmamış ya da saray işlerinde destek olmamış

Kardeşi var mı? Abisi var

En yakın arkadaşları: Edward

Düşmanları: Abisi ve sayısız birçok kişi

Yabancılar onu görünce ne düşünüyor? Göz korkutucu, tehlikeli, bir asi, tuhaf

Gruptaki rolü: Lider

En çok kime güveniyor: Edward ve asilere, tabii bunu kimseye söylemiyor

Kime neden güveniyor:

Öneriler için: Edward

Akıl hocası: Babası ve ondan sonra hiç kimse

Yoldaşı: Edward

Duygusal destek: Hiç kimse

Manevi destek: Hiç kimse

Yağmurlu günlerde ne yapar? Resim çizer
Okuyarak mı öğrenir uygulayarak mı? İkisi de
İyimser, kötümser, gerçekçi: Gerçekçi
İçe kapanık, dışa dönük: Gerekli olduğunda dışa dönükmüş
gibi davranabilen ama içe kapanık
En sevdiği ses: Kâğıda değen kurşun kalem
En çok neyi istiyor? Tacı
En büyük kusuru: Geçmişinden gelen travmalarıyla vedalaşa-
madığı için kendine karşı çıkan ya da saygısızlık yapan kişilere
kin tutmaya ve işkence etmeye devam ediyor
En büyük gücü: İnsanları manipüle etmesi
En büyük başarısı: Kral olması
Mutlak mutluluktan beklentisi nedir? Sara'yı mutlu etmek
Hatırlanmak istiyor mu? Evet

Bazı durumlara nasıl yaklaşır:
Güç: Emreder
Hırs: Oldukça hırslı
Aşk: Sara'yla tanıştığı an takıntılı oldu
Değişim: Uyum sağlar

Yanan bir evden hangi eşyasını kurtarırdı? Eskiz defteri
Onu ne kızdırır: Her şey
Vidani ne durumda ve nasıl aşılabılır? Vidani yok
En Nefret Ettiği Şey: Saygısızlık
Mezar taşına ne yazılmasını isterdi? Birlikte yönetir, ayrılırsak
yeniliriz.

Hikâyesinin Amacı: Tristan intikam arzusuyla büyüyen göz
ardı edilmiş ve zorbalık görmüş bir çocuk. Bir serseri, yalnız,
buna rağmen insanları ikna etmeyi gayet iyi biliyor. Sara'yla

tanıştığında dünyası yörüngesinden çıkıyor. Sevginin her şeye boyun eğdirebileceğini, kendine haksızlık yapanlardan intikam almanın ve herkesten, her şeyden güçlü olmanın kendine mutluluk ya da huzur getirmeyeceğini öğreniyor. Hikâyenin sonunda tamamlanarak karanlık yanıyla karakterini birleştiriyor ve bazı şeylerin güçten, prestijden daha önemli olduğunu öğreniyor. Hikâyeyi, Simon'a (kendini gördüğü o çocuğa) istediği ve babasının kendine vermesini hayal ettiği hayatı vererek sonlandırıyor. Tristan'ın Sara'ya olan aşkı diğer her şeyi bastırdığı için yapması gerekenleri başardığına tamamen inanarak tahttan çekiliyor. Kendini kanıtladığı için Sara dışında kazanabileceği ya da önemli verdiği hiçbir şey kalmıyor.

Sara Beatreaux

İsim: Sara Beatreaux

Yaş: 21

Doğum yeri: Silva, Gloria Terra

Yaşadığı yer: Silva Gloria Terra

Eğitim: Düzenli

Meslek: Bir dükün kızı

Gelir: Bilinmiyor

Göz rengi: Kahverengi

Saç stili: Uzun ve kıvrırcık

Vücut şekli: Minyon

Ayırt edici özellikleri: Saçı ve gülümsemesi

Kıyafet tercihi: Koyu renk pantolonu ve şapkalı pelerini

Gözlük? Yok

Hep taktığı aksesuarları var mı? Hançer

Kişisel bakım: Yüksek

Sağlık: Sağlıklı

El yazısı stili: Biraz karışık bir el yazısı
Nasıl yürür: Görkemli ve amacına uygun şekilde
Nasıl konuşur: Münasip
Hitap stili: Münasip
Aksan: İngiliz aksanı (tabii ki olay örgüsü kurgusal bir ülkede geçiyor)
Duruş: Mükemmel
El kol hareketlerini kullanır mı? Evet
Göz teması: Neredeyse her zaman
Tercih ettiği küfür: Küfretmiyor
Meşhur sözü: Bilinmiyor
Konuşma engeli? Yok
Kahkahası nasıl: Yumuşak ve ahenkli
Neleri komik bulur? Alay etmeyi ve sivri dilli olmayı seviyor, nükteli bir mizahı var
Gülümsemesini tanımlayın: Tüm dişlerini gösterip yüzünü aydınlatacak bir gülümseme
Ne kadar duygusal? Çok duygusal ama kontrol etmeyi öğrenmiş
Çocukluğu: İyi bir çocukluk, annesi önemsemese de babası tarafından sevilmiş
Okula gitmiş mi? Hayır
İşi: Hiç çalışmamış
Çocukken hayalindeki iş: Bir iş sahibi olmayı hayal etmemiş
Büyürken rol modeli: Babası
En büyük pişmanlığı: Babasının öldürüldüğü Saxum'a gitmesine izin vermesi
Büyürken hobileri: Ailesindeki erkeklerle dövüş teknikleri öğrenmeyi seviyormuş
Çocukken favori yeri: Babasıyla birlikte kütüphane

İlk hatırası: Çalışma odasında babasının ona kitap okuması
En üzücü hatırası: Babasının öldüğünü öğrenmesi
En mutlu hatırası: Tristan'ın işkenceden kurtulup kaçması
Şaşırtıcı bir sırrı var mı? Var
Geçmişinde bir şeyi değiştirebilecek olsa neyi değiştirirdi?
Çevresindeki herkes tarafından manipüle edilmesini
Çocukluğunda büyük dönüm noktaları: Babasının ölümü
Kişiliğini anlatacak üç kelime: Etkileyici, akıllı, kurnaz
Genç haline ne tavsiye verirdi? Kendini düşünmeyi ve bir şeye
körü körüne inanmadan her açıdan incelemeyi unutmama
Suç kaydı: Hayır

Baba

Yaş: Vefat etmiş

Meslek: Bir Dük

Karakterle ilişkisi nasıl? Harika bir ilişki, yakınlarmış.

Anne

Yaş: 38

Meslek: Çalışmıyor

Karakterle ilişkisi nasıl? Yok. Kızını pek sevmediği için büyürken bir ilişkileri olmamış. Annesi sessiz ve soğuk biriymiş.

Kardeşi var mı? Hayır, tek çocuk

En yakın arkadaşları: Sheina

Düşmanları: Faasa ailesi

Yabancılar onu görünce ne düşünüyor? Çekici, neşeli, asil

Gruptaki rolü: Destekçi (sadece rol yapıyor olmasına rağmen)

Kime neden güveniyor:

Öneriler için: Amcası

Akıl hocası: Amcası

Yoldaşı: Sheina

Duygusal destek: Sheina

Manevi destek: Sheina

Yağmurlu günlerde ne yapar? Okumak

Okuyarak mı öğrenir uygulayarak mı? Okuyarak

İyimser, kötümser, gerçekçi: Gerçekçi

İçe kapanık, dışa dönük: Dışadönük

En sevdiği ses: Babasının arabasının eve dönüş sesi

En çok neyi istiyor? Babasının ölümünün intikamını alıp, Gloria Terra halkına adalet getirmek

En büyük kusuru: Gözü kapalı güvenip manipüle edilmeye müsait olması

En büyük gücü: Sadakati

En büyük başarısı: Kralın nişanlısı olması

Mutlak mutluluktan beklentisi nedir? Birinin onu her şeyden çok istemesi

Hatırlanmak istiyor mu? Hayır

Bazı durumlara nasıl yaklaşır:

Güç: İlgisini çeker

Hırs: Arar

Aşk: Vakti yoktur

Değişim: Onu ilgilendirmez

Yanan bir evden hangi eşyasını kurtarırdı? Hançeri ve pelerini

Onu ne kızdırır: Halkının açlık ve yoksulluk çekmesi

Vicdanı ne durumda ve nasıl aşılabılır? Değişebilir, birine olan sadakati bitebilir

En Nefret Ettiği Şey: Farklı oldukları için insanlara zorbalık yapılması

Mezar taşına ne yazılmasını isterdi? Halkın Kraliçesi

Hikâyesinin Amacı: Sara, amcası tarafından mükemmel bir silah haline getirilen genç bir kadın olarak karşımıza çıkıyor. Hem babasının ölümünden yaşadığı kederle hem de Faasa ailesinin halkını görmezden gelmesiyle kana susamış ve intikam almak istiyor. Aşk için vakti olmasa da görevine körü körüne sadık. Tristan'la tanıştığında ilk kez âşık oluyor ve ona kapılmaması gerektiğini bildiği için gözlerini açarak etrafındaki her şeyi sorgulamaya başlıyor. O zaman her şeyin siyah ve beyazdan ibaret olmadığını ve insanların söyledikleri her şeye güvenemeyeceğini anlıyor. Sevgilerinin saf olduğuna inansanız bile insanların sizi kullanıp kenara atabileceğini öğreniyor. Körü körüne bir sadakatin onu hiçbir yere ulaştırmayacağını, sadece kendine ve içgüdülerine güvenebileceğini fark ediyor. Her hikâyenin birden fazla yönü olduğunu öğrenirken, aşkıyla ve halkına yardım etme arzusuyla karanlık bir kralın gerçek kraliçesi oluyor.

Never After Serisi'nin devam kitabı
çok yakında sizlerle..